Alexandre Dumas

Alexandre Dumas

Cezar

I.

Cezar s-a născut la 10 iulie, cu o sută de ani înaintea erei noastre şi, după părerea noastră – pe care o vom explica mai târziu – el a fost unul din precursorii religiei creştine.

Nici o genealogie modernă, oricât de ambiţioasă ar fi, nu s-ar putea compara cu a lui Cezar: nici a lui Merode, care pretinde că se trage din Meroveu, nici a lui Levis, care susţine că este văr cu Fecioara Maria.

Ascultaţi-l chiar pe Cezar făcând elogiul funebru al mătuşii sale Iulia, soţia lui Marius cel Bătrân: „Străbuna mea, din partea mamei, cobora din Ancus Marcius, unul din primii regi ai Romei, iar tatăl meu aparţinea familiei Iulia, care se trage din Venus; aşadar, în familia mea se găseşte sfinţenia regilor, care sunt stăplnii oamenilor şi majestatea zeilor, care sini stăpânii regilor".

Poate că noi, cei moderni, sceptici cum suntem din fire, ne-am putea îndoi de această genealogie, însă cu optzeci de ani înaintea erei noastre, adică în timpul când Cezar îşi {inea discursul, nimeni nu se îndoia de acest lucru.

Într-adevăr, Cezar întrunea în persoana lui, transmise de-a lungul secolelor, multe din calităţile celui de al patrulea rege al Romei, care, după spusele istoricilor, îmbina vitejia lui Romulus, predecesorul său, cu înţelepciunea lui Numa – bunicul său. Numa fusese acela care mărise şi întinsese teritoriul roman până la mare, întemeiase colonia de Ia Ostia, construise primul pod stabil peste Tibru, închisese în Pomerium muntele lui Mars şi muntele Aventin şi organizase – dacă acest cuvânt se poate folosi pentru

antichitate – acea faimoasă comună romană, plebe agricolă care a dat Republicii atâţia oameni de seamă.

Pe de altă parte, Venus l-a răsfăţat cu darurile ei. Cezar este înalt şi subţire, are pielea albă şi fină, piciorul şi mâna – modelate după piciorul şi mâna zeiţei fortunei şi a frumuseţii; are ochi negri şi plini de viaţă, spune Suetoniu, „are ochi de şoim”, spune Dante, iar nasul uşor încovoiat asemenea cu ciocul şoimului sau al vulturului, îi dau o înfăţişare pe care o au numai animalele nobile sau oamenii, cu adevărat mari.

Eleganţa lui este proverbială. Îşi epilează pielea cu grijă; încă din tinereţe are păr puţin, ceea ce îl va duce la o chelie precoce. De aceea îş’i piaptănă cu mare artă părul dinspre spate spre frunte, lucru ce îl face pe Cicero să nu aibă încredere în acest tânăr atât de bine pieptănat care se scarpină cu un singur deget ca să nu-şi strice aranjamentul părului. Insă Sylla, care este un politician mai abil decât avocatul din Tusculum şi are ochi cu mult mai pătrunzători decât amicul lui Atticus, Sylla, văzându-l călcând alene pe poalele togii, îl arată cu degetul spunând: „Atenţie la acest tânăr care poartă cingătoarea ca fetele!”

Despre prima tinereţe a lui Cezar nu se cunosc prea multe amănunte.

Roma, ocupată cu luptele sângeroase dintre Marius şi Sylla, nu dă atenţie acestui copil care creşte în umbră.

Cezar împlinise şaisprezece ani când dictatorul remarca în Forum, în Câmpul lui Marte, pe Via Appia, un frumos adolescent ce păşea cu capul sus, cu figura zâmbitoare; se urca rar – sau chiar deloc – în lectică şi strângea mâinile cele mai aspre cu mâna lui albă şi catifelată, spre deosebire de Scipio Nasica sau Emilianus, nu ne amintim precis, care întrebase odată un ţăran: „Dar ce, prietene, mergi în mâini?” Tânărul acesta îi cunoştea pe nume până şi pe sclavi; e) trece mândru prin faţa celor puternici, fără să-şi plece capul înaintea lor, dar este curtenitor şi atent cu plebeul în tunică; el este vesel într-o vreme când toată

lumea îşi ascunde banii, popular într-un moment în care popularitatea este un motiv de exil.

Dar, pe lângă toate acestea, el este şi nepotul lui Marius.

Dictatorul, după cum spuneam, îl remarcă; el vrea să ştie la ce se poate aştepta de la acest tânăr, vrea iă-i impună voinţa sa: dacă Cezar cedează acestei voinţe, Sylla s-a înşelat; dacă ti opune rezistenţă, l-a Judecat bine.

De copil, Cezar fusese logodit cu Cassutia, una din cele mai bogate moştenitoare din Roma, dar născută din părinţi cavaleri, de nobleţe mediocră. El nu putea suferi o astfel de alianţă; ordinul cavalerilor, chiar nobilimea, nu erau demne de vederile lui; el avea nevoie de cel mai curat patriciat.

O repudiază pe Cassutia pentru a o lua pe Cornelia.

Aşa da! Aceasta îi convine. Cinna, tatăl ei, a fost de patru ori consul.

Dar lui Sylla nu-i convine ca tânărul Cezar să se sprijine, în acelaşi timp, şi pe influenţa familiei sale şi pe cea a socrului său.

Cezar primeşte ordin să o repudieze pe Cornelia.

În privinţa aceasta exista un precedent: Pompei primise de la Sylla un ordin asemănător şi se supusese. Dar Pompei este o natură mediocră, un mare îngâmfat ce a abuzat de nenorocirile în care s-a aflat pentru a ne apare, prin veacuri, cu mult superior dimensiunii sale adevărate; de aceea, spuneam. Pompei s-a supus.

Cezar refuză.

Mai întâi Sylla îl lipseşte de sacerdoţiu, sau, mai bine zis, îl împiedică să ajungă la el. În Roma nu se reuşea decât prin mijlocirea banilor; dar în legătură cu aceasta vom reveni.

Cum?

În baza legii Cornelia.

Ce era legea Cornelia?

Era o lege care confisca bunurile proscrişilor şi-i deposeda de bunuri pe părinţii acestora. Cum Cinna. Tatăl Corneliei, şi unele din rudele lui Cezar au fost declaraţi proscrişi în urma războaielor civile, ca fiind partizani ai lui Marius, o

parte din averea lui Cezar era sechestrată ca urmare a aplicării riguroase a acestei legi.

Cezar nu cedă.

Sylla ordonă arestarea lui Cezar.

În timpul acela denunţul nu devenise o virtute politică, aşa cum avea să ajungă mai târziu, pe timpul lui Caligula sau al lui Nero.

Cezar se refugie la ţăranii din Sabinia, unde popularitatea numelui său îi deschise până şi cele mai modeste colibe.

Acolo se îmbolnăvi.

În fiecare seară, după ce se lăsa întunericul, era dus în Altă casă decât aceea în care îşi petrecuse noaptea precedentă.

În cursul uneia din aceste mutări el a fost întâlnit şi recunoscut de un locotenent al lui Sylla, pe nume Cornelius, însă în schimbul a doi talanţi de aur, adică vreo zece-unsprezece mii de franci*, acesta îl lăsă să treacă.

La Roma se crezu că fusese prins, ceea ce iscă aproape o revoluţie.

Într-o vreme în care nimeni nu intervenea decât numai pentru sine, a fost o adevărată întrecere ca să se intervină în favoarea lui. Toată nobilimea şi vestalele chiar au intervenit ca să i se acorde iertarea.

— Fie cum vreţi, spuse Sylla ridicând din umeri, dar să ştiţi: în copilul acesta sunt mai mulţi Marius.

Se alergă în Sabinia ca să i se anunţe lui Cezar această veste.

Dar Cezar se îmbarcase.

În ce direcţie?

Nimeni nu ştia s-o spună. Mai târziu istoria şi veteranii i-au reproşat acest exil.

Era în Bitinia, la Nicomede al III-lea.

Nimeni nu ştia unde era Bitinia, nici cine era Nicomede al III-lea. S-o mărturisim: noi vrem să prezentăm cititorilor noştri mai multă istorie, decât istoria.

Bitinia se afla în partea de nord-vest a Anatoliei. La nord se mărginea cu Pontul-Euxin, la sud cu Galatia şi Frigia, la vest cu Propontida şi la est cu Pamflagonia.

Oraşele sale importante erau Prusa, Nicomedia şi Heracleea. Înainte de Alexandru, Bitinia forma un mic regat din Persia, guvernat de Zipetes. Alexandru ocupă, în trecere, acest regat pe care îl cuprinse în haina macedoneană după modelul căreia avea să croiască Alexandria, şi făcu din el una din provinciile sale. Două sute optzeci şi unu de ani înaintea erei noastre, Nicomede o eliberă. Hanibal se refugiase acolo, la curtea lui Prusias al 11 -lea, unde se otrăvi ca să nu fie predat romanilor. Este cunoscută tuturor tragedia scrisă de Corneille.

Nicomede al III-lea era fiul lui Nicomede al II-lea. El a domnit între anii 90-75 înaintea erei noastre; alungat de două ori de Mitridate, a fost de două ori repus în

* Echivalent în moneda franceză a anului 1884, perioadă la care se vor face întotdeauna referiri în cursul lucrării.

Drepturi de romani, iar la moarte a lăsat regatul său moştenire Republicii.

Cât priveşte acuzaţia adusă lui Cezar cu privire la testatorul regal, ea este rezumată, aşa cum am spus, îr cupletele pe care soldaţii i le vor cânta mai târziu: „Cezar i-a supus pe Gali; Nicomede l-a supus pe Cezar; Cezar triumfă pentru că i-a supus pe Gali; Nicomede nu triumfă că l-a supus pe Cezar”.

Cezar se supără. El va propune să se justifice prin jurământ; dar soldaţii îi vor râde în nas şi-i vor cânta al doilea cuplet: „Cetăţeni, feriţi-vă femeile; aducem cu noi pe desfrânatul chel care cumpăra femeile din Galia cu bani împrumutaţi de la Roma”.

Cezar se găsea, deci, la Nicomede al IlI-lea când a aflat de moartea lui Sylla.

Într-adevăr, Sylla murise după ce abdicase. Această abdicare neaşteptată a provocat uimirea posterităţii.

Sărmana posteritate! Ea nu s-a distrat numărând oamenii din Roma care aveau tot interesul să nu i se întâmple vreun rău lui Sylla, pe care îl păzeau cu mai multă grijă, acum, ca particular, decât ca dictator, când avusese garda lui.

El numise în Senat vreo trei sute de oameni de-ai lui. Numai la Roma, numărul sclavilor, al proscrişilor sclavi liberaţi de el, care purtau numele de „cornelieni” era de peste zece mii.

Împroprietărise în Italia o sută douăzeci de mii de soldaţi care luptaseră sub comanda sa, dându-le pământ din ager publicus.

Oare abdicase cu adevărat cel care, aflându-se, în ajunul morţii sale, în vila de la Cumae, porunci să fie prins chestorul Granius şi să fie ucis în faţa lui, chiar lângă patul în care zăcea, căci aflase că acesta, contând pe evenimentul aşteptat, amâna plata unei sume de bani ce o datora vistieriei?

A doua zi după execuţie murea, de o moarte scârboasă, pentru cel care-şi zicea fiul lui Venus şi al Fortunei şi care avusese pretenţia, justificată dealtfel, de a fi fost în graţiile tuturor femeilor frumoase din Roma: putrezind înainte de a muri, ca trupurile unora de care vorbeşte groparul din Hamlei: Rotten before he dies. Îşi dăduse ultima suflare, ros de viermii cuibăriţi în ulcerele ce-i acopereau trupul şi care, asemeni unor colonii de Emigraţi, ieşeau dintr-un ulcer ca să pătrundă în altul.

Aceasta nu a împiedicat ca funeraliile să constituie pentru el, poate, cel mai Frumos trimf.

Rămăşiţele pământeşti, purtate de la Neapole la Roma, pe Via Appia, au Fost escortate de veterani. Precedând acest dezgustător cadavru, mergeau douăzeci şi patru de lictori cu fasciile pe umăr; în urma carului erau purtate cele două mii de coroane de aur trimise de oraşe, de legiuni şi chiar de simpli particulari; de jur împrejur se aflau preoţii ce ocroteau sicriul.

Trebuie spus că Sylla, reconstructorul aristocraţiei romane, nu era popular; dar, în afară de preoţi, mai erau Senatul, cavalerii şi armata.

Lumea se temea de o răcoală. Însă cei care nu încercaseră nimic împotriva omului în viaţă lăsară mortul să treacă în linişte.

Şi mortul trecu în zgomotul aclamaţiilor solemne scandate de Senat şi în sunetul fanfarelor răsunătoare răspândite de trompete în cele patru vânturi.

Ajuns în Roma, cadavrul puturos fu dus la tribuna rostrală unde i se aduseră elogii.

În sfârşit, fu înmormântat în Câmpul lui Marte, unde nimeni nu mai fusese înmormântat încă din vremea regilor.

Apoi, toate femeile cu care Sylla se lăudase că-i Fuseseră amante, descendente din Lucreţiu şi Cornelia, aduseră pe lângă conţinutul a două sute zece coşuri, atât de multe aromate încât, după incinerarea lui Sylla, mai rămăsese o cantitate suficientă ca să se poată face din ea o statuie – în mărime naturală – lui Sylla şi încă o statuie unui lictor purtând fasciile.

Şi, aşa cum am spus, după moartea lui Sylla şi încă o statuie unui lictor purtând Fasciile.

Şi, aşa cum am spus, după moartea lui Sylla la Cumae, după incinerarea lui în fata tribunii rostrale şi după înmormântarea cenuşii în Câmpul lui Marte, Cezar se întoarse la Roma.

Dar cum arăta Roma în vremea aceea?

Acest lucru vom încerca să-l arătăm în cele ce urmează.

XII.

În epoca în care ne găsim, adită în anul 80 înaintea erei noastre, Roma nu este încă acea Romă pe care Virgiliu o numeşte lucrul cel mai frumos, pe care Aristide, retorul, o numeşte capitala popoarelor, pe care Atheneu o numeşte rezumatul lumii, iar Ptolemeu Sofistul, oraşul oraşelor.

Abia optzeci de ani mai târziu, spre epoca corespunzând naşteri lui Cristos, August va spune: „Vedeţi Roma aceasta?

Am luat-o din cărămidă şi o voi lăsa din marmură”.

Despre opera lui August nu vom vorbi acum, totuşi, măcar în treacăt, suntem tentaţi să spunem că într-adevăr efortul lui August se poate compara cu ceea ce se realizează acum Ia noi pentru a schimba înfăţişarea acestui alt cel mai frumos dintre lucruri, acestei alte capitale a popoarelor, acestui alt rezumat al lumii, acestui alt oraş al oraşelor, adică Parisul.

Dar să revenim Ia Roma lui Sylla. Să vedem de unde a pornit şi unde ajunsese.

Încercaţi să găsiţi, prin această îngrămădire de case care acoperă cele şapte coline, două movile, două înălţimi asemeni celei pe care noi o numim muntele Sfintei Genoveva şi care se numesc, sau, mai bine zis, se numeau Saturnia şi Palatium.

Saturnia este satul de colibe fundat de Evandru, Palatium este craterul unui vulcan stins.

Între aceste două înălţimi trece o vale îngustă: odinioară era o pădure, astăzi este Forumul.

În această pădure au fost găsiţi cei doi gemeni legendări şi lupoaica blândă care îi alăpta Roma de aici a pornit.

Patru sute treizeci şi doi de ani după căderea Troiei, două sute cincizeci de ani după moartea Iui’ Solomon, la începutul celei de a şaptea olimpiade, în primul an de guvernare decenală a arhontelui atenian Kerops, când India decăzuse, Egiptul înclina spre decadenţă, Grecia făcea primii paşi spre mărire, Etruria se găsea Ia apogeu, iar Occidentul şi Nordul erau încă în întuneric, Numitor – regele albanilor – dăruia celor doi nepoţi ai săi, Romulus şi Remus.

— Copiii naturali ai fiicei sale RheaSiivia – locul unde fuseseră părăsiţi şi găsiţi.

Romulus şi Remus erau cei doi gemeni găsiţi în pădure unde îi alăpta lupoaica, iar pădurea era aceea care se afla în valea dintre Saturnia şi Palatium.

Izvorul care uda pădurea se mai regăseşte şi astăzi, el este cunoscut sub numele de fântâna Juturna. După spusele lui Virgiliu, este sora lui Turnus care plânge neîncetat moartea fratelui său.

Să urmărim istoria din punct de vedere a tradiţiei, timpul nu ne permite să o cercetăm şi ca mit.

Pe cel mai înalt dintre cei doi munţi, Romuls trasează o linie circulară.

— Oraşul meu se va numi Roma, spuse el, şi iată linia zidurilor sale.

— Halal ziduri! Spuse Remus sărind peste linia trasată.

Este posibil că Romulus abia aştepta o ocazie de a scăpa de fratele său. După cum spun unii, el îl doborî cu ciomagul pe care îl avea în mână, după alţii îl ucise implantându-i sabia în trup.

După moartea lui Remus, Romulus adânci linia hotarului cu un plug.

Brăzdarul plugului se izbi de un cap de om

— Bine! Spuse el, ştiam eu că oraşul meu se va numi Roma, cetăţuia se va numi Capitoliul.

Ruma, sân; Capitoliul va fi capul lumii antice, iar Roma – sânul de la care popoarele moderne îşi vor trage credinţa.

Denumirea este, după cum se vede, de două ori simbolică.

Tocmai atunci trecură pe deasupra doisprezece vulturi

— Îi prezic oraşului meu douăsprezece secole de regalitate, spuse Romulus.

Şi de la Romulus Ia Augustus s-au scurs douăsprezece secole.

Romulus îşi numără apoi armata în jurul lui se găseau trei mii de pedeştri şi trei sute de călă reti.

Acesta este nucleul poporului roman.

O sută şaptezeci şi cinci de ani de la această dată, Servius Tullius face un recensământ. El găseşte optzeci şi cinci de mii de cetăţeni apţi de a purta arma şi trasează un nou hotar în incinta căruia pot să locuiască două sute şaizeci de mii de oameni.

Incinta aceasta este Pomerium, limita sacră, incinta Inviolabilă care nu poate fi mărită decât de cei care ar fi cucerit o provincie de la barbari.

Sylla profită de această autorizare în anul 674, Cezar în 710 şi August în 740.

Dincolo de această incintă se întindea un spaţiu sacru unde nu se putea nici construi, nici ara.

Foarte curând însă ceea ce nu fusese pentru Roma decât o cingătoare comodă şi largă, asemenea celei care strângea mijlocul lui Cezar, devine un laţ care sufocă; pe măsură ce Roma cucereşte Italia, Italia o cucereşte pe ea; pe măsură ce ea invadează lumea, lumea o invadează pe ea.

Trebuie spus apoi că Roma are privilegii supreme; titlul de cetăţean roman conferă mari onoruri şi mai cu seamă mari drepturi; cetăţeanul roman este plătit pentru a vota în Forum şi merge gratis la circ.

Toate aceste extinderi reprezentau totuşi destul de puţin.

„Spaţiul nepermiţând, incinta oraşului nu s-a întins mai mult”, spune Dionisos din Halicarnas care scria în timpul lui August.

Este adevărat, în jurul Romei se găseşte o centură de oraşe-municipii investite cu dreptul de vot. Oraşele acestea, nişte Rome în miniatură, sunt vechile cetăţi sabine: Tusculum, Lavinium, Aricia, Pedum, Nomentum, Privernum, Cumes, Acerre, la care s-au adăugat Fondi, Formies şi Arpinum.

Urmează apoi municipiile fără drept de vot – patruzeci şi şapte de colonii fondate în Italia centrală înainte de războaiele punice şi alte douăzeci care se depărtează şi mai mult de Urbs – căci încă de pe acum nu se mai zicea Roma ci Urbs. Toate aceste colonii aveau dreptul de cetate, nu însă şi cel de vot.

Astfel, Roma apare în vârful piramidei, ca o statuie pe coloana sa.

După Roma urmează municipiile, adică oraşele având drept de cetate şi de vot; după municipii vin coloniile, care

nu au drept de cetate; în sfârşit, după colonii urmează latinii şi italicii de la care conducerea luase cele mai bune pământuri pentru împroprietărirea colonilor.

Aceştia din urmă erau scutiţi de impozitul în bani, dar nu şi de tributul în oameni; dintre ei se recrutau armatele romane unde erau trataţi aproape ca nişte popoare cucerite, ei care erau folosiţi pentru a cuceri popoare.

În anul 172, anul înfrângerii perşilor, un consul porunci celor din Preneste să-i iasă înainte şi să-i pregătească locuinţă şi cai.

Un altul a poruncit să fie bătuţi cu nuiele magistraţii unui oraş care nu i-a furnizat alimente.

Un censor care ridica un templu a pus să se ia acoperişul templului Junonei Laciniene, cel mai sacru templu al Italiei, pentru a-şi termina templul său.

La Ferentum, un pretor, voind să facă baie în baia publică, a pus să fie gonită toată lumea care se afla acolo şi a poruncit să fie bătut cu vergile unul din chestorii oraşului ce s-a opus acestei fantezii.

Un bouar din Venusium, întâlnind un cetăţean roman purtat -în lectică – de reţinut, un simplu cetăţean – întreabă adresându-se sclavilor:

— Ei! Duceţi un mort?

Cuvintele bouarului au displăcut călătorului şi aceia l-au bătut cu vergile, până l-au ucis.

În sfârşit, la Teanum, un pretor a poruncit să fie bătuţi cu vergile magistraţii, pentru că soţia lui, care voise să meargă la baie la o oră neobişnuită, n-a găsit baia liberă, deşi îşi anunţase intenţia cu o oră înainte.

Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat vreodată la Roma.

Este rezultatul faptului că Roma nu s-a înfăţişat provinciilor decât prin proconsulii săi.

Dar cum tratau proconsulii provinciile?

Câteva exemple am dat.

Dar ce v-am spus până acum nu-i nimic; să-i fi văzut pe Verres în Sicilia, pe Piso în Macedonia, pe Gabinius în Siria!

Citiţi-l pe Cicero. Toată lumea cunoaşte acuzaţiile pe care i Ie-a adus lui Veres.

Piso a pus impozite în Ahaia pe seama sa şi le-a silit pe cele mai nobile fecioare să-i cedeze; ca să nu ajungă în patul proconsular, peste douăzeci de fecioare au preferat să se înece.

Gabinius ţinea mai mult la bani decât la femei. El striga cât îl ţinea gura că tot ceea ce există în Siria îi aparţine şi că şi-a plătit atât de scump proconsulatul încât are dreptul să vândă orice.

În sfârşit deschideţi-l din nou pe Cicero, căutaţi în scrisorile către Atticus şi veţi vedea în ce hal găseşte Bitinia când, numit Ia rândul său proconsul, îi urmează lui Atticus. Mare uimire a produs populaţiei când a declarat că se mulţumeşte cu cele două milioane două sute de mii de sesterţi, adică patru sute patruzeci de mii de franci, pe care i le acordă Senatul şi că, pe lângă această sumă, nu are nevoi nici de lemne pentru cort, nici de grâu pentru suită, nici de fân pentru cai.

În societatea antică provincia nu reprezintă nimic, capitala era totul.

După cucerirea Numantiei, Spania ajunge în mâinile romanilor.

Aşa s-a întâmplat cu Cartagina, care a deschis calea spre Africa; cu Siracuza, după ocuparea căreia a fost cucerită Sicilia; cu Corintul, după care a fost supusă Grecia.

Închipuiţi-vă ce reprezenta acum Roma, căreia augurii i-au promis stăpânirea lumii, când celelalte capitale au ajuns în starea în care au ajuns.

Totul se îndrepta spre Roma: Bogatul pentru a se bucura de plăcerile vieţii; săracul pentru a mânca; cetăţeanul cel nou, pentru a-şi vinde votul; retorul, pentru a-şi deschide o şcoală; caldeeanul, pentru a ghici viitorul.

Roma este izvorul tuturor lucrurilor: pâine, onoruri, avere, plăcere; totul se găseşte la Roma.

Zadarnic a gonit Senatul douăsprezece mii de familii din Roma, în anul 565, sau şaisprezece mii de locuitori, în anul 581, sau pe toţi străinii, în anul 626… Sau mai ştiu eu ce? Uit legea Fannia, legea Mucia Licinia, legea Papia care reprezentau tot atâtea sacrificii impuse populaţiei. Toate acestea n-au împiedicat ca Roma, care nu se putea extinde în suprafaţă, să nu se extindă în înălţime, ceea ce l-a obligat pe August – după cum veţi vedea în Vitruviu să emită o lege care să interzică construirea clădirilor cu peste şase etaje De aceea observăm că, puţin timp înaintea epocii în care am ajuns, Sylla slăbeşte, cu îndrăzneală, centura Romei, care începuse să pârâie Cronologic vorbind, cum s-a întins Roma pe etape?

După prima sa revoluţie, în timpul consulatului lui Brutus şi Coilatinus, Roma se preocupă mai întâi de alungarea din graniţele sale a elementului etrusc, aşa cum a făcut Franţa lui Hugo Capet cu elementul carlovingian Apoi a trecut Ia cucerirea teritoriilor învecinate După ce a ataşat pe latini şi pe herniei, ea a supus pe volsgi, a cucerit pe vei, i-a gonit pe gali de pe Capitoliu, încredinţând lui Papirius Cursor conducerea luptei cu samniţii, care va târî Italia în pârjolul războiului din Etruria până la vârful Regium.

Apoi, privind în jurul ei şi văzând Italia supusă, Roma trecu la cuceriri în afară.

Duilius i-a supus Sardinia, Corsica şi Sicilia; Scipio, Africa; Paulus Emilius, Macedonia; Sextinus, Galia transalpină Aici este o haltă: Roma se opreşte De pe creasta Alpilor, pe care a întrezărit-o printre zăpezi, coboară Hanibal, el loveşte în trei rânduri şi fiecare din aceste lovituri îi face Romei câte o rană aproape mortală.

Rănile acestea se numesc Trebia, Trasimene şr Cannae.

Din fericire pentru Roma, Hanibal este părăsit de partidul negustorilor şi lăsat în Italia fără bani, fără oameni, fără întăriri.

Pe de altă parte, Scipio trece în Africa; Hanibal pierde posibilitatea de a cuceri Roma, în schimb Scipio va cuceri Cartagina Hanibal se află acum între Roma şi oraşul african, pierde bătălia de la Zama, se refugiază la Prusias unde se otrăveşte ca să nu cadă în mâinile romanilor După înfrângerea acestui mare inamic, cucerirea continuă Antiohus abandonează Siria, Filip al V-lea, Grecia, Jugurta, Numidia.

Acum nu-i mai rămâne Romei decât să cucerească Egiptul spre a ajunge stăpâna Mediteranei, a acestui mare lac, bazin minunat săpat pentru civilizaţia tuturor epocilor, pe care egiptenii îl traversează ca să populeze < Grecia, fenicienii ca să întemeieze Cartagina, foceenii ca să fundeze Marsilia; uriaşă oglindă în care şi-au scăldat chipul, rând pe rând, Troia, Canope, Tirul, Cartagina, Alexandria, Atena, Tarentul, Sibaris, Regium, Siracuza, Selinunte şi Numanţia şi în care se priveşte Roma însăşi, majestuoasă, puternică, invincibila.

Culcată pe malul septentrional al acestui Iac, ea îşi întinde unul din braţe spre Ostia, altul spre Brindisi şi are la îndemână cele trei părţi ale lumii cunoscute Europa, Asia şi Africa În mai puţin de şaizeci de ani, gratie acestui lac, Roma se va îndrepta spre tot şi pretutindeni: pe Ron, în inima Galiei, pe Eridan în inima Italiei; pe Tago în inima Spaniei; prin strâmtoarea Cadix spre Ocean şi în insulele Casiteride, adică în Anglia; prin strâmtoarea Sestos în Rontul Euxin, adică în Tartaria; prin Marea Roşie în India, în Tibet, în Oceanul Pacific, adică în imensitate; în sfârşit, pe Nil, la Memfis, la Elefantine, în Etiopia, în deşert, adică în necunoscut Iată Roma pe care şi-o disputau Marius şi Sylla, pe care şi-o vor disputa Cezar şi Pompei şi pe care o va moşteni August III Pe cine reprezentau cei doi oameni care se luptaseră pe viaţă şi pe moarte Marius şi Sylla?

Marius reprezenta Italia, Sylla reprezenta Roma Victoria lui Sylla asupra lui Marit’s fusese triumful Romei asupra Italiei, al nobililor asupra celor bogaţi, al oamenilor purtând

lancea asupra celor purtând inelul, al cviritilor asupra cavalerilor O mie şase sute de cavaleri şi patruzeci de senatori, făcând parte din acelaşi partid, au fost proscrişi Proscrişi nu cu sens de exilaţi, c’ ucişi, masacraţi, măcelăriţi Bunurile acestora au trecut în proprietatea soldaţilor generalilor şi a senatorilor Marius a ucis cu brutalitate ca un bădăran din Arpinum Sylla a ucis ca un aristocrat, metodic, cu regularitate în fiecare dimineaţă dădea o listă, seara, verifica totalul celor ucişi > Unele capete preţuiau şi două sute de ta I an ti, adică un Milion două sute de mii de livre Altele nu valorau decât greutatea lor în argint Este cunoscut ucigaşul care a turnat plumb topit în craniul victimei spre a atârna mai greu Dacă erai bogat era un motiv să fii proscris, unul era proscris pentru vila pe care o avea altul pentru grădina sa Un bărbat care nu fusese niciodată nici de partea lui Marâus nici a lui Sylla îşi găsi numele pe lista proaspăt afişată

2 K Duma” I 7

— Nefericitul de mine! Spuse el, vila mea din Alba mă ucide.

Proscrierile nu se limitau numai la Roma, ele se întindeau în toată Italia.

Nu numai suspecţii erau condamnaţi la moarte, proscrişi, deposedaţi, dar chiar şi rudele şi prietenii lor şi chiar aceia care, întâlnându-i în timpul fugii, schimbaseră cu ei un singur cuvânt.

Cetăţile, ca şi oamenii, erau proscrise şi ele; atunci erau prădate, dărâmate, depopulate. Etruria a fost rasă de pe faţa pământului aproape în întregime şi, în schimb, pe valea râului Arno a fost fondat un oraş, Flora, care a primit numele sacerdotal al Romei.

Roma avea trei nume: un nume civil – Roma, un nume misterios – Eros sau Amor; un nume sace rdotal – Flora sau Anthusa.

Flora este Florenţa de astăzi; de data aceasta etimologia este uşor de regăsit.

Sub pretextul de a asigura securitatea Romei, Sylla exterminase vechea rasă italiană După cum susţinea el, Roma era ameninţată de aliaţii săi; aceştia ar fi dat semnalul barbarilor că puteau veni, iar caldeenii, frigienii şi sirienii n-ar mai aştepta un alt semnal La moartea lui Sylla, populaţia Romei nu mai era romană, nu era nici măcar o populaţie – era o adunătură de sclavi liberaţi şi de copii ai acestora, ai căror bunici, părinţi şi chiar ei înşişi fuseseră vânduţi pe pieţele publice După cum am mai spus, numai Sylla liberase zece mii de sclavi.

Încă din timpul lui Gracchus, adică cu o sută treizeci de ani înaintea erei noastre şi cu vreo cincizeci de ani înaintea morţii lui Sylla, Forumul era plin numai cu asemenea zdrenţăroşi Astfel, într-o zi când aceştia făceau larmă mare împiedicându-l pe Scipio Emilianus să vorbească, el le strigă Tăceţi din gură, copii nelegitimi ai Italiei'

Şi, pentru că deveniseră ameninţători, el se îndreptă spre cei care îi arătau pumnul şi le spuse N-aveţi decât, dar să ştiţi că cei pe care -am adus legaţi la Roma nu mă înspăimântă, chiar dacă acum au mâinile dezlegate Şi se potoliră În Roma aceasta şi în mijlocul acestui popor, revenea acum, după moartea lui Sylla, Cezar – moştenitorul şi nepotul lui Marius.

Fie că nu credea că sosise ceasul de a-şi dovedi prezenţa, fie că nu realizase că norocul îi sosise, aşa după cum Bonaparte, după asediul Touloriului, ceruse serviciu în Turcia, Cezar abia se arătă în Roma că şi plecă în Asia, unde-şi făcu ucenicia militară sub pretorul Thermus. Este posibil să fi aşteptat să se liniştească tulburările provocate de un anume Lepidus.

Să nu-l confundăm pe acest Lepidus cu cel din triumvirat.

Acesta era un aventurier care, bătut de Catulus, a murit de inimă rea.

După ce atmosfera de la Roma se mai linişti, Cezar se înapoie şi-l acuză de concusiune pe Dolabella.

Acuzarea era un mijloc excelent nu numai pentru a te face cunoscut, dar şi pentru a ajunge repede Ia popularitate; în caz de nereuşită erai exilat.

Cezar eşuă.

El se hotărî atunci să se retragă la Rhodos, atât pentru a scăpa de noii duşmani pe care şi-i făcuse, cât şi pentru a mai studia elocinţa pe care, după cât se părea, nu o studiase de ajuns de vreme ce Dolabella îl învinsese.

Într-adevăr, la Roma toată lumea era mai mult sau mai puţin avocat; rareori se discuta, întotdeauna se pleda; discursurile erau adevărate pledoarii declamate, modulate, cântate. Mulţi oratori aveau în spatele lor un flautist ce le dădea nota „la” şi care îi readucea la tonul potrivit, când vorbeau fals.

Oricine avea dreptul să acuze.

Dacă acuzatul era cetăţean roman, rămânea liber; era suficient ca un prieten să garanteze pentru el şi să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului în casa unui magistrat.

Când acuzatul era un cavaler, un cvirit sau un patrician, acuzaţia tulbura Roma din temelii, era noutatea zilei. Senatul se declara pentru sau contra acuzării; în aşteptarea zilei celei mari, prietenii acuzatorului sau ai acuzatului se urcau la tribună şi înfierbântau poporul, pentru sau contra. Fiecare căuta probe, cumpăra martori, răscolea prin toate ungherele pentru a găsi adevărul sau, în lipsă de adevăr, minciuna. Pentru aceasta dispuneau de un termen de treizeci de zile.

— Un om bogat nu poate fi condamnat! Striga Cicero sus şi tare.

Iar Lentulus, achitat cu o majoritate de două voturi, strigase:

— Am aruncat pe fereastră cincizeci de mii de sesterţi!

Era preţul cu care plătise unul din cele două voturi. Dar cheltuiala se dovedise inutilă, căci şi un singur vot în plus ar fi fost suficient ca să-i aducă achitarea.

Totuşi, era riscant să obţii doar un singur vot.

În aşteptarea zilei judecăţii, acuzatul străbătea străzile Romei îmbrăcat în zdrenţe; mergea din poartă în poartă cerând să i se facă dreptate; cerşind îndurarea cetăţenilor, căzând în genunchi în fata judecătorilor, rugându-se, implorând, plângând.

Dar aceşti judecători cine erau?

Când unii, când alţii, Erau schimbaţi pentru ca cei noi să nu se vândă aşa cum o făcuseră cei vechi, dar cei noi se vindeau şi mai scump. În anul 630, fraţii Gracchi ridicară acest privilegiu senatorilor şi-l dădură cavalerilor, prin legea Sempronia.

În anul 671, prin legea Cornelia, Sylla împărţi această putere între tribuni, cavaleri şi reprezentanţii vistieriei.

Sub imperiul legii Cornelia, Cezar avusese o problemă în Senat.

Dezbaterea dura o zi, două, câteodată şi trei zile.

Sub cerul fierbinte al Italiei, în Forum cele două partide se înfruntau ca valurile unei mări dezlănţiuite, furtuna pasiunilor tuna, iar fulgerele mâniei treceau ca nişte şerpi de foc peste capetele auditorilor.

Apoi judecătorii, care nici nu încercau să-şi ascundă simpatia sau antipatia, treceau prin fata urnei.

Numărul lor se ridica uneori la optzeci, o sută sau chiar şi mai multe; ei îşi depuneau votul care achita sau permitea exilarea vinovatului.

Aşa s-a întâmplat şi în anul 72 când, în urma acuzaţiei lui Cicero, s-a permis exilarea lui Verrus.

Litera, A, care însemna absolvo, fusese în majoritate pentru Dolabella şi Dolabella fusese achitat.

După cum am spus, Cezar părăsi Roma, mai bine zis fu obligat să fugă din Roma, la Rhodos.

Aici conta pe un faimos retor, pe Molon. Uitase însă de existenta piraţilor, pe atunci nu începuse încă să-şi poarte averea cu el, fu capturat de piraţi.

Un cuvânt despre aceşti piraţi care, prin anul 80 înaintea erei noastre, jucau în mările Siciliei şi ale Greciei – cam acelaşi rol pe care îl jucau, în secolul al XVI-lea, corsarii din Alger, Tripoli şi Tunis IV Odinioară, aceşti piraţi fuseseră, în general, auhiliarii lui Mitridate, dar Sylla învingându-l în anul 94 înaintea erei noastre, cucerindu-i Ionia, Lidia şi Misia, uci gându-i două sute de mii de oameni şi lăsându-l numai cu statele moştenite de la tatăl său, marinarii regelui Pontului se găsiră fără lucru şi, nemaiputând lupta pentru tatăl lui'Farnace, se hotărâră să lupte pentru propriul lor interes Lor li se alătură toţi cei pe care jafurile proconsulilor romani trimişi în Orient îi scoaseră din fire cilicieni sirieni, ciprioţi, pamfilieni *

Ocupată cu războaiele dintre Marius şi Sylla Roma lăsase marea fără apărare, piraţii o acaparară Dar nu se mulţumeau să atace numai bărcile, galerele sau marile bastimente „ei pustiau insulele şi oraşele de pe coasta mării" spune Plutarh Curând, acestor aventurieri, acestor oameni fără nume, li se alăturară proscrişii lui Sylla, nobili şi cavaleri După cum cuvântul francez bandit vine de Ia bandito, tot aşa pirateria deveni o reacţiune a Orientului contra Occidentului, un fel de ocupaţie, dacă nu onorabilă, cel puţin pitorească şi poetică îndeletniciri ce puteau furniza unui Byron sau unui Charles Nodier ale acelor vremuri tipuri de felul lui Conrad sau de cel al lui Jean Sbogar Posedau arsenale, porturi, turnuri de observaţie cetăţi perfect fortificate şi schimbau la distanţe considerabile dinspre mare, pe uscat şi dinspre uscat pe mare, semnale înţelese numai de ei Flotele lor erau bine înzestrate cu vâslaşi, piloţi excelenţi, marinari încercaţi, bastimentele lor erau executate sub directul control al celor mai buni constructori din Grecia sau din Siciiâa Unele uluiau prin luxul cu care se înfăţişau pupele vaselor aparţinând principalilor şefi erau aurite, locuinţele interioare aveau covoare de purpură loveau valurile cu

vâsle argintate şi În sfârşit, prăzile obţinute prin brigandaj erau considerate adevărate trofee.

Uneori, seara, ajungeau în oraşele de coastă sunetele unei muzici atât de frumoase încât ar fi putut rivaliza cu muzica sirenelor; atunci, pe mare, se putea vedea trecând o cetate plutitoare, iluminată ca un oraş în sărbătoare. Erau piraţii care cântau şi petreceau.

Adesea, însă, în ziua următoare oraşul răspundea cântecelor din ajun cu strigăte de disperare, iar o serbare sângeroasă urma serbării parfumate.

Numărul vaselor ce brăzdau marea, între Gades şi Tir şi de Ia Alexandria Ia strâmtoarea de lângă insula Lesbos, se ridica Ia peste o mie.

Peste patru sute de oraşe fuseseră cucerite ş. I silite să se răscumpere În sfârşit, fuseseră cucerite, profanate şi prădate temple socotite până atunci sacre: aşa s-a întâmplat cu cele din Claros, Didyme, Samotrace sau cu templele lui Ceres de Ia Hermiorte, al lui Esculap de la Epidaur al Junonei de Ia Samos, al lui Apollon de Ia Actium şi de Ia Leucade, al lui Neptun din istm, Ia Tenara şi la Calauria.

În schimb nelegiuiţii aceştia aduceau jertfe zeilor lor, celebrau reprezentări religioase secrete, printre altele cele ale lui Mitra, pe care ei le-au făcut cunoscute cele dintâi Uneori coborau pe uscat şi atunci se transformau în tâlhari Ia drumul mare, atacau călătorii şi ruinau casele de plăcere din apropierea mării Tntr una din zile, răpiră doi preoţi îmbrăcaţi în veşmintele lor de purpură şi-i luară cu ei împreună cu lictorii care îi precedau cu fasciile În altă zi fu răpită fiica lui Antonius, magistrat onorat cu triumf, pentru a cărei răscumpărare se plăti o sumă enormă Uneori, câte un prizonier, uitând pe ce mâini căzuse, striga, pentru a Ie impune respect Băgaţi de seamă! Sunt cetăţean roman! Atunci ei răspundeau imediat Cetăţean roman? De ce nu ne-ai spus lucrul ăsta mai înainte, stăpâne! Repede, daţi-i înapoi cetăţeanului roman hainele şi încălţămintea şi toga,

ca să nu fie prea mult timp lipsit de toată cinstea Apoi, după ce toaleta cetăţeanului roman se termina, opreau corabia, coborau o scară până Ia nivelul mării şi se adresau orgoliosului prizonier

— Cetăţeanule roman, întoarce-te la Roma, calea îţi este deschisă!

Şi dacă nu cobora de bunăvoie în mare, era aruncat cu forţa.

Iată oamenii în mâinile cărora căzuse Cezar.

Mai întâi i se cerură, drept răscumpărare, douăzeci de taianti.

— Haida-der fugiţi de-aici! Le spuse Cezar râzând de ei. Se pare că nu şti {i pe cine aţi prins, douăzeci de taianti pentru răscumpărarea lui Cezar?! Cezar vă dă cincizeci! Numai că, băgaţi de seamă, după ce va fi liber, Cezar vă va (intui pe cruce.

Cincizeci de taianti reprezentau cam două sute cincizeci de mii de franci.

Bandiţii acceptară târgul, râzând.

Imediat Cezar expedie întreaga suită ca să strângă banii şi nu opri lângă el decât un medic şi doi servitori.

El rămase treizeci şi opt de zile cu cilicienii lui, „oameni foarte înclinaţi spre crimă” după cum spune Plutarh, şi îi tratâ cu atâta dispreţ, de câte ori voia să doarmă, le poruncea să nu mai vorbească; apoi, când se trezea, juca cu ei, scria poezii, t’nea discursuri luându-i drept auditoriu şi-i făcea brute şi barbari dacă nu aplaudau pe măsura în care Cezar gândea că poezia sau discursul său merita aplauze.

Apoi, după fiecare foc, după fiecare discurs sau după fiecare lectură, le spunea, despărţindu-se de ei:

— Asta nu mă va împiedica câtuşi de puţin ca, într-o bună zi, să nu vă (intuiesc pe cruce, aşa după cum v-am promis-o.

Ei râdeau de această promisiune, îl numeau băiat vesel şi-i aplaudau buna dispoziţie.

În sfârşit, din Milet sosiră banii.

Piraţii, respectându-şi cuvântul, îl eliberară pe Cezar care, din luntrea care îl ducea în port, le mai strigă o dată: Ţineţi minte că v-am promis să vă (intuiesc pe toţi pe cruce?

— Da, da! Strigară piraţii.

Şi râsul lor îl urmări până la ţărm.

Cezar era om de cuvânt. Abia puse piciorul pe uscat că înarmă nişte vase, se repezi asupra navei care îl făcuse prizonier, o cuceri, strânse de-o parte banii, de-o parte oamenii, băgă prizonierii în închisoarea de la Pergam,

Apoi se duse personal la Junius, care guverna Asia şi, nevoind a-i încălca atribuţiile sale de pretor, îi ceru să-i pedepsească pe piraţi. Acesta însă, văzând enorma cantitate de bani găsită la ei, declară că situaţia trebuia examinată cu răbdare.

În adevărata latină, aceasta însemna că pretorul Junius voia să lase timp piraţilor să dubleze suma, şi că odată suma dublată avea să-i lase liberi pe prizonieri.

Aşa ceva nu-i convenea lui Cezar; venalitatea pretorului îl făcea să nu-şi respecte cuvântul dat.

Aşa că, înapoindu-se la Pergam, ceru să i se predea prizonierii, apoi porunci marinarilor săi ca, în prezenţa lui, să-i bată în cuie pe cruce.

Nu împlinise încă douăzeci de ani când poruncea această execuţie.

După mai puţin de un an, Cezar se întorcea la Roma.

Studiase la Rhodos împreună cu Cicero, nu cu Molon, care murise, ci cu Apollonius, fiul acestuia.

Găsind că studiul elocinţei nu prea era în armonie cu nevoia de acţiune care îl măcina, plecă în Asia; formă o armată pe banii săi, alungă din provincie un locotenent al lui Mitridate care pătrunsese acolo şi menţinu pe toţi cei care erau şovăielnici şi nesiguri.

Apoi, reapăru în Forum.

Aventura sa cu piraţii făcuse mare vâlvă; expediţia din Asia nu rămăsese fără ecou; era socotit ceea ce în zilele noastre

un englez ar numi un om excentric, iar un francez, un erou de roman.

Până şi zvonurile răspândite în legătură cu el şi cu Nicomede provocau hazul bărbaţilor, dar şi curiozitatea femeilor Când femeile se ocupă de celebritatea unui bărbat, reputaţia lui este asigurată. Tânăr, frumos, nobil, bogat, Cezar ajunse repede la modă.

El se ocupa în acelaşi timp şi de problemele de inimă şi de problemele de stat – de amor şi de politică.

De această perioadă sunt legate vorbele lui Cicero:

— Ambiţios? Băiatul acesta frumos care de teamă să nu-şi strice freza se scarpină cu un singur deget? Nu, nu cred că va ajunge vreodată să pună Republica în primejdie.

În această funcţie reluă lupta împotriva lui Sylla. Sylla redusese mut din puterea tribunilor Cezar, aplicând legea Plautia, rechemă la Roma pe Lucius, Cinna,

Cumnatul său şi pe partizanii lui Lepidus, despre care am mai pomenit şi care se retrăseseră pe lângă Sertorius.

Ne vom ocupa mai târziu de acest alt căpitan aventurier, credincios – contrar tuturor obiceiurilor – lui Marius, care îl îmbogăţise. Deocamdată să revenim la Cezar.

Cezar îşi urma drumul: elegant, generos, cuceritor cu femeile, prietenos, salutând lumea şi, aşa cum am mai spus, strângând cu mâna lui albă cele mai aspre mâini, lăsând din când în când să-i scape aceste cuvinte atunci când producea urnire prin felul său de a se purta cu poporul de jos:

— Dar, oare, înainte de toate, nu sunt eu nepotul lui Marius?

De unde lua Cezar banii pe care îi cheltuia?

Era un mister, dar orice mister provoacă curiozitate; iar când un om misterios este în acelaşi timp şi un om atrăgător, popularitatea îi sporeşte misterul.

Într-un cuvânt, Cezar, la douăzeci şi unu de ani avea cea mai bună masă din Roma; punga, agăţată la cingătoarea largă pentru care îl criticase Sylla, era mereu plină de aur;

dar pe cei cărora aurul acesta le aducea alinare nu-i interesa proveniența.

Dealtfel, activul şi pasivul său sunt cunoscute.

Înainte de obținerea tribunatului se ştia că avea datorii de o mie trei sute de talanți, adică şapte milioane o sută cincizeci de tranci.

— I s-a urât cu binele! Spuneau duşmanii. Lăsați-l în pace, falimentul îl aşteaptă pe acest nebun.

— Lăsați-mă, spunea şi Cezar, prima revoluție îmi va achita datoriile.

După tribunat, fu învestit cu chestura.

În timpul când îndeplinea această însărcinare pierdu şi pe Iulia, mătuşa sa, şi pe Cornelia, soția sa, şi amândurora le rosti elogiul funebru.

Am mai pomenit că în elogiul adus mătuşii sale, proslăvind originile lor comune, spuse aceste cuvinte: „Ne tragem amândo'i, pe de o parte, din Ancus Marcius – unul din primii regi ai Romei şi, pe de altă parte, din zeița Venus. Aşadar, familia mea întruneşte sfinția regilor, care sunt stăpânii oamenilor, şi măreția zeilor, care sunt stăpânii regilor".

Discursul făcu un mare efect.

„Cezar ar fi fost primul orator al timpului său, dacă N-ar fi preferat să fie cel dintâi general", a spus Plutarh.

În privința aceasta i se oferi lui Cezar un prilej pentru a-şi măsura influența în devenire.

V La Roma exista obiceiul străvechi de a se ține discursuri funebre femeilor decedate Ia o vârstă înaintată. La moartea ei, mătuşa lui Cezar se găsea în asemenea situație, fiind în vârstă de peste şaizeci de ani. Femeilor moarte în plină tinereție nu li se țineau niciodată astfel de discursuri. Or, soția lui Cezar, căreia acesta îi rostise discursul funebru, abia împlinise douăzeci de ani.

De aceea, atunci când Cezar începu elogiul Corneliei, câteva voci se ridicară împotriva oratorului, dar poporul, care asista în mare număr, impuse tăcere celor care se

împotriveau, aşa că Cezar îşi putu continua discursul în mijlocul strigătelor de aprobare ale mulţimii.

Întoarcerea la locuinţa sa din strada Suburra a fost un adevărat triumf.

Pentru acest popor alcătuit din leneşi şi din plictisiţi, Cezar descoperise un nou prilej de distracţie: elogiul tinerelor moarte.

Acest triumf dădu ideea îndepărtării lui; începu a se înţelege că un om care mânuia poporul cu atâta abilitate putea deveni un individ periculos.

El primi comanda Spaniei de mai., târziu şi fu însărcinat să conducă adunările negustorilor romani stabiliţi în provincie; dar Cezar se opri la Cadix.

Acolo, într-un templu al lui Hercule, văzând statuia lui Alexandru, se apropie de ea şi o privi îndelung, nemişcat şi mut.

Unul dintre prietenii săi, băgând de seamă că lacrimi mari i se prelingeau pe obraji, îl întrebă:

— Ce ai, Cezar? De ce plângi?

— Plâng, răspunse Cezar, gândindu-mă că la vârstă mea Alexandru cucerise deja o parte din lume.

În aceeaşi noapte. Cezar avu un vis.

Cei din vechime aveau un deosebit respect faţă de vise.

Visele erau de două feluri: unele care ieşeau din palatuT Nopţii prin poarta de fildeş erau uşuratice şi nu trebuia să li se dea nici o atenţie; altele, care ieşeau prin II Poarta de corn, erau vise predestinate şi veneau din partea zeilor.

Ca toţi oamenii mari, ca Alexandru sau ca Napoleon, Cezar era superstiţios.

Iată acel vis: visase că-şi violase mama.

El ceru să vină tălmăcitorii de vise – care de obicei erau caldeeni – şi le ceru să-i spună ce putea însemna visul acela.

Aceştia îi răspunseră:

— Visul acesta, Cezar, înseamnă că stăpânirea lumii î {i va aparţine într-o zi, căci mama aceea pe care ai violat-o şi care, deci, ţi s-a supus, nu este alta decât pământul, mama

noastră a tuturor, peste care tu eşti destinat să ajungi stăpân.

Să îi fost aceasta explicaţia care l-a determinat pe Cezar să se înapoieze la Roma?

Este posibil.

În orice caz, el părăsi Spania înainte de termenul fixat; în drum găsi coloniile latine în plină revoltă unelteau împotriva burgheziei.

O clipă ezită, întrebându-se dacă n-ar fi fost bine să treacă în fruntea lor, atât era de avid de orice fel de celebritate. Dar legiunile gata de plecare spre Cilicia staţionau sub zidurile Romei; prilejul nu era potrivit Aşa că se înapoie fără zgomot.

Numai că, în trecere, îşi trimise numele coloniilor, iar acestea înţeleseră că, la timpul potrivit şi la ceasul potrivit, nemulţumiţii s-ar fi putut grupa în jurul lui Cezar.

De acum înainte numele lui căpătă un sinonim opoziţia.

A doua zi se află că se înapoiase la Roma şi că voia să candideze pentru edilitate.

În aşteptare, reuşi să fie numit conservator al Viei Appia.

Era pentru el o posibilitate de a-şi cheltui banii lui, sau mai curând banii altora, cu folos şi în văzul întregii Rome Via Appia era una din marile artere romane care făceau legătura între Roma şi mare, atingând, în trecere, Neapole, străbătând Calabria, până la Brindisi Dar mai servea şi de cimitir şi dfe promenadă Pe ambele margini ale drumului, particularii bogaţi care îşi aveau locuinţele de-a lungul căii erau înmormântaţi în faţa casei. În jurul acestor morminte se Plantau arbori, se instalau bănci, scaune sau jilţuri. Iar seara, când primele adieri ale nopţii treceau prin aer, răcorind atmosfera, când începea să se simtă unduirea proaspătă a crepusculului, lumea se aşeza la umbra copacilor şi privea trecând călăreţi eleganţi, curtezane în lectici, matroane în căruţe sau proletari şi sclavi pe jos.

Era un fel de Longchamp al Romei, cu deosebire că acest Longchamp se putea vedea în fiecare zi.

Cezar puse să se repare drumul, să se replanteze copacii tăiaţi sau uscaţi, să se retencuiască mormintele rău întreţinute, să se repare epitafurile şterse de vreme.

Promenada, care înainte nu era decât o promenadă obişnuită, deveni acum un adevărat Corso. Marea trecere a lui Cezar datează de când s-au făcut reparaţiile dispuse de el Această iniţiativă îi pregătea cu succes candidatura pentru edilitate Între timp, la Roma se urzeau două conspiraţii. Toată lumea vorbeşte că Cezar face parte din ele, că alături de el conspiră Crassus, Pompei, Publius Sylla şi Lucius Autronius Una urmăreşte să ucidă o parte din Senat, să încredinţeze dictatura lui Crassus, care îl va avea pe Cezar comandant al cavaleriei, şi să repună pe Sylla şi pe Autronius în consulatul care le-a fost luat.

În cealaltă, el acţionează împreună cu tânărul Piso şi, de aceea, se zice că i se dă Spania acestui tânăr de douăzeci şi patru de ani Piso trebuie să răscoale popoarele de dincolo de Pad şi de pe malurile Ambrei, pe când Cezar va răscula Roma Dar se spune că moartea lui Piso a răsturnat acest al doilea proiect Primul are mai multă consistenţă Tanusius Geminus, în istoria sa, Bibulus în edictele sale, Curion tat’Sl în cuvântările sale consemnează această conjuraţie Curion face aluzie la ea într-o scrisoare către Ahius După spusele lui Tanusius, Crassus a dat înapoi. Milionarul Crassus se teme pentru viaţa lui şi pentru averea pe care o are EI renunţă, iar Cezar nu dă semnalul convenit După spusele lui Curion semnalul acesta are să facă să 1 cadă toga de pe umeri Dar toate aceste acuzaţii sunt freamăte de voci pe care Vântul popularităţii lui Cezar le alungă.

În anul 687 de la fundarea Romei el obţine numirea de edil, adică primarul Romei, cu care ocazie oferă jocuri splendide, pune să se lupte trei sute douăzeci de perechi de gladiatori şi acoperă Forumul şi Capitoliul cu galerii de lemn.

Popularitatea sa se transformă în entuziasm. Nu i se face decât un reproş, dar ca să înţelegi acest reproş, trebuie să

înţelegi punctul de vedere al antichităţii.

Cezar este prea omenos!

Dacă vă îndoiţi, citiţi-l pe Suetoniu; el citează fapte, fapte care provoacă uimirea Romei şi care fac pe adevăraţii romani să ridice din umeri, mai ales pe Cato.

Astfel, călătorind împreună cu un prieten bolnav, Caius Oppius, el îi cedează singurul pat din han şi se culcă afară.

În cursul unei călătorii, hangiul îi serveşte ulei rânced; nu numai că nu se plânge, dar chiar mai cere pentru ca gazda să nu bage de seamă această greşeală.

Pentru că brutarul are ideea de a servi la masa lui o pâine mai bună decât celorlaţi comeseni, îl pedepseşte pe brutar.

Dar face mai mult: iartă. Ciudat! Iertarea este o virtute creştină; însă, am mai spus-o, după părerea noastră Cezar este un precursor.

Memmius îl discreditează pe Cezar în cuvântările sale, spunând că l-a servit pe Nicomede la masă, împreună cu eunucii şi sclavele acestui prinţ. Se ştie care era dubla misiune a paharnicilor; exista şi o legendă în această privinţă: istoria lui Zanymede: Cezar votează pentru consulatul lui Memmius.

Catul face epigrame împotriva lui pentru că, în treacăt, Cezar i-a furat amanta, sora lui Claudius, soţia lui Metellus Celer. Cezar îl invită pe Catul să cineze cu el.

Se răzbună totuşi, însă numai când e forţat; dar, şi atunci, se răzbună cu blândeţeîn ulciscendo natura lenissimus.

Ce-ar fi putut să-i facă? S-ar putea întreba cineva.

Pe dracu! Putea să poruncească să fie torturat, să -l omoare în bătaie cu vergele, să-l arunce la peşti.

Dar el nu face nimic din toate acestea, căci Cezar n-a avut niciodată curajul să facă rău: nunquam nocere sustinuit.

Un singur lucru nu-i iartă poporul care îl adoră, că Pune să se ridice din arenă şi să fie^ngrijiţi gladiatorii răniţi, în momentul când spectatorii se pregătesc să pronunţe condamnarea lor la moarte: gladiatores notos sieubi infestis

spectatoribus dimicarent vi rapiendos reservandosque mandabat.

Dar, să vedeţi, există un mijloc de a face să ţi se ierte totul.

Într-o dimineaţă, o mnre rumoare se ridică din Capitoliu şi din Forum.

În timpul nopţii au fost aduse în Capitoliu statuile lui Marius şi trofeele victoriilor sale. Acelea pe care poate şi azi le numim trofeele lui Marius au fost reînălţate şi împodobite cu inscripţiile cimbrice, pe care Senatul poruncise să fie şterse.

Cezar nu era oare nepotul lui Marius? Nu se lăuda el mereu cu această rudenie? Şi Sylla nu le spusese celor care îi cereau îndurarea: „V-o acord, nesăbuiţilor ce sunteţi, dar fiţi atenţi, în tânarui acesta sunt mai mulţi Marius!”

Încercarea lui Cezar, era o mare problemă. Văzut pe ruinele Cartaginei, Marius atinsese proporţiile gigantice ale lui Napoleon la Sfânta Elena; umbra lui ieşind din mormânt apărea deodată în faţa romanilor.

Închipuiţi-vă statuia lui Napoleon, cu bicornul său şi cu redingota gri, ridicată în 1834 în vârful coloanei.

Soldaţii bătrâni plângeau. Oameni cu părul alb povesteau sosirea la Roma a învingătorului teutonilor Era ţăran din Arpinum, dar, totuşi, dintr-o familie ecvestră, aspru, care niciodată nu voise să înveţe limba greacă, limba aceasta care devenise a doua, ba chiai prima limbă a aristocraţiei romane, aşa după cum limba franceză devenise a doua, ba chiar prima limbă a aristocraţiei ruse. La asediul Numanţiei, Scipio Emilianus îi ghicise geniul militar şi, întrebat cine o să-i urmeze într-o zi: Poate acesta; spuse el bătându-l pe Marius pe Umeri.

VI Se ştia că Marius, simplu tribun, propusese o lege care tindea la reprimarea intrigilor în comiţii şi în tribunale şi aceasta spre marea uimire a aristocraţiei şi fără consultarea Senatului. Un senator din neamul Metellus atacase legea şi pe tribun şi ceruse ca Marius să fie chemat Să dea socoteala de purtarea lui. Dar Marius intră în Senat,

porunci lictorilor să-l ducă la închisoare pe Metellus iar lictorii îi îndepliniră porunca.

Războiul cu Jugurta dura de multă vreme. Marius î) acuză pe Metellus că prelungeşte acest război şi se angajă că dacă va fi ales consul şi i se va încredinţa conducerea războiului, îl va prinde pe Jugurta sau îl va ucide cu propria lui mână; obţinu consulatul şi conducerea războiului şi-i învinse pe Bachus şi Jugurta. Bachus, nevoind să piară împreună cu ginerele său, îl predă pe Jugurta. Tânărul Sylla îl primi din mâinile regelui maur şi-l predă în mâinile lui Marius. Însă Sylla puse să se graveze pe inelul său extrădarea regelui numizilor şi cu acest inel îşi sigila de atunci înainte nu numai scrisorile personale, dar şi cele publice, ceea ce Marius nu i-a putut ierta niciodată.

Lumea îşi aducea aminte de ilustrul prizonier condus la Roma cu urechile smulse; pentru a-i putea lua cât mai repede inelele de aur din urechi, lictorii i-au smuls inelele cu urechi cu tot! Se povestea gluma pe care o spusese când fusese aruncat, gol, în temniţa mamertină Ce reci sunt etuvele la Roma! Agonia dură şase zile, în timpul cărora rezistă eroic; în sfârşit, moartea veni a şaptea zi Murise de foame!

Jugurta era Abd-el-Kader-ul epocii sale La Roma, gelozia împotriva lui Marius era mare şi fără îndoială că el avea să-şi plătească victoriile aşa cum era obiceiul, ca Aristide sau ca Temistocle, când deodată un strigăt scos de gali atrase atenţia spre Occident.

Trei sute de mii de barbari, fugind de oceanul care se revărsase, coborau spre sud! Ei înconjuraseră Alpii prin Helvetia, pătrunseseră în Galii şi se reuniră cu triburile cimbrilor, în care îşi recunoscură fraţii în adevăr, vestea era dezastruoasă Consulul Caius Servilius Scipio fusese atacat de barbari şi din cei optzeci de mii de soldaţi şi patruseci de mii de sclavi, numai zece oameni scăpaseră cu viaţă Consulul era printre cei zece Numai Marius, aproape tot atât de barbar ca aceşti barbari, putea salva Roma El plecă,

îşi obişnui trupele cu vederea acestor teribili duşmani, ucise o sută de mii dintre ei, lângă Aix, bară Ronul cu cadavrele lor şi îngrăşă, pentru multe secole, o vale întreagă cu acest îngrăşământ uman Asta în privinţa teutonilor.

Apoi îi întâlni pe cimbri, se găseau deja în Italia.

Deputaţii cimbrilor îi ieşiră în cale.

— Daţi-ne pământ, nouă şi fraţilor noştri teutoni, şi vă lăsăm cu viaţă, spuseră ei.

— Teutonii, fraţii voştri, au primit pământul pe care îl vor păstra veşnic, şi o să vă dăm şi vouă cu acelaşi preţ.

Şi, în adevăr, îi culcă la pământ pe toţi, unii lângă alţii, pe câmpul de luptă de la Vercelli.

Aceasta teribilă apariţie din nord se topise ca un fum, iar singurul barbar pe care l-a văzut Roma a fost regele lor, Teutobacus, care dintr-un singur avânt putea sări peste şase cai aşezaţi unul lângă altul şi care, când intră ca prizonier în Roma, depăşea, cu un cap, cele mai înalte trofee Atunci Marius a fost numit al treilea fondator al Romei Primul era Romulus, al doilea, Camillus Se făceau libaţiuni pentru Marius, cum se făceau pentru Bachus şi pentru Jupiter EI însuşi, ameţit de dubla sa victorie, nu mai bea decât dintr-o cupă cu două toarte, din care, potrivit tradiţiei, bău-se Bachus după ce cucerise India.

Se uitase de moartea lui Saturnius, lapidat în prezentă, după unii, din ordinul lui Marius, chiar în anul naşterii lui Cezar, se uitase că Marius refuzase să lupte cu italienii şi lăsase să se piardă cele mai bune ocazii de a i învinge, se uitase că Marius renunţase la comanda armatei pe motiv că era bolnav de nervi, sperând că Roma ar fi decăzut într atât, încât să fie obligată să se arunce în braţele sale Nimeni nu-şi mai aducea aminte decât că se pusese preţ pe capul Iu1 că fugise în mlaştinile de Ia Minturno, că fusese aruncat ’n închisoare, unde un cimbru nu îndrăznise să 1 ucidă Moartea lui.

— Ca şi moartea lui Romulus, fusese ascunsă de un nor, fără să se obseve că norul acesta provenea din vin şi din

sânge Nu trecuseră decât doisprezece ani de la moartea lui Marius, dar Sylla, care îi supravieţuise, făcuse din el un zeu La aceste sentimente, încă vii, făcuse Cezar apel reînviindu 1 pe Marius La strigătele scoase de populaţia Romei pe Capitoliu şi în Forum Senatul se întruni Numai auzind de numele lui Marius şi patricienii începuseră să tremure pe scaunele lor curule.

Catulus Lentulus care, după cum spune Plutarh, „era un om foarte stimat printre romani", se ridică şi-l acuză pe Cezar

— Cezar, spuse el, nu mai atacă cârmuirea prin uneltiri secrete1 el se ridică acum făţiş împotriva ei.

Însă Cezar, surâzător, înaintează în fata Senatului, ia cuvântul, mângâie toate vanităţile, linişteşte toate temerile, obţine iertarea şi, când iese din Senat, îşi întflneşte partizanii care îi strigă.

Vivat Cezar! Bravo Cezar1 Păstrează-ţi mândria, nu te pleca în faţa nimănui, Poporul este alături de tine; poporul te va susţine şi cu ajutorul poporului Ui vei înfrânge toţi duşmanii.

Acesta a fost unul din primele şi unul din cele mai mari triumfuri ale lui Cezar Însă ocazia de a se vorbi despre el nu se prezintă în toate zilele, nici chiar unui Cezar; – dovadă Bonaparte abandonat împreună cu Junot în cămăruţa lui din rue du Mail. Cezar şi-a terminat vila de la Ariccia. Este cea mai frumoasă casă din tară din împrejurimile Roei; l-a contat milioane.

— Nu-mi place, spune Cezar; m-am înşelat.

Şi porunceşte să ffe dărâmată.

Alcibiade, când tăia coada şi urechile câinelui, tui făcea cheltuieli costisitoare; dar trebuie spus că grecii erau altfel de gură-cască decât erau romanii. Dealtfel o să vorbim mai târziu de acest Alcibiade care a servit de multe ori drept model lui Cezar şi care, frumos tot ca el, bogat tot ca el, generos tot ca el, desfrânat tot ca el, şi viteaz tot ca el, a murit asasinat asemeni lui Cezar Vila de la Ariccia a dat de.

Vorbit Romei o lună de zile, Ce-avea să mai facă Cezar? Imaginaţia i se epuizase, punga i se golise.

Din fericire. Între timp, murise Metellus^ marele pontif.

Îi trebuie acest pontificat, cu orice preţ.

Or, situaţia era gravă: doi senatori, Isaurrcus şi Catulus, oameni iluştri şi influenţi, candidau şi ei pentru acest sacerdoţiu.

Cezar ieşi în stradă şi se anunţă cu voce tare ca adversar al lor.

Catulus, care se temea de această rivalitate, îi oferi

3. A.r’0, l [„l” O O Printr-un om al său patru milioane ca să-şi retragă candidatura.

Cezar ridică din umeri.

— Ce vrea el să fac eu cu cele patru milioane ale lui? Întrebă el. Mie îmi trebuie cincizeci de milioane ca să-mi pot lichida datoriile.

Aşadar, după propria-i mărturisire, Cezar, la treizeci şi şase de ani, avea datorii de cincizeci de milioane!

Suntem îndemnaţi să credem că datora milioane de sesterţi şi nu milioane de franci. În cazul acesta ar fi datorat numai douăsprezece sau treisprezece milioane de franci, în banii noştri, ceea ce pentru Cezar era puţin Credem, însă, că trebuie reţinută o sumă medie Catulus îi oferi prin cineva şase milioane.

— Spune-i lui Catulus, răspunse Cezar, că eu sper să cheltuiesc douăsprezece ca să-l înving.

Folosi cele din urmă posibilităţi, goli pungile tuturor amicilor să4 şi coborî la comiţii cu două sau trei milioane.

Mergea la risc; din fericire îi rămăsese popularitatea.

Ziua cea mare sosi”. Mama lui îl conduse până la uşă cu ochii în lacrimi.

În prag o sărută pentru ultimă oară.

— Oh, mamă! Spuse el, astăzi ai să-ţi vezi fiul ori pontifex maximus, ori proscris.

Lupta fu lungă şi îndârjită. În cele din urmă, Cezar câştigă în mod triumfal: numai în triburile rivalilor săi, Isauricus şi

Catulus, el obţine mai multe voturi decât obţinuseră aceştia în toate celelalte triburi la un loc Partidul aristocratic fusese înfrânt. Susţinut cum era de popor, până unde nu putea ajunge Cezar?

Atunci a fost momentul când Piso, Catulus şi cei care erau cu ei l-au dezaprobat pe Cicero că nu a lovit în Cezajîn legătură cu Conspiraţia lui Catilina.

Într-adevăr, în vremea aceea de încurcătură pentru Cezar, izbucnise Conspiraţia lui Catilina – una din marile catastrofe din istoria Romei, unul din marile evenimente din viaţa lui Cezar. Să vedem care era situaţia la Roma când Catilina i s-a adresat lui Cicero cu fraza aceea celebră care rezuma atât de bine situaţia:

— Văd în Republică un cap fără corp şi un corp fără cap; capul acesta eu voi fi.

Cei trei oameni importanţi din această epocă, în afară de Cezar, erau Pompei, Crassus şi Cicero.

Pompei, atât de impropriu numit cel Mare, era fiul lui Pompeius Strabo şi se născuse cu o sută şase ani înainte de era noastră, adică avea zece ani mai mult decât Cezar.

Începuse să-şi facă un nume şi o faimă militară în războaiele civile. Ca locotenent al lui Sylla, zdrobise pe locotenenţii lui Marius, reluase Cisalpina, supusese Sicilia, învinsese în Africa pe Domitius Ahenobarbus şi-l ucisese pe Carbo în Cosiră.

La douăzeci şi trei de ani, ridicase trei legiuni, bătuse trei generali şi se reîntorsese la Sylla.

Sylla, care avea nevoie să şi-l facă amic, când îl văzu se ridică şi-l salută cu numele de cel Mare.

Şi aşa i-a rămas numele.

„Norocul este femeie, iubeşte pe tineri şi nu-i poate suferi pe bătrâni” i-a spus Ludovic al XlV-lea domnului de Villeroy, care fusese înfrânt în Italia.

Norocul îi surise lui Pompei cât fu tânăr.

După moartea lui Sylla, Roma trecu de partea lui Pompei.

Trebuiau terminate cele trei războaie începute: cu Lepidus, cu Sertorius şi cu Spartacus.

Războiul cu Lepidus a fost o joacă; Lepidus era un om fără valoare. Dar nu mergea tot aşa cu Sertorius, bătrânul locotenent al lui Marius, unul din cei patru chiori din antichitate; – se ştie că ceilalţi trei erau Filip, Antigon şi Hanidal.

— În tinereţe, Sertorius se luptase cu cimbrii, sub comanda lui Cepion, iar când acesta fusese bătut, Sertorius traversase Ronul înot – Rhodatius celer – cu chiurasa pe el şi cu scutul în mână. Apoi, când Marius venise să reia comanda armatei, Sertorius, îmbrăcat întrun costum celtic, se amestecase printre barbari, rămăsese trei zile printre ei, iar la înapoiere îi raportase lui Marius tot ceea ce văzuse. El prevăzuse venirea lui Sylla şi trecuse în Spania; barbarii îl stimau foarte mult. (Cu şaptezeci de ani înainte de era noastră, romanii numeau barbar pe oricine nu era roman, după cum cu patru sute de ani mai înainte grecii numeau barbar pe oricine nu era grec). În Africa descoperise mormântul libianului Anteu, strâns în bra {e până la sufocare de Hercule; numai el singur, dintre toţi, măsurase oasele gigantului şi recunoscuse cei şaizeci de coti lungime, apoi le puse la loc în mormânt şi declară mormântul loc sacru. Totul era misterios în el: vorbea cu zeii prin mijlocirea unei capre albe; şiret pe cât de viteaz, îi erau familiare toate felurile de deghizări; străbătuse legiunile duşmanului său Metellus fără să fi fost recunoscut şi-l provocase pe acela la o luptă eorp la corp între ei doi, însă Metellus nu acceptase lupta. Vânător îndemânatic şi neobosit, el străbătea vârfurlle cele mai abrupte ale Alpilor şi ale Pirirteilor, urmărind căpriorii, apoi trecea tot pe acolo ca să fugă de duşmani sau să-i urmărească. Încetul cu încetul ajunse st’ăpân pe Galia Narbonensis şi din zi în zi se aştepta să se vadă coborând poate un alt Hanibal. Pompei veni în ajutorul lui Metellus; amândoi, uniţi, îl forţară pe Sertorius să se întoarcă în Spania, dar în retragere el bătu

pe Metellus l-a Italica, pe Pompei la Lausanum şi Sucro, refuzând toate propunerile” lui Mâtridafe şi sfârşi prin a fi asasinat, prin trădare, de locotenentul său Perpenna.

După moartea fui Sertorius, războiul din Spania luă sfârşit. Pompei condamnă la moarte pe Perpenna, porunci să fie executat şi arse toate hârtiile găsite la el, fără a le fi citit, de teamă ca hârtlile acelea să nu fi fost compromiţătoare pentru vreun nobil roman.

Mai rămânea războiul cu Spartacus.

VII Vă amintiţi statuia din grădirlâ Tuilleries reprezentând un frărbat cu braţele încrucişate, ţinkrd în mână sabia scoasă din teacă şi cu o bbcafă de lanţ atârntndu-i de unul din braţe.

Este Spartacus.

Iată în câteva rânduri istoria acestui erou.

Chiar în epoca în care ne aflăm era un tux de mare senior să ai gladiatori proprii. Un oarecare Lentulus Battatius deschisese o şcoală de gladiatori, la Capua. Două sute din aceştia Hotărâseră să fugă. Din nefericire, complotul fu descoperit; şaptezeci dintre ei, preveniţi din timp, năvăliră în prăvălia unui grataragiu de unde se înarmară cu cuţite, satâre, frigări, apoi ieşiră în oraş. Pe drum întâlniră o căruţă încăreată cu arme pentru circ. Erau tocmai cele cu care erau ei obişnuiţi să lupte. Le-au luat, au pus stăpânire pe o fortăreaţă şi şi-au ales trei şefi: un general şi doi locotenenţi.

G&neralul era Spartacus.

Era el oare demn de această onoare.”

Trac de origine, dar de rasă numidă, puternic ca Hercule, curajos, ca Teseu, el Adăuga, la aceste calităţi supreme prudenţa. Şi blândeţea. Unui grec.

Când era dus la Roma ca să fie vândut, în timp ce dormea, la un popas, un şarpe. Se încolăci în jurul figurât, fără să -l trezească sau să-l muşte. Soţia 1 ui, pricepută în arta prezicerii, văzu în această întâmplare un seinn al norocului; după părerea ei, lui Spartacus i se prevestea o putere pe

cât de mare pe atât de temut, dar care trebuia. Sa se sfârşească în mod nefericit.

Ea îl îndemnă să fugă şi fugi cu el, hotărâtă să împartă cu soţul său soarta, bună sau rea, oricum ar fi fost.

Când se află de revolta gladiatorilor, se trimiseră câteva trupe împotriva lor Ei luptară, învinseră, dezarmară pe soldaţi şi luară armele, arme solfde, bune, militare, nu slabe ca armele lor de gladiatori, pe care le aruncară.

Situaţia devenea critică. De la Roma se trimiseră noi trupe, puse sub comanda lui. Publius Claudius care aparţinea ramurei Pulcher din familia Ciaudia.

— Pulcher, după cum se ştie, înseamnă frumos. Claudius nu-şi desminţea rasa. Vom vorbi mai târziu de frumuseţea lui ca amant; acum nu ne vom ocupa de el decât ca general.

Ca general, n-a, fost norocos; avea sub comandă o tr. Upă compusă din trei mii de oameni. El încercui pe gladiatori în fortăreaţa pe care aceştia puseseră”stăpânire şi puse sub supraveghere unica trecere pe unde s-ar fi putut ieşi. Dealtfel, de jur împrejur nu erau decât stânci prăpăstioase acoperite cu butuci de viţă de vie. Gladiatorii tăiară curmeii; lemnul noduros şi fibros al viţei este solâd ca o funie: ei făcură din curmeii aceştia adevărate scări pe care coborâră cu toţii, cu excepţia unuia s-ingur care rămase sus ca să le arunce armele. Aşa încât în momentul în care romanii credeau că blocaseră pe inamrc: pentru totdeauna, se treziră atacaţi, deodată, cu strigăte furjioase. Romanii, italieni din cap până în picioare şi, în consecinţă, impresionabili şi nervoşi, fugiră; ei reacţionau la primul sentiment şi puteau să se zăpăcească uşor când erau luaţi prin surprindere.

Întreaga tabără a fost abandonată în mâinile gladiatorilor.

Vestea victoriei se răspândi ca fulgerul. Noi modernii spunem că nimic nu reuşeşte mai bine ca succesul. To^i Păstorii şi văcarii aflaţi prin apropiere veniră în grabă şi se alăturară răsculaţilor. A fost o recrutare fericită de tineri

solizi şi agili. Aceştia fură înarmaţi şi alcătuiră infanteria uşoară.

Împotriva lor a fost trimis un al doilea general, Publius Varinus, care n-a reuşit mai mult decât primul. Mai întâi, Spartacus l-a bătut pe locotenent, apoi pe camaradul său, Cassinius, apoi chiar pe Publius Varinus, luându-i şi lictorii şi carul de luptă.

Acesta a fost începutul unei serii continue de succese. Planul lui Spartacus era foarte inteligent: trebuia să ajungă până la Alpi, să treacă cu toţii în Galia şi de acolo să se retragă fiecare la casa lui.

Împotriva răsculaţilor au fost trimişi Gellius şi Lentulus.

Gellius învinse un corp de germani care formau un corp aparte, dar Spartacus, la rândul său, îi învinse pe locotenenţii lui Lentulus şi puse mâna pe armele şi proviziile lor. Apoi îşi continuă drumul spre Alpi.

În întâmpinarea lui veni Cassius cu o armată de zece mii de oameni: bătălia fu lungă şi crâncenă, însă Spartacus trecu peste armata acestuia şi-şi continuă drumul în aceeaşi direcţie. Senatul, indignat, destitui pe cei doi consuli şi trimise împotriva neînvinsului pe Crassus. Acesta îşi stabili tabăra la Picenum ca să-l aştepte acolo pe Spartacus, şi ordonă lui Mummius şi celor două legiuni pe care le comanda să execute un mare ocol, pentru a-i urmări pe gladiatori, dar cu dispoziţie categorică de a nu-i ataca.

Primul lucru pe carte l-a făcut Mummiusa fost să-i ofere lui Spartacus lu, pta. Dar, aşa cum s-a întâmplat cu Abd-el-Kader, fiecare a crezut că lui îi revenea onoarea de a începe.

Spartacus zdrobi, pe Mummius şi cele două legiuni ale sale; restul scăpă cu viaţă aruncând armele pentru a putea fugi mai uşor.

Crassus decimă pe fugari. El luă pe primii cinci sute care strigaseră: „să fugim cum s-o putea”, îi împărţi în cincizeci de grupuri de câte zece, îi puse să tragă la sorţi şi pedepsi

cu moartea pe cel asupra căruia căzuseră sorţii din fiecare grupă de zece.

Spartacus străbătuse Lucania şi se retrăgea spre mare. În strâmtoarea Messina întâlni pe faimoşii piraţi care se aflau pretutindeni şi despre care am mai vorbit în Legătură cu aventura întâmplată lui Cezar. Spartacus crezu că va putea realiza o înţelegere între piraţi şi gladiatori. În adevăr, obţinu un acord în sensul ca piraţii să transporte în Sicilia două mii de oameni. Era vorba să se aţâţe acolo, din nou, războiul sclavilor, care abia se terminase. Dar piraţii luară banii şi-l părăsiră pe Spartacus pe malul mării, obligându-l astfel să-şi aşeze tabăra în peninsula Reggio.

Crassus veni după el.

El trase o linie pe lungime de trei sute de stadii, cât era lăţimea peninsulei şi săpă o tranşee. Pe marginea tranşeei ridică un zid înalt şi gros.

Spartacus râse la început de aceste lucrări, dar sfârşi prin a se înfricoşa. El nu le lăsă să se termine. Într-o noapte, pe ploaie, acoperi şanţul cu vreascuri, crăci şi pământ şi trecu o treime din armată.

Crassus crezu la început că Spartacus se îndrepta spre Roma, dar curând se linişti când văzu că duşmanii lui se despart.

O separare se produse între Spartacus şi locotenenţii Săi.

Crassus îi atacă pe aceştia din urmă şi se pregătea să-i alunge din faţa sa, când apăru Spartacus care-l obligă să se retragă.

Înfricoşat de înfrângerea lui Mummius, Crassus ceru în scris să fie chemaţi Lucullus din Tracia şi Pompei din Spania şi să-i fie trimişi în ajutor. Dar după aceea îşi dădu seama de imprudenta pe care o făcuse. Oricare din cei doi care ar fi venit ar fi trecut drept adevăratul învingător şi i-ar fi luat lui recompensa pentru victorie.

Se hotărî, atunci, să învingă singur.

Carminus şi Castus, doi locotenenţi ai lui Spartacus, se despărţiseră de şeful lor. Crassus se hotărî să-i atace şi să-i

înfrângă. El trimise şase mii de oameni cu ordinul de a cuceri o poziţie avantajoasă. Ca să nu fie descoperiţi, ei îşi acoperiră capul cu crengi, aşa cum vor face mai târziu soldaţii lui Duncan. Din nefericire pentru ei, două femei care făceau sacrificii pentru gladiatori, la intrarea în tabără, observară pădurea mişcătoare şi dădură alarma. Carminus şi Castus se năpustiră asupra romanilor care ar fi fost pierduţi dacă Crassus n-ar fi angajat în luptă şi restul armatei ca să-i susţină. ’

Douăsprezece mii trei sute de gladiatori rămaseră pe câmpul de bătaie.

— Fură număraţi şi li se cercetară rănile.

Care i-o dăduse fiul său, Pharnace, în momentul când, după cucerirea Indiei, Pompei pornise împotriva arabilor un război dintre cele mai imprudente.

Iată cum se prezenta Pompei. Să trecem acum la Crassus.

VIN Marcus Licinius Crassus, supranumit Dives sau cel Bogat aşa cum în zilele noastre unui bogat i se mai spune şi Crassus, are marele avantaj de a fi fost furnizat de antichitatea romană ca un tip al avariţiei moderne.

Se născuse cu o sută cincisprezece ani înaintea erei noastre şi avea deci cincisprezece ani mai mult decât Cezar.

Optzeci şi cinci de ani înaintea erei noastre, semnalat din cauza bogăţiei sale partidului lui Marius, el fugi în Spania. Dar doi ani mai târziu, după ce Marius murise iar Sylla câştigase, Crassus se întoarse la Roma.

Presat de Cicero şi de tânărul Marius, Sylla se gândi să se folosească de Crassus ca să recruteze trupe de la marşi. Marşii erau elveţienii antichităţii. „Cine ar putea învinge pe marşi sau fără marşi?” spuneau romanii înşişi.

Aşa că Sylla îl trimise pe Crassus să recruteze oameni la marşi.

— Dar ca să străbat regiunile duşmane am nevoie de o escortă, spuse Crassus.

— Îţi dau, ca escortă, umbrele tatălui tău, ale fratelui tău, ale părinţilor tăi şi ale prietenilor tăi asasinaţi de Marius, îi

răspunse Sylla.

Crassus trecu.

Dar pentru că trecuse singur, crezu că ar fi putut profita tot singur de roadele acţiunii sale: cu armata pe care o strânsese pradă un oraş din Umbria.

Din această expediţie averea lui, şi aşa considerabilă, se mări cu încă vreo şapte sau opt milioane.

Dealtfel, Crassus însuşi, fără să precizeze averea pe care o avea, indica averea la care aspira.

— Nimeni nu se poate lăuda că este bogat, dacă nu este atât de bogat încât să poată întreţine o armată, spunea el.

Zvonul despre acest jaf ajunse până la urechile lui Sylla care, în această privinţă, nu era totuşi un om dificil; el căpătă fată de Crassus o anumită rezervă şi de atunci înainte îl preferă pe Pompei.

Din clipa aceea, Pompei şi Crassus deveniră duşmani.

Cu toate acestea, Crassus avea să-i facă lui Sylla im serviciu, mai mare decât toate cele pe care i le făcuse vreodată Pompei.

Samniţii, conduşi de Telesinus, se apropiaseră până la porţile Romei; în drumul lor, de-a lungul Italiei, lăsaseră o dâră largă de foc şi sânge. Sylla pornise în grabă cu armata în întâmpinarea lor, însă în ciocnirea violentă cu aceşti teribili ciobani, aripa stingă a armatei sale fusese nimicită iar el obligat să bată în retragere spre Preneste. În cortul său, el se afla în aceeaşi situaţie cu Eduard al IlI-lea, în ajunul bătăliei de la Crecy, considerând situaţia pierdută şi gândindu-se încă de pe atunci cum ar fi putut scăpa cu viaţă, când i se anunţă un sol din partea lui Crassus.

Îl lăsă să intre, cu gândul în altă parte.

Dar, după primele cuvinte ale solului, neatenţia se transformă într-un interes deosebit.

Crassus căzuse asupra armatei samnite ameţită de succesul victoriei, îl ucisese pe Telesinus, făcuse prizonieri pe cei doi locotenenţi ai săi, Eductus şi Censorinus, şi acum fugărea către Antemnes armata în derută.

Erau servicii pe care Sylla le uitase acum, dar pe care Crassus le valorifică în fata Romei.

Aşa fiind, desfăşurând un anumit talent în vorbire – am spus că romanii erau născuţi oratori – el obţinu pretura, apoi fu însărcinat să ducă războiul împotriva lui Spartacus; am povestit cum s-a sfârşit războiul.

Deznodământul nu-l reconcilie cu Pompei.

În legătură cu aceasta Pompei spusese un cuvânt pe care Crassus nu-l putuse uita.

— Crassus i-a învins pe răsculaţi, spusese el; dar eu am învins răscoala.

Urmase apoi triumful lui Pompei şi ovaţia lui Crassus.

Lumea era nedreaptă faţă de acest tâlhar, acest publican, acest milionar; dar, totuşi, parcă aşa se cuvenea.

Zgârcenia lui era revoltătoare. Toată lumea povestea o anecdotă, relativă la o pălărie de paie, pe care Plutarh, mare colecţionar de anecdote, ne-a transmis-o; toată lumea povestea, spuneam, o anecdotă despre o pălărie de Paie şi anecdota aceasta făcea hazul Romei.

Crassus avea o pălărie de paie agăţată într-un cui în anticameră şi, pentru că îi plăce. A foarte mult conversaţia cu grecul Alexandru, când îl lua cu el la tară, îi împrumuta această pălărie, pe care i-o lua înapoi când se întorceau la Roma.

În legătură cu această anecdotă, Cicero spunea despre Crassus, cu mai multă dreptate decât despre Cezar

— Un om ca acesta n-o să ajungă niciodată stăpânul lumii.

Să vorbim acum despre Cicero, care a fost un moment stăpânul lumii, pentru că, un moment, a fost stăpânul Romei.

Originea lui este mai mult decât obscură toată lumea este de acord să spună că mama lui, Helvia, era o femeie nobilă; despre tatăl lui nu s-a ştiut nicioda, ta ce meserfe a avut. Părerea cea mai acreditată a fost că celebrul orator, născut la Arpium, patria lui Marius, era fiul unui călcător de postav; alţii pretindeau că era fiul unui zarzavagiu. Unii au

avut ideea, pe care poate că a avut-o şi el, de a pune în rândul strămoşilor lui pe Tullius Atticus. Care a domnit asupra volscilor; însă, asupra acestui punct, nici amicii lui, nici el însuşi nu par să mai fi insistat.

Se numea Marcus Tullius Cicero.

— Marcus era numele său personal: numele pe care romanii aveau obiceiul să-l dea copiilor la şase zile după naştere; Tullius era numele său de familie care în vechea limbă romană însemna râu; în fine, Cicero era porecla unui strămoş care avusese pe nas un neg în formă de năut – cicer – de aici numele de Cicero.

„Poate, spune Middlefon, numele de Cicero vine de la vreun strămoş grădinar cunoscut pentru priceperea lui în cultivarea mazării."

Părerea aceasta ar spulbera părerea lui Plutarh care spune: „în orice caz primul din această familie care a fost supranumit Cicero trebuie să fi fost un om deosebit, pentru ca urmaşii lui să-i păstreze numele."

Oricum ar fi fost. Cicero n-a voit să şi-l schimbe, iar prietenilor care îl îndemnau s-o facă, totuşi, din cauza laturei ridicole a denumirii, el le spunea:

— Nici gând! Îmi păstrez numele de Cicero şi am să-l fac mai glorios decât al lui Scaurus sau Catul.

Şi s-a ţinut de cuvânt.

Întrebaţi, pe nepregătite, pe cineva cu o cultură mediocră cine au fost Scaurus şi Catul şi va evita să vă răspundă. Întrebaţi-l cine a fost Cicero şi vă va răspunde fără ezitare: „Cel mai mare orator al Romei, numit Cicero, pentru că avea pe nas un neg de forma unui bob de năut."

Nu greşeşte când vorbeşte astfel de talentul său, dar se înşală cu privire la neg, pentru că nu el, ci străbunul lui fusese decorat de natură cu o asemenea excrescenţă cărnoasă. Ba, Middleton contestă chiar forma de năut şi o schimbă în mazăre.

În schimb Cicero ţinea mult la năut.

Fiind chestor în Sicilia, el a oferit zeilor un vas de argint pe care a pus să se înscrie primele două nume Al arcuş şi Tullius jar în locul celui de-al treilea nume, a cerut să se graveze un bob de năut.

Este, probabil, primul rebus care se cunoaşte.

Cicero se născuse cu o sută şase ani înainte de era noastră, în ziua de trei ianuarie; era de aceeaşi vârstă cu Pompei şi avea, ca şi acesta, şase ani mai mult decât Cezar.

Se povesteşte că o fantomă apăruse în faţa doicii şi-l spusese că într-o zi copilul acesta avea să fie sprijinul Romei.

Poate că apariţia aceasta i-a dat o atât de mare încredere în el.

Copil încă, el compuse un mic poem: Pontius Glaucus; dar ca toţi marii prozatori, era un poet mediocru, spre deosebire de marii poeţi care sunt aproape întotdeauna şi excelenţi prozatori.

După ce şi-a terminat studiile obişnuite, a studiat elocinţa cu Philon şi legile cu Mucius Scaevola, jurisconsult abil şi cel dintâi printre senatori; apoi, deşi era destul de puţin războinic, s-a înrolat să servească sub Sylla, în războiul cu marşii.

Între timp a debutat printr-un act de curaj, dar de Curaj civil; a nu se confunda curajul civil şi curajul militar.

Un libert al lui Sylla, pe nume Chrysogonos, pusese în vânzare bunurile unui cetăţean ucis din ordinul dictatorului, iar el cumpărase aceste bunuri cu două mii de drahme.

Roscius, fiul şi moştenitorul mortului, făcu dovada că moştenirea valora două sute cincizeci de talanţi, adică peste un milion.

Sylla era convins de crima care i se imputa lui Chrysogonos, dar de felul său nu se lăsa uşor tulburat. El îl acuză pe tânăr de paricid, spunând că tatăl fusese ucis la instigarea fiului.

Acuzat de Sylla, Roscius fu părăsit de toţi.

Atunci prietenii lui Cicero interveniră pe lângă el; dacă l-ar fi apărat pe Roscius şi dacă ar fi câştigat procesul acestuia, cu siguranţă că numele lui ar fi fost cunoscut de toţi şi reputaţia lui pe deplin stabilită.

Cicero pledă şi câştigă.

Să nu se confunde acest Roscius cu Roscius, actorul, contemporanul său, pentru care Cicero pledă de asemenea, dar împotriva lui Fannius Cherea. Cel de care este vorba în legătură cu moştenirea se numea Roscius Amerinus iar pledoaria lui Cicero, care ne-a rămas, se numeşte: Pro Roscio Amerino.

Chiar în ziua când a câştigat procesul, Cicero a plecat în Grecia, pe motiv că vrea să-şi îngrijească sănătatea. În adevăr, era atât de slab, încât părea să fie el însuşi fantoma care îi apăruse doicii în timpul copilăriei sale; avea stomacul plăpând şi nu putea mânca decât foarte târziu şi foarte puţin. Însă vocea îi era puternică şi sonoră, deşi cam aspră şi puţin flexibilă, iar pentru că tonul i se ridica până la notele cele mai înalte, cel puţin în tinereţe, rămânea frânt de oboseală după fiecare pledoarie.

Ajuns la Atena, a studiat cu Antioclus din Ascalonia, apoi trecu în insula Rhodos unde am văzut că l-a întâlnit pe Cezar.

După moartea lui Sylla starea sănătăţii i se amelioră, iar la solicitarea prietenilor se înapoie la Roma, după ce, mai înainte, vizitase Asia şi urmase lecţiile lui Xenocles din Adramyte, ale lui Dionisos din Magnesia şi ale lui Menippus din Caria.

La Rhodos a avut un succes pe cât de mare, pe atât de neaşteptat.

Apollonius Molon, cu care studia, nu vorbea deloc latina, pe când Cicero vorbea limba greacă. Voind să-şi facă din primul moment o idee despre ceea ce era în stare viitorul său elev, Molon îi dădu un text şi-l rugă să improvizeze în greceşte. Cicero o făcu cu plăcere; era o posibilitate de a-şi consolida cunoştinţele într-o limbă care nu era a lui. El

începu, deci, prin a-l ruga pe Molon şi pe ceilalţi asistenţi să-şi noteze greşelile pe care ar putea să le facă pentru că, arătându-i-le, să le corecteze pe viitor Când sfârşi, auditoriul izbucni în aplauze.

Numai Apollonius Molon, care, tot timpul cât a vorbit Cicero, nu făcuse nici un semn, nici de aprobare, nici de dezaprobare, rămase gânditor La solicitarea lui Cicero, care, îngrijorat, voia să-i afle părerea, îi spuse: Te felicit şi te admir, tinere, dar plâng soarta Greciei văzând că tu vei duce la Roma singura avere care ne mai rămâne: elocinţa şi erudiţia!

Revenit la Roma, Cicero a luat lecţii de la actorul Roscius şi de la tragedianul Esop, care erau, amândoi, autorităţi absolute în arta lor Maeştrii aceştia l-au făcut să-şi realizeze perfecţiona rea debitului la care ajunsese şi care constituia marea faimă de care se bucura.

După alegerea sa ca chestor, a fost trimis în Sicilia Era în timpul unei perioade de foamete, iar de când Italia fusese transformată în păşuni – şi vom avea ocazia curând să vorbim despre această transformare – Sicilia devenise grânarul Romei, Cicero presă pe sicilieni să-şi trimită grâul în Italia Din cauza acestei insistenţe, începu să fie rău văzut de clienţii săi, însă când aceştia văzură cum lucra, cât era de drept, de omenos şi mai ales cât era de dezinteresat, se întoarseră la el şi-l înconjurară nu numai cu stimă, dar şi cu afecţiune Se înapoia din Sicilia, mulţumit de sine, după ce făcuse cât mai mult bine cu putinţă, după ce pledase strălucit în vreo trei, patru procese, crezând că vâlva pe care o făcuse în Sicilia se răspândise în lumea întreagă şi că avea să găsească Senatul aşteptându-l la porţile Romei. Străbătând Campania în drumul de înapoiere întâlni un prieten care, recunoscându-l, veni spre el cu surâsul pe buze şi braţele deschise După primile cuvinte, Cicero îl întrebă

— Ei bine, ce se spune la Roma de elocinţa mea şi tu ce crezi de comportarea mea în timpul celor doi ani cât am

lipsit?

— Dar unde ai fost? Îl întrebă prietenul Nici nu ştiam că fuseseşi plecat din Roma.

Răspunsul acesta l-ar fi lecuit pe Cicero de vanitate, dacă vanitatea n-ar fi fost la el o boală incurabilă.

Dealtfel, avea să i se prezinte încă o ocazie care să-i consolideze această vanitate.

Mai întâi, a pledat împotriva lui Verres atrăgând acestuia o condamnare la o amendă de şapte sute cincizeci De mii de drahme şi la exil Amenda era o glumă, dar exilul era serios, apoi mai era exemplul, stigmatizarea, ruşinea Este adevărat că ticăloşii nu au ruşine Succesul acesta îl făcu pe Cicero la modă Din cauza talentului său îşi avea, spune Plutarh, o curte aproape tot atât de numeroasă cum o avea Crassus, din cauza bogăţiei şi Pompei, din cauza puterii.

În timpul acesta lumea începu să se ocupe de conspiraţia lui Catilina După ce am văzut cine era Pompei, Crassus şi Cicero, să vedem cine era Catilina Cezar ştim cine era IX Lucius Sergius Catilina făcea parte din cea mai veche nobilime a Romei.

El pretindea, în această privinţă, că nu ceda pasul nimănui, rvici chiar lui Cezar şi avea dreptul la această pretenţie dacă, aşa cum susţinea, descindea din Sergestus, tovarăşul lui Enea.

Ceea ce era sigur, era că printre strămoşii săi număra pe un Sergius Silus care, rănit de douăzeci şi trei de ori în războaiele punice, sfârşise prin a-şi fi adaptat la braţul mutilat o mână de fier cu care continua să lupte Aceasta aminteşte de Goetz von Berlichingen, un alt nobil care, asemeni lui Catilina. Se pusese în fruntea unei răscoale a săracilor.

Catilina, spune Sallustiu, avocatul democrat care a lăsat nişte grădini atât de frumoase, care şi astăzi îi poartă numele, Catilina era un om înzestrat cu una din acele rare constituţii care pot suporta foamea, setea, frigul, veghile; îndrăzneţ, viclean, plin de resurse, capabil să simuleze

orice, să disimuleze orice, să dorească bunul altuia, să risipească ce era al său; având multă elocinţa, puţin raţionament; făcând mereu proiecte, planuri himerice, imposibile.

Lată profilul moral: după cum se vede, Salustiu nu-şi menajează omul.

Ca fizic, avea o figură palidă şi neliniştită, ochii injectaţi de sânge, pasul când lent, când precipitat; în sfârşit, pe frunte, ceva din acea fatalitate pe care în antichi Tate Eschil o imprima lui Oreste iar la moderni, Byron o imprimă lui Manfrcd Nu se cunoştea cu precizie data naşterii sale, dar trebuie să fi avut cinci, şase ani mai mult decât Cezar În timpul lui Sylla, se scăldase în sânge, se povestea despre el lucruri neînchipuite, pe care aprecierile moderne nu ne permit să le credem cu toată rezerva era acuzat că fusese amantul fiicei sale şi ucigaşul fratelui său, se mai susţinea că, pentru a fi exonerat de această ultimă crimă proccdase ca şi cum fratele său era încă în viaţă şi-l pusese pe mort pe lista proscrişilor Avea motive să -l urască pe Marcus Graudianus îl târî tradiţia o spune, nu noi îl târî până la mormântul lui Lutatius, mai întâi lî scoase ochii, apoi îi tăie limba mâinile şi picioarele, apoi îi tăie capul, apoi cu braţele pline de sânge arătă poporului capul acesta, purtându 1 de pe muntele Janicui, până la Poarta Carmentală unde se găsea Sylla În sfârşit, ca şi cum ar fi trebuit să se acumuleze pe capul lui toate felurile de acuzaţii, se mai spunea despre el că îşi omorâse fiul pentru ca nimic să nu constituie un obstacol la căsătoria sa cu o curtezană care nu voia să albă copil vitreg; că găsise acvila de argint a lui Marius şi îi adusese sacrificii umane, că, în calitatea sa de şef al unei societăţi de sânge, descoperită de vreo cincisprezece ani la Livornq, el poruncea asasinate inutile, ca să nu se piardă obiceiul de a ucide, că conjuraţii băuseră pe rând sângcle unui om ucis, că voiau să masacreze pe senatori, în sfârşit, şi accasta afectă cel mai mult populaţia modestă, că avea intenţia să dea foc Romei, în cele patru colţuri Toate accstea

sunt foarte neverosimile! Mie mi se pare că sărmanul Catilina fusese ales ca să fie ţapul ispăşitor al epocii sale.

Aceasta, este, dealtfel şi părerea lui Napoleon Să deschidem Memorialul de la Stlnta Elena, la 22 martie 1816: „Astăzi, împăratul citea în istoria romană despre Conjuraţia lui Catilina. El nu putea să o înţeleagă aşa cum era scrisă. Oricât de scclcrat ar fi fost Catilina, spunea el, trebuie să fi avut totuşi un ţel; şi ţelul nu putea fi acela de a domni peste Roma, pentru că i se reproşase că voise să-i dea foc în cele patru colţuri. Împăratul credea că mai degrabă fusese vorba de o nouă facţiune în felul celor ale lui Marius sau Sylla şi care, eşuând, se

Îngrămădiseră pe şeful ei toate acuzaţiile banale cu care aceştia sunt încărcaţi în asemenea situaţii.”

Şi, cu ochiul lui de vultur, se pare că împăratul văzuse clar, aşa cum distingea prin fumul ridicat pe câmpurile de bătaie.

Dealtfel, momentul era favorabil pentru o revoluţie. Roma era împărţită în bogaţi şi săraci, în milionari şi în datornici, în creditori şi debitori; camăta era la ordinea zilei, dobânda legală era de 4% pe lună. Totul se cumpăra-: de la votul lui Curion până la amorul Serviliei. Vechea plebe romană, urmaşii soldaţilor şi ai plugarilor, măduva Romei, fusese distrusă. În cetate, trei sau patru mii de senatori, cavaleri, cămătari, speculanţi, aţâţători de răscoale, liberţi la fiecare pas, în afara Romei, nu mai existau cultivatori, numai sclavi, nu mai erau câmpuri însămânţate, numai păşuni, se observase că se câştiga mai bine hrănind porcii, decât oamenii Porcius Cato făcuse o avere enormă cu meseria asta Peste tot te întâlneai cu traci, africani, spanioli, cu fiare la picioare, însemnaţi cu biciul pe spate, cu semnul sclaviei pe frunte Roma şi-a uzat populaţia ca să cucerească lumea, a schimbat aurul naţionalităţii cu moneda de aramă a sclaviei Se posedau vile la Neapole pentru briza mării, la Tivoli pentru pulberea micilor cascade; la Albano pentru

umbra copacilor Fermele, sau mai bine spus ferma generală este în Sicilia.

Cato are trei mii de sclavi; atunci gândiţi-vă la ceilalţi Bogăţiile sunt absurd de uriaşe Numai pământ, Crassus posedă în valoare de două sute de milioane de sesterţi, adică patruzeci de milioane de franci Verres în trei ani, ca prefect, a jefuit din Sicilia douăsprezece milioane; Caecilius Isidorus s-a ruinat în războaiele civile; nu mai are decât câteva prăpădite de milioane care se adaugă unele peste altele şi totuşi, la moarte a mai lăsat moştenitorilor săi patru mii o sută şaisprezece sclavi, trei mii şase sute de perechi de boi, douăzeci şi şapte de mii cinci sute capete de vite, şi şaizeci de milioane de sesterţi în numerar (aproape cincisprezece milioane de franci). Un centurin posedă zece milioane de sesterţi. Pompei primeşte, lunar, de la Ariobarzan treizeci şi trei de taleri, cam o sută optzeci de mii de franci. Regii se ruinează în favoarea generalilor, a locotenenţilor şi a proconsulilor Republicii; Dejotarus a ajuns să cerşească. Salamina nu-! Poate plăti pe Brutus, creditorul Ei, Brutus închide Senatul şi-l asediază: cinci senatori mor de foame, alţii plătesc Datoriile sunt egale cu averile; trebuie să existe un echilibru Plecând ca pretor în Spania, Cezar împrumută de la Crassus cinci milioane, deşi îi mai datorează alte cincizeci. Când a fost condamnat, Melo datora paisprezece milioane; Curion se vinde lui Cezar căruia îi datora douăsprezece milioane; Antonius, opt milioane.

După părerea noastră, Conspiraţia lui Catilina este greşit numită aşa, ea nu este un compiot, este un fapt. Este marele şi veşnicul război dintre bogat şi sărac, lupta dintre cel care nu are nimic, împotriva celui care are tot, este problema care stă la baza tuturor problemelor politice, de care s-a ciocnit şi Franţa în 1792 şi în 1848.

Babeuf şi Proudhon sunt nişte Catilina, în teorie.

Vedeţi, dar, cine este pentru Catilina, cine îi formează cortegiul, cine sunt oamenii care îi servesc de gardă; toţi

eleganţii, toţi dezmăţaţii, toţi nobilii ruinaţi, toţi înfumuraţii cu tunică de purpură, toţi oamenii care joacă, se îmbată, dansează, întreţin femei; – am spus că Cezar era dintre aceştia – apoi, mai erau bravii, gladiatorii, foştii septembriori ai lui Sylla sau Marius şi cine ştie? Poate poporul.

Cavalerii, cămătarii, jucătorii la bursă, bancherii simt atât de bine acestea, încât duc spre consulat pe Cicero, un om nou.

Cicero şi-a luat un angajament: el îl va strivi pe Catilina; căci, pentru ca toţi cei care posedă vile, palate, cirezi, păşuni, lăzi cu bani, să doarmă liniştiţi, Catilina trebuie zdrobit.

EI îşi începe atacul prezentând Senatului – Catilina este senator, reţineţi bine – prezentând Senatului o lege care adaugă un exil de zece ani la pedepsele aplicate contra uneltirilor.

Catilina simte lovitura. El vrea să discute legea; scapă un cuvânt în favoarea debitorilor; Cicero atâta aştepta.

— Ce speri? Îi spune el; table noi? Abolirea datoriilor? Şi eu am să afişez table, dar table de vânzare.

Catilina se înfurie.

— Cine eşti tu, ca să vorbeşti aşa, nepriceput burghez din Arpinum, care iei Roma drept hanul tău personal?

Atunci, Senatul începe să murmure şi să treacă de partea lui Cicero.

Ah! Strigă Catilina, aţâţi un incendiu împotriva mea! Fie, am să-l înăbuş sub ruine.

Cuvintele acestea îl pierd pe Catilina.

Cicero face apel la micii negustori.

Deputaţii alobrogilor, pi* care Gatilina şi-i făcuse confidenţi, au predat avocatului aristocraţiei planul conjuraţiei.

Cassius trebuia să dea foc Romei; Caetegus, să ucidă pe senatori; Catilina şi locotenenţii săi să stea lângă porţi şi să ucidă pe toţi care ar fi încercat să fugă.

Rugurile se pregătesc. Mâine, poate, apeductele vor fi înfundate.

Toate acestea nu determină poporul să ia partea Senatului.

Cato ţine tan lung discurs: el înţelege că a trecut timpul de a se invoca patriotismul. Patriotismul! I s-ar fi râs în faţă şi l-ar fi numit cu un cuvânt antic, corespunzător cuvântului nostru modern: şovin.

Dar, nu, Cato face parte din epoca sa.

— În numele zeilor nemuritori, spune el, vă implor pe voi pentru care casele voastre, statuile voastre, pământuri le voastre, tablourile voastre au avut întotdeauna un preţ mai mare decât Republica; dacă vreţi să păstraţi aceste bunuri, oricare ar fi ele, obiect al gingaşelor voastre afecţiuni, dacă vreţi să vă asiguraţi un timp liber pentru aceste plăceri, ieşiţi din amorţire şi luaţi în mână treburile publice!

Discursul lui Cato impresionează pe bogaţi; dar asta nu este destul. Bogaţii vor face parte, în mod firesc, din partidul celor bogaţi; trebuie antrenaţi săracii, proletarii, poporul.

Cato distribuie poporului în numele Senatului grâu în valoare de şapte, ţnilioane şi poporul trece de partea Senatului. Şi totuşi*. Dacă Catilina ar fi rămas la Roma, poate că prezenţa lui ar fi pus în grea cumpănă această splendidă distribuire.

Dar rar se întâmplă ca poporul să dea dreptate celui care părăseşte lupta: este şi un proverb în acest sens.

Catilina părăsi Roma.

Şi poporul îl acuză pe Catilina.

Catilina plecase în Apeniru ca să I întâlnească pe Mallius, locotenentul său, erau acolo două legiuni, adică zece, douăsprezece mii de oameni Aşteptă o lună În fiecare dimineaţă, spera să afle vestea că izbucnise complotul la Roma Dar află ca Cicero pusese să fie ucişi Lentulus şi Caethegus, prietenii săi, precum şi capii complotului Să-i

ucidă1 strigă el Nu erau, oare, cetăţeni romani iar legea Sempronia nu le garanta viaţa?

Fără îndoială că da. Dar iată argumentul de care s a folosit Câcero „Este adevărat că legea Sempronia protejează viaţa cetăţenilor numai că duşmanul patriei nu e cetăţean!”

Argumentul era desigur subtil. Dar nu degeaba eşti avocat Armatele Senatului se apropiau Catilina văzu că nu-i mai rămânea decât să moară şi atunci se hotărî să moară vitejeşte Coborî de pe munte ŞI-I întâlni pe conservatori, cum le-am zice astăzi, în împrejurimile oraşului Pistoia.

Lupta fu teribilă, crâncenă Catilina lupta, nu ca să învingă’, el ca să moară frumos Trăind urât, muri frumos Fu găsit în fruntea tuturor alor săi, în mijlocul cadavrelor soldaţilor romani UCIŞI de el Fiecare din oamenii lui căzuse pe locul unde lup Ta se Aşa mor hoţii, ucigaşii şi incendiatorii?

Napoleon la Sfânta Elena avusese dreptate când spusese că sub toate acestea se află ceva ce noi nu cunoaştem sau despre care ni s-a vorbit insuficient şi, în consecinţă, lăsat să fie ghicit.

Iată manifestul întocmit de răsculaţi, pe care ni-l transmite Sallustiu; poate aruncă el lumină asupra problemei.

Este adresat de conducătorul revoltaţilor generalului Senatului Generalul Senatului este Cavaignac-ul acestei epoci, Imperator, Mărturisind în faţa zeilor şi a oamenilor că dacă am luat armele am făcut-o nu pentru a pune patria în pericol sau să ameninţăm pe concetăţenii noştri; nu vrem decât să ne apărăm propriile noastre vieţi. Necăjiţi şi săraci cum suntem, lăcomia şi violenţa creditorilor noştri ne-a răpit aproape tuturor patria, dar tuturor ne-a răpit reputaţia şi averea. Ni „se refuză până şi beneficiul vechilor legi; nu ni se permite nici măcar abandonarea bunurilor ca să ne păstrăm libertatea: atât de mare este cruzimea cămătarului şi a celui care împrumută pe gaj! Adeseori vechiului Senat i-a fost milă de popor şi prin decretele sale a uşurat mizeria publică, în timpul nostru, au fost liberate

chiar şi patrimoniile grevate la exces şi, după părerea oamenilor cu suflet, s-a permis plata în aramă în loc de plată în argint*, adesea, chiar plebea împinsă de dorinţe ambiţioase, sau provocată de jignirile aduse de magistraţi, s-a depărtat de Senat; însă, în ceea ce ne priveşte noi nu pretindem nici puterea, nici bogăţia, aceste cauze de lupte între oameni. Noi cerem doar libertatea pe care un cetăţean nu consimte să o piardă decât o dată cu viaţa. Noi te implorăm, deci, pe tine şi pe Senat, să vă ţie milă de mizeria concetăţenilor noştri. Redă-ne garanţia legilor pe care pretorul ne-o refuză; nu ne obliga să preferăm moartea vieţii pe care o ducem, căci moartea noastră nu va trece nerăzbunată”

Cântăriţi acest manifest, filosofi din toate timpurile, el are greutatea lui în balanţa istoriei, nu seamănă el, oare, cu deviza nenorociţilor mătăsari din Lyon: Să trăieşti lucrând, sau să mori luptând?

Am spus mai înainte că Conspiraţia lui Catilina nu era o conspiraţie şi iată pentru ce pericolul a fost real, serios şi imens, orice ar spune Dio Cassius; atât de real, de serios, de imens, încât el făcu din Cicero un erou de îndrăzneală şi de ilegalitate.

* în împrejurări extreme, legea Valeria dădea aceasta posibilitate, în felul acesta datoria era redusă aproape cu trei sferturi fără să fi fost, totuşi, vorba de un faliment.

Trebuie să-i fi fost tare frică lui Cicero, ca să fi fost atât de viteaz în ziua aceea.

Când Cicero poate fugi, nu fuge? În timpul revoltei pornită împotriva lui Clodius, şapte sau opt ani mai târziu, nu fuge?

Şi, totuşi, Clodius nu este un om de talia lui Catilina.

Reîntors din Tessalonic, Cicero povesteşte că a fost o ciocnire în Forum. Oamenii s-au insultat, s-au scuipat între ei. „Clodienii încep să scuipe în noi (clodiani nostros consputere coeperunt); noi ne pierdem răbdarea”, adaugă Cicero. Şi avea de ce! „Ai noştri îi atacă şi-i pun pe fugă. Clodius este aruncat de la tribună; eu o şterg din teamă de

accident” (ac nos quoque turn. Fogimus, ne quid în turba). Sunt propriile lui cuvinte, pe care le scrie fra ţelui său Quintus, în scrisoarea din 15 februarie (Q. II.3).

Dealtfel, dacă nu credeţi, citiţi discursul lui Cato. Acela nu este un laş, şi totuşi îi este frică, o mare frică; i-e frică, spune el, şi desigur că şi altora le este frică, pentru că Cezar stă liniştit.

Cezar stă liniştit pentru că, dacă învinge Catilina, el a dat democraţiei destule dovezi pentru a avea asigurată partea lui de câştig; Cezar stă liniştit, pentru că în cazul în care Catilina este învins, nu există destule dovezi împotriva lui ca să poată fi acuzat. Dealtfel, cine ar îndrăzni să-l acuze? Cato ar dori mult, dar, totuşi, ezită.

În timpul acestei şedinţe, atât de furtunoase, în care vorbiră şi Cato şi Cezar, Cato pentru severitate, Cezar pentru clementă, i se aduse lui Cezar un bilet.

Crezând că este un mesaj politic, Cato smulse biletul din mâna mesagerului şi-l citi.

Era un bilet de dragoste din partea Serviliei, sora sa, adresat lui Cezar.

El i-l aruncă în fată.

— Na, beţivule! Spuse el.

Cezar îl ridică, îl citi, dar nu răspunse nimic. În adevăr, situaţia era atât de gravă că nu mai era nevoie să fie complicată cu o ceartă personală.

Însă, dacă nimeni nu îndrăznea să-l acuze public pe Cezar, nimeni nu s-ar fi supărat dacă un accident ar fi scăpat oamenii cumsecade de el.

Pe treptele Senatului şi în momentul când ieşea, el fu înconjurat de o mulţime de cavaleri, fii de bancheri, de Speculanţi, de cămătari; de publicani care ţineau morţiş să-l ucidă.

Unul dintre ei, Clodius Pulcher – acela care fusese bătut de gladiatori – îi puse sabia în gât, neaşteptând decât un semn din partea lui Cicero, ca să-l ucidă. Dar Cicero îi făcu semn să-l cruţe pe Cezar şi Clodius îşi băgă sabia în teacă.

Cum e cu putinţă! Clodius care, mai târziu, va asculta orbeşte de Cezar, va fi amantul Pompeii şi va voi să-l ucid-ă pe Cicero, acelaşi Clodius este amicul lui Cicero şi vrea să-l ucidă pe Cezar?

Aşa ceva pare de neînţeles. Dar vă vom explica, fiţi liniştiţi, dragi cititori; nu va fi prea moral, dar va fi clar.

Omul fericit, omul mândru, omul mare de o sută de coţi în toată această afacere cu Catilina, omul acesta este Cicero.

Este mult difi domnul Dupin în Cicero, deşi nu era mult din Cicero „în domnul Dupin.

L-aţi văzut pe domnul Dupin a doua zi după urcarea pe tron a regelui Ludovic-Filip? Dacă ar fi făcut versuri în latina, le-ar fi făcut pe cele ale lui Cicero; daca ar fi făcut versuri în franceză, el le-ar fi tradus.

Vă amintiţi versurile lui Cicero?

O fortunatam natam, me consule, Romani!… (O fericită Romă! Care te-ai născut în timpul Consulatului meu…!)

Ei bine, opt zile mai târziu, Cicero îi apăra pe Murena, acuzat de uneltire, tocmai el care ceruse ca vinovaţilor de uneltire să li se aplice şi zece ani de exil ca spor de pedeapsă; apoi îl apără pe Sylla, complicele lui Catilina; îl apără tocmai el, Citero, care pusese să fie ucişi ceilalţi complici.

Cum am spus, un moment el a fost regele Romei.

Pompei era plecat, Cezar rezervat, Crassus mut.

— E al treilea rege străin pe care îl avem, spuneau romanii.

Ceilalţi doi erau Tatius şi Numa. Tatius şi Numa erau din Cures, Cicero din Arpinum.

În adevăr, niciunul din cei trei nu era din Roma.

XII După descoperirea conspiraţiei lui Sylla, după uciderea lui Caethegus şi Lentulus, după descoperirea trupului neînsufleţit al lui Catilina pe câmpul de luptă de la Pistoia, se crezu că Roma era salvată.

Aşa se întâmplase şi în Franţa în 1793, după fiecare conspiraţie descoperită. Şi Franţa fusese salvată de

unsprezece ori într-o singură lună.

„încă o victorie ca aceasta şi sunt pierdut!” spusese Pyrrhos, după bătălia de la Heracleea în care îşi pierduse jumătate din soldaţi, jumătate din cai, jumătate din elefanţi.

Mai ales Cicero era încredinţat că el salvase Roma. Victoria îl orbise; credea în alianţa dintre Senat, cavalerii din naştere şi aristocraţii banului, la care visase, dar nu întârzie să se îndoiască chiar el de durata acestei păci gelatinoase – căci cum altfel s-ar putea reda mai bine expresia lui concordia conglutinata – această împăcare de scurtă durată, sau cam aşa ceva.

Cezar, am spus-o, era fericit să stea deoparte în această împrejurare.

Când ieşise din Senat, în momentul în care Cicero traversând Forumul strigase „la moarte!” vorbind de complicii lui Catilina, mai mulţi cavaleri din garda lui Cicero se aruncaseră spre Cezar, cu săbiile în mâini, dar Cicero, am mai spus-o, îl acoperi cu toga lui.

Aşa cum proceda, uneori, poporul în favoarea gladiatorului care luptase frumos; la privirile întrebătoare ale tinerilor, Gicero răspunse printr-un semn salvator, căci, în adevăr, deşi Cezar nu era decât un individ dubios, înglodat în datorii, nu se ucidea un Cezar cum se ucidea un Lentulus sau Caethegus; dovadă că ar fi putut fi ucis fie în uşa Senatului, fie în Forum, fie în timpul traversării Câmpului lui Marte, şi încă o dovadă e faptul că ar fi putut fi ucis şi Catilina, dar nimeni nu îndrăznise să o facă.

Deşi faptul este consemnat de Plutarh, adesea suntem îndemnaţi să punem la îndoială povestirea istoricului din Cheroneea.

Suetoniu se mulţumeşte să spună că toţi cavalerii care erau de gardă traseră sabia şl-i îndreptară vârful spre Cezar.

Cicero, acest mare fanfaron, nu pomenea întâmplarea II În istoria consulatului său, care s-a pierdut, dar pe care Plutarh o cunoştea şi Plutarh se miră.

Cum se poate ca Cicero, care se laudă uneori cu lucruri pe care nu le-a făcut, făcând un lucru de o asemenea importantă şi atât de onorabil pentru el, să nu se fi lăudat cu acesta?

Dealtfel, mai târziu, nobilimea blamă pe Cicero pentru faptul că nu a folosit această ocazie ca să se descotorosească de Cezar şi a supraapreciat dragostea poporului pentru el.

Totuşi, această dragoste era mare, foarte mare, dovadă ceea ce se petrecu câteva zile mai târziu.

Obosit de acuzaţiile surde care îl urmăreau, Cezar se prezentă în Senat ca să se justifice şi, după ce intră, anunţă pentru ce venise acolo.

O violentă discu {ie se produse atunci între senatori asupra vinovăţiei sau nevinovăţiei lui Cezar şi, pentru că şedinţa se prelungea, poporul temându-se să nu i se întâmple vreo nenorocire, înconjură sala Senatului şi, prin strigăte violente, ceru să-i fie predat Cezar.

Din această cauză Cato, temându-se de o mişcare din partea săracilor şi, mai mult încă, din partea celor înfometaţi care, spune Plutarh, îşi puseseră toată speranţa în Cezar, obţine din partea Senatului acea faimoasă distribuire lunară de grâu care trebuia să coste cam zece, douăsprezece milioane.

Cezar îşi dădu bine seama că îi trebuia un nou sprijin şi atunci candidă pentru pretură.

Am spus cum se reuşea în viaţă la Roma.

Orice tânăr de familie bună studia dreptul cu un jurisconsult şi elocinţa cu un retor. Viaţa romană era publică, ea aparţinea patriei, se ataca sau se apăra conducerea statului cu vorba şi cu spada. Se semna ca în America: avocat şi general.

Ca să te faci cunoscut, denunţai un proconsul; era o oarecare grandoare în aceasta; se lua partea poporului contra unui om.

Aşa făcu Cezar.

El se ridică, întâi, împotriva lui Dolabella, apoi împotriva lui Publius Antonius. Dar eşuează împotriva primului şi este obligat să părăsească Roma. Apoi, în Grecia, vorbeşte contra celui de-al doilea, în fata lui Marcus Lucullus, pretorul Macedoniei, şi obţine un Asemenea succes încât Publius Antonius, de teamă că va fi condamnat, face apel la tribunii poporului sub pretext că nu ar fi putut obţine dreptate împotriva grecilor, în Grecia.

„La Roma, spune Plutarh, elocinţa sa strălucind la bară, i-a adus o mare favoare”.

Apoi, după ce se făcu astfel cunoscut, candidă pentru edilitate. Edilitatea era cam ceea ce este primăria noastră de astăzi.

Observaţi alegerile engleze cu ale lor hustings, meeting, boxings, cu acuzaţiile lor de bribery; este în mic ceea ce, în mare, erau alegerile la Roma La Roma exista ceea ce nimeni n-a îndrăznit să facă nici în Franţa, nici în Anglia: un Manual al candidatului Datează din anul 688 de la fundarea Romei şi este semnat de Q. Cicero. Să nu se confunde cu Marcus Tullius, Quintus este doar fratele unui mare om.

Aşadar, la momentul potrivit, candidatul se îmbrăca într-o togă albă, simbol al curăţeniei sufletului candidatus, ceea ce însemnează atât albit cât şi alb Făcea mai întâi vizite senatorilor şi magistraţilor, apoi celor bogaţi, cavalerilor, nobililor şi în cele din urmă poporului.

Poporul era adunat pe Câmpul lui Marte; cei trei, patru sute de mii de votanţi erau acolo şi-şi aşteptau candidaţii.

Candidaţii se prezentau însoţiţi de alaiul prietenilor În timp ce candidatul îşi căuta simpatii printre votanţi, prietenii lui făceau acelaşi lucru pentru amicul lor. Candidatul avea un nomenclator care îi şoptea numele şi meseria celor cărora li se adresa.

Vă amintiţi gingăşiile pe care don Juan le adresa domnului Dimanche când voia să-i ceară bani? Închipuiţivă scena aceasta repetată de o sută de ori în aceeaşi zi: aceeaşi piesă cu alţi actori.

Cu doi ani mai înainte, candidatul începea să-şi atragă simpatia poporului: oferea jocuri; cumpăra direct sau prin amicii săi locuri la circ sau în amfiteatre pe care le distribuia gratuit poporului; trimitea astfel la distracţii triburi întregi şi în special tribul lui; în sfârşit, dădea ospeţe publice, nu numai în faţa casei, nu numai tribului său, nu numai în diferite cartiere ale oraşului, dar, adesea chiar tuturor triburilor.

Cicero citează ca un fapt extraordinar că Lucius Filipus ajunsese la înalte demnităţi fă 1 să fi folosit asemenea metode Însă, în schimb, Tuberon, nepotul lui Paulus Emilius şi nepotul lui Scipio Africanul, eşuase în încercarea de a deveni pretor, pentru că, oferind poporului o masă publică, pusese să se întindă paturi de o formă comună acoperite cu piei de ţap în loc de acoperăminte de preţ.

Vedeţi, dar, cât de sibarit era poporul roman care nu numai că voia să mănânce bine, dar voia să fie şi bine şi bogat tratat în timpul mesei Mulţi făceau călătorii în provincie ca să culeagă voturi în municipiile cu drept de vot Paterculus citează cazul unui cetăţean care, voind să fie edil, de fiecare dată când se producea un incendiu la Roma sau în împrejurimi, îşi trimitea sclavii ca sa I stingă, procedeul era atât de nou, încât cel care I a inventat fu numit nu numai edil, dar chiar pretor Din nefericire, Paterculus uită să menţioneze numele filantro pului În general, alegerea era mai scumpă nu erai numit edil cu mai puţin de un milion, chestor cu mai puţin de un milion şi jumătate sau două milioane, iar ca să fii pretor se sacrifica totul Într-adevăr, pretorul era vice regele unei provincii. Notaţi că o provincie în vremea aceea eră cât un regat (im epoca modernă Or, în acest regat pe care îl conducea patru, cinci ani., pe care îl ocupa cu o armată, de banii căruia dispunea, cu locuitorii asupra cărora avea drept de viaţă şi de moarte, în acest regat dădea întâlnire creditorilor; acolo se lichidau averile cele mai grevate, acolo se formau biblioteci, colecţii de tablouri, galerii de statui; în sfârşit, tot

acolo se convocau portăreii, creditorii şi se făceau aranjamente satisfăcătoare pentru ambele părţi.

Uneori însă, când provincia era ruinată, când se prelua după un Dolabella, sau Verres, sau când nu exista o siguranţă deplină asupra moralităţii debitorului, creditorii se opuneau plecării sale din oraş.

Cezar, numit pretor în Spania, găsi în'momentul plecării o asemenea mulţime de creditori strânsă în faţa porţii, încât a fost obligat să trimită după Crassus.

Crassus, care îl vedea pe Catilina mort, care înţelegea că Cicero nu va mai putea rezista, care nu putea ierta lui Pompei chestiunea cu gladiatorii, înţelese că viitorul era Între Cezar şi Pompei şi socoti că un plasament la Cezar i-ar aduce mari foloase. El împrumută pe Cezar cu cinci milioane, iar Cezar putu pleca în Spania.

Să mai adăugăm – şi lucrul acesta ar putea constitui trei sferturi din motivul acordării acestui împrumut atât de neaşteptat din partea unui astfel de zgârcit – să mai adaugăm că Cezar era amantul soţiei sale, Terţulia. Din punct de vedere modern, această situaţâe îl coboară pe Cezar în ochii noştri, dar Cezar nu prive? Atât de aproape.

În drum spre Spania şi pe când străbătea un mic sat din Galia cisalpină, Cezar pronunţă cuvintele cunoscuteMai bine primul aici, decât al doilea la Roma.

În adevăr, la Roma, alături de puterea reală cucerită cu spada sau cu elocinţa, alături de Pompei şi de Cezar, erau ceia ce se numeau cei şapte tirani: republicanii, cămătarii, cei care împrumutau cu camătă mare pe timp seurt; adică cei doi Lucullus, Metellus, Hortensius, Filipus, Catulus şi, în sfârşit, Crassus.

Cel din urmă abia aştepta să fie altceva decât unul din cei şapte tirani; abia aştepta să ajungă unul din cei trei.

Or, în viitor el vedea un triumvirat: Pompei, victoria; Cezar, norocul; el, banii.

Se va vedea că Crassus nu prezisese prea râu viitorul.

După un an, Cezar se întoarse din Spania.

Ce făcuse acolo? Nimeni nu ştia.

Nimeni nu îndrăzni să-l acuze; însă, la înapoiere, îşi plăti datoriile şi, de data aceasta, nimeni n-a mai trebuit să-i împrumute vreun ban.

Suetoniu spune însă: „S-a dovedit, prin propriile lucrări pe care le-a lăsat, că în Spania a primit de la proconsul şi de la aliaţi bani pe care i-a cerut stăruitor ca pe un ajutor cu care să-şi poată plăti datoriile".

Dar acesta nu era împrumut, căci se lua fără să se mai restituie vreodată.

Suetoniu mai adaugă: „El jefui multe oraşe din Lusitania, deşi acestea nu (e) puseseră nici o rezistenţă şi-şi deschiseseră porţile de cum sosise în faţa lor".

Reîntors la Roma, Cezar îl găsi pe Pompei.

Cei doi mari rivarli se găseau acum faţă în faţă.

Să vedem ce s-a întâmplat cu Pompei de când l-am părăsit, după victoria sa asupra gladiatorilor.

XII Învingătorul lui Mitridate are treizeci şi nouă de ani, cu toate că prietenii săi, mai bine zis linguşitorii săi, nu-i dau mai mult de treizeci şi patru – vârstă lui Alexandru cel Mare – şi a ajuns la punctul culminant al succesului De acum încolo nu va face decât să coboare, pe când Cezar nu va face decât să urce.

Dacă Pompei are treizeci şi nouă de ani – şi Plutarh spune precis aceasta Cezar are treizeci şi trei.

„Poporul roman, spune Plutarh, pare să fi fost de la început faţă de Pompei în aceeaşi dispoziţie în care se găseşte Prometeu al lui Eschil faţă de Hercule când îi spune acestuia, care l-a dezlegat: Pe cât îl iubesc pe fiu, pe atât urăsc pe tată"

De ce îl ura poporul roman pe Strabo, tatăl lai Pompei?

Plutarh ne-o spune într-o singură frază: „Pentru că nu-i putea uita zgârcenia". Aceasta pentru că tatăl lui Pompei nu oferea romanilor jocuri, mese publice, nu le dădea bilete la spectacole, crimă de neiertat în ochii tuturor acestor regi ai lumii care îşi petreceau tot timpul tolăniţi pe sub portice,

discutând politică în timp ce se îmbăiau sau beau vin fiert prin cârciumi.

În adevăr, ura era atât de mare încât mulţimea smulse de pe rug corpul lui Strabo, ucis de trăsnet şi-l batjocori în fel şi chip.

Dar, repetăm, fiul, în schimb, era adorat. Iată ce spune mai departe Plutarh în frumoasa lui limbă greacă: „Nimeni nu a găsit o bunăvoinţă mai mare, care să fi început mai repede, care să fi înflorit mai mult în vremuri de fericire şi care să-i fi rămas mai credincioasă în vremuri vitrege”

Poate că ceea ce sedusese pe romani, popor senzual în cel mai înalt grad, fusese frumuseţea lui Pompei.

Pompei avea trăsături plăcute, în armonie perfectă cu vorba melodioasă, un aer grav, temperat printr-o mare expresie de bunătate, maniere nobile, o mare cumpătare în viaţa de toate zilele, o deosebită îndemânare în toate exerciţiile corpului, o elocinţă aproape irezistibilă, o imensă uşurinţă în a da, şi da cu o graţie aproape divină care avea măiestria de a menaja amorul propriu al celui II Care primea Părul pe care îl purta puţin ridicat şi privirea plină de farmec îl asemăna cu Alexandru, sau mai curând cu statuile rămase ale cuceritorului Indiei, asemănare care îl măgulea pe tânărul bărbat, şi care era atât de cunoscută public încât într-o zi consulul Filip, pledând pentru el, spuse surâzând

— Nu vă miraţi de parţialitatea mea faţă de clientul meu, dar se explică prin faptul că, eu fiind Filip, îl iubesc pe Alexandru.

Am vorbit despre cumpătarea sa, iată un exemplu După o boală destul de grea, i se recomandă dietă şi, pentru că reîncepuse să mănânce, medicul îi îngădui zilnic numai sturz Din nefericire sturzi sunt păsări care doar trec prin acele locuri şi atunci încă nu era timpul pentru trecerea lor, aşa că zadarnic căutară servitorii lui Pompei prin toate pieţele din Roma, căci nu găsiră nimic

— Iată-te în încurcătură, îi spuse un amic, ai să găseşti la Lucullus, care are astfel de păsări în tot timpul anului.

— Pe legea mea, nu! Răspunse Pompei Nu vreau să cer nici un serviciu acestui om.

— Totuşi, insistă prietenul, dacă medicul ţi-a reco mandat să mănânci neapărat sturz şi nu altceva!

— Haida-de! Răspunse Pompei, vrei să cred că era scris în cartea destinului ca Pompei să se prăpădească dacă Lucullus n-ar fi fost atât de mâncăcios încât să crească sturzi în colivie?

Şi Pompei îşi trimise medicul la plimbare1 Cam asta cred că înseamnă acele trei cuvinte greceşti Am vorbit despre elocinţa sa Iată o dovadă.

După moartea lui Strabo, a avut de respins o acuzaţie de deturnare de fonduri publice făcută împotriva tatălui său şi în care se încerca să fie antrenat şi el. Însă a pus în apărarea sa atâta îndemânare şi o astfel de fermitate, încât pretorul Antistius, care prezida judecata, s-a hotărât atunci, pe loc, să-i dea fata în căsătorie, propunere pe care a făcut-o prin nişte prieteni comuni.

Pompei acceptă.

Logodna ajunsese cunoscută de popor şi era atât de mult pe gustul său, încât în momentul când Pompei a fost achitat, mulţimea începu să strige, ca şi cum ar fi ascultat de o comandă: La Talasius! La Talasius! Ce însemnau accste două cuvinte pe care romanii aveau obiceiul să le pronunţe când doreau o căsătorie fericită.3 O vom spune imediat Era o veche tradiţie romană, încă de pe vremea răpirii sabinelor Când s a produs acest mare eveniment care a dus imperiul lui Romulus, abia format, la un pas de picire, păstorii şi văcarii au furat o tânără sabină atât de frumoasă, încât se temeau să nu fie nevoie să se lupte la ficc; irc pas pentru a o păstra Atunci le a venit ideea s o pună sub protecţia unuia din numele cele mai stimate din tânăra Romă, aşa că fugeau, strigând La Talasius’ La Talasius! Ca şi cum pentru Talasius ar fi răpit-o pe tânăra sabină Datorită acestui

nume, ei au putut-o duce în deplină siguranţă acolo unde au voit, şi, în adevăr, tânăra sabină s a căsătorit cu Talasius, iar căsnicia a fost foarte fericită De atunci, la Roma s-a păstrat obiceiul ca la căsătoriile mai importante să se strige în semn de urare de fericire La Talasius1 La Talasius! Pompei se căsători cu Antistia Dar nu avu o căsnicie atât de fericită ca Talasius pentru că, aşa cum am mai spus, a fost forţat de Sylla să o repudieze şi să ia în căsătorie pe Emilia, fiica lui Metella şi a lui Scaurus, nepoata lui Sylla Ordinul era cu atât mai tiranic cu cât Emilia era căsătorită şrânsărcinată, iar pe de altă parte era o mare ruşine pentru Pompei ca să cedeze în faţa acestui ordin, întrucât socrul său Antistius fusese asasinat în Senat pe motiv că, Pompei făcând parte din partidul lui Sylla, şi el trebuie să fi făcut parte din acest partid, din moment ce era socrul lui Pompei În plus, mama Antistiei, văzându-şi fiica repudiată şi neputând suporta insulta pe care i-o făcuse Pompei, se sinucise În fine, moartea aceasta fu urinată de o altă, a Emiliei, care muri la naştere.

Este adevărat că această teribilă tragedie de familie, care ar fi făcut mare vâlvă în altă epocă, se pierdu în mijlocul tragediei generale care se petrecea în vremea aceea şi în care Marius şi Sylla jucau roiurile principale.

Am spus că, într-o situaţie similară, Cezar preferase să înfrunte mânia lui Sylla decât să-l ascu Iţe. Geniul celor Doi oameni se regăseşte cu totul în această deosebire: în circumstanţe analoage, unul cedează, celălalt rezistă.

Să fim iertaţi că revenim astfel asupra lui Pompei, despre care am mai dat câteva amănunte, dar de omul care va disputa cu Cezar stăpânirea lumii merită să ne ocupăm ceva mai mult.

Apoi, mărturisim că vom fi mândri să facem pentru antichitate ceea ce am făcut pentru timpurile moderne: pentru istoria greacă şi pentru romani, ceea ce am făcut pentru istoria Angliei, a Italiei şi a Franţei, adică să o

punem Ia îndemâna tuturor. Ce ni se cere pentru aceasta? S-o facem atrăgătoare.

Când ni se arată greci şi romani, ni se arată mai mult statui şi mai puţin oameni.

Fiind şi noi oameni, ne interesăm mai cu seamă de fiinţe aparţinând mai ales umanităţii.

Or, îndepărtând tunica lui Alcibiade şi toga lui Cicero, ce vedem? Oameni.

Dar trebuie îndepărtată tunica şi toga ca să realizăm ceea ce urmărim noi: să-i arătăm pe aceşti eroi, pe aceşti semizei de colegiu, în intimitate.

Vă mai amintiţi timpul când se spunea că istoria era atât de greu de învăţat pentru că era plicticoasă? Plicticoasă, desigur, în lucrările lui Daniel, Mezerai sau Anquetil, dar amuzantă în cronici, în memorii, în legende.

De unde i-a venit succesul atât de mare domnului de Baranţe cu lucrarea sa Ducii de Burgundia? De la faptul că el a fost cel dintâi care a înlocuit cu forma de cronică istoria sau ceea ce se numea obişnuit istorie.

Oare nu i-am învăţat noi mai multe pe cititorii noştri despre epoca lui Ludovic al XlII-lea şi Ludovic al XlV-lea cu Cei trei muşchetari, După douăzeci de ani şi Vicontele de Bragelonne, decât Levasseur cu cele douăzeci şi cinci de volume ale istoriei sale?

XIII Să ne întoarcem la Pompei, de două ori văduv abia la douăzeci şi patru de ani şi pe care Sylla îl salutase cu numele de imperator, pentru serviciul pe care i-l făcuse aducându-i o armată.

În plus, Sylla se ridicase şi se descoperise în faţa lui Pompei, ceea ce făcea rar în faţa altor generali.

5 A Dumas 65

Că s-a ridicat, aceasta se înţelege uşor, dar e s-a descoperit, mărturisiţi, dragi cititori, că văzând întotdeauna pe romani cu capul descoperit, aşa ceva este greu să vă explicaţi.

Din lipsă de pălărie pe care, totuşi, o foloseau, uneori, dovadă faimoasa pălărie pe care Crassus o împrumuta grecului Alexandru – din lipsă de pălărie, romanii îşi acopereau capul cu pulpana togei, iar acest veşmânt, de obicei de culoare albă, respingea cu succes căldura razelor soarelui italian. După cum noi ne ridicăm pălăria ca un gest de deferenţă faţă de oamenii cu care ne întâlnim, tot aşa romanii îşi ridicau pulpana togei de'pe cap, şi astfel se descopereau.

Cu toată marea modestie a lui Pompei, i se reproşau două sau trei crime de care Cezar, rivaiul său în toate şi mai ales în omenie, nu ar fi fost capabil.

După cum se ştie, Carbo era unul din duşmanii lui Sylla.

Dacă ar fi poruncit să fie ucis în momentul în care fusese prins, nimeni n-ar fi spus nimic şi poate că faptul ar fi putut fi considerat ea foarte firesc; dar el porunci să fie adus în faţa lui, în lanţuri, un om care fusese de trei ori onorat cu consulatul! II judecă stând pe un tron înalt, în mijlocul murmurelor şi aclamaţiilor mulţimii, îl condamnă şi ordonă să fie executat fără să-i dea alt răgaz decât pentru a-şi satisface o necesitate urgentă.

Tot aşa a făcut şi cu Quintus Valerius, savant distins pe care îl captură, cu care vorbi, apoi, cu sânge rece, îl trimise la moarte, după ce aflase de la el tot ceea ce voise să ştie.

Titlul de „cel Mare" tot Sylla i l-a dat, salu tându-l astfel la înapoierea din Africa, aşa cum făcuse cu patru, cinci ani în urmă când îl numise imperator.

Trebuie să recunoaştem că Pompei s-a ferit, la început, să-şi adauge acest epitet la numele său.

Ne grăbim să spunem că a procedat aşa nu din modestie, ci din teama de a nu jigni susceptibilitatea poporului.

În adevăr, când, mai târziu, după moartea lui Sertorius şi după campania din Spania, el consideră că numele acesta îi fusese dat demult de alţii, ca să şi-l poată da acum şi singur, îl luă şi se intitulă, de atunci înainte, în scrisorile şi în decretele sale, Pompei cel Mare.

Este adevărat că peste cel pe care Sylla îl numise Magnus, adică cel mare, existau doi bărbaţi care fiecare fusese numit de popor cu supranumele de Foarte mare, Maximus: unul era Valerius, care împăcase poportil cu Senatul, celălalt era Fabius Rullus, care alungase din acelaşi Senat câţiva fii de liberţi, care, ajutaţi de averea lor, reuşiseră să fie aleşi senatori.

Dealtfel, Sylla se îngrozi repede de măreţia lui Pompei, la care şi el participase şi de averea pe care acesta şi-o strânsese.

Când s-a înapoiat la Roma, după marele război din Africa, Pompei a cerut triumful, dar Sylla s-a opus. Triumful nu se acorda decât consulilor sau pretorilor.

Nici primul Scipio, după victoriile obţinute în Spania asupra cartaginezilor, nu îndrăznise să-l ceară, pentru că nu era nici pretor, nici consul.

Sylla pretindea că se temea de dezaprobarea Romei întregi dacă ar fi acordat triumful unui tânăr încă imberb şi să nu se spună că, pentru satisfacerea capriciilor favoriţilor săi, nu respectă nici o lege.

Însă Pompei ghici adevărata cauză a refuzului chiar dacă acesta fusese prezentat sub un înveliş aurit.

Ideea că Sylla se opunea la triumful său numai pentru că începuse să se teamă de el îi mări încăpăţânarea de a-l obţine şi, în faţa lui Sylla, a lui Sylla care i se adresase direct anunţându-l că dacă se încăpăţâna în a voi triumful el, Sylla, se va opune la acest triumf, Pompei îi spuse:

— Ai grijă, Sylla, sunt mai mulţi cei care adoră răsăritul, decât apusul.

Sylla, care, asemeni lui Cezar, era puţin cam tare de urechi, nu înţelese nimic din răspunsul lui Pompei.

— Ce zice? Îi întrebă pe vecinii săi.

Vecinii îi repetară răspunsul.

— Ah! Dacă ţine atât, răspunse Sylla, n-are decât să triumfe!

Dar Sylla nu era singurul care să se fi opus la satisfacerea orgoliului învingătorului lui Carbo, Domiţian şi Sertorius.

În Senat şi în sânul nobilimii se produseră mari murmure.

Pompei le auzi.

— Ah! Dacă e aşa, spuse el, ei bine, voi triumfa, nu ca predecesorii mei pe un car tras de cai, ci pe un car tras de elefanţi.

Şi, în adevăr, în campania din Africa, Pompei spusese:

— Pentru că suntem aici, trebuie să ne luptăm nu numai cu oamenii, ci şi cu animalele sălbatice.

În consecinţă a vânat şi a capturat un mare număr de lei şi elefanţi şi în plus, a mai primit de la regii supuşi peste patruzeci de elefanţi. Nimic nu-i era mai uşor decât să înhame patru din aceste animale la carul său triumfal.

Îi înhăma; dari se întâmplă că, în momentul când să intre în Roma, poarta să fie prea îngustă.

Silit să renunţe laelefanţi, Pompei reveni la cai.

Desigur, cu toată vârstă – avea să împlinească patruzeci de ani – dacă ar fi voit, Pompei ar fi fost primit în Senat.

Când legea se opunea vreunei dorinfe de-a lor şi erau destul de puternici ca să-şi poată satisface această dorinţă împotriva legii, romanii recurgeau la un mijloc din cele mai ingenioase ca să acţioneze împotriva ei: o suspendau pe timp de un an.

Aceasta se numea somnul legii.

Cât timp legea dormea, ambiţiile se păstrau treze şi făceau ce voiau.

Pompei găsi, deci, o mai mare satisfacţie triumfând ca simplu general, decât dacă ar fi fost senator.

Pompei triumfă, dar rămase mai departe în ordinul cavalerilor.

Sylla nu uită, însă, că Pompei triumfase împotriva voinţei sale, iar Pompei, făcând pentru altul ceea ce nu voise să facă pentru el, făcuse ca Lepidus să fie numit consul. Întâlnindu-l pe. Când traversa piaţa, Sylla îl apostrofă:

— Tinere, te văd acoperit de glorie după victoria pe care ai obţinut-o, dar este oare onorabil şi măgulitor că datorită intrigilor tale pe lângă popor, Catulus, adică cel mai virtuos cetăţean din Roma, a fost chemat la consulat după Lepidus, care este cel mai rău dintre oameni? Dealtfel, continuă el cu un gest ameninţător, te previn să nu dormi, ci să-ţi veghezi treburile cu multă grijă, căci ţiai făcut un duşman mult mai puternic decât tine.

În adevăr, din ziua aceea, Pompei fu pierdut complet în ochii lui Sylla, încât după moartea acestuia, când i se deschise testamentul, se văzu nu numai că nu cuprindea nici o donaţie pentru Pompei, dar nu se făcea nici măcar vreo menţiune despre acela căruia răposatul, în timpul vieţii, îi dăduse titlul de imperator şi porecla de „cel Mare”

Dar ca un adevărat om de stat ce era, Pompei nu lăsă Să se vadă nici o supărare din cauza acestei uitări şi, cum Lepidus şi încă vreo cî|iva voiau să împiedice nu numai înmormântarea lui Sylla în Câmpul lui Marte, dar şi funeraliile publice, Pompei a fost acela care a luat iniţiativa ceremoniei mortuare prin care i se aduceau lui Sylla onorurile funebre.

Mai mult: prezicerea lui Sylla se realiză imediat după moartea sa, căci Lepidus, servindu-se de poziţia pe care i-o asigurase Pompei, provocă tulburări în Roma. Pompei trecu de partea lui Catulus care reprezenta latura cinstită a Senatului şi a poporului, dar care era mai înclinată spre administraţia civilă decât spre o conducere militară. Pompei îi dădu ajutorul spadei sale.

Ajutorul acesta îşi avu importanţa sa.

Ajutat de Brutus, tatăl celui care, împreună cu Cassius, avea să-l asasineze pe Cezar, Lepidus puse mâna pe cea mai mare parte a Italiei şi pe o parte din Galia cisalpină.

Pompei porni împotriva lui, îi luă cea mai mare parte din oraşele ocupate, făcu prizonier pe Brutus şi, aşa cum procedase cu Carbo şi cu Quintus Valerius, porunci lui Gemenius să-l ucidă fără măcar să-l mai judece.

După această victorie au urmat victoriile împotriva lui Sertorius, Spartacus şi împotriva piraţilor.

În acest din urmă război, Pompei prinse puteri de care nimeni nu mai dispusese până atunci, ajungând un adevărat rege al mării.

Aici l-am părăsit şi de aici trebuie să-l reluăm, pentru a-l urmări până la înapoierea lui Cezar din Spania.

XIV În mijlocul tuturor acestor evenimente barba lui Pompei începuse să crească; şi de data aceasta, fără nici o opoziţie, obţine triumful şi consulatul.

În momentul acela, puterea lui era atât de mare la Roma, încât Crassus, care era supărat pe el de când cu afacerea gladiatorilor, a fost obligat să-i ceară, într-un fel, permisiunea ca să fie consul.

Pompei înţelese cât de mult îl înălţa această umilinţă a unui om care, din cauza bogăţiei şi a elocinţei, îi sfida pe toţi. El uită că se purtase urât cu Crassus – ceea ce era cu mult mai frumos decât dacă ar fi uitat el neajunsurile din Parte lui Crassus, dacă Crassus i-ar fi făcut asemenea neajL suri -; el uită, spuneam, că se purtase urât cu Cras JS şi îl numi consul odată cu el.

, absenţa lui Cezar. Crassus şi Pompei îşi împărţeau puţei a între ei, Crassus având mai multă trecere pe lângă popo în plus, Porâipei era ceea ce numim astăzi un saliinibanc; cunoştea bine poporul din Roma şi ştia cum trebuie să-l ia.

Astfel, se obişnuia ca după îndeplinirea serviciului prevăzut de lege cavalerii să se înfăţişeze, cu calul lor, în piaţa publică, în faţa cenzorilor, să dea socoteala de campaniile pe care le-au făcut, să numească generalii şi căpitanii sub care au luptat şi acolo, în faţa poporului să fie lăudaţi sau dezaprobaţi pentru comportarea lor.

Or, în timpul când erau cenzori Gellius şi Lentulus fu văzut din depărtare Pompei, îndreptându-se spre Forum, purtând însemnele de consul, însoţit sau mai bine zis precedat de lictori şi ducându-şi calul de căpăstru, ca un simplu cavaler.

La un moment dat, porunci lictorilor să se dea la o parte iar el, doar cu calul, se înfăţişă în faţa tribunatului.

Poporul, văzându-l în această situaţie, fu cuprins de un atât de mare respect, încât nu se auzi nici măcar un bravo, deşi se vedea bine că toată lumea admira ceea ce făcea Pompei.

În schimb, cenzorii, foarte mândri de acest semn de respect, răspunseră printr-un semn la salutul lui Pompei, iar cel mai în vârstă dintre ei se ridică şi întrebă:

— Pompei cel Mare, îţi cer să-mi spui dacă ai făcut toate campaniile ordonate de lege?

— Da, răspunse tare Pompei, le-am făcut şi n-am avut niciodată un alt căpitan sau general decât pe mine însumi.

La aceste cuvinte, poporul izbucni în strigăte de admiraţie, iar cenzorii se ridicară şi, împreună cu toată mulţimea, îl conduseră pe Pompei acasă, pentru a-i înapoia, pe cât le era cu putinţă, cinstea care le fusese făcută. Dar cel mai mare triumf al lui Pompei a fost acela pe care l-a obţinut când a fost învestit cu autoritatea de a-i combate pe piraţi.

Legea care îl învestea cu această autoritate nu trecu fără opoziţie, căci odată în fruntea acestei puteri, având sub ordinele sale două sute de vase, cincisprezece locotenenţi aleşi dintre senatori şi obligaţi să-l asculte,

Depline puteri asupra tuturor chestorilor şi încasatorilor de bani publici, autoritate monarhică şi putere absolută pe toate coastele şi în adânc, pe uscat, până la o distantă de patru sute de stadii de la ţărmul mării, adică peste tot imperiul roman, nici o putere omenească nu l-ar fi putut împiedica pe Pompei să devină rege, dacă această situaţie l-ar fi ispitit.

De aceea, la citirea proiectului de lege, aeesta fu primit cu strigăte de entuziasm de popor şi fu spijinit de Cezar, care voia să fie bine văzut de popor, însă fu respins de o parte din senatori.

Unul dintre aceştia strigase chiar:

— Ia seama, Pompei, voind să calci pe urmele lui Romulus s-ar putea, foarte bine, să dispari, ca şi el, în vreo furtună.

Nici Catulus, pentru care Pompei luptase, nu era favorabil acestei legi, şi, totuşi, vorbind împotriva proiectului de lege, făcea lui Pompei cel mai mare elogiu cu putinţă.

— Insă, spuse el, nu-l expuneţi mereu pe primul cetăţean şi pe cel mai mare om din Roma riscurilor războiului, căci dacă îl veţi pierde cine ar putea să-l înlocuiască?

— Tu, tu! Se auziră strigăte din toate părţile.

Atunci se ridică Roscius, fără semn că voia să Vorbească şi pentru că în mijlocul vacarmului produs de popor nu i se putu da cuvântul, el ridică două degete, semn că trebuia să i se dea un coleg lui Pompei.

Insă, la această propunere nepotrivită, poporul nerăbdător începu să strige cu atâta putere, încât un corb care zbura în clipa aceea pe deasupra Forumului se prăbuşi, ameţit, în mijlocul mulţimii.

„Ceea ce dovedeşte, spune grav Plutarh, că păsările nu cad la pământ din cauză că se tulbură aerul sau că se formează un gol, ci din cauză că sunt izbite de strigătele, venite de jos cu putere, şi care provoacă în aer o zguduitură violentă şi un vârtej ameţitor.”

Am spus mai înaite cum s-a terminat acest război spre marea glorie a lui Pompei; dar ceea ce n-am spus este parţialitatea pe care Pompei a arătat-o fată de piraţi, el care poruncise uciderea lui Carbo, a lui Quintus Valerius şi a lui Brutus, într-un mod atât de crud.

Nu numai că acceptă să facă unele învoieli cu piraţii, nu numai că le acordă viaţă şi le lăsă o parte din bunuri.

Văzând piraţii cât de blând fuseseră trata ti, îi cerură chiar ajutor împotriva lui Metellus – rudă cu Metellus cu care Pompei fusese coleg în Spania – a acelui Metellus care, înainte ca Pompei să fi obţinut conducerea războiului împotriva piraţilor, fusese trimis în Creta să-i urmărească acolo pe piraţi, pentru că, după Cilicia, acolo erau ei cel mai

bine fortificaţi; împotriva acelui Metellus care îi urmărea cu înverşunare şi-i ţintuia pe cruce de cum îi prindea.

Cererea piraţilor era ciudată, dar mai ciudat a fost faptul că ea le-a fost acordată.

Pompei îi scrise lui Metellus şi-i ceru să înceteze războiul. El porunci oraşelor să nu-i mai dea ascultare lui Metellus şi trimise pe locotenentul său Lucius Octavius într-o cetate asediată ca să lupte alături de piraţi împotriva soldaţilor lui Metellus.

Aceasta ar părea de neînţeles dacă nu s-ar cunoaşte felul de a proceda al lui Pompei, care nu mai voise să-i lase lui Metellus partea lui de glorie în lupta de desfiinţare a piraţilor, după cum nu voise să-i lase lui Crassus, partea lui de glorie în acţiunea de distrugere a gladiatorilor. Când se află la Roma că piraţii aceia^atât de periculoşi fuseseră distruşi sau supuşi în mai puţin de trei luni, entuziasmul pentru Pompei fu atât de mare, încât Manlius, tribunul poporului, propusese o lege prin care să i se acorde lui Pompei comanda peste toate provinciile şi peste toate trupele pe care le avea în subordine Lucullus, adăugind la ele şi Bithinia ocupată de Glabrion.

Legea aceasta îi autoriza să păstreze forţele navale, să comande cu aceeaşi autoritate ca şi în războiul dinainte, şi-i ţinea la discreţia sa restul imperiului roman, pentru că îi dădea, în afară de Frigia, Lycaonia, Galatia, Capadocia, Cilicia, Colchida de sus şi Armenia şi armatele pe care le folosise Lucullus ca să-i învingă pe Mitridate şi pe Tigrane.

La început, senatorii şi personalităţile din Roma se declarară împotriva acestei legi, legându-se între ei prin promisiunile cele mai solemne, jurându-şi unii altora să nu trădeze cauza libertăţii, încredinţând, cu bună ştiinţă, unui singur om o putere egală cu aceea pe care Sylla o cucerise prin violenţă. Însă, în ziua stabilită, se întâmplă ceea ce se întâmplă adesea într-un regim parlamentar: dintre toţi oratorii înscrişi la cuvânt, doar unul îndrăzni să vorbească.

Acesta a fost Catulus.

Însă el vorbi ca un om cinstit, cu sinceritaiea lui obişnuită şi se adresă Senatului, strigând

— Senatori, nu mai există nici un munte sau vreo stâncă pe care să ne putem retrage ca să murim liberi?

Însă Roma ajunsese la momentul în care avea nevoie de un stăpân, oricare ar fi fost acela.

Nici o voce nu răspunse vocii lui Catulus.

Şi legea fu votată.

— Vai! Spuse Pompei când primi decretul, muncile mele n-or să se mai termine niciodată. Am să trec mereu din comandament în comandament şi n-am să mai ajung să duc o viaţă tihnită la tară, alături de soţia şi copiii mei*

Şi, ridicând ochii spre cer se lovi cu mâna peste coapsă cu gestul omului disperat.

Bietul Pompei! Ar fi făcut el alte gesturi dacă legea n-ar fi fost votată! Numai că le-ar fi făcut de unul singur şi acestea ar fi fost cu adevărat gesturi de disperare Cu Cezar nu s-a întâmplat acelaşi lucru, căci, fiind numit guvernatorul Galiei, strigă, cu bucuria pe care nu se sfia să o arate:

— În sfârşit, am ajuns la tot ce mi-am putut dori începând de azi, voi călca pe capetele concetăţenilor mei XV Sperăm că cititorul care urmăreşte studiul nostru apreciază din ce în ce mai mult caracterul acestor doi. Bărbaţi, în aşa fel încât atunci când, rivali, se vor găsi fată în fată, faptele lor vor fi înţelese şi nu vor mai avea nevoie de comentarii.

Însă, dacă Pompei a ezitat să accepte comanda, ezitarea n-a fost de lungă durată. El îşi strânse vasele, îşi adună oamenii, chemă la el pe regii şi principii cuprinşi în teritoriul pus sub guvernământul său, intră în Asia şi debută – aşa cum făcea de obicei – prin a desfiinţa tot ceea ce făcuse predecesorul său. Şi să nu se uite că predecesorul său fusese Lucullus, adică unul din cei mai considerabili oameni ai Republicii.

Lucullus află curând că Pompei nu lăsa nimic din ceea ce înfăptuise el; că restabilea pedepsele, anula re compensele, spunând şi dovedind că Lucullus nu mai era nimic şi că

numai el era totul Dar Lucullus nu era omul care să înghită băutura amară care se numeşte dispreţ Prin intermediul unor prieteni comuni, el transmise lui Pompei nemulţumirile sale şi se conveni ca cei doi generali să ia parte la o conferinţă, care se stabili să aibă loc în Galatia. Ei înaintară, deci, unul spre celălalt, precedaţi de lictorii cu fascii şi, pentru că şi unul şi altul erau învingători, fasciile erau înconjurate cu ramuri de laur Or, se întâmplă ceva: Lucullus venind dintr-o ţară mănoasa iar Pompei, dimpotrivă, dintr-o ţară săracă şi fără arbori, laurii lictorilor lui Lucullus erau proaspeţi şi verzi'ân timp ce ai lictorilor lui Pompei erau galbeni şi uscaţi Văzând aceasta, lictorii lui Lucullus oferiră lumătate din laurii lor, proaspeţi, lictorilor lui Pompei. La vederea acestui gest de curtenie, unii suriseră.

— Bun! Spuseră ei, iată-l încă o dată pe Pompei încoronându-se cu lauri pe care nu i-a cules el.

Întrevederea, care la început a fost curtenitoare şi plină de cuviinţă, a degenerat curând în discuţie şi din discuţie, în dispută Pompei îi reproşa lui Lucullus că este zgârcit, Lucullus îi reproşa lui Pompei că este ambiţios.

Acesta, uitând repede complimentele pe care i le făcuse rivalului său, începu să-i discrediteze victoriile.

— Frumoase victorii câştigate asupra armatelor a doi regi care, văzând că aurul nu foloseşte la ceva, au recurs până la urmă la spadă şi la scut: Lucullus a învins aurul mie îmi lasă să mă bat cu fierul, spunea Pompei Şi de data aceasta, spune Lucullus abilul şi prudentul Pompei a acţionat după obiceiul său A ajuns când nu mai era de învins decât o fantomă El a făcut cu războiul împotriva lui Mitridate cum a făcut cu războiul contra lui Lepidus, lui Sertorius, lui Spartacus, atribu indu şi victoriile, deşi victoriile fuseseră opera lui Metellus, Catulus sau Crassus Oare, Pompei n-ar fi, în definitiv, decât o pasăre laşă, un fel de vultur care s a obişnuit să se repeadă asupra corpurilor pe care nu le-a ucis el, un fel de hienă sau lup, sfâşiind cu gura plină resturile războiului?

Lipsit de orie? Comanda, neavând decât cel mult o mie opt sute de oameni care consimţiseră să-l asculte Lucullus se întoarse la Roma Pompei începu urmărirea lui Mitridate Trebuie citită în Plutarh această lungă şi grea Campanie în care Mitridate, închis în interiorul zidurilor pe care Pompei le-a ridicat în jurul său, ucide pe bolnavi şi toţi oamenii Inutili şi dispare împreună cu oamenii săi fără să se ştie vreodată ce păsări le-au încredinţat soldaţilor aripile ca să poată zbura peste ziduri.

Pompei îl urmăreşte. Îl ajunge aproape de Eufrat, în momentul în care Mitridate visează că, navigând pe Pontul Euxin pe un vânt favorabil, zăreşte Bosforul, dar deodată nava i se sfărâmă sub picioare şi. Nu-i lasă decât câteva scânduri ca să se, menţină pe valuri Aci ajunsese cu visul când generalii săi înspăimântaţi intrară în cort şi-l strigară:

— Romanii!

Atunci se hotărî să lupte.

Toţi se repeziră la arme, se aşezară în linie de bătaie însă totul merse împotriva nefericitului rege al Pontului Soldaţii lui Pompei au luna în spate, aşa că umbrele lor sunt nemăsurat de mari.

Soldaţii lui Mitridate iau ca ţintă această umbră care înaintează spre ei înaintea romanilor şi aruncă în ea cu săgeţi şi suliţe, dar loviturile sunt date în-gol.

Pompei îşi dă seama de eroarea barbarilor şi dă poruncă să se strige puternic în timpul atacului; barbarii nici măcar nu îndrăznesc să-l aştepte. Romanii ucid sau înecă zece mii de oameni şi ocupă tabăra.

Unde este Mitridate?

Încă de la începutul bătăliei, Mitridate, însoţit de opi sute de sclavi, se lansează în galop făcând o breşă prin armata romană. Dar până sa ajungă în cealaltă parte din opt sute de oameni au mai rămas doar trei.

Doi din cei trei supravieţuitori sunt Mitridate însumi şi Hypsicratia, una din amanteje sale, atât de vitează^ de

îndrăzneaţă şi de curajoasă, încât regele n-o mai numeşte Hypsicratia, ci Hypsicrate.

În zâua aceea, îmbrăcată într-un costum persan călărind un cal persan şi luptând cu arme persane, ea nu l-a părăsit pe rege un singur moment, apărându-l mereu după cum şi ei o apăra pe ea.

După trei zile de goană de-a latul ţării, în care timp viteaza amazoană l-a slujit pe rege, i-a vegheat somnul şi i-a îngrijit calul; după trei zile, în timp ce Mitridate dormea, ajunseră la cetatea Inova unde se găseau comorile şi valorile sale cele mai preţioase.

Erau salvaţi, cel puţin pentru moment Însa Mitridate înţelese că aceasta era ultima haltă înainte de mormânt El făcu ultimele daruri, împărţind între cei care îi rămăseseră credincioşi, mai întâi banii, apoi veşmintele şi, în cele din urmă, otrava.

Fiecare îl părăsi, bogat ca un satrap, asigurat pe toată viaţa, dacă ar fi trăit, sigur pe moarte, dacă ar fi voit să moară Apoi, ilustru 1 învins plecă în Armenia, căutând pe aliatul său Tigrane.

Tigrane nu numai că îi refuză intrarea în ţara sa, dar puse pe capul lui un premiu de o sută de talanţi.

Mitridate porni în sus pe Eufrat, îl trecu la izvoare şi se înfundă în Colchida În timpul acesta, când Tigrane închidea lui Mitridate graniţele ţării sale, fiul său le deschidea romanilor Pompei, împreună’ cu acesta, primeau oraşele care se predau, când bătrânul Tigrane, pe care îl învinsese Lucullus, affând d’e neînţelegerea care exista între cei doi generali, se încrezu în ceea cei i se spusese în legătură cu firea binevoitoare a lui Pompei şi se înfăţişă,. Într-o dimineaţă, cu rudele şi cu prietenii, în laţa taberei romane Dar, la intrarea în tabără, întâlni doi lictori ai lui Pompei care îi porunciră să descalece şi să-şi continue drumul pe jos, pentru că niciodată un rege duşman nu intrase călare în tabăra romană.

Tigrane făcu mai mult: în semn de supunere, scoase sabia şi o predă lictorilor, apoi, când ajunse în faţa lui Pompei îşi scoase coroana de pe cap şi o puse la picioarele acestuia Dar Pompei îl primi cu bunăvoinţă; îl -luă pp Tigrane de mână, îl conduse în cori şi îl aşează la dreapta sa, în timp ce fiul acestuia se aşează la stânga.

— Tigrane, îi spuse el, toate pierderile pe care le-ai suferit până acum se datoresc lui Lucullus, el ţi-a răpit Siria, Fenicia, Galatia şi Sofena. Eu îţi las tot ce aveai atunci când am intrat în ţaga ta, cu condiţia ca să plăteşti romanilor şase mii de talanţi, pentru repararea pagubelor pe care li le-ai făcut.

Fericit, Tigrane promisese fiecărui soldat o jumăaţe de mină, zece mine fiecărui centurion şi un talant fiecărui tribun.

Însă fiul său, care crezuse că va căpăta moştenirea a ălui pe care îl trădase, fu mai puţin îpcântat de această împărţire, şi spuse trimişilor lui Pompei care veniseră din Partea acestuia să-l poftească la masa

— Mulţumesc mult generajujui vostru pentru cins ea pe care mi-o face, dar cunosc pe cineva care mă va trata mai bine ca el.

Zece minute mai târziu, tânărul Tigrane era arestai, pus în lanţuri şi păstrat pentru almpiodobi triumful lui Pompei XVI Iată-i, dar, pe Cezar şi pe Pompei reîntorşi la Roma unul venind din Orient, celălalt dinspre soare-apune Crassus, care se prefăcea ca este înfricoşat de armata lui Pompei, îi aştepta Cezar l-a anunţat printr-o scrisoare pe Crassus ca soseşte, adău. Gând cS, dacă şi el va contribui cu ceva, sp obligă să-l reconcilieze cu Pompei De Cicero nu se sinchisea nimeni Pompei este gelos pe succesele sale din Senat, căci Pompei’este gelos pe tot Aşa că nu va fi „greu să-i învrăjbească cineva pe cei doi prieteni.

Cicero se plânse lui Atticus.

„Amicul dumitale – scrie el. Lui Atticus la 25 ianuarie anul 693 de la fundarea Romei (şaizeci şi unu de ani înainte de

era noastră) – amicul dumitale – ştii de cine vreau să vorbesc – amicul acesta despre care îmi scrii că mă lăuda, fără să îndrăznească să mă blameze, amicul acesta, ţinând seama de^manifestările sale, este plin de ataşament, de deferentă, de tandreţe faţă de mine, în public mă ridică în slăvi, dar în secret îmi face rău, într un fel care nu constitue o taină pentru nimeni Nici un spirit de dreptate, nici de sinceriţate, nici un motiv onorabil în politica pe care o face Nimic înălţător, puternic, generos Am să-ţi scriu mai amănunţit despre toate acestea într-o altă sc-risoare”

Mai amănunţit1 Vedeţi bine că nu-i mai rămânea mare lucru de şpus şi că în puţine rânduri ilustrul orator învingătorul lui Catilina, făcuse un portret destul de asemănător, din punctul său de vedere cel puţin al învingătorului lui Mitridat”

Însă în timpul acesta, un bărbat era împins înainle fără să i se dea atenţie cfe niciunul din cei trei deşi ar fi Meritat să se ocupe de ei bărbatul acesta era Cato cel Tână Să spunem un cuvânt despre acela care era considerat la Roma ca fiind atât de sever, încât romanii, la teatru, aşteptau să-l vadă plecat pentru a putea cere dansatorilor să danseze „french can-can” -ul timpukii.

Se născuse cu5 nouăzeci şi cinci de ani înaintea erei noastre, avea cinci ani mai puţin decât Cezar şi unsprezece mai puţin decât Pompei, avea acum treizeci şi trei de ani Era strănepotul lui Cato Cenzorul pe care, spunea o epigramă, Proserpina refuză să-l primească în infern, aşa mort cum *era!

„Roşcovanul acesta care muşca toată lumea, omul acesta cu ochi sfredelitori, acest Porcius pe care Proser până refuză să-l primească în infern, aşa mort cum el”

Iată epigrama. După cum se vede, ’ea îl descrie pe Cato cel Bătrân că era roşcovan, că avea ochii Minervei şi că în timpul vieţii era un om atât de ciufut, încât nici mort nu se gândea cineva să-l aibă ca vecin.

Pe lângă acestea, era un om dibaci, dovadă numele de Cato El se numea Priscus, dar a fost poreclit Cato, de la catus care înseamnă înţelept, priceput, subtil.

La> şaptesprezece ani, luptase contra lui Hanibal Dovedise, în luptă, mâna iute şi piciorul solid şi amenințase duşmanul cu voce aspră, în timp ce lovea cu spada spre piept sau spre figură. Şi astăzi sunt profesori de scrimă din regimente care procedează în felul acesta. Nu bea decât apă; doar în timpul marşurifor îndelungate sau pe călduroasă punea în apă puţin oţet. Când bea rachiu îndoit cu apă însemna, pentru el, că se destrăbăla.

Era născut în vremurile eroice – cu două' sute treizeci de ani înaintea erei noastre – când se mai găsea în Italia pământ şi oameni care să-l are Asemeni tui Fabius, Fabricius sau Cincinatus, el părăsea brăzdarul ca să apuce paloşul, şi paloşul ca să revină la brăzdaF, bătânduse în luptă ca un simplu soldat, arându-şi singur pământul ca un simplu plugar; numai iarna era îmbrăcat, vara, umbla complet gol.

Era vecin de pământ cu acel Manius Curius care obţinusp triumful de trei ori, îi învinsese pe samniţii aliaţi cu sabinii, alungase pe Pyrrhus din Italia, dar după aceste trei. Triumfuri continua să locuiască în aceeaşi căsuţă sărăcăcioasă în care trimişii samniţilor îl găsiră cocând napi Deputaţii veneau să-i ofere nu ştiu ce suma în aur – Vedeţi ce mănânc, le spuse el

— Vedem.

— Ei bine, n-ai nevoie de aur când ştii să mulţumeşti cu o masă ca asta Un om ca acesta trebuie să-i fi plăcut lui Cato, după cum şi Cato trebuie să-i fi plăcut lui. Tânărul se împrieteni cu bătrânul.

Cato cei Tânăr se trăgea din acest aspru cenzor care sf certase cu Scipio pentru că îl găsise prea risipitor şi prea strălucitor. El moştenea multe de la strămoşul său, deşi îi despărţeau cinci generaţii şi deşi reprezentantul uneia din aceste generaţii, Caius Porcius Cato, nepotul lui Cato cel

Bătrân, acuzat şi condamnat pentru delapidare, se retrăsese să moară la Taragona.

Cato al nostru, Cato cel Tânăr, sau Cato din Utica cum vreţi să-l numiţi, rămăsese orfan de tată şi de mamă cu un frate şi trei surori.

Fratele acesta se numea Cepion.

Una din surori, soră numai de mamă – se numea Servilia. Am pomenit numele acesta când am vorbit de biletul pe care îl primise Cezar în ziua Conjuraţiei lui Catilina.

Ea rezistase mult timp lui Cezar, dar acesta, aflând că ea îşi dorea mult o perlă foarte frumoasă, o cumpărase şi i-o oferise.

Iar Servilia, în schimb, îi dădu lui Cezar ceea cQ dorise.

Perla costase mai mult de un milion o sută de mii de franci.

Cato era un bărbat cu figura severă şi întunecata, refractară la râs, se mânia greu, dar odată supărat nu se liniştea decât cu şi mai multă greutate. Pricepea greu, dar îşi amintea întotdeauna ceea ce învăţase odată. Din fericire avusese ca preceptor un om inteligent, care gânaea mereu şi nu amenințа niciodată. Bărbatul acesta se numea Sarpedon, ca şi fiul lui Jupiter şi al Europei.

Încă din copilărie, Cato dădu semne de încăpăţânarea aceea care mai târziu avea să-i facă reputaţia. Cu nouăzeci de ani înaintea erei noastre – avea atunci patru sau cinci ani – aliaţii Romei solicitară dreptul de cetate Am vorbit despre avantajele care decurgeau din aces drept.

Unul din deputaţi locuia la Drusus, amicul său Drusus, unchiul lui Cato din partea mamei, creştea copiii surorii sale şi avea o mare slăbiciune pentru ei.

Deputatul acesta – se numea Popidius Lilo – făcea copiilor tot felul de drăgălăşenii pentru ca ei să intervină pe lângă unchiul lor.

Cepion, care avea vreo doi, trei ani mai mult decât Cato, se lăsase convins şi promisese.

Dar nu acelaşi lucru se întâmplă cu Cato.

În vârstă de patru, cinci ani, trebuie să fi priceput destul de greu o problemă atât de complicată ca aceea a dreptului de cetate, dar la toate insistenţele deputatului el se mulţumea să fixeze asupra lui nişte ochi severi, fără să răspundă ceva.

Ei bine, copile îl întrebă Popidius, nu faci şi tu ca fratele tău?

Copilul tăcea.

— N-ai să vorbeşti cu unchiul tău pentru noi? Ce zici?

Copilul continuă să tacă.

— Ce băiat rău, spuse Popidius.

Apoi, încet:

— Să vedem până unde o să meargă, spuse el celor din jur Şi apucându-l de centură îl scoase pe fereastră la

0 înălţime de vreo treizeci de picioare, ca şi cum ar fi fost gata să-i dea drumul.

Dar copilul nu-şi descleşta dinţii.

— Îmi promiţi sau îţi dau drumul? Întrebă Popidius.

Copilul continuă să tacă fără să dea vreun semn de Uimire sau de teamă.

Pe Jupiter! Spuse el Bine că caraghiosul ăsta mic nu e decât un copil şi nu un om mare, căci, dacă ar fi fost un bărbat, s-ar putea să nu obţinem nici un vot din partea poporului Sylla fusese amicul personal a-l lui Lucius Porcius, atâl lui Cato, ucis lângă lacul Fucino, în timpul atacului împotriva toscanilor revoltaţi Se pare că tânărul Marius nu fusese complet străin de această moarte. Orose

1 o atribuie şi cunoaşteţi proverbul „Până nu faci foc nu iese fum”

Sylla, care fusese prieten cu tatăl lor. Chema din când în când cei doi copii la el şi se amuza vorbind cu ei „Casa lui Sylla, spune Plutarh, era o adevărată imagine a iadului, datorită numeroşilor proscrişi aduşi acolo zilnic pentru a fi torturaţi”

Era în anul 80 înaintea erei noastre, şi Cato avea atunci vreo treisprezece, paisprezece ani.

Din când în când vedea ieşind din casă trupuri frânte de tortură şi mai des vedea scoţându-se capete tăiate. Undeva, jos, auzea oameni gemând. Aceasta îi dădea mult de gândit despre Sylla care se purta prietenos cu el.

Într-o zi, nemaiputându-se stăpâni, îl întrebă pe preceptorul său:

— Cum se face că nu se găseşte nimeni să-l ucidă pe omul acesta?

— Pentru că lumea se teme de el mai mult decât îl urăşte, răspunse preceptorul.

— Daţi-mi mie o spadă, spuse Cato, să-l ucid şi să-mi scap tara de sclavie.

Preceptorul consemnă cuvintele pentru istorie, dar se feri să-i dea elevului spada pe care o ceruse.

Până la douăzeci de ani, Cato nu mâncase niciodată fără fratele lui mai mare, pe care îl adora.

— Pe cine iubeşti tu cel mai mult? Fusese întrebat când era copil.

— Pe fratele meu, răspunse el.

— Şi după el?

— Pe fratele meu.

— Şi, totuşi, după el?

— Pe fratele meu.

Ori de câte ori i s-ar fi pus aceeaşi întrebare, de tot atâtea ori ar fi dat acelaşi răspuns.

XVII Cato era bogat. Numit preot al lui Apollon, el îşi luă o casă separată şi duse cu el partea din moştenirea părintească care îi revenise şi care se ridica la o sută douăzeci de taianti (cam şase sute şaizeci de mii de franci)*. Mai târziu, moşteni de la vărul său primar încă o sută de taianti, ceea ce îi ridica averea la peste un milion două sute de mii de franci.

Cato era foarte zgârcit. „Abia moştenise toată averea aceasta, spuse Plutarh, şi-şi restrânse felul de trai”.

Şi mai moşteni încă o jumătate de milion, când muri fratele său la Exus. Vom ajunge imediat la această moarte

* în anul 1887 6- A Dumas 81

Şi vom vedea ce va spune Cezar despre zgârcenia lui Cato.

Cato era puţin cunoscut, când i se ivi un prilej de a vorbi în public. Nu ca să apere sau să acuze vreun delapidator bogat, cum era Dolabella sau Verres. Nu. Cato cel Bătrân, străbunicul pentru care strănepotul nutrea o veneraţie atât de mare, Cato cel Bătrân – Cato al celebrei delenda Carlhago – ridicase bazilica Porcia în timpul când era cenzor. Am spus oare că porecla de Porcius îi venea de la numărul mare de porci pe care îi creştea, iar numele de Cato, de la priceperea în afaceri? Dacă n-am spus-o, o spunem acum.

Aşadar, bazilica Porcia fusese ridicată de Cato, dar s-a întâmplat că una din coloanele bazilicii stingherea scaunele tribunilor când îşi ţineau şedinţele. Ei voiră să o înlăture, sau măcar să-i schimbe locul, dar Cato veni şi pledă ca să nu se mişte coloana din loc. Şi coloana rămase Se observase atunci la Cato cuvântul strâns, plin de sens, grav şi, totuşi, nu lipsit de o oarecare gratie, principalul merit rămânând conciziunea.

Din momentul acela fu socotit orator.

Dar la Roma, am mai spus-o, nu era destul să fii soldat, trebuia să fii şi orator, după cum nu era destul să fii orator, trebuia să fii şi soldat.

Cato se pregătise pentru această grea meserie.

La Roma, Cato nu putea urma exemplul străMoşului său care umbla complet gol, în schimb se obişnuise să suporte cele mai mari friguri, cu capul descoperit şi jă meargă pe jos în că lătoriile, câteodată foarte lungi, pe care le întreprindea. Aceasta însă nu angaja cu nimic pe amicii săi: aceştia călătoreau călare sau în lectică, dar oricât de repede ar fi mers, el se apropia de cel cu care voia să vorbească şi, ca să se odihnească, îşi lăsa mâna pe greabănul calului.

La început fusese foarte sobru, stând la masă numai câteva minute, bând numai o singură dată, după ce

mâncase, şi ridicându-se imediat după ce băuse.

Mai târziu lucrurile se schimbară: rigidul stoic începu să bea şi-şi petrecea câteodată noaptea întreagă la masă.

— Cato face pe beţivul, spunea Memmius.

— E adevărat, răspundea Cicero, dar nu spui că, În schimb, joacă zaruri de dimineaţa până seara.

Poate Cato era totuşi beat când, în plin Senat, tt numise beţiv pe Cezar, care bea aproape întotdeauna numai apă.

„în privin (a vinului, spune Suetoniu vorbind de Cezar, chiar duşmanii lui sunt de acord că consuma foarte puţin: Vini parcissimum ne inimiei quidem negaverunt." însuşi Cato revine asupra cuvântului beţiv, când spune: „Dintre toţi cei care au tulburat Republica, numai Cezar singur nu era beat: Unum ex omnibus ad evertendam Republicam sobrium accessisse".

Până la căsătoria sa, Cato a fost fecior. Mai întâi a vrut să ia de soţie pe Lepida, care era logodită cu Scipio Metellus. Se credea că logodna fusese ruptă între cei doi tineri, însă pretenţia lui Cato reînvie dragostea lui Metellus, care o reţinu pe Lepida tocmai în momentul în care Cato întindea mâna spre ea.

De data aceasta stoicul îşi pierdu stăpânirea de sine. El voi să-l dea în judecată pe Scipio Metellus. Amicii săi îl făcură să înţeleagă că toată lumea avea să râdă de el şi că nu va putea trage nici un folos de pe urma procesului acesta. El îşi retrase plângerea, ca să vorbim ca în zilele noastre, dar luă pana şi scrise iambi împotriva lui Scipio. Din păcate iambii aceştia s-au pierdut.

Se căsători cu Attilia, pe care o alungă din cauza comportării desfrânate; iar a doua oară se căsători cu Marcia, fiica lui Filip.

Să arătăm acum cum înţelegea gelozia stoicul nostru care, amorezat de Lepida, făcea iambi contra lui Scipio; care căsătorit cu Attilia o gonea din cauza purtării.

Această a doua soţie a lui Cato, Marcia, era foarte frumoasă şi la fel de deşteaptă, ceea ce n-o împiedica să

aibă mulţi admiratori. Printre aceşti admiratori se numără şi Quintus Hortensius, unul din oamenii cei mai onoraţi şi mai onorabili din Roma. Numai că Quintus Hortensius avea o manie ciudată: nu aprecia decât femeia pe care nu o avusese. Or, divorţul fiind permis la Roma, el ar fi voit să se căsătorească, după divorţ, fie cu fiica lui Cato, căsătorită cu Bibulus, fie chiar cu soţia lui Cato.

Hortensius făcu mărturisiri mai întâi soţiei lui Bibulus care, iubindu-şi soţul şi având doi copii cu el, găsi propunerea lui Hortensius foarte onorabilă, dar cu totul deplasată.

Pentru ca lucrul să fie şi mai serios, Hortensius primi refuzul lui Porcia chiar din gura lui Bibulus.

Dar Hortensius nu se lăsă bătut şi insistă pe lângă Bibulus.

Bibulus se adresă socrului său.

Cato interveni.

Hortensius se explică atunci fată de Cato, cu care era bun prieten de mulţi ani, într-un mod mai categoric decât o făcuse fată de Bibulus.

Hortensius nu căuta scandalul şi nu ţinea cu orice preţ la bunul altuia; ceea ce voia, era o so (ie cinstită.

Din nefericire, cu toate cercetările sale, nu găsise în Roma decât două şi amândouă erau căsătorite.

Una era, cum am spus, Porcia, soţia lui Bibulus; cealaltă Marcia, soţia lui Cato.

Or, el cerea ca Bibulus sau Cato – puţin îi păsa care dintre ei – să împingă devotamentul până la a se despărţi de soţie şi a i-o da lui. După părerea lui, acesta era un fapt pe care Pythias şi Damon nu şi l-ar fi refuzat unul altuia, iar el pretindea că-l iubeşte pe Cato cel puţin tot atât pe cât iubea Pythias pe Damon.

Dealtfel, Hortensius făcea o propunere care dovedea buna lui credinţă: se angaja să restituie pe Porcia lui Bibulus sau pe Marcia lui Cato, imediat după ce ar fi avut doi copii.

El se sprijinea pe o lege a lui Numa căzută în desuetudine, dar neabrogată. Legea aceasta pe care cititorul o va putea

regăsi în Plutarh – Paralelă între Licurg şi Numa – stabilea că soţul care ar crede că are destui copii ar putea să-şi cedeze soţia unui altuia, fie pentru un timp, fie pentru totdeauna.

Cato îi atrase atenţia lui Hortensius că, în ceea ce-l privea pe el, această ceziune era cu atât mai cu neputinţă cu cât Marcia era însărcinată.

Hortensius răspunse că, dorinţa lui fiind o dorinţă cinstită, el avea să o aştepte pe Marcia să nască.

Această insistentă impresionă pe Cato, care-i ceru permisiunea lui Hortensius să-l consulte, totuşi, şi pe Filip, tatăl Marciei.

Filip era un om cumsecade.

— Din moment ce tu nu vezi nici un inconvenient în această ceziune, spuse el, nu văd nici eu; totuşi cer să semnezi şi tu contractul de căsătorie dintre Hortensius şi Marcia.

Cato consimţi.

Se aşteptă până Marcia născu şi se restabili; apoi, în prezenta tatălui şi soţului său, care semnă şi-şi puse sigiliul pe contract, ea fu căsătorită cu Hortensius.

Vom adăuga imediat de ce acest aranjament era mai Puţin extraordinar în anul 695 de la facerea Romei decât în anul 1850 al erei noastre.

Dar mai întâi să terminăm cu povestea Marciei şi a lui Hortensius.

Cei doi soţi trăiră în perfectă fericire; Marcia satisfăcu din plin dorinţele lui Hortensius dându-i doi copii şi, întrucât Cato n-o mai ceru înapoi, Hortensius o păstră până la moartea sa, când îi lăsă tot ce avea: vreo douăzeci sau douăzeci şi cinci de milioane.

Atunci Cato se recăsători cu Marcia, după cum se poate citi în Appius, Războiul civil, şi în Lucaniu, Pharsalus, cartea a IlI-a, versul 328, numai că faptul petrecându-se în momentul în care pleca cu Pompei, Cato n-a mai luat o soţie, ci o mamă pe care o redădu fiicelor sale.

Întâmplarea aceasta făcu oarecare vâlvă la Roma. Se vorbi, dar nimeni nu rămase uimit. Aceasta făcea parte din legea divorţului.

Câteva cuvinte acum despre aceste legi pentru ca în ochii cititorului să rămână o singură problemă: pasivitatea Marciei care trece de la un bărbat la altul, ba, poate, o să explicăm şi această pasivitate.

După cum se vede, pretenţia noastră este să explicăm totul.

XVIII Mai întâi să spunem cum se făceau căsătoriile, şi după aceea care erau condiţiile de divorţ.

La Roma existau două feluri de căsătorii: căsătoria patriciană şi căsătoria plebee; căsătoria prin confarreatio şi căsătoria prin coemptio.

Fiţi liniştiţi, dragi cititori, totul va fi clar ca lumina zilei.

Mai întâi se încheie, ca şi la noi, un contract matrimonial.

Jurisconsultul, care ţinea locul notarului, după ce citea actul şi înainte de a-l prezenta proprietarului pentru semnare, pronunţa următoarele cuvinte: „Logodna ca şi căsătoria nu se încheie decât prin liberul consimţământ al părţilor, iar o fată se poate opune voinţei părinteşti în cazul în care cetăţeanul care i se Prezintă ca logodnic a fost lovit de infamie sau a avut o comportare criticabilă.”

Dacă nu exista nimic din toate acestea iar cele două părţi erau de acord, soţul, ca o garanţie a angajamentului pe care îl contractase, oferea soţiei un inel de fier, simplu, fără vreo piatră preţioasă. Femeia îl punea în penultimul deget de la mâna stingă, pentru că o superstiţie romană voia ca acest deget să aibă un nerv care ducea de la el direct la inimă. Nu este aşa, frumoase cititoare, că şi astăzi purtaţi inelul tot pe acest deget, adesea fără să bănuiţi această legătură?

Apoi se fixa ziua căsătoriei. De obicei fetele logodinduse la treisprezece, paisprezece ani, sau chiar la doisprezece ani, amânarea era de un an.

Fixarea zilei era o problemă foarte importantă.

Nu se puteau face căsătorii în luna mai, lună funestă din cauza lemuralelor (Ovidiu, Fastes, V. V. 487).

Nu se făceau căsătorii în zilele care precedau idele lui iunie, adică între 1 -16 ale lunii, pentru că aceste cincisprezece zile erau zile funeste pentru căsnicie ca şi cele treizeci şi una de zile precedente (tot Ovidiu, Fastes, VI, V, 219).

Nu se făceau căsătorii nici la calendele cvintiliilor, adică la 1 iulie, pentru că 1 iulie fiind o zi de sărbătoare, nimeni nu avea voie să facă vreo violentă în acea zi, or un soţ este presupus că exercită o violenţă asupra soţiei sale, afară de cazul că soţia sa era o văduvă (Macrobius, Saturn, I, 15).

Nu se puteau face căsătorii nici în a doua zi de calende, de ide sau de none, care sunt, de asemenea, zile funeste, zile religioase, în timpul cărora nu era îngăduit de făcut decât lucruri absolut indispensabile. (A se vedea… A se vedea mulţi autori în această privinţă, ţinând seama că la Roma nu era niciodată indispensabilă o căsătorie. A se vedea deci Macrobius, Saturn, 15 şi 16; Plutarh, Quaes. Rom. Pag. 92; Titus Livius, VI, 1; Aulus Gellius, V, 17, Fest. Relig.).

În primii ani ai Republicii, tânăra fată, însoţită de mama sa şi de o rudă apropiată, petrecea o noapte în templu pentru a afla dacă s-ar fi pronunţat vreun oracol, însă, mai târziu era destul să vină un preot şi să spună că nu erau auguri nefavorabili, pentru ca totul să decurgă bine.

Căsătoria religioasă se celebra acasă, în sacrariu.

Tânăra aştepta, îmbrăcată într-o tunică aloâ, cu talia strânsă cu o centură ţesută din lână de oaie, cu părul împărţit în şase cozi aşezate pe creştetul capului în formă de turn, peste care era pusă o coroniţă din flori de maghiran. De coroniţă era prins un văl transparent, roşu ca focul. Vălul acesta se numea nubere, a învălui, şi de la el a venit şi cuvântul nuptiae, căsătorie, f Încălţămintea era tot roşie ca vălul.

Vălul era luat de la costumul flameniului lui Jupiter, căruia îi era interzis divorţul, iar coafura de Ia vestale. Această

coafură, deci, era simbolul de puritate al tinerei soţii.

La noi floarea de lămâiţa înlocuieşte floarea de maghiran, dar şi floarea de lămâiţa este o tradiţie antică, aşa cum este inelul pus în „degetul inimii.”

Văl nu se purta decât Ia căsătoriile patriciene.

Trebuiau zece martori ca să se valideze căsătoria.

Cei doi soti se aşezau fiecare pe un scaun de aceeaşi formă, acoperit cu blana unei oi sacrificate.

Flameniul dial punea mâna dreaptă a fetei în mâna dreaptă a băiatului, pronunţa câteva cuvinte sacramentale, spunând că femeia trebuie să coopereze la sporirea averii bărbatului, şi să participe la toate lucrurile sfinte; apoi oferea Junonei, care veghează asupra căsătoriilor, Iibatiuni din vin îndulcit cu miere şi lapte. La aceste Iibajiuni se folosea şi o turtă din grâu, numită far, care era adusă şi prezentată miresei: de la această far a venit cuvântul confarreatio.

În cadrul acestor sacrificii conjugale fierea animalului sacrificat se arunca sub altar, pentru ca orice amăreală să fie gonită din căsnicie.

A doua căsătorie era căsătoria plebee sau prin coemptio, de la verbul emere, a cumpăra. În această căsătorie soţul îşi cumpăra soţia, iar soţia devenea sclava soţului. Ea îi era vândută de tată ori de tutore, în prezenta magistratului şi a cinci cetăţeni romani care trecuseră de vârstă pubertăţii.

Trebuia să mai participe la căsătorie cel care cântărea moneda şi care figură întotdeauna şi în vânzările la licitaţie.

Dealtfel vânzarea era simbolică, preţul vânzării fiind figurat printr-un as de aramă, adică prin cea mai grea, dar şi cea mai puţin valoroasă monedă romană. Un as putea să valoreze cam şase centime şi trei sferturi. Asul Era divizat în semis, jumătate de as; în triens, o treime de as; în quadrans, un sfert de as; în sextans, o şesime de as; în stips, a douăsprezecea parte dintr-un as. O caracteristică a acestui fel de căsătorie consta în faptul că femeia aducea

asul cu care era cumpărată, aşa încât, în realitate, nu soţul cumpăra soţia, ci soţia cumpăra soţul.

În cazul acestei căsătorii întrebările pe care şi le adresau soţii între ei se făceau la tribunalul pretorului, în loc de a fi făcute de jurisconsult.

— Femeie, întreba soţul, vrei să fii mama familiei mele?

— Vreau, răspundea femeia.

— Omule, vrei să fii tatăl familiei mele?

— Vreau, răspundea bărbatul, la rândul său.

O asemenea întrebare nu s-ar fi pus unei fete nobile. Fata nobilă era matroana; fata din popor era mama de familie. Cuvântul familie amintea sclavia; sclavul făcea parte din familie.

Ca simbol al dependenţei căreia i se supunea tânăra, unul dintre asistenţi îi despărţea părul cu o suliţă, al cărui vârf i-l plimba de şase ori pe deasupra capului.

Apoi, tinerii luau pe braţe mireasa şi o duceau de la tribunalul pretorului până la căminul conjugal, strigând:

— La Talasius! La Talasius!

Am explicat semnificaţia acestui strigăt.

Însă, înainte de a ajunge acasă, mireasa era oprită în faţa unuia din acele mici altare închinat zeilor lari, numite lararii, care se întâlneau la fiecare răscruce.

Tânăra scotea un al doilea as şi-l oferea zeilor.

Intrată în casă, ea se ducea direct către zeii penaţi, scotea din încălţăminte un al treilea as şi li-l oferea.

Astfel căsătoria la romani avea două caracteristici, amândouă tot atât de respectabile: căsătoria religioasă prin confarrefltio şi căsătoria prin cumpărare, prin coemptio.

Cu toate acestea, căsătoria la romani nu era considerată decât ca o asociere care dura numai atâta timp cât le plăcea asociaţilor. Din moment ce acordul era tulburat, căsătoria se putea desface.

Romulus făcuse o lege care permitea soţului să-şi repudieze soţia dacă aceasta îşi otrăvise copiii, făcuse chei false după cheile soţului, dacă comisese un adulter sau dacă

băuse vin fermentat. De aici era obiceiul la Roma de a se săruta femeile pe gură.

Dreptul acesta – căci era mai mult decât un obicei, ira un drept – dreptul acesta îl aveau de la soţ până la veri. Ca să se asigure că femeia nu băuse vin.

În anul 520 de la fundarea Romei, Spurius Carvilius Ruga, folosind dreptul pe care i-l acordau nişte legi ale lui Romulus şi Numa, îşi repudie soţia pentru că. Era sterilă. Este singurul exemplu de repudiere în decurs de cinci secole.

Este totuşi, adevărat că, dacă soţul îşi repudia. Soţia fără motiv temeinic, jumătate din bunurile sale erau date soţiei, cealaltă jumătate închinată templului lui Ceres iar so (ul închinat zeilor infernului. Este aspru, dar citiţi-l pe Plutarh în Viaţa lui Romulus.

Aceasta era repudierea.

Apoi era divorjul.

Spurius Carvilius Ruga îşi repudiase soţia. Cato divor (ase de soţia sa.

Divorţul se numea diffarreatio, adică contrariul lui confarreatio.

După cum existau două ceremonii care legau pe so (i, tot aşa existau două ceremonii ca să îi despartă.

Prima avea loc în fata pretorului, în prezenta a şapte cetăţeni romani trecuţi de vârstă pubertăţii. Un libert aducea tăbliţele conţinând actul de căsătorie şi le spărgea în faţa celor prezenţi.

Apoi, după ce se întorceau la domiciliul conjugal, soţul cerea soţiei cheile casei şi-i spunea:

— Femeie, ia-ţi lucrurile tale; adio! Pleacă de aici!

Atunci, dacă fusese o căsătorie prin confarreatio, femeia îşi lua dota şi pleca, dacă desfacerea căsătoriei se datora neajunsurilor provocate de soţ, dar dacă neajunsurile fuseseră provocate de soţie, soţul avea dreptul să retină o parte din dotă: de pildă, o şesime pentru fiecare copil, până

la concurenţa unei jumătăţi din dotă, copiii rămânând în continuare în proprietatea tatălui lor.

Totuşi, era un caz în care femeia îşi pierdea toată dota: atunci când fusese stabilit că femeia comisese adulterul.

În acest caz, înainte de a o goni, soţul o dezbrăca de stola şi o acoperea cu toga curtezanelor.

La căsătoria prin coemptio, o vânzare o încheiase, o vânzare o desfăcea, dar, ca şi cumpărarea, şi răscumpărarea era simulată.

Aşadar, la Roma, existau trei moduri de separare: repudierea, care era dezonorantă pentru femeie; divorţul care, cu excepţia crimei comise de unul dintre soţi, era o separare prin buna înţelegere şi nu avea nimic dezonorant, şi înapoierea femeii părinţilor săi, ceea ce nu era altceva decât trimiterea înapoi Ia-primii săi stăpâni a unui sclav care nu-ţi mai plăcea.

În ultimii ani ai Republicii, restituirea, divorţul şi repudierea deveniseră fapte foarte-obişnuite. Aţi văzut că Cezar îşi repudiase soţia numai de teama de a nu fi fost bănuită.

Adesea soţul nici nu dădea vreo explicaţie.

— De ce ţi-ai repudiat soţia? Întreba un cetăţean roman pe unul din amicii săi.

— Am avut motivele mele, răspundea acesta.

— Care motive? Nu era onestă, nu era cinstită, nu era tânără, nu era frumoasă, nu-ţi dăduse copii sănătoşi?

Drept răspuns, divorţatul întindea piciorul şi-i arăta sandaua celui care îi pusese întrebările.

— Sandaua asta nu e frumoasă, nu e nouă? Întreba El.

— Ba da, răspundea prietenul.

— Ei bine, continua cel divorţat, descălţându-se, să fie dusă la cizmar, Lăci mă roade şi numai eu ştiu unde.

Istoria nu spune dacă sandalele pe care i le trimise cizmarul în locul celor pe care le primise i se potriveau mai bine acestui om atât de dificil de încălţat.

Să ne întoarcem la Cato, de care ne-am depărtat prin această disertaţie matrimonială şi să-l reluăm de unde l-am lăsat, adică de la vârstă de douăzeci de ani.

XIX Cato era ceea ce se numeşte în zilele noastre un original.

La Roma se purtau de obicei sandale şi o tunică; el ieşea fără sandale şi fără tunică.

Era la modă purpura de culoarea cea mai vie; el purta purpura de nuanţa cea mai întunecată, aproape ruginie.

Toată lumea împrumuta cu o dobândă de doisprezece la sută pe an, care era dobânda legală; când spunem toată lumea, vrem să spunem oamenii cinstiţi; alţii împrumutau, ca şi la noi, cu o sută sau două sute la sută; Cato Împrumuta fără dobândă, iar câteodată, când n-avea bani, ca să facă un serviciu unui prieten sau chiar unui străin pe care îl credea om cinstit, îi dădea o bucată de pământ sau o casă ca tezaurul să-i acorde un împrumut pe ipotecă.

Izbucni războiul sclavilor: fratele său Cepion comanda un corp de o mie de oameni, sub Gelius; Cato se înrolă ca simplu soldat în rândul corpului comandat de fratele său.

Gelius îi acordă premiul pentru vitejie şi ceru pentru el onoruri deosebite. Cato refuză, spunând că nu făcuse nimic care să merite vreo distincţie.

Apăruse o lege care interzicea candidaţilor să aibă alături de ei nomenclatori; Cato candida pentru sarcina de tribun al soldaţilor; el se supuse legii şi, spune Plutarh, a fost singurul.

Plutarh adaugă cu naivitatea lui obişnuită: „A reuşit, printr-un efort de memorie, să salute pe toţi cetăţenii, numindu-i pe fiecare cu numele său. Prin aceasta displăcu celor care îl admirau; cu cât erau mai mult siliţi să-i recunoască meritele comportării sale, cu atât erau mai supăraţi că nu-l puteau imita.”

Am spuscă mergea întotdeauna pe jos.

Iată cum călătorea: Dis-de-dimineaţă îşi trimitea bucătarul şi brutarul la halta unde urma să înnopteze. Dacă în satul

sau oraşul respectiv Cato avea vreun prieten sau pe cineva cunoscut, atunci ei se duceau la acesta, dacă nu, la han, unde îi preparau masa. Dacă nu exista han, se adresaumagistratului, care îi asigura locuinţă pe bază de ordin de cazare. De cele mai multe ori magistraţii nu credeau ceea ce le spuneau trimişii lui Cato şi-i tratau cu dispreţ, pentru că aceştia li se adresau politicos, fără strigăte sau ameninţări.

În astfel de cazuri, când sosea, Cato nu găsea nimic pregătit. Atunci, fără să se plângă, se aşeza pe bagaje şi spunea:

— Să meargă cineva să-i cheme la mine pe magistraţi.

Prin comportarea lui era considerat un om timid sau de condiţie inferioară.

Cu toate acestea magistraţii veneau, iar el le adresa, de obicei, această mustrare:

— Nefericiţilor! Dezbăraţi-vă de felul aspru cu care vă purtaţi cu străinii, căci nu veţi întâlni întotdeauna unii Ca mine şi căutaţi să atenuaţi prin comportarea voastră autoritatea celor care nu caută decât un pretext ca să ia de la voi, cu torta, ceea ce nu le-aţi dat de bună voie.

Închipuiţi-vă cum se simţeau magistraţii aceştia care se mirau că bucătarul şi brutarul nu le vorbiseră cu strigăte şi ameninţări, şi primeau cu umilinţă mustrarea stăpânului aşezat pe bagaje.

Pentru că magistraţii aceştia erau provinciali, adică străini, iar omul aşezat pe bagaje era un cetăţean roman.

Iată, însă, ce se pregătea pentru un simplu libert. Anecdota este curioasă şi aminteşte de întâmplarea cu Cicero revenind din Sicilia şi crezând că Roma nu se interesase decât de el Intrând în Siria şi călătorind, ca de obicei, pe jos în mijlocul amicilor săi şi chiar a servitorilor călări, Cato se apropia de Antiohia când văzu un număr mare de persoane aşezate de o parte şi de alta a drumului: de o parte erau tineri îmbrăcaţi în togi lungi, de cealaltă

parte copii frumos împodobiţi, în faţa lor se aflau bărbaţi îmbrăcaţi în alb, purtând cununi pe cap.

Cato nu se îndoi un moment că toată pregătirea aceasta era pentru el, cunoscându-se din timp în Antiohia că avea să se oprească între zidurile cetăţii.

Se opri, ceru prietenilor şi servitorilor să descalece şi murmură împotriva bucătarului şi a brutarului care îi trădaseră sosirea sa incognito. Hotărât să refuze onorurile care aveau să i se facă şi pregătindu-se să spună că nu tăcuse nimic pentru a le merita, înaintă spre lumea adunată.

Atunci, un bărbat ţinând în mână o nuia şi purtând pe cap o cunună, îi părăsi pe cei care aşteptau pe drum şi, venind înaintea lui Cato, care se şi pregătea să-l primească şi să-i răspundă la discurs, spuse:

— Omule, n-ai întâlnit cumva pe seniorul Demetrius şi n-ai putea să ne spui dacă era departe?

— Cine este seniorul Demetrius? Întrebă Cato puţin descumpănit.

— Cum, întrebă omul cu nuiaua, tu nu ştii cine este seniorul Demetrius?

— Nu, pe Jupiter! Răspunse Cato.

— Ei bine, este libertul lui Pompei cel Mare!

Cato lăsă capul în jos şi trecu, foarte dispreţuit de Deputaţii din Antiohia: Nu-l cunoştea pe Demetrius!

În timpul acesta îl aştepta o mare durere, iar sufletul său stoic avea să fie pus la o grea încercare.

Cato se afla la Tesalonic când află că fratele său Cepion se îmbolnăvise la Enus, oraş situat în Tracia.

Cato alergă în port: ne amintim că fratele acesta era tot ce iubea mai mult pe lume.

Marea era agitată de o furtună puternică, nu se găsea în port nici un vas în stare să înfrunte marea pe o asemenea vreme.

Însoţit de doi amici şi de trei sclavi, Cato se aruncă într-o corabie de marfă şi, cu un noroc nemaipomenit, după ce

fusese aproape gata să se scufunde de vreo douăzeci de ori, ajunse la Enus tocmai în momentul când fratele său murise.

Aflând trista veste şi văzând corpul neînsufleţit al fratelui său, filosoful dispăru şi lăsă loc fratelui, unui frate disperat.

El se aruncă asupra corpului neînsufleţit şi îl strânse în braţe cu o durere din cele mai mari.

„Dar asta nu este totul, spune Plutarh, ca şi cum adevărata durere era în ceea ce urmă, el făcu cheltuieli extraordinare pentru ţuneralile fratelui său, risipi parfumuri, arse pe rug stofe preţioase şi-i ridică în piaţa publică din Enus un mor mint din marmură de Thasos, care l-a costat opt talanţi."

Este adevărat că Cezar pretinse că, după incinerare, Cato ar fi trecut prin ciur cenuşa fratelui său pentru a strânge aurul de pe stofele preţioase, care se topise la foc, dar se ştie că Cezar nu-l plăcea pe Cato. Şi apoi Cezar avea o limbă atât de veninoasă!

Dar Pompei îl răzbună pe Cato cu vârf şi îndesat pentru mica neplăcere care i se întâmplase la intrarea în Antiohia, atunci când i se ceruseră informaţii despre Demetrius.

Pompei se afla la Efes când i se anunţă sosirea lui Cato. De îndată ce-l văzu, se ridică de pe scaun şi merse în întâmpinarea lui cum ar fi făcut faţă de unul din personajele importante din Roma. Apoi, luându-l de mână, îl îmbrăţişă şi-i aduse mari elogii, pe care le amplifică, după ce Cato se retrase.

Este adevărat că atunci când Cato îl anunţă că vrea să plece, Pompei, care de obicei căuta să reţină pe vizitatori prin tot felul de insistenţe, de data aceasta nu Spuse nici un cuvânt pentru a schimba hotărârea vizitatorului.

„Ba chiar, adaugă Plutarh, se bucură de plecarea lui."

Bietul Cato! Înapoiat la Roma, candidă pentru chestură şi o obţinu.

Funcţia de chestor avea ca principală misiune să constate cum se foloseau banii statului şi să urmărească mâinile şi buzunarele celor care umblaseră cu ei.

Însă, iată ce se întâmplă: Chestorii cei noi n-aveau nici cea mai slabă idee despre ceea ce trebuiau să facă; pentru informare, ei se adresau angajaţilor inferiori care nu se schimbau şi care, având şi practică îndelungată, cunoşteau bine toate problemele, însă aceştia aveau tot interesul să nu se schimbe nimic, aşa că abuzurile continuau.

Nu acelaşi lucru se întâmplă cu Cato, el nu-şi luă funcţia în primire decât după ce studiase temeinic legile şi atribuţiile chestorilor.

Aşa că, atunci când preluă funcţia, se văzu că aveau de-a face cu un adevărat chestor.

El reduse numărul scribilor, împotriva cărora avea să tune şi să fulgere Isus, optzeci de ani mai târziu, cerându-le să fie ceea ce erau în realitate, adică nişte simpli angajaţi în subordine.

Funcţionarii aceştia se coalizară împotriva lui Cato; însă Cato destitui pe primul care fusese învinuit de fraudă cu prilejul împărţirii unei succesiuni, iar pe un altul, care substituise un testament, îl trimise în judecată. Acesta era un amic al lui Catulus; al acelui Catulus pe care toată lumea îl considera un om foarte cinstit. Catulus l-a implorat pe Cato să-l ierte.

Cato a rămas neînduplecat.

Şi, cum Catulus insista:

— Pleacă de-aici, îi spuse Cato, sau pun lictorii să te dea afară.

Catulus ieşi.

Însă, atât de puternic era înrădăcinată corupţia încât Catulus continuă să-l apere pe culpabil şi văzând că, din lipsa unui vot, clientul lui putea să fie condamnat, trimise o lectică după Marcus Rollius, unul din colegii lui Cato, care nu putuse veni la vot pentru că era bolnav.

Votul lui Marcus Rollius îl salvă pe acuzat.

Însă Cato nu mai voi să folosească serviciile acestuia Ca scrib şi refuză cu încăpăţânare să-i plătească leafa.

Asemenea exemple de severitate sfărâmară ambiţia delapidatorilor; ei simţiră greutatea mâinii care îi apăsa şi deveniră tot atât de supuşi pe cât fuseseră de rebeli, punând la dispoziţia lui Cato toate registrele pe care le aveau.

XX De atunci încolo, datoria publică nu mai cunoscu secrete. Cato reuşi să încaseze toate sumele care se datorau Republicii, achitând şi toate datoriile pe care le datora Republica.

Se produse o mare agitaţie şi o mare uimire în întreaga populaţie romană, obişnuită cu potlogăriile oamenilor cu bani, atunci când se văzu că speculanţii care crezuseră că niciodată n-aveau să fie obligaţi să plătească impozitele pe care le datorau tezaurului public fuseseră obligaţi la plată cu vârf şi îndesat, iar cetăţenii care aveau creanţe asupra statului şi crezuseră că valorile acestea se pierduseră, neputându-le vinde nici cu jumătate de preţ, îşi văzură răscumpărate creanţele la valoarea lor nominală.

Toate aceste schimbări pozitive fură puse – pe bună dreptate – pe seama lui Cato, iar poporul, care vedea în el pe singurul om cinstit din Roma, începu să-l privească cu mare respect.

Dar asta n-a fost tot.

Mai rămâneau ucigaşii lui Sylla.

După cincisprezece, douăzeci de ani de impunitate, ucigaşii aceştia se credeau în afară de orice primejdie şi se bucurau liniştiţi de o avere făcută prin sânge şi fără efort, pentru că multe capete fuseseră răscumpărate până la douăsprezece mii de drahme, adică vreo sută de mii de franci în banii noştri. Toţi îi arătau cu degetul, dar nimeni nu îndrăznea să se atingă de ei.

Cato îi chemă, pe unul câte unjil, în faţa tribunalelor ca deţinători de bani publici şi-i obligă pe aceşti mizerabili să restituie şi aurul şi sângele.

Se produse apoi Conspiraţia lui Catilina.

Am vorbit despre rolul pe care l-a jucat fiecare. Am spus cum, după ce Silanus a opinat pentru ultimul supliciu, Cezar a ţinut un discurs atât de abil despre nevoia de indulgenţă, încât Silanus, dezminţindu-se pe el însuşi, a declarat că prin ultimul supliciu a înţeles pur şi simplu Exilul, pentru că un cetăţean roman nu putea fi condamnat la moarte.

Această slăbiciune îl scoase din sărite pe Cato. El se ridică şi începu să-l combată pe Cezar.

Discursul său se găseşte în Salustiu, fiind păstrat de etenografii lui Cicero. Să spunem în treacăt că stenografia a fost inventată de Cicero şi că secretarul său, Tullius Tltc, a fost cel care a stabilit regulile acestui sistem.

În urma cuvântării lui Cato, Cicero a avut curajul să poruncească uciderea complicilor lui Catilina, iar Cezar, care se temea cadin cauza îngăduinţei să nu fie acuzat de complicitate cu şeful complotului, se repezi în stradă şi se puse sub protecţia poporului.

Atunci când ieşea era să fie asasinat de cavalerii amici ai lui Cicero.

Am amintit cum Cato a făcut să şovăie popularitatea lui Cezar, punând să se distribuie populaţiei o cantitate de grâu în valoare de vreo şapte milioane de franci. Însă cu toate precauţiunile pe care le-a luat Cezar, el tot a fost acuzat.

Trei voci s-au ridicat împotriva lui: chestorul Novius Niger, tribunul Vettius şi senatorul Curius.

Curius fusese primul care semnalase conjuraţia şi printre conjuraţi îl numise pe Cezar.

Vettius mergea mai departe: el susţinea că Cezar era legat de conjuraţie nu numai prin viu grai, dar şi prin scris.

Cezar asmuţi poporul asupra acuzatorilor.

Novius fu aruncat în închisoare pentru că criticase un magistrat superior lui; casa lui Vettius fu invadată, prădată, mobilele aruncate pe fereastră, iar el cât p-aci să fie făcut bucăţi.

În mijlocul acestor conflicte, Roma era foarte tulburată.

Metellus, numit tribun, propuse chemarea lui Pompei la Roma, pentru a se ocupa de situaţie. Cu alte cuvinte se cerea un nou dictator Cezar, care cunoştea incapacitatea lui Pompei ca om politic, fu de acord cu propunerea lui Metellus. Poate că nu s-ar fi supărat să se creeze un precedent.

Numai Cato ar fi putut rezista unei asemenea alianţe.

El se duse la Metellus, dar în loc de a aborda problema cu brutalitatea lui obişnuită, el îl atacă uşor, mai curând rugându-se, decât cerând, îmbinând rugăminţile Cu laude la adresa familiei lui Metellus şi amintindu-i că aceasta a fost totdeauna considerată ca un sprijin al aristocraţiei.

Metellus, crezând că lui Cato îi este frică, se încăpăţână.

Cato se mai stăpâni puţin, dar, cum răbdarea nu era o virtute care să-l caracterizeze, izbucni dintr-o dată cu ameninţări împotriva lui Metellus.

Metellus îşi dădu imediat seama că trebuia să se recurgă la forţă. El îşi aduse sclavii la Roma şi-l sfătui pe Cezar să-şi aducă şi el gladiatorii acolo.

Cezar, care cu ocazia alegerii sale ca edil pusese să se lupte între ei şase sute patruzeci de gladiatori, îşi păstrase o mare rezervă la Capua. Toţi marii nobili romani îşi aveau în epoca aceea gladiatorii lor, aşa cum în Evul Mediu conţii, ducii sau prinţii îşi aveau bravii lor Am văzut că gladiatorii au făcut revoluţia care a pus sub ordinele lui Spartacus douăzeci de mii de oameni Dar Senatul publică o lege prin care se stabilea că nimeni nu putea păstra, la Roma, mai mult de o sută douăzeci de gladiatori.

Rezistenta împotriva lui Cato se făcea în mod public în ajunul zilei în care urma să se propună legea, deşi ştia bine ce pericol îl aştepta a doua zi, Cato cină ca de obicei şi, după cină, adormi profund Minucius Thermus, unul din colegii săi de tribunat, veni să-l trezească.

Amândoi se îndreptară spre Forum, însoţiţi doar de vreo douăsprezece persoane Ajungând acolo, văzură imediat

pericolul Forumul era plin de sclavi înarmaţi cu bâte şi de gladiatori purtând săbii de luptă, sus, pe treptele templului lui Castor şi Pollux stăteau Metellus şi Cezar, sclavii şi gladiatorii ocupau tot restul treptelor Atunci, Cato se adresă lui Cezar şi Metellus strigând – îndrăzneţi şi laşi ce sunteţi, aţi strâns atâţia oameni înarmaţi cu săbii şi platoşe, împotriva unui om singur şi neînarmat?

Apoi, ridicând din umeri în semn de dispreţ fată de pericolul cu care se crezuse că-l vor putea intimida, el înaintă şi, poruncind să 1 se facă loc lui şi celor care îl însoţeau, începu să urce treptele I se făcu loc, e adevărat, dar numai lui singur Cu toate acestea el continuă să înainteze.

’. A. Dumas 97

Pe Thermus îl ţinea de mână şi-l trăgea după el, dar, înainte de a ajunge în dreptul vestibulului, fu silit să-l părăsească.

În sfârşit, ajunse în faţa lui Metellus şi a lui Cezar şi se aşează între ei.

Acum, sau niciodată, era momentul să folosească forţa.

Poate că ar fi făcut-o, când, cei cuprinşi de admiraţie faţă de curajul lui Cato, începură să strige:

— Ţine-te bine Cato! Ţine-te bine! Suntem aici şi te vom susţine.

Cezar şi Metellus făcură semn grefierului să citească textul legii Grefierul se ridică şi ceru să se facă tăcere, dar în momentul când se pregătea să înceapă lectura, Cato îi smulse legea din mână La rândul său, Metellus smulse legea din mâna lui Cato Cato o smulse din nou din mâna lui Metellus şi o rupse.

Metellus cunoştea legea pe dinafară, el se pregăti să o spună în loc să o citească, dar Thermus, care reuşise intre timp să se apropie de Cato, se apropie prin spate de Metellus, fără sa fie văzut, şi-i puse mâna pe gură, împiedicându-l să vorbească.

Atunci Cezar şi Metellus chemară gladiatorii şi sclavii. Sclavii îşi ridicară bâtele, gladiatorii îşi scoaseră săbiile din teacă Cetăţenii încep să strige înspăimântaţi şi se depărtea* ză în goană Cezar şi Metellus se îndepărtează de Cato care, rămas singur, devine ţinta pietrelor aruncate împotriva lui şi dinspre trepte, şi de pe acoperişul templului.

Murena se repede spre el, îl acoperă cu toga şi, luându-l în braţe, îl târăşte în interiorul templului, cu toate eforturile lui de a rămâne în vestibul.

În momentul acela, Metellus nu se mai îndoieşte de succes. El face semn gladiatorilor să-şi bage săbiile în teacă şi sclavilor să-şi coboare bâtele şi, profitând de faptul că numai partizanii lui se găsesc în Forum, încearcă să obţină votarea legii.

Dar, după primele cuvinte, este întrerupt de strigăte:

— Jos cu Metellus! Jos cu tribunul!

Erau amicii lui Cato care porniseră atacul şi Cato însuşi, care ieşise între timp din templu; era în sfârşit,

Senatul care, ruşinat de tăcerea sa, se întrunise şi hotărâse să vină în ajutorul lui Cato.

Atunci se produse o reacţiune. Cezar, prudent, dispăruse.

Metellus fuge, părăseşte Roma, pleacă în Asia şi se duce să raporteze lui Pompei ce se petrecuse în Forum Pompei îşi aminteşte de tânărul acela rigid care venise să-l viziteze la Efes şi murmură

— Nu m-am înşelat, e aşa cum l-am judecat eu Bucuros de victoria pe care Cato o obţinuse contra lui Metellus, Senatul voi să-l pedepsească pe acesta din urmă cu infamia.

Cato se opuse. El obţinu să nu se aducă o asemenea injurie unui cetăţean atât de distins Atunci a fost momentul când, văzând că nu mai avea ce căuta la Roma, Cezar obţinuse numirea sa ca pretor şi plecase în Spania.

Îl vom vedea revenind ca să candideze pentru consulat.

XXI Aşadar, rivalii cu adevărat serioşi se găseau acum faţă în faţă, o mare luptă urmând să înceapă între Pompei, care reprezenta aristocraţia, Cezar, care reprezenta democraţia,

Crassus, care reprezenta proprietatea, Cato, care reprezenta legea şi Cicero, care reprezenta cuvântul.

După cum se vede, fiecare îşi avea puterea lui.

Mai întâi, trebuia să se ştie dacă Cezar avea să fie, sau nu, consul.

Trei bărbaţi candidau pentru consulat cu şanse serioase: Luceius, Bibulus şi Cezar.

Cezar îşi plătise datoriile şi revenea cu mâinile aproape goale, însă ca să fi putut fi numit avea nevoie de cel puţin două sau trei milioane.

Crassus îi împrumutase, la plecare, cinci milioane. El socotise că n-avea de ce să se jeneze de el: nu-i restituise banii, aşa că nu avea de ce să i se mai adreseze tot lui.

Ah! După ce avea să fie numit consul, fiecare avea să vină, de la sine, să se ploconească în faţa lui.

Însă Crassus aştepta prudent.

Totuşi, cei doi bărbaţi cu influenţă, Pompei şi Crassus, nu-i erau potrivnici.

Cezar profită de influenţa sa asupra lor pentru a da o lovitură de maestru.

De când cu afacerea cu gladiatorii, ei erau certaţi. Cezar îi împăcă, dacă nu în mod sincer cel puţin în mod solid: din interes.

Apoi îl căută pe Luceius.

— Tu ai bani, îi spuse el; eu am influenţă. Dă-mi două milioane şi vei fi numit.

— Eşti sigur?

— Eu răspund.

— Trimite la mine să-ţi dea două milioane.

Cezar ar fi vrut să trimită să-i ia imediat, de teamă Ca Luceius să nu se răzgândească. Dar de ruşine aşteptă să se facă noapte şi atunci trimise să ia banii în coşuri.

Când fu în posesia lor, Cezar chemă interpreţii. Interpreţii erau agenţi de corupţie, însărcinaţi să facă legătura cu conducătorii mulţimii.

— Începeţi campania, le spuse el, lovind cu piciorul în coşurile care făceau un zgomot metalic: sunt bogat şi vreau să fiu generos.

Interpreţii plecară.

În timpul acesta, Cato era cu ochii pe Cezar. El aflase cum îşi procurase banii, şi cum şi în ce condiţiuni se făcuse înţelegerea. El se duse la Bibulus, unde se întâlni cu toţi cei ce făceau opoziţie demagogiei reprezentată prin Cezar.

Să-i amintim pe pricipalii conservatori din acea vreme: Hortensius, Cicero, Piso, Pontius Aquila, Epidius, Marcellus, Caestius, Flavius, bătrânul Considius, Varrus, Sulpicius, care odată îl făcuse pe Cezar să piardă consulatul, şi, în sfârşit, Lucullus.

Fusese vorba de succesul pe care îl avusese Cezar în Forum şi în bazilica Fulvia.

Se înfăţişase în togă albă, fără tunică.

— De ce ieşi fără tunică? Îl întrebă unul din amicii săi, pe care îl întâlnise pe strada Regia.

— Nu trebuie să-mi arăt rănile poporului? Răspunse Cezar.

Paisprezece ani mai târziu, Antonius va fi el cel care va arăta poporului rănile lui Cezar.

Noutatea pe care o aducea Cato era cunoscută. Cuvintele „Cezar are bani” căzuseră ca un trăsnet în mijlocul adunării.

Vestea o adusese Pontius Aquila, care o aflase de la împărţitorul tribului său.

La rândul său Varro anunţase împăcarea lui Crassus cu Pompei.

Această a doua veste produse consternare în adunare.

Dacă Cezar dispunea de bani, nu mai era cu putinţă să te opui alegerii sale, dar se putea face opoziţie la alegerea lui Luceius.

Căci Luceius, numit, ar fi fost totuna cu Cezar.

Bibulus, din contra; Bibulus, ginerele lui Cato, numit în locul lui Luceius, ar fi neutralizat influenţa demagogului.

Zărindu-l pe Cato, toţi se strânseră în jurul său.

— Ei? Îl întrebau toţi, din toate părţile.

— Ei bine, spuse Cato, prezicerea lui Sylla este pe cale de a se realiza, sunt mai mulţi Marius în omul acesta care îşi poartă centura ca femeile

— Ce e de făcut?

— Împrejurarea este gravă, spuse Cato, dacă lăsăm să ajungă la putere acest vechi complice al lui Catilina, Republica e pierdută.

Apoi, ca şi cum s-ar fi temut că pierderea Republicii n-ar fi fost un motiv serios pentru unii din cei de faţa, adăugă:

— Dar nu numai Republica e pierdută, ci şi interesele voastre sunt în pericol, vilele, statuile, tablourile, piscinele, mrenele pe care le hrăniţi cu atâta grijă, banii, bogăţia, luxul la care va trebui să renunţaţi, toate acestea sunt promise drept recompensă celor care vor vota pentru el.

Atunci, un oarecare Favonius, amicul lui Cato, propuse o acuzare de corupere de sufragii. Pentru aceasta existau trei legi: legea Aufidia, care condamna pe corupător să plătească anual câte trei mii de sesterţi fiecărui trib; legea lui Cicero care, pe lângă această amendă în mulţită cu numărul triburilor din Roma, mai adăuga zece ani de exil; în sfârşit, legea Calpurnia, care cuprindea în această pedeapsă pe toţi cei care se lăsaseră seduşi.

Cato se opuse, însă, acestei acuzări.

— Să-ţi acuzi adversarul, înseamnă să te recunoşti învins, spuse el.

Acelaşi „ce facem?” se auzi din nou.

— Ei! Pe Jupiter! Să facem şi noi ceea ce face el! Spuse Cicero. Dacă metoda e bună pentru el, s-o folosim şi noi împotriva lui.

Ce spune Cato? Întrebară deodată vreo trei-patru Voci Cato se gândea Faceţi ce propune Cicero, spuse el. Filip al Macedoniei nu cunoştea cetate de necucerit dacă putea să trimită acolo măcar un măgăruş încărcat cu aur. Cezar şi

Luceius cumpără triburile: să supralicităm şi ele vor fi ale noastre.

— Dar, bine, strigă Bibulus, eu nu sunt atât de bogat ca să cheltuiesc cincisprezece, douăzeci de milioane de sesterţi într-o alegere; asta e posibil pentru Cezar, care n-are o drahmă, dar care dispune de buzunarele tuturor cămătarilor din Roma.

— E adevărat, spuse Cato, dar noi toţi, la un loc vom fi mai bogaţi decât el. Iar dacă nouă ne lipsesc ajutoarele particulare, vom lua din visteria publică. Haideţi, fiecare să-şi fixeze contribuţia.

Fiecare se taxă. Nici Pliniu, nici Velleius nu spun la ce sumă se ajunse după această colectă; dar se pare că fusese destul de mare, pentru că Luceius pierdu, iar Bibulus fu numit consul împreună cu Cezar.

Odată ajuns la putere, Cezar atacă problema legii agrare. Fiecare, pe rând, se lega de această lege pentru a-şi reînnoi popularitatea, dar îşi găsea moartea.

Să spunem, în puţine cuvinte, ce era legea agrară la romani: vom vedea că ea nu semăna deloc cu ceea ce ne închipuim noi.

XXII Dreptul de război din antichitate, mai ales în primii ani după fundarea Romei, nu lăsa nici o proprietate celor învinşi. Teritoriul cucerit era împărţit în trei părţi: partea zeilor, partea Republicii şi partea învingătorilor.

Această din urmă parte se distribuia veteranilor şi în ea se stabileau coloniile.

Partea zeilor era atribuită templelor şi administrată de preoţi.

Mai rămânea partea Republicii, ager publicus.

Închipuiţi-vă ceea ce trebuie să fi însemnat această parte a Republicii, ager publicus, după ce se cucerise toată Italia şi, după Italia, Grecia, Sicilia, Spania, Africa şi Asia.

El reprezenta un imens domeniu care rămânea Necultivat, domeniu inalterabil pe care Republica nu putea să-l vândă, pe care putea doar să-l închirieze.

Care era spiritul legii care autoriza închirierea acestor pământuri?

Să se creeze un fel de mici ferme pentru familiile de agricultori care să scoată din acest bogat pământ al Italiei două sau trei recolte pe an; să se realizeze ceea ce se face în Franţa de când cu divizarea proprietăţii: ca trei sau patru pogoane să poată hrăni o familie.

Dar n-a fost aşa. Este de la sine înţeles că aceasta dădea mult de lucru agenţilor Republicii. Apoi, cum să pretinzi oale cu vin drept chirie pentru două sau trei pogoane? La început se arendă pe cinci şi zece ani.

La rândul lor, fermierii îşi dădură seama că exista un lucru care permitea mai puţine cheltuieli şi care producea mai mult decât agricultura; era păşunatul Pământul fu transformat în păşuni şi fură aduse la păşunat oi şi vite Au fost regiuni pentru care nici nu s-a făcut efortul de a le preface în păşuni, acolo s-au crescut porci Şi mai era un avantaj pentru a ara, însămânţa şi culege recolta de pe o suprafaţă de patru sute de pogoane ar fi trebuit zece cai şi douăzeci de sclavi; pentru a păzi trei, patru, cinci, şase turme nu trebuiau decât trei, patru, cinci sau şase sclavi.

Dealtfel, arendele se plăteau Republicii în natură, aşa cum se plăteşte şi acum în Italia. Această arendă era: o zecime, pentru pământurile care se puteau însămânţa, o cincime pentru păduri; pentru păşune, un număr de capete de vită, după vitele pe care trebuia să le hrănească.

Or, se plătiră arendele aşa cum am arătat mai sus, când însă fu evident că se câştiga mai mult cu creşterea vitelor decât cu agricultura, se cumpără grâul, ovăzul, lemnul şi se făcură plăţi cu grâul, cu ovăzul şi cu lemnul cumpărat, dar se crescură vite în loc de a se cultiva grâul Încetul cu încetul, închirierile pe cinci ani se transformaseră în închirieri pe zece ani, închirierile pe zece ani în închirieri pe douăzeci de ani şi, din zece în zece ani, se ajunse la închirieri emfiteotice.

Tribunii poporului, care observaseră la ce abuzuri ducea această stare de lucruri, făcuseră mai mult, şi anume, o lege prin care se interzicea să se ia în folosinţă mai mult de cinci sute de pogoane şi să se crească mai mult de o sută capete de vite mari şi cinci sute de vite mici.

Aceeaşi lege „obliga pe fermieri să ia în serviciul lor un Anumit număr de oameni liberi, ca să inspecteze şi să le supravegheze proprietăţile.

Dar nimic nu se respectă din toate acestea.

Chestorii primiră oale cu vin şi închiseră ochii.

În loc de cinci sute de pogoane, se ajunse să se deţină, prin tranzacţii frauduloase sau trecându-se excedentul e capul prietenilor, o mie, două mii, zece mii de pogoane, n loc de o sută de capete de vite mari şi cinci sute de vite mici, se posedau cinci sute, o mie, o mie cinci sute.

Supraveghetorii liberi fură îndepărtaţi, sub pretextul serviciului militar; care ar fi fost chestorul atât de rău cetăţean ca să nu fie de acord cu o astfel de dezertare în favoarea patriei?

Se închiseră ochii asupra lipsei supraveghetorilor cum se închiseră ochii şi asupra restului.

Sclavii, care nu erau chemaţi să poarte arme, se înmulţiră după bunul loc plac, în timp ce, dimpotrivă, populaţia liberă, decimată neîncetat, mergea spre dispariţie şi se ajunse la situaţia că cetăţenii cei mai bogaţi şi mai onorabili sfârşiră prin a se considera ca proprietari ai acestui pământ care, aşa cum îl arăta în realitate numele, aparţinea naţiunii.

Or, imaginaţi-vă strigătele de disperare pe care le scoaseră aceşti falşi proprietari când se puse problema, ca, pentru salvarea patriei, adică pentru raţiuni superioare, să se rezilieze arendările pe care se întemeia toată averea lor… Şi ce avere!

Fraţii Grachi îşi pierdură viaţa La înapoierea sa din Asia, Pompei ameninţase Roma cu o lege agrară; lui nu-i păsa de popor; Pompei, reprezentantul aristocraţiei, se sinchisea destul de puţin de toate acestea înainte de toate, el credea

în armată şi voia să-şi înzestreze soldaţii Dar, cum era firesc, el găsi în Cicero un opozant.

Cicero, omul jumătăţilor de măsură, un fel de Odilon Barrot al timpului său, propusese să se cumpere pământul şi nu să se împartă, el voia să folosească pentru cumpărare veniturile din viitorii cinci ani ai Republicii.

Să spunem în treacăt că Pompei aproape dublase veniturile statului, el le ridicase de la cincizeci la o sută treizeci şi cinci milioane de drahme, adică de la vreo patruzeci de milioane la o sută opt milioane de franci.

Or, în limp de cinci ani, diferenţă reprezenta între trei sute patruzeci, trei sute cincizeci de milioane Senatul se ridicase împotriva propunerii lui Pompei şi aşa cum se spunea în timpul guvernelor constituţionale, trecuse la ordinea de zi.

Cezar sosise la rândul său şi reluase problema de unde fusese părăsită; numai că el îmbina interesele poporului cu ale armatei.

Această nouă pretenţie făcu mare vâlvă.

Desigur, lumea se teme de legea agrară; atâtea interese erau legate de abuzurile cu arenzile emfiteotice despre care v-am făcut o idee! Dar ceea ce era mai de temut, Cato o spunea cu voce tare, era imensa popularitate de care s-ar fi bucurat cel care ar fi reuşit s-o aplice… Şi, trebuie s-o spunem, era o şansă enormă ca acela să fi fost Cezar.

După câte se părea, legea lui Cezar era cea mai bună care fusese făcută până atunci.

Avem în faţă Istoria consulatului lui Cezar, de Dio Cassius. Iată ce citim: „Cezar propuse o lege agrară fără cusur. Erau în vremea aceea o mulţime de leneşi şi de înfometaţi care ar fi trebuit îndrumaţi spre munca câmpului, iar pe de altă parte Italia, devenind din ce în ce mai pustie, trebuia să fie repopulată.

Cezar ajungea acolo fără să producă Republicii nici o nemulţumire, el împărţea ager publicus şi în special Campania celor care aveau trei sau mai mulţi copii; Capua devenea colonie romană.

Însă pentru că ager publicus nu era suficient, se cumpăra pământ de la particulari la preţ de cens, cu banii aduşi de Pompei din războiul împotriva lui Mitridate, douăzeci de mii de talanţi; banii aceştia trebuiau să fie folosiţi pentru întemeierea de colonii în care aveau să-şi găsească locul soldaţii care cuceriseră Asia.”

Şi, într-adevăr, după cum se vede, nu se putea spune ceva rău despre această lege care mulţumea aproape toată lumea, în afară de Senat, care se temea de popularitatea lui Cezar.

Ea satisfăcea poporul, căruia i se făcea o magnifică colonie, într-un loc dintre cele mai frumoase şi pe unul din cele mai bogate pământuri ale Italiei.

Ea îl mulţumea j) e Pompei, care găsea în ea realizarea dorinţei lui, adică recompensarea armatei pe care o comandase.

Ea aproape că îl mulţumea şi pe Cicero, de la care se luase ideea.

Numai că, după cum se ştie, colegul lui Cezar iusese numit Bibulus, pentru ca Senatul să găsească în el întruchiparea rezistenţei sistematice. Bibulus se opuse legii, sistematic.

La început, Cezar nu voise să folosească forţa.

El puse poporul să-l Roage pe Bibulus.

Bibulus rezistă.

Cezar se hotărî să apuce taurul de coarne, aşa cum spune proverbul modern şi cum trebuie să fi spus şi vreun proverb din antichitate. El citi legea în plin Senat, apoi după lectură interpelă, pe rând, pe toţi senatorii.

Toţi o aprobară din cap, dar o respinseră prin vot.

Atunci, Cezar ieşi înainte şi se adresă lui Pompei:

— Pompei, cunoşti legea mea, o aprobi, dar o vei susţine? Întrebă Cezar.

— Da, răspunse Pompei cu voce tare.

— Cum? Întrebă Ce-zar.

— Oh! Fii liniştit, răspunse Pompei, dacă cineva o va ataca cu sabia, eu o voi apăra cu sabia şi scutul.

Cezar îi întinse mâna lui Pompei; Pompei îi întinse mâna lui Cezar Poporul aplaudă văzând pe cei doi învingători că se înţeleg într-o problemă care îl interesa direct.

În momentul acela Crassus ieşea din Senat.

El veni spre Pompei cu care am spus că se împăcase datorită lui Cezar.

— Dacă e vorba de o înţelegere, particip şi eu, zise el.

— Ei bine, spuse Cezar, uneşte-ţi mâna cu mâinile noastre.

Senatul era pierdut. El avea împotriva sa popularitatea, adică pe Pompei; geniul adică pe Cezar; banii, adică pe Crassus.

Din acest moment datează era primului triumvirat.

Vocea acestor oameni la un loc valora un milion de voturi.

XXIII Odată alianţa dintre Pompei, Cezar şi Crassus întărită prin jurământ, trebuia să se facă lumină în jur.

Tot Senatul era potrivnic. Ostilitatea aceasta era încarnată în persoanele lui Cato, Bibulus şi Cicero, care se declarase cu totul împotriva lui Pompei şi care, după ce Fusese omul său credincios, pretinzând că fusese rău recompensat pentru acest devotament, îi devenise duşman.

Mai întâi, a fost vorba să se întărească partidul prin alianţe.

După cum am spus, Pompei îşi repudiase soţia bănuită şi dovedită a fi fost amanta lui Cezar.

Pompei se căsători cu fata lui Cezar.

Cezar îşi repudiase soţia, fiica lui Pompei, sub pretext că soţia lui Cezar nu trebuia nici măcar bănuită.

Cezar se căsători cu fata lui Piso.

Piso va fi consul în anul următor.

Cepion, care era logodit cu fiica lui Cezar, căsătorită cu Pompei, se căsători cu ouată a lui Pompei, mulţuminduse, în loc de a fi ginerele lui Cezar, să devină cumnatul său.

— O! Republică! Strigă Cato, iată-te devenită codoaşă, iar provinciile şi consulatele nişte simple daruri de nuntă.

De ce fusese bănuită soţia lui Cezar? S-o spunem Omul care a compromis-o va juca un rol destul de ciudat în

evenimentele din anii 693, 694 şi 695 de la fundarea Romei, aşa că merită să ne ocupăm puţin de el La Roma era o sărbătoare ţinută în mare cinste: serbarea lui „Bona Dea”. Locul de desfăşurare al acestei serbări era întotdeauna casa vreunui magistrat impor tânt, pretor sau consul. În luna ianuarie a anului 693, sărbătoarea se organizase în casa lui Cezar, or, în timpul acestor sărbători erau îndepărtaţi toţi bărbaţii, dar nu numai ei, ci chiar şi animalele de sex bărbătesc şi statuile purtând atributele virilităţii.

Cine era această Bona Dea?

Răspunsul este dintre cele mai dificile şi nu se bazează decât pe probabilităţi.

Bona Dea, era după toate aparenţele, generatoarea pasivă, matricea umanităţii, dacă se poate spune aşa Pentru unii, era Fauna, soţia lui Faunus, dar aceasta era opinia vulgară; pentru alţii era Ops, soţia lui Saturn, sau Maia, soţia lui Vulcan; pentru specialişti, era Terra, pământul care poartă rodul ogoarelor.

De unde venea această Bona Dea? Poate din India şi în legătură cu aceasta vom spune imediat câteva cuvinte, însă înfăţişarea ei simbolică se afla la Pessinonte, oraş din Galatia.

O piatră, semănând vag cu o statuie, căzuse din cer şi Devenise obiectul unui mare cult din partea galaţilor.

Unul din calculele romanilor era de a concentra toţi zeii în panteonul lor. În felul acesta, ei centralizau în Roma nu numai Italia, ci întregul univers.

Ei trimiseră o deputăţie solemnă la Attalus ca să-i ceară statuia. Attalus le predă ambasadorilor piatra sacră: după unii un meteorit; după alţii un bloc magnetic.

Vreţi să cunoaşteţi drumul pe care l-a parcurs nava de pe malul Frigiei până la Roma? Citiţi -l pe Ovidiu. Puteţi să urmăriţi nava în Marea Egee, străbătând strâmtoarea Messina, în Marea Tireniană şi, în sfârşit, până la insula sacră de pe Tibru, dedicată lui Esculap. Acolo, nava se opri

şi nu se mai urni nici măcar un pas, nici cu ajutorul vâsleior, nici cu ajutorul pânzelor.

Trăia atunci la Roma o vestală numită Claudia Quinta.

Fusese bănuită că nu-şi respectase jurământul. O aştepta moartea.

Ea se oferi să-şi dovedească nevinovăţia făcând corabia să-şi reia drumul.

Propunerea ei fu acceptată.

Claudia Quinta se duse la Tibru, pe malurile căruia se întindea Roma. Îşi legă centura de catargul vasului şi trase. Corabia o urmă cu docilitatea cu care navele în miniatură urmează copiii care le trag cu sfoara în bazinul din parcul Tuilleries.

Este de la sine înţeles că acuzaţia căzu, iar reputaţia de castitate a vestalei Claudia Quinta se răspândi în toată Italia.

Vestala ridică la Roma, pentru Bona Dea, un templu pe muntele Aventin.

Evenimentul venea cum nu se putea mai bine pentru a reda curaj romanilor. Era tocmai în momentul când Hanibal îşi instalase tabăra la porţile Romei.

Chiar în aceeaşi seară se puse în vânzare câmpul pe care acesta îşi aşezase tabăra şi se ştie că se prezentară o mulţime de cumpărători.

Care era, după toate probabilităţile, leagănul acestui cult? India. India, misterioasa străbună a genului uman, care şi-a luat, ca simbol, vaca, izvor de hrană.

India considerase universul ca produsul a două principii: unul bărbătesc ş altul femeiesc.

Odată adoptat acest punct, se ridică următoarea întrebare: În actul generator care a produs universul, care a fost principiul care s-a supus celuilalt? Care este facultatea inferioară în rang? Principiul bărbătesc a precedat principiul femeiesc? Principiul femeiesc a precedat principiul bărbătesc? Şi care, dintre principiul bărbătesc şi principiul femeiesc, a fost mai influent în actul

pe care l-a săvârşit dând naştere universului? Este Iswara, numele principiului bărbătesc? Este Pracriti, numele principiului femeiesc?

Cine trebuie numit primul la sacrificiile publice, în imnurile religioase, în simplele rugăciuni? Trebuie separat sau contopit cultul cu care sunt onoraţi? Principiul bărbătesc trebuie să aibă un altar la care să fie venerat de bărbaţi? Principiul femeiesc un altul la care să fie adorat de femei? Sau, poate să existe un altar unic la care femeile şi bărbaţii să venereze cele două principii împreună?

Să nu se uite că în această vreme imperiul indian se întindea pe o mare parte din glob.

Sacerdoţiul, solicitat, a fost obligat să se pronunţe asupra unuia sau altuia din cele două principii.

El se pronunţă în favoarea principiului bărbătesc; stabili anterioritatea acestuia asupra principiului femeiesc şi proclamă dominaţia acestuia asupra sexului femeiesc.

Milioane de partizani sprijineau principiul contrar.

Hotărârea, dată în ciuda opoziţiei acestora, a trebuit sp fie susţinută de sacerdoţiu.

A fost nevoie să se re curgă la forţă: legea îi împrumută măreţia ei. Partizanii principiului femeiesc fură constrânşi, dar ei strigară că aceasta însemna tiranie.

Într-o asemenea situaţie era destul să se prezinte ocazia pentru a izbucni revolta.

Şi ocazia s-a prezentat.

Căutaţi în Scanda-Pousana şi în Brahmanda şi veţi vedea că doi prinţi din dinastia domnitoare, amândoi fiii regelui Ugra, n-au putut, aşa cum se va întâmplă mai târziu cu Eteocle şi Polynice, să se înţeleagă pentru a domni împreună şi de aceea au împărţit imperiul indian: cel mare se numea Tarak’hya; cel mic, Irşu.

Cel mare, crezând că face bine chemând religia în ajutor, declară că era în mod neîndoios pentru zeul său, Iswara, adică pentru principiul bărbătesc; mezinul se declară sus şi tare pentru Pracriti, sau principiul femeiesc. Cel mare avu

de partea lui sacerdoţiul, care îi confirmă declaraţia, pe mai-marii statului, pe proprietarii bogaţi şi Pe toţi cei care depindeau de aceştia; mezinul avu de partea lui clasele de jos, muncitorii, proletarii şi pe toţi cei care ţineau de ei în vreun fel.

De aceea, partizanii lui Irşu fură numiţi pallis, cuvânt sanscrit care însemnează păstori.

Aceşti păstori, aceşti pallis partizani ai lui Irşu îşi luară ca simbol, ca drapel, ca steag facultatea feminină, care era simbolul cultului lor: această facultate feminină se numeşte yony, în limba sanscrită.

De aici dublul nume care li se dă.

Primul provenind din condiţia lor socială, pallis, păstori şi mai apoi pastori, nume cu care sunt cunoscuţi în istorie şi cu care au intrat în Egipt, în Persia şi în Iudeea, dându-i acesteia numele de Pallisthan, din care se va face Palestin; – al doilea, provenind de la credinţa lor, yonyas, ionieni, nume sub care vor coloniza coaste Asiei Mici şi a unei părţi din Grecia.

Iată de ce, printr-o misterioasă coincidenţă cu simbolul lor, yony, steagul lor este roşu; iată de ce purpura care se cumpără de la Tyr era simbolul suveranităţii; iată de ce porumbelul, pasărea lui Venus, se numea yonch; iată de ce toate născocirile noi, delicate, feminine erau luate din Ionia, el însuşi cuvânt melodios, delicat şi feminin, dacă a existat cumva; iată în sfârşit, de ce în Egiptul de jos, la babilonieni şi la frigieni, facultatea feminină trece înaintea facultăţii masculine, numindu-se zeiţa Issis, la tebani, Milydha la babilonieni şi Cibele, la frigieni, apoi, la Roma, zeiţa Ma, Mama Bună, Zeiţa Bună, Bona Dea.

Cititorul să ne ierte această mică digresiune care a costat, totuşi puţină muncă, şi pe care, din această cauză o supunem discuţiei mitologilor cu toată încrederea.

Să spunem acum ce se făcea în aceste serbări închinate la Bona Dea.

XXIV Este greu de ştiut ce se făcea în cadrul serbărilor închinate lui Bona Dea. Era cu totul interzis bărbaţilor să pătrundă acolo căci, după toate probabilităţile, femeile aveau tot interesul să păstreze secretul.

Unii pretind că s-ar fi săvârşit nişte dansuri obscene, alţii nişte falagogii imitate după cele de la Teba şi Memfis.

Juvenal explică, mai clar; îl îndrumăm spre el pe Cititorii interesaţi, prevenindu-i, totuşi, că Juvenal, ea şi Boileau, detestă femeile.

Ei bine, se celebra, deci, la Cezar, sau mai bine zis la Pompeia, soţia lui Cezar, misterele acestei Bona Dea, când, deodată, se răspândi vestea că un bărbat deghizat în femeie fusese surprins în mijlocul matroanelor A fost un scandal imens.

Iată cum raportează Cicero această întâmpiare în scrisoarea sa către Atticus, din 25 ianuarie 694 „Apropo, s-a întâmplat aici un fapt urât şi mă tem foarte mult ca lucrul acesta să nu ducă mai departe decât lasă să se creadă în primul moment Cred că ştii că un bărbat, deghizat în femeie, s-a strecurat în casa lui Cezar, şi asta tocmai în momentul când se oficia un sacrificiu pentru popor. Încât vestalele au trebuit să ia de la început sacrificiul iar Cornificius a adus la cunoştinţa Senatului acest sacrilegiu. Cornificius, pricepi? Să nu-ţi închipui cumva că iniţiativa a aparţinut vreunuia din ai noştri Comunicare din partea Senatului la pontifi, declaraţia pontifilor că este sacrilegiu şi că, prin urmare, este caz de acţionare în justiţie. În legătură cu aceasta şi în virtutea unui senatus consult, se publică un rechizitoriu şi şi Cezar îşi repudiază soţia.”

Iată vestea care preocupa Roma pe la începutul lunii ianuarie, cu vreo şaizeci de ani înaintea erei noastre; ea a făcut mare vâlvă, după cum e de înţeles, şi timp de câteva zile a format obiectul tuturor conversaţii lor şi a tuturor şuşotelilor, a cancanurilor, cum am zice noi azi.

Aşa că nu este nimic surprinzător în faptul că Cicero, cel mai mare bârfitor al vremii sale, i-a dat lui Atticus această

ştire.

Dar, totuşi, este curios, trebuie s-o recunoaştem, să regăseşti această formidabilă bârfă, care agită deopotrivă Forumul, Câmpul lui Marte şi Via Regia, într-o scrisoare particulară de acum aproape două mii de ani.

Bărbatul surprins în casa lui Cezar era Clodius Am mai spus noi câte ceva despre acest ilustru libertin care, în vremea lui Cezar şi a lui Catilina, merita titlul de rege al dezmăţaţilor; am mai spus că aparţinea ramurei Pulcher din nobila familie Claudia şi am mai spus că pulcher înseamnă frumos.

Ne amintim că fusese trimis împotriva gladiatorilor. Florus spune că fusese Clodius Glaber, dar Tit Liviu Spune că era Clodius Pulcher, iar noi ne situăm alături de părerea lui Tit Liviu.

Expediţia sa nu fusese fericită; apoi, servind sub Lucullus, socrul său, instigase la revoltă legiunile lui Lucullus în favoarea lui Pompei.

Cine putuse convinge pe Clodius să se declare de partea lui Pompei, în opoziţie cu socrul său?

Ambiţia? Bine! Era foarte simplu.

Iată ce se spunea – era să spunem în şoaptă, dar revenim – iată ce se spunea în gura mare la Roma, despre Clodius.

Se spunea că fusese amantul celor trei surori ale sale: Terentia, care se căsătorise cu Marcius Rex – nu uitaţi numele de Rex, căci Cicero va face aluzie la el imediat –; Claudia, căsătorită cu Metellus Cele, căreia i se spunea Quadranaria, pentru că unul din amanţi îi promisese, în schimbul favorurilor ei, o pungă plină cu aur, dar îi trimisese o pungă plină cu quadrans, adică cea mai mică monedă de aramă; în sfârşit, cea mai tânără, care se căsătorise cu Lucullus; or, cum, cu toată căsătoria şi cu tot incestul, se pretindea că această legătură continua, Lucullus avusese o explicaţie cu Clodius şi, în urma acestei explicaţii, Clodius îl trădase pe Lucullus.

Nu e prea curat când priveşti lucrurile în amănunţime, dar cel puţin este clar, aproape întotdeauna.

În treacăt fie zis, mai rămăsese o a patra soră, nemăritată, de care era îndrăgostit Cicero şi pe care Terentia, soţia lui Cicero era geloasă.

Cum fusese prins Clodius?

Iată ce se povestea în legătură cu această întâmplare: Îndrăgostit de Pompeia, el intrase în casă deghizat ca o cântăreaţă. Încă foarte tânăr, cu barba abia mijindu-i, spera să nu fie recunoscut; dar rătăcind prin imensele coridoare ale locuinţei, fusese întâlnit de o servitoare a Aureliei, mama lui Cezar Atunci, voise să fugă, dar mişcarea sa prea masculină îi trădă sexul. Aura – aşa se numea servitoarea – îl întrebă cine e; el răspunse cu greutate; vocea lui confirmă bănuielile născute din mişcarea prea bruscă; servitoarea dădu alarma, matroanele romane veniră în grabă; ştiind despre ce este vorba, ele închiseră uşile, apoi începură să caute aşa cum caută nişte femei curioase, în cele din urmă, îl găsiră pe Clodius în camera unei tinere sclave care era amanta lui.

Iată amănunte pe care Cicero nu le putea da lui Atticus, întrucât elese aflară încetul cu încetul şi pe măsură ce se făceau cercetări în proces.

Sări lăsăm pe Cicero să povestească procesul. Cicero depusese acolo ca martor.

Cicero fusese cândva foarte bun prieten cu Clodius, acesta îl servise cu pasiune cu prilejul Conspiraţiei lui (|atilina; se înscrisese printre oamenii din garda sa şi se repezise în primelerânduri ale cavalerilor care voiseră să-l ucidă pe Cezar. Dar iată ce se întâmplă tocmai în timpul procesului.

Cicero era îndrăgostit de sora lui Clodius, care rămăsese nemăritată. Ea locuia doar la câţiva paşi de locuinţa ilustrului orator.

Câteva zvonuri despre o legătură dintre Claudia şi Cicero ajunseseră până la urechea Terentiei, femeie absolută şi geloasă, care avea o totală autoritate asupra soţului ei. I se

spusese că, obosit de această autoritate, Cicero ar fi voit s-o repudieze şi să ia de soţie pe sora lui Clodius.

Dar Clodius ce spunea în apărarea sa?

Spunea că, chiar în momentul în care se pretindea că fusese în casa lui Cezar, el se găsea la o sută de leghe de Roma. Adică voia, pentru a folosi un termen modern, să invoce un alibi.

Or, Terentia, care ura sora, îl ura, fireşte, şi pe frate. Ea îl văzuse pe Clodius intrând la soţul ei, în ajunul zilei în care fusese văzut în casa Pompeiei. Dacă Clodius intrase la soţul ei în ajun, nu putea fi la o sută de leghe departe de Roma în ziua când avusese loc serbarea.

Ea îi spuse lui Cicero că dacă nu va vorbi el, va vorbi ea.

Cicero avusese destule necazuri cu soţia sa din cauza sorei lui Clodius. Pentru a avea linişte în casă, el se hotărî să-l sacrifice pe frate. Se prezentă, deci, ca martor.

După cum este lesne de înţeles, Cicero, oricât de bârfitor ar fi fost, nu spune totuşi nimic despre toate acestea în scrisorile sale către Atticus. În schimb, Plutarh, care se năştea cu doisprezece ani după evenimentele pe care le povestim, sau cu patruzeci şi opt de ani înainte de era noastră, Plutarh care este cam tot atât de bârfitor pe cât era Cicero, le povesteşte.

Cicero, spre marele său regret, poate, se prezentă, totuşi, să depună ca martor contra lui Clodius.

Dacă scandalul provocat de eveniment fusese mare, scandalul provocat de proces fu şi mai mare încă. Mulfi

Dintre primii cetăţeni ai Romei îi acuzau pe Clodius, unii de jurământ strâmb, alţii de înşelătorie.

Lucullus aduse ca martori nişte servitoare care mărturisiră că Clodius avusese legături intime cu sora sa, soţia lui Lucullus.

Clodius nega mereu acuzaţia principală şi susţinea că fusese la o sută de leghe departe de Roma în ziua când avusese loc serbarea Zeiţei Bune, când Cicero, ridicânduse,

îl dezminţi declarând că în ajunul evenimentului venise la el, la Cicero, pentru a discuta împreună nişte probleme.

Depoziţia lui Cicero fu zdrobitoare. Clodius nu se aştepta la aşa ceva din partea unui amic, din partea unui om care-i făcea curte surorii sale; procedeul era cam brutal, e adevărat.

Dealtfel, trebuie ascultat Cicero cum povesteşte procesul; el pune toată ura omului care nu are conştiinţa prea curată.

Iată cum vorbeşte despre judecători; şi notaţi bine că judecătorii sunt senatori: „Nicicând un tripou n-a strâns o astfel de lume: senatori necinstiţi, cavaleri în zdrenţe, tribuni, păzitori ai tezaurului plini de datorii, fără un ban, şi, în mijlocul acestora, câţiva oameni cinstiţi care nu puteau fi atinşi de renegare, stând trişti, cu sufletul îndoliat, cu fruntea roşie de ruşine."

Şi, totuşi, atmosfera din augusta adunare era cât nu se poate de puţin favorabilă acuzatului. Nu era nimeni care să nu-l considere pe Clodius condamnat dinainte.

În momentul în care Cicero îşi termina depoziţia, amicii lui Clodius, indignaţi de ceea ce numeau ei o trădare, izbucniră în strigăte şi chiar în ameninţări.

Dar senatorii se ridicară atunci cu toţii, îl acoperiră pe Cicero şi arătară cu degetul spre gât, semn că înţelegeau să-l apere cu preţul propriilor lor vieţi.

Însă, acestor oameni care îşi arătau gâtul cu degetul. Crassus le arătă cu degetul punga.

„O, muză! Strigă Cicero, spune acum cum a izbucnit acest incendiu! Îl cunoşti pe Chel, dragul meu Atticus, (Chelul este Crassus), îl cunoşti pe Chel, moştenitorul lui Nanius, panegiristul meu, care a ţinut demult un discurs în cinstea mea şi despre care ţi-am pomenit. Ei bine! Iată omul care a condus totul în două zile cu ajutorul unui sclav, sclav netrebnic ieşit dintr-o trupă de gladiatori; el a pro. Nis, a depus cauţiuni şi a dat, oh! Infamie! A dat în Completarea banilor fete frumoase şi băieţi tineri…"

Dar notaţi bine, că eu atenuez. Reţineţi numai că judecătorii care se lăsaseră corupţi numai cu bani erau consideraţi judecători cinstiţi.

Aşa că, de data aceasta cerură gardă ca să se poată întoarce acasă.

— Ei! Le strigă Catulus, vă temeţi să nu vi se fure banii pe care i-aţi primit?

Cezar, chemat să depună mărturie împotriva lui Clodius, răspunse că nu avea nimic de spus.

— Dar ţi-ai repudiat soţia, totuşi! Îi strigă Cicero.

— Mi-am repudiat soţia, răspunse Cezar, nu pentru că o consideram vinovată, ci pentru că soţia lui Cezar nu trebuie nici măcar bănuită!

Este de la sine înţeles că Clodius a fost achitat.

Să vedem care a fost urmarea acestei achitări.

XXV Mai întâi, s-a produs o mare agitaţie în piaţa publică.

Achitat, după o învinuire care antrena exilul dacă ar fi fost condamnat, Clodius era acum mai puternic ca niciodată, din moment ce rămânea nepedepsit. Achitarea lui fu un adevărat triumf.

Douăzeci şi cinci de judecători rezistaseră şi, cu orice risc, condamnaseră.

„însă, spune Cicero, treizeci şi unu se temuseră mai mult de foame decât de ruşine şi achitaseră.”

În felul acesta, mişcarea conservatoare imprimată de consulatul lui Cicero şi de Conjuraţia lui Catilina, care fusese descoperită şi înăbuşită, era total oprită prin achitarea lui Clodius, iar partidul demagogic, reprezentat prin Pompei, infidel aristocraţiei, prin Cezar, fidel poporului, prin Crassus, fidel lui Cezar, învinsese definitiv. Astfel, Roma fericită de a se fi născut sub consulatul lui Cicero – o fortunatam natam, tne consule, Romam!

— Roma aceasta revenise acolo unde o împinsese Catilina când, întâlnindu-l pe Cicero în drumul său, Catilina fusese obligat să abandoneze partida.

Amintirea acestui prim triumf îl înflăcără pe Cicero şi-i dădu un curaj pe care nu-l avea de obicei.

Senatul se adunase de idele lui mai, iar când îi veni lui Cicero rândul să vorbească, spuse:

— Senatori romani, pentru o rană care vi s-a făcut,

Nu trebuie nici să părăsiţi, nici să renunţaţi la poziţia voastră; nu trebuie să negaţi loviturile primite, nici să exageraţi rănile; ar fi o prostie să treceţi cu vederea, dar ar fi o laşitate să vă temeţi. Catulus a fost achitat de două ori până acum şi Catilina tot de două ori; ori acesta este încă unul mai mult lăsat liber de judecătorii aceştia vânduţi pe seama Republicii.

Apoi, întorcându-se spre Clodius care, ca senator, asista la şedinţa Senatului şi râdea dispreţuitor de ieşirea lui Cicero:

— Te înşeli Clodius, striga el, dacă ai crezut cumva că judecătorii te-au lăsat liber. Eroare! Ei ţi-au dat Roma ca închisoare; ei au vrut nu să te salveze ca cetăţean, ci săţi ridice libertatea exilului. Curaj, senatori, susţineţi-vă demnitatea; oamenii cinstiţi sunt strâns uniţi în dragostea lor pentru Republică.

— Atunci, om cinstit ce eşti, fă-ne plăcerea şi spunene ce ai făcut la Baia, îi strigă Clodius.

După cum se ştie, Baia era lupanarul Italiei. Un bărbat care se ducea la Baia putea fi bănuit, o femeie care se ducea la Baia era pierdută.

Se spunea că Cicero fusese la Baia ca să vadă pe sora lui Clodius.

— Baia? Răspunse Cicero. Mai întâi n-am fost la Baia şi apoi, chiar dacă aş fi fost, ce? Baia este un loc interzis pentru bărbaţi? Nu se poate merge la Baia ca să bei apă?

— Bine! Răspunse Clodius, ţăranii din Arpinum au vreo legătură cu apele de acolo, oricare ar fi ele?

— N-ai decât să-l întrebi pe marele tău patron, replică Cicero, dacă n-ar fi fost foarte fericit să bea apă la Arpinum.

Marele patron era Cezar, dar la ce erau bune apele de la Arpinum, aceasta n-o ştim.

Pasajul acesta este obscur şi nu cunoaştem dacă vreun comentator l-a explicat; dar după câte se pare, era ceva jignitor, căci Clodius se enervă.

— Senatori romani, strigă el, cât o să-l mai suportăm printre noi pe acest rege?

La aceasta Cicero răspunde printr-un calambur pe care vom încerca să-l facem înţeles.

În latineşte rege se spune rex. Sora lui Clodius se căsătorise cu Marcius Rex; Marcius Rex este foarte bogat; Clodius este amantul surorii sale; graţie influenţei acesteia el spera să fie trecut în testamentul cumnatului Său, dar în această privinţă speranţa îi fusese spulberată.

— Rege, rege, răspunse Cicero. Ah! Tu ai ce ai cu Rex care nu te-a trecut în testament, pe tine care ai şi tocat jumătate din moştenire.

— Dar tu, reluă Clodius, tu ai cumpărat casa de la Crassus cu banii moşteniţi de la tatăl tău?

În adevăr, Cicero cumpărase de la Crassus o casă pe care o plătise cu trei milioane cinci sute de mii de sesterţi.

Iată scrisoarea pe care i-o trimisese prechestorului Sextius: „Felicitându-mă zilele trecute pentru că am cumpărat casa lui Crassus, m-ai hotărât, căci numai după ce am primit complimentele’tale am cumpărat-o cu trei milioane cinci sute de mii de sesterţi. De aceea mă văd acum înglodat în datorii încât caut să intru în orice conspiraţie, numai dacă ar binevoi să mă primească!”

— Cumpărată? Ripostează Cicero, când Clodius vorbeşte de cumpărat mi se pare că este vorba de judecători, nu de case.

— Îmi dau seama că eşti pornit împotriva judecătorilor: ai afirmat în faţa lor că eu eram la Roma în ziua misterelor lui Bona Dea, şi ei n-au voit să te creadă pe cuvânt.

— Te înşeli, Clodius; dimpotrivă, douăzeci şi cinci au crezut cuvintele’mele: în cuvintele tale n-au crezut treizeci şi unu, şi de aceea a trebuit să fie plătiţi dinainte.

La răspunsul acesta huiduielile l-au făcut pe Clodius să tacă.

Toate acestea erau puţin parlamentare, cum am zice astăzi, dar noi am văzut şi auzit mai mult decât atât.

Se înţelege că din momentul acela se declarase un război între Cicero şi Clodius. Vom vedea că războiul acesta îl va duce pe Cicero la exil şi pe Clodius la moarte.

În aşteptare, care era pentru Clodius problema cea mare? Să se răzbune de toate insultele aduse de Cicero, ale cărui cuvinte, repetate din Senat până în Câmpul lui Marte, îl însemnaseră asemeniunui fier roşu.

Cicero avea boala oamenilor de spirit: nu putea să-şi ţină gura; trebuia ca spiritul acesta diavolesc să izbucnească, chiar împotriva prietenilor, a părinţilor sau a aliaţilor săi.

— Cine l-a legat pe ginerele meu de sabia asta? Spuse el văzând pe soţul fiicei sale purtând la şold o sabie aproape cât el de lungă.

Fiului lui Sylla îi mergea rău; el îşi vindea lucrurile şi pentru asta afişa lista lor.

— Prefer afişele tatălui decât ale fiului, spunea Cicero.

Confratele său Vatidius avea scrofulă; într-o zi, după ce pledase şi Cicero îl ascultase:

— Ce crezi despre Vatidius? Îl întrebă cineva.

— Îl găsesc cam umflat, răspunse Cicero.

Cezar propuse împărţirea Campaniei: mare emoţie printre senatori.

— N-am să îngădui, cât voi trăi, această împărţire, spuse Lucius Gellius, care avea optzeti de ani.

— Cezar o să aştepte, observă Cicero, Gellius nu cere prea mult timp.

— Prin mărturia ta ai pierdut mai mulţi cetăţeni decât ai salvat cu elocinţa, îi spuse Metellus Nepos.

— Se poate, răspunse Cicero; asta înseamnă că am mai multă corectitudine decât talent.

— Am să te copleşesc cu injurii, îi spuse un tânăr acuzat că îşi otrăvise tatăl cu prăjituri.

— Fie, răspunse Cicero, de la tine prefer injurii decât prăjituri.

Într-un proces îl citase ca martor pe Publius Costa, care, fără să cunoască nici o boabă de legislaţie, avea pretenţia că este jurisconsult.

Întrebat, Publius răspunse că nu ştia nimic.

— Ei bine! Spuse Cicero, ce crezi că eşti întrebat despre drept?

Metellus Nepos era mai ales ţinta atacurilor sale.

— Cine este tatăl tău? Îl întrebă acesta pe Cicero într-o zi, crezând că-l încurcă din cauza originii sale de jos.

— Dragă Metellus, răspunse Cicero, maică-ta ţi-a făcut ţie răspunsul mai dificil decât mie.

Acelaşi Metellus care era acuzat că, în privinţa banilor, avea mâinile cam lungi, îi făcuse preceptorului său o înmormântare magnifică şi-i aşezase pe mormânt un corb din piatră.

Cicero îl întâlni.

— Ce bine ai făcut că ai pus un corb pe mormântul preceptorului tău! Îi spuse oratorul.

— De ce?

— Pentru că te-a învăţat mai degrabă să furi decât să vorbeşti…

— Prietenul pentru care pledez, spunea la un proces Marcus Appius, m-a rugat să pun în apărarea sa grijă, logică şi bună credinţă.

— Şi ai inima să nu faci nimic din tot ce te-a rugat prietenul! Îl întrerupse Cicero.

Lucius Sotta îndeplinea funcţia de cenzor în timpul când Cicero candida pentru consulat. Lucius Cotta era un beţiv notoriu.

În timpul discursului pe care îl adresa poporului, Cicero ceru să bea. Prietenii profită de momentul întreruperii, se strâng în jurul său şi-l felicită.

— Aşa e, dragi prieteni, spuse el, strângeţi-vă în jurul meu ca să nu mă vadă cenzorul că beau apă: nu mi-ar ierta-o

niciodată.

Marcus Gallius, despre care se spunea că-era fiul unor sclavi, ajunsese senator şi citea acolo scrisori cu o voce puternică şi strălucitoare.

— Ce voce frumoasă! Spuse unul din ascultători.

— Te cred şi eu, spuse Cicero, a fost crainic public.

După două mii de ani, glumele acestea nu ni se par Prea pline de haz, dar e sigur că ele erau încă şi mai puţin pline de haz pentru cei pe seama cărora erau făcute.

Pe Antoniu îl numea Troiana; pe Pompei, Epicrate; pe Cato, Polydamas; pe Crassus, Chelul; pe Cezar, Regina şi pe sora lui Clodius, zeiţa cu ochi de bou, pentru că, asemeni Junonei, era soţia fratelui său.

Toate acestea îi ’creau lui Cicero o mulţime de duşmani, şi încă duşmani teribili, căci rănile pe care le producea loveau direct în amorul lor propriu.

Dacă Antoniu a pus să i se taie capul şi mânile şi i le-a ţintuit pe tribuna din For şi dacă Fulvia i-a înfipt un ac în limbă, asta a fost pentru că mâna lui Cicero scrisese Filipicele.

Să vedem cum se putea răzbuna Clodius pe Cicero. XXVI Cicero se lăuda cu un lucru, pe care romanii rigizi i-l reproşau mereu: că în urma Conjuraţiei lui Catilina condamnase cetăţeni romani la moarte, în special pe Lentulus şi pe Caethegus, deşi legea nu permitea condamnarea la moarte a unui cetăţean, ci numai la exil.

Cicero ar fi trebuit acuzat: dar, fiind senator, nu putea Fi acuzat decât de un tribun al poporului. Şi nu putea fi tribun al poporului decât dacă erai din popor. Or, Clodius nu era doar nobil, ci şi patrician.

Ca să se înlăture această dificultate se recurse la un subterfugiu.

Am vorbit de limba nestăpânită a lui Cicero.

Într-o zi îi veni ideea să ia apărarea lui Antoniu, fostul său coleg, împotriva lui Pompei şi a lui Cezar, şi-i atacă în ziua

aceea pe Pompei şi pe Cezar aşa cum ştia el să atace, cu toată cruzimea.

Trei ore mai târziu, după această ieşire, Cezar şi Pompei publicară plebiscitul care autoriza adoptarea lui Clodius de către Fonteius, un plebeu modest.

Din clipa aceea, nu mai era nici o îndoială, Clodius avea să fie numit tribun al poporului.

Şase luni mai înainte, Cicero îi scrisese lui Atticus: „M-a vizitat Cornelius – Bineînţeles Cornelius Balbus, om de încredere.

— El mi-a garantat că Cezar mă va consulta în toate. Or, iată cum văd eu sfârşitul tuturor acestora: o legătură strânsă cu Pompei şi la nevoie cu Cezar; nici un duşman care să nu revină la mine; bătrâneţe liniştită.”

Sărmanul Cicero!

Dar când a auzit că Clodius solicită tribunalul, că Cezar este şi el amestecat cu ceva în adopţiunea lui de către Fonteius, iată ce comunică lui Atticus despre această mare veste, în scrisoarea sa datată din Tres-Tavernes, aprilie 695.

„Să vezi ce întâlnire! Mergeam liniştit pe Via Appia spre Antinum şi ajunsesem la Tres-Tavernes. Era ziua sărbătorii lui Ceres, văd în faţa mea pe scumpul meu Curion, venind dinspre Roma.

— Nu ştii nici o noutate? Mă fntrebă Curion.

— Nu, îi spun eu.

— Clodius, solicită tribunatul.

— Ce spui?

— Este mare duşman al lui Cezar şi se spune că vrea să anuleze toate actele lui Cezar…

De un an, Cezar nu mai era consul.

— Şi Cezar ce spune?

— Cezar spune că n-are nici un amestec în adopţiunea lui Clodius”.

Apoi Cicero trece la un alt subiect.

Insă, în iulie, lucrurile se schimbă; el îşi datează scrisoarea din Roma.

Tot lui Atticus îi scrie: „Aşteptând, dragul de Clodius nu încetează să mă ameninţe şi se declară pe fată duşmanul meu. Furtuna este deasupra capului meu: la prima lovitură, vino repede.”

Totuşi, Cicero nu poate crede că este în pericol.

Pompei îi dă cuvântul său că Clodius nu va întreprinde nimic împotriva lui.

Cezar, care a obţinut guvernarea Galiei pe timp de cinci ani, îi oferă o locotenentă în armata sa.

„Cezar mă solicită mereu ca locotenent, spune Cicero; ar fi o salvare mai mult decât onorabilă; dar nu vreau.

— Atunci, ce vreau? Să încerc să lupt? Mai degrabă, da.”

Şi, în adevăr, va încerca să lupte.

Insă, în august, lucrurile şi-au căpătat toată gravitatea, iar pericolul a început să se contureze.

„Aşteptând, dragă Atticus, fratele zeiţei nostre cu ochi de bou nu merge cu jumătăţi de măsură în ameninţările lui împotriva mea. În fata lui Sampciseramus (una din poreclele pe care Cicero i le dă lui Pompei) el neagă proiectele sale, dar se mândreşte şi se laudă cu ele la toată lumea. Tu mă iubeşti sincer, nu-i aşa? Da. Ei bine, dacă dormisari repede din pat; dacă te-ai sculat, porneşte; dacă ai pornit, grăbeşte-ţi paşii; dacă fugi, pune-ţi aripi. Trebuie să fii la Roma când se vor întruni comiţiile şi, dacă e imposibil, atunci cel mai târziu pentru momentul când se va anunţa votul.”

Opt luni mai târziu, totul s-a comis iar Cicero îi scrie aceluiaşi Atticus: „Anul de la facerea Romei 696, Vibona, ţara brutienilor, 3 aprilie.

Facă cerul, dragul meu Atticus,. Să-ţi mulţumesc într-o zi că m-ai forţat să trăiesc! Dar până acum tare am regretat că te-am ascultat. Te conjur, vino imediat să mă întâlneşti la Vibona, unde m-a condus o schimbare de direcţie indispensabilă; vindi! Vom fixa împreună itinerariul şi locul unde să mă retrag. Aş ji surprins dacă n-ai veni, dar sunt sigur că vei veni.”

Ce se întâmplase?

Clcuus fusese numit tribun spre stârşituf anului

695. Consuli erau Piso şi Gabinius. El a început prin a şi-i apropia, intervenind să i se dea lui Piso Macedonia şi lui Gabinius Siria.

Din această cauză Cicero nu mai putea găsi sprijin decât la Crassus, la Pompei sau la Cezar.

Cu Crassus nu era nici un pericol: el îl detesta pe Cicero, care în orice moment râdea de el, numindu-l Chelul, milionarul, Calvus sau Dives. Pompei, îndrăgostitul de cincizeci de ani, era cu totul în stăpânirea farmecelor tinerei sale soţii, Iulia; şi, după cum am văzut, la spaima lui Cicero se mulţumea să răspundă: „Nu-ţi fie frică, răspund eu de toate!”

Cezar, deşi manifesta faţă de Cicero multă prietenie, de când cu afacerea Catilina, aprecia prea mult talentul oratorului pentru a-i refuza protecţia; dealtfel, Cezar, protejându-l pe Cicero, se achita faţă de Cicero care îl protejase pe Cezar.

Cum am văzut, Cezar îi oferise lui Cicero o locotenenţă în armata sa. Cicero fusese pe punctul de a o accepta.

Simţind că duşmanul îi scapă, Clodius alergă la Pompei.

— De ce vrea Cicero să plece din Roma? Întrebă el. Crede că am ceva cu el; Absolut nimic! Cel mult cu Terentia, soţia lui, dar faţă de el, pe zeii din cer! N-am nici ură, nici mânie.

Pompei repetă lui Cicero cuvintele acestea, adăugind garanţia sa personală.

Cicero se crezu salvat şi-i mulţumi lui Cezar pentru locotenenţă.

Cezar ridică din umeri.

Şi, în adevăr, într-o bună dimineaţă, Clodius acuză pe Cicero. Se ştie că trimisese la moarte fără judecată pe Lentulus şi pe Caethegus.

Acuzat de Clodius, Cicero nu îndrăzni să facă apel la Cezar, care îl prevenise. Alergă la Pompei, care îi spusese

întotdeauna că n-avea de ce să se teama.

Pompei îşi trăia liniştit luna de miere în vila sa de pe muntele Albano.

I se anunţă vizita lui Cicero.

Pompei ar fi fost foarte încurcat dacă ar fi dat ochii cu Cicero; el fugi pe o poartă secretă. Lui Cicero i se arătă toată casa pentru a-i dovedi că Pompei nu era acolo.

Înţelese că era pierdut. Se întoarse la Roma, se Îmbrăcă în haine de doliu, lăsă să-i crească barba şi părul şi străbătu oraşul implorând poporul.

La rândul său, Clodius, însoţit de partizanii săi, mergea zilnic în calea lui Cicero şi îl ironiza că-şi schimbase îmbrăcămintea, în timp ce prietenii lui adăugau la ameninţările lui Clodius pietre şi noroi.

Cu toate acestea, cavalerii rămăseseră credincioşi fostului lor comandant; tot ordinul se îmbrăcase în haine de doliu odată cu el; peste cincisprezece mii de tineri îl însoţeau, cu părul în dezorbine, implorând poporul.

Senatul făcu mai mult: el decretă doliu public şi ordonă ca toţi cetăţenii romani să se îmbrace în negru.

Însă Clodius înconjură Senatul cu oamenii lui.

Atunci, senatorii se repeziră peste vestibul, rupându-şi togile de pe ei şi scoţând strigăte de disperare; din nefericire togile sfâşiate nu impresionară poporul.

Din momentul acela, era de susţinut o luptă, o bătălie de rezolvat pe calea armelor.

— Rămâi, îi spunea Lucullus, şi garantez eu de succes.

— Pleacă, îi spunea Cato, şi poporul, sătul de nebunia şi violenţele lui Clodius, te va regreta curând.

Cicero preferă sfatul lui Cato în locul sfatului lui Lucullus. Avea curajul civil, dar n-avea deloc curajul militar.

În mijlocul unui tumult înfricoşător, el luă o statuie a Minervei, pe care o păstra în casă cu o veneraţie deosebită, şi o duse în Capitoliu, unde o închină cu această inscripţie: MINERVET, CONSERVATOAREA ROMEI Apoi, pe la miezul

nopţii, ieşi din Roma şi străbătu Lucania pe jos, însoţit de prietenii săi.

Itinerariul său îl putem urmări după scrisori: la 3 aprilie îi scrie lui Atticus din ţara brutienilor; la 8 aprilie îi scrie tot lui, din Lucania; pe la 12, tot lui, în drum spre Brindisi; la 18 aceeaşi lună, tot lui, din Ţara Tarentum; la 30, soţiei, fiului şi fiicei sale, din Brindisi; şi, în sfârşit, la 29 mai, lui Atticus", din Tesalonic.

Imediat după ce se află de fuga sa, Clodius obţinu împotriva lui Cicero un decret de exil şi publică un edict care interzicea tuturor cetăţenilor, de pe o porţiune de cinci sute de mile de frontierele Italiei, să-i dea apă şi foc, sau să-l primească sub acoperişul lor.

Abia trecuseră doisprezece ani de când scrisese cu trufie: Armele lasă loc togii şi laurii luptelor – trofeelor cuvlntului.

Şi totuşi, învingător al lui Catilina, nu blestema zeii pentru exil: cea mai mare nenorocire a ta nu va fi exilul, cel mai mare duşman al tău nu va fi Clodius!

XXVII În tot timpul acestei dispute, Cezar se ţinuse deoparte. El nu luă parte făţiş nici lui Clodius, nici lui Cicero; lăsase lucrurile să se desfăşoare de la sine.

Aruncându-şi ochii asupra Romei, vedea un oraş pradă celei mai cumplite anarhii, un popor care nu ştia alături de cine să meargă.

Pompei era o mare glorie, dar mai mult aristocratică decât populară.

Cato era o mare faimă, dar mai mult admirată decât iubită. Crassus o mare bogăţie, dar mai mult invidiată decât onorată; Clodius o mare îndrăzneală, mai mult strălucitoare decât solidă; Cicero era uzat, Bibulus uzat, Lucullus uzat, Catulus mort.

Cât priveşte corpurile constituite în stat, cu ele era şi mai rău! De când cu achitarea lui Clodius, Senatul îşi pierduse autoritatea; de când cu fuga lui Cicero, cavalerii erau dezonoraţi.

Cezar înţelese că venise timpul să părăsească Roma.

Ce rivali lăsa acolo? Pe Crassus, Pompei şi Clodius.

Cato era un nume, un zgomot, o rumoare, dar nu o rivalitate.

Crassus cerea război împotriva părţilor. Era pe cale să-l obţină; el urma să plece, la şaizeci de ani, într-o expediţie îndepărtată, la nişte popoare sălbatice, feroce, neiertătoare; era foarte probabil că n-avea să se mai întoarcă.

Pompei avea patruzeci şi opt de ani, o soţie tânără şi un stomac bolnav. Ajunsese destul de rău cu Clodius, care îl insulta în public.

Clodius pusese mâna pe frumoasa locuinţă a lui Cicero, pentru care îi reproşase în plin Senat că o plătise cu trei milioane cinci sute de mii de sesterţi. El o căpătase de pomană; doar cu oboseala de a o lua.

— Voi ridica un portic frumos la Carena, spusese Clodius, ca să facă pereche cu porticul meu de pe muntele Palatin.

Porticul lui de pe muntele Palatin era casa lui Cicero; porticul lui de la Carena va fi casa lui Pompei.

Clodius avea treizeci de ani, o reputaţie execrabilă, o inteligenţă inferioară lui Catilina. Trebuia să fie ori strivit sub Pompei, ori, din fericire pentru el să-l învingă el pe acesta. Dacă ar fi fost strivit de Pompei, cu siguranţă că Pompei şi-ar fi pierdut prin această victorie restul popularităţii; dacă l-ar fi învins pe Pompei, Clodius nu era un duşman care să-l îngrijoreze pe Cezar în mod deosebit.

Cu toate acestea, Cezar îşi dădea seama că era timpul să facă ceva măreţ, ca să se recălească, pentru a ne exprima astfel. Nu-şi putea ascunde că până atunci – avea peste patruzeci de ani – nu fusese decât un demagog vulgar, inferior în îndrăzneală lui Catilina şi în gloria militară lui Pompei şi chiar lui Lucullus.

Marea lui superioritate fusese că ştiuse, la treizeci de ani, să facă datorii de cincizeci de milioane; dar, după ce-şi plătise datoriile, superioritatea aceasta se pierduse.

Este adevărat că după Clodius era omul cel mai desfrânat din Roma. Dar, oare, Cezar nu spusese că prefera să fie primul într-un sat decât la doilea în capitala lumii?

Ultimele sale combinaţii politice nu fuseseră fericite şi, după rezultatul lor, rămăsese în urma lui Clodius.

În ziua în care Pompei, ameţit de prima lui noapte de nuntă, îi acordase guvernarea Galiei transalpine şi a Iliriei şi comanda a patru legiuni, se produsese chiar în popor o teribilă opoziţie împotriva acestui decret.

Cato se puse în fruntea acestei opoziţii.

Cezar voise să intimideze rezistenţa în şeful său; el porunci arestarea lui Cato şi aruncarea lui în închisoare. Dar această brutalitate avu atât de puţin succes încât însuşi Cezar fusese obligat să ordone unuia din tribuni să-l scoată pe Cato din mâinile lictorilor.

Într-o altă zi, când tribunul Curion, fiul bătrânului Curion, făcea o opoziţie care ameninţa să devină îngrijorătoare, fu instigat un delator, Vettius. Acesta acuză pe Curion, Passellus, Cepion, Brutus şi Lentulus, fiul flaminului, că au voit să-l asasineze pe Pompei. Însuşi Bibulus îi adusese lui Vettius un pumnal; ca şi când un pumnal ar fi fost un lucru foarte greu de procurat la Roma, încât Bibulus fusese obligat să aibă grijă de procurarea unei asemenea arme.

Vettius fusese huiduit şi băgat la închisoare. A doua zi fusese găsit spânzurat, atât de la moment pentru Cezar, încât, dacă unul din reproşurile care i se făceau n-ar fi fost marea lui omenie, s-ar fi putut crede, pe bună dreptate, că participase cu ceva la o sinucidere care venea la un moment atât de potrivit.

Era, deci, bine din toate punctele de, vedere ca Cezar să se retragă din acest magnific consulat ale cărui hotare nu erau decât la cincizeci de leghe departe de Roma.

Dealifel nici nu era timp de pierdut: când eram gata de plecare, un acuzator se pregătea să-l denunţe.

„Ah! Spune Michelet, aş fi vrut să văd, în momentele acelea, această figură palidă şi albă, trecută înainte de

vreme din cauza desfrâului de la Romia, pe omul acesta delicat şi epileptic mergând pe ploile diin Galia în fruntea legiunilor, traversând înot fluviile noastre, sau călare între lecticile în care erau purtaţi secretarii lui, dictând patru sau şase scrisori deodată, agitând Roma din îndepărtata Belgie, exterminând în drumul său două milioane de oameni şi supunând în zece ani Galia, Rinul şi Oceanul de Nord”.

Da, ar fi fost înteresant, pentru că Cezar nu promitea nimic din toate acestea.

Vreţi să ştiţi cum trata Catul, amantul surorii lui Clodius, al soţiei lui Metelus Celer, pe care o numea Lesbia lui în amintirea desfrântatei Sapho din Lesbos, cum îl trata Catul înainte de plecarea în Galia?

— Adevărul este că nici la înapoiere nu-l tratează altfel.

— Aşadar, spuneam, vreţi să ştiţi cum îl tratează?

ÎN CAESAREM

„Nici nu mă gândesc să-ţi plac, Cezar, şi puţin îmi pasă dacă eşti alb sau negru…”

ÎN CAESARIS CINAEDOS Cinaedos sunt băeţii lui.

„îţi plac toate păcatele şi ţie şi experimentatului tău Suffetius; foarte bine! Ar fi trebuit, totuşi, să vă fi săturat de capul ascuţit a lui Otto, de emanaţiile ascunse ale lui Libon şi de picioarele nespălate ale lui Vettius, Hai,

Imperator inimitabil, supără-te iar pe iambii mei, cărora nu le pasă de mânia ta”.

ÎN MAMURRAM ET CAESAREM

„Ce frumos cuplu de îndrăgostiţi faceţi amândoi, desfrânatul Mamurra şi impudicul Cezar! Amândoi degradaţi, unul la Roma, celălalt la Formies, amândoi ofiliţi, amândoi bolnavi de atâtea excese, fraţi gemeni de viciu, amândoi savanţi în desfrâu, cărora le ajunge la amândoi o singură lectică, adulteri lacomi, rivali pe bărbaţi şi pe femei! Oh! Cu adevărat, faceţi împreună un cuplu de toată frumuseţea!”

Cu asemenea versuri era salutată plecarea cuceritorului Galiei.

Şi trebuie să mărturisim că merită din plin aceste afronturi de care nici prin gând nu-i trecea să se supere.

În timpul consilatului său, Bibulus îl desemna pe Cezar, în edictele sale, numai sub numele de „regina Bitiniei”. El spunea că, după ce iubise un rege, ajunsese să iubească regalitatea.

Un soi de bufon, pe nume Octaviarius, căruia meseria sa îi permitea să spună orice, întâlnindu-i odată pe Pompei şi pe Cezar, salutase cu voce tare pe Pompei cu numele de rege şi pe Cezar cu titlul de regină.

Caius Memmius îi reproşase că servise pe Nicomede la masă şi-i oferise cupa de băut, amestecat printre sclavele şi eunucii acestui prinţ.

Într-o zi, în plin Senat, în timp ce Cezar apăra cauza Nişei, fiica lui Nicomede, amintind obligaţiile pe care le avea faţă de acest prinţ, Cicero îi spusese: TNu mai vorbi de obligaţiile tale; se ştie şi ce i-ai dat lui Nicomede şi ce ai primit de la el.

Lista amantelor sale era imensă. În momentul plecării sale în Galia i se atribuiau Pastumia, soţia lui Servius Sulpicâus; Lollia, soţia lui Auler Gabinus; Tertulia, soţia lui Crassus, şi Servilia, sora lui Cato.

Am spus că acesteia din urmă îi dăruise o perlă valorând o sută zece, o sută douăzeci de mii de franci; când i s-a povestit lui Cicero, acesta răspunse:

— Bine, dar nu e chiar atât de scump pe cât vi se pare. Seroilia i-o dă şi pe fiica ei. Terţia, pentru a mai reduce din datorie Mai târziu, îl vom vedea amantul lui Eunoe, frumoasa regină maură şi al Cleopatrei, încântătoarea nimfă greacă, transplantată pe pământul Egiptului.

În sfârşit, Curion tatăl rezuma în aceste câteva cuvinte toate vorbele rele care se spuneau despre Cezar:

— Cezar este bărbatul tuturor femeilor şi femeia tuturor bărbaţilor.

Era cât pe aci ca un act public să constate partea primă a acestei bârfe.

„Helvius Cinna, tribun al poporului, spune Suetoniu, a mărturisit de mai multe ori că avea pregătită o lege pe care urma să o publice în absenţa lui Cezar şi la ordinul lui, şi prin care să i se permită să-şi ia câte soţii ar fi voit, pentru a putea avea urmaşi.”

Ceea ce îl face pe dl. Champagny să se aventureze şi să scrie, în frumoasa lucrare despre lumea romană, că Iulius Cezar era mult mai complet decât Isus Cristos, care n-avea decât toate virtuţile, pe când Cezar avea nu numai toate virtuţile, dar şi toate viciile.

Acum, să-l lăsăm pe Cezar să plece în Galia; să-l lăsăm să-şi strângă corturile mari ca nişte palate, să încarce lecticile, adevărate camere mobilate; să-l lăsăm să-şi ia covoarele de purpură şi podelele din marcheterie. Fiţi liniştiţi, Ia nevoie, va merge în fruntea legiunilor sale, pe jos, cu capul descoperit, în plin soare, pe ploaie cu găleata. Va face treizeci de leghe pe zi călare sau în căruţă. Când un râu i se iveşte în drum, el îl va trece înot sau pe burdufuri; când întâlneşte zăpezile Alpilor, el le va înfrunta făcându-şi drum cu scutul, în timp ce soldaţii le vor străpunge cu suliţele, cu spadele sau chiar cu săbiile. Niciodată nu-şi va angaja armata pe un drum pe care nu l-a cercetat mai înainte. Când îşi va trece legiunile în Anglia, pentru că auzise că pe coastele britanice se pescuiau perle mai frumoase decât în mările Indiei, va cerceta personal drumul şi va vizita porturile care puteau constitui adăposturi sigure pentru flotă. Într-o zi, aflând că armata sa, de care se despărţise ca să urmeze o întâmplare fericită, era asediată în propriul său cantonament, se va deghiza în gal şi va străbate rândurile duşmanilor. Altă dată, cum aştepta în zadar nişte întăriturî care nu mai veneau, se va arunca într-o barcă şi va porni singur în căutarea lor. Nici o prevestire nu-i va opri înaintarea; nici un augur nu-i va schimba planurile. Chiar dacă victima va scăpa din mâinile sacrificatorului, el Nu se va opri să meargă împotriva lui Scipio şi a lui Juba. Coborând din corabie şi căzând în momentul când punea

piciorul pe pământul Africii, va spune: „Africa, eşti a mea!” Niciodată nu-şi va face idei preconcepute, căci hotărârea o va lua influenţat de împrejurări. Geniul său va improviza planul pe care îl va urma. Va lupta fără să aibă un plan pregătit dinainte. Va ataca după un marş; nu se va sinchisi câtuşi de puţin dacă timpul e bun sau rău, va căuta, însă, întotdeauna ca duşmanul să aibă în faţă ploaia sau zăpada. Niciodată nu-şi va pune în derută adversarul, fără să pună mâna pe campamentul acestuia Când inamicul îi va întoarce spatele, nu-i va da răgaz să-şi revină din spaimă. În momentele critice, va înlătura toţi caii, inclusiv calul său, pentru a-şi obliga soldaţii să învingă, neavând posibilitatea să fugă. Când trupele sale vor da înapoi, el, personal, le va regrupa, oprind fugarii cu propriile sale mâini, forţându-i, oricât de îngroziţi ar fi fost, să-şi întoarcă faţa spre duşman. Un portdrapel pe care-l va opri astfel îl va ameninţa cu vârful suliţei, dar el va îndepărta vârful suliţei cu pieptul. Un altul îi va lăsa stindardul pe care îl purta; cu stindardul în mână, va merge împotriva duşmanului. După bătălia de la Pharsalus, mergând înaintea trupelor sale şi traversând Helespontul într-o mică barcă, va întâlni pe Lucius Cassius cu zece galere şi-l va face prizonier pe acesta împreună cu toate cele zece galere ale sale în sfârşit, cu prilejul unui atac asupra unui pod din Alexandria, va fi obligat să se arunce în mare şi să înoate pe o distanţă de vreo două sute de paşi, până la nava cea mai apropiată, purtând, sus, în mâna stângă, ca să nu se ude, hârtiile pe care le avea asupra lui şi ţinând cu gura cămaşa de zale, ca să nu lase duşmanului vreun trofeu.

Or, iată-l plecat, plecat ca să se rătăcească în acest haos barbar şi războinic care se numeşte Galia şi care convine atât de bine geniului său.

Să vedem ce se va întâmplă în timpul absenţei sale cu Cicero în exil, cu Pompei, lipsit de popularitate şi cu Clodius, pentru un moment, regele neîncoronat al mulţimii.

XXVIII Am spus că Cicero plecase.

Multe prevestiri – cunoaşteţi influenţa pe care prevestirile o aveau asupra romanilor şi acum, în toate, vedeau o prevestire – multe prevestiri indicaseră că exilul său nu avea să fie de lungă durată.

Când s-a îmbarcat Ia Brindisi pentru a merge la Dyrrachium, vântul fusese favorabil la început, apoi îşi schimbase direcţia şi-l aruncase, a doua zi, pe locul de unde plecase. Prima prevestire.

Porneşte din nou; de data aceasta vântul îl duce la destinaţie, dar în momentul în care se pregătea să pună piciorul pe uscat, pământul se cutremură, iar marea se retrase din faţa lui. A doua prevestire.

Apoi, căzu într-o adâncă descurajare. El, care spunea întotdeauna când era numit orator: „Spuneţi-mi filosof”, deveni melancolic ca un poet, melancolic ca Ovidiu exilat în ţara tracilor.

Cea mai mare parte din timp era foarte trist, aproape disperat, privind spre coastele Italiei cum ar fi făcut un amant nefericit, spune Plutarh.

Melancolia, muza aceasta foarte modernă, bănuită de Ovidiu, este un lucru atât de rar la cei vechi încât nu rezistăm dorinţei de a traduce o scrisoare a lui Cicero către fratele său. Ea îl prezintă pe marele orator sub un aspect sub care este complet necunoscut.

Scrisoarea aceasta, semnată de Cicero, ar fi putut foarte bine să fie semnată de Andre Chenier sau de Lamartine. Este datată din Tesalonic, la 13 iunie, anul 696 de la fundarea Romei.

„Fratele meu! Fratele meu! Fratele meu! Cum? Dacăţi trimit sclavi fără scrisori, mă crezi supărat pe tine şi spui că nu vreau să te mai văd. Eu să fiu supărat pe tine, fratele meu? Spune-mi, este oare cu putinţă aşa ceva? Dar cine ştie? În realitate, poate că tu m-ai întristat! Poate duşmanii tăi m-au pierdut! Poate că invidia ta este cauza exilului meu! Poate că nu sunt eu cauza ruinei tale; iată răsplata

consulatului meu atât de lăudat! El mi-a răpit copiii, patria, averea, iar ţie, ţie, dacă nu m-ar fi răpit decât pe mine, nu m-aş plânge câtuşi de puţin. Tot ce-am avut nobil şi bun, de la tine mi-a venit, dar spune-mi, ce ţi-am dat eu, oare, în schimb? Doliul durerii mele, îngrijorare pentru soarta ta, necazuri, întristare, singurătate şi eu să Nu vreau să te văd! Oh! Eu n-aş vrea să mă vezi, căci, vai! Dacă m-ai vedea, n-aş mai fi acela pe care l-ai cunoscut, care, plângând, se despărţea de tine, care aveai şi tu ochii în lacrimi. Iţi spun, Quintus, din fratelea ce la n-a mai rămas nimic, nimic decât doar umbra, imaginea unui mort care respiră. De ce, oare, n-am murit? De ce nu m-ai putut vedea mort, cu ochii tăi? De ce nu te-am lăsat oare să supravieţuieşti nu numai vieţii mele, dar şi gloriei mele? Oh! Îţi mărturisesc, pe toţi zeii, că eram cu un picior în mormânt când m-am auzit chemat de o voce. Îmi spunea, şi eu o auzeam adresându-mi-se din toate părţile, că o parte din viaţa ta se găsea în viaţa mea. Şi atunci am rămas să vieţuiesc!

Iată în ce fel am greşit! Iată crima pe care am făptuit-o. Dacă m-aş fi sinucis aşa cum mă băteau gândurile, ţi-aş fi lăsat o amintire uşor de apărat. Acum am făcut greşeala ca, viu fiind, să-ţi lipsesc; ca viu fiind, să fii obligat să te adresezi altora; glasul meu, care atât de des a venit în ajutorul unor străini, acum îţi lipseşte tocmai când tu însuţi eşti în pericol Oh! Fratele meu, dacă sclavii mei au venit la tine fără scrisori, nu spune: „Mânia este de vină!” nu, spune „Este deznădejdea, această supremă slăbiciune care se găseşte în adâncul lacrimilor şi a durerii”. Chiar scrisoarea aceasta, când o scriu, de câte lacrimi nu e scăldată? Sigur că tot atâtea lacrimi cât ai să verşi şi tu când ai s-o citeşti. Crezi că pot să nu mă gândesc la tine, şi, gândindu-mă, să nu izbucnesc în plâns? Şi când mi-e dor de fratele meu, crezi că mi-e dor numai de fratele meu? Nu, ci şi de gingaşa afecţiune a unui prieten, de deferenţa unui fiu, de înţelepciunea unui tată. Ce fericire am încercat noi vreodată, eu, fără tine, tu, fără mine? Vai! În timp ce eu te

plâng pe tine, nu o plâng, oare, şi pe fiica mea Tullia? Câtă modestie! Câtă judecată! Câtă pietate! Fata mea, chipul meu, vocea mea, sufletul meu, iar fiul meu, fiul meu atât de frumos şi atât de drag inimii mele' fiul meu pe care am avut curajul, barbaria să-l smulg'din îmbrăţişarea mea. Sărmanul copil! Mai pătrunzător decât aş fi voit, nefericitul de el pricepuse despre ce era vorba.

Şi copilul tău, copilul tău, chipul tău pe care Cicero al meu îl iubeşte ca pe un frate şi-l respectă ca pe un frate mai mare! Oare n-am părăsit eu pe cea mai nefericită dintre femei, pe cea mai credincioasă dintre soţii, căreia nu i-am îngăduit să mă urmeze pentru ca cineva să poată veghea asupra a ceea ce a mai rămas din averea mea şi Să-i poată ocroti pe sărmanii mei copii? Şi, totuşi, când am putut, i-am scris. Ţie ţi-am trimis scrisori prin libertul tău, Philogonus, şi cred că, până acum, le-ai primit. În aceste scrisori te imploram şi te rugam să faci ceea ce te rugasem prin gura sclavilor mei, adică să vii la Roma, cât mai repede cu putinţă. Mai întâi vreau să vii aici ca un protector, în cazul în care ar mai rămâne duşmani încă nesatisfăcuţi, în cruzimea lor, de nenorocirile care s-au abătut asupra noastră. Dacă acum ai un curaj pe care eu nu-l mai am, eu, cel pe care tu îl considerai atât de tare, întăreşte-te ca să fii pregătit pentru lupta pe care o vei avea de susţinut. Nădăjduiesc – dacă încă mai pot nădăjdui – nădăjduiesc că integritatea ta, dragostea pe care ţi-o poartă concetăţenii şi poate chiar mila de nenorocirea mea, te vor ocroti. Dacă exagerez primejdia care te aşteaptă, fă pentru mine ceea ce crezi că ar trebui făcut. Mulţi îmi scriu în legătură cu aceasta şi mulţi îmi spun să sper, dar eu cum să mai sper când văd duşmanii mei atât de puternici şi pe prieteni, că unii mă părăsesc, alţii mă trădează? Se tem toţi că înapoierea mea ar putea să le fie o remuşcare pentru ingratitudinea lor scelerată! Dar, chiar aşa cum sunt, sondează-i, fratele meu, şi scriemi deschis. Eu voi trăi cât timp vei avea nevoie de viaţa mea, cât timp mă vei crede în

stare să înfrunt un pericol care te va ameninţa. În afară de aceasta n-aş fi în stare să trăiesc, căci, în adevăr, nu există forţă, prudenţă sau filosofie care să poată suporta asemenea dureri.

Ştiu că avusesem un timp mai bun şi mai potrivit ca să mor, însă am făcut greşeala, pe care au făcut-o mulţi alţii, că l-am lăsat să treacă. Aşa că, să nu mai vorbim de trecut; ar fi să-ţi reînviu durerile, iar eu să-mi reamintesc de prostia pe care am făcut-o. N-am să mai cad în greşeala de a suporta necazurile şi ruşinea acestei vieţi mai mult decât este absolut necesar pentru fericirea ta şi pentru nevoile tale, ţi-o jur. Astfel, dragă frate, cel care încă acum câtva timp se putea socoti cel mai fericit om din lume, prin tine, prin copiii săi, prin soţia sa, prin bogăţia sa, cel care acum câtva timp se mai considera încă egalul celor mari prin onoruri şi prin influenţă, prin stimă şi favoare: acela a ajuns într-o asemenea mizerie, într-o asemenea ruină, încât trebuie să ia o hotărâre supremă şi să nu se mai văicărească ruşinos, nici pe el, nici pe ai săi. Acum, spune-mi, te rog, de ce-mi vorbeşti de un schimb? Oare eu nu trăiesc pe cheltuiala ta? Vai! Şi în privinţa asta Mă simt foarte vinovat. Ce-aş putea prevedea mai teribil decât de a te şti forţat să-ţi plăteşti datoriile cu fiinţa ta şi a fiului tău. Pe când eu am primit şi am risipit fără folos toţi banii pe care tezaurul Pepublicii mi i-a numărat în numele tău. Însă Mare Antonius şi Cepion au primit sumele pe care mi-ai scris să le dau. Mie îmi ajunge cât am pentru planurile pe care le fac; fie că vom învinge, fie că va trebui să disperăm, mie nu-mi mai trebuie nimic. Dacă s-ar întâmplă să survină vreo încurcătură gravă, sunt de părere să te adresezi fie lui Crassus, fie lui Clodius. Mai este şi Hortensius, dar nu ştiu dacă ai putea să te încrezi în el. Afectând o mare simpatie pentru mine, înconjurându-mă cu tot felul de atenţii, el a încercat mereu, împotriva mea, împreună cu Arrius, lucrurile cele mai odioase şi cele mai ticăloase. După

sfaturile lor şi contând pe promisiunile lor, m-am prăbuşit în prăpastie.

Însă păstrează toate astea pentru tine, ca să nu-ţi aducă neplăceri. Dealtfel, pe Hortensius ţi-l voi face binevoitor, prin Pomponius. Să împiedicăm ca vreo mărturie mincinoasă să realizeze versul acela care circula împotriva ta în legătură cu legea Aurelia, pe vremea când concurai pentru edilitate. Nu mă tem de nimic mai mult la ora actuală decât să văd că oamenii te cruţă din mila pe care le-o poţi insufla pentru mine, căci atunci toată ura pe care am strâns-o asupra mea se va abate asupra capului tău. Messala cred că ţi-e prieten cu adevărat. Cred că Pompei, chiar dacă nu este, ar vrea să pară că este. Asta i-aş ruga, dacă mi-ar mai asculta rugăciunile. Tot ce aş îndrăzni ar fi să-i rog să se mulţumească doar cu necazurile care ne copleşesc acum; în aceste necazuri, nici un ajutor nu e de condamnat. Dar mai e ceva, şi asta înseamnă pentru mine adâncă durere care mă face să şovăi; este faptul că acţiunile mele cele mai generoase sunt cauza persecuţiilor pe care le îndur. Nu-ţi dau în grijă nici pe fiica mea, care este a ta, nici pe Cicero al nostru. Există oare ceva pe lume care să mă fi făcut să sufăr şi care să nu-ţi fi produs şi ţie o egală suferinţă? Cât eşti în viaţă, fratele meu, sunt liniştit: copiii mei nu vor fi orfani. Cât despre restul, adică posibilitatea salvării mele şi speranţa de a reveni în patrie ca să închid ochii acolo, n-aş putea săţi scriu nimic, pentru că lacrimile strică tot ce scriu. Veghează, te rog, asupra Terentiei; ţine-mă la curent cu toate. În sfârşit, fratele meu, fii tare atât cât natura îi permite omului să fie tare într-o asemenea împrejurare.”

Dar noutăţile pe care Cicero le cerea fratelui său nu erau de natură să-l poată linişti. După plecarea sa, aşa cum am mai spus, nu numai că Clodius poruncise să se afişeze hotărârea cu privire la exilarea lui, dar dăduse foc caselor sale de la ţară şi, după ce locuise un moment casa aceea faimoasă de pe Palatin, care costase trei milioane cinci sute

de mii de sesterţi, ordonase să fie rasă de pe faţa pământului şi pe locul ei ridicase un templu Libertăţii.

Mai mult, scosese în vânzare bunurile exilatului şi în fiecare zi deschidea licitaţia asupra lor.

Dar, oricât de scăzute erau preţurile cu care se scoteau lucrurile la licitaţie, trebuie să recunoaştem, ca un merit al romanilor, niciodată preţurile fixate n-au ajuns să fie atinse.

Acestea despre Cicero.

Să vedem ce făceau ceilalţi.

XXIX În mijlocul acestei corupţii politice, se petrecea la Roma ceva ciudat, care părea un spectacol oferit poporului pentru a-l face să se creadă în vremurile frumoase ale Republicii. Spectacolul îl dădea Cato.

Cato era un fel de bufon serios căruia i se permitea să spună şi să facă orice. Poporul mai mult se amuza de el, decât să-l fi iubit, de aceea alerga să-l vadă pe Cato umblând fără tunică şi în picioarele goale. Cato profetiza; dar erau preziceri ca ale Casandrei, pe care nimeni nu le băga în seamă.

Când Pompei luptase să-i obţină lui Cezar proconsulatul Galiilor, Cato îl apostrofase pe Pompei în mijlocul drumului:

— Ah! Va să zică aşa, Pompei, te-ai plictisit de mărire şi te înhami la jugul lui Cezar? Deocamdată nu-ţi dai seama de aceasta, o ştiu, dar când vei începe să o simţi, când vei vedea că nu o poţi suporta, o vei face să cadă asupra Romei. Atunci ai să-ţi aduci aminte de avertizările lui Cato şi ai să-ţi dai seama că erau cinstite, drepte şi făcute în interesul tău.

Pompei ridica din umeri şi trecea mai departe. Fiind deasupra fulgerelor, cum poţi să fii lovit de ele?

După ce Clodius fusese numit tribun, înţelese că nu avea să fie niciodată stăpânul Romei, cât timp se găsea acolo Cato. Trimise după acesta.

Cato se supuse, el, care refuzase să se ducă atunci când îl chemase un rege. Cato era legea: tribunul îl chema; pu (în îi păsa lui că tribun era Clodius sau un altul; Cato răspundea chemării tribunului.

— Cato, îi spuse Clodius, eu te consider omul cel mai curat şi mai cinstit din Roma.
— Oh! Exclamă Cato.
— Da, răspunse Clodius, şi vreau să-ţi dau o dovadă Deşi mulţi îmi cer, şi cu mari intervenţii, să le dau comanda Ciprului, eu cred că tu eşti singurul demn de această comandă. Ţi-o ofer.
— Tu îmi oferi mie comanda Ciprului?
— Da.
— Mie, Cato?
— Ţie, Cato.
— Refuz.
— De ce refuzi?
— Pentru că este o cursă: vrei să mă îndepărtezi din Roma. Ei bine, eu vreau să rămân în Roma.
— Fie, spuse Clodius, dar te previn de un lucru: dacă nu vrei să te duci în Cipru de bunăvoie, ai să te duci cu forţa.
Şi, prezentându-se imediat în fata adunării poporului, făcu să se voteze legea care îl numea pe Cato guvernatorul Ciprului. Nu mai era nici o posibilitate de refuz; Cato acceptă.
Era tocmai în timpul tulburărilor care izbucniseră în legătură cu Cicero. Cato se duse la Cicero care mai era încă la Roma şi-l rugă să nu provoace vreo rebeliune, apoi plecă. Dar Clodius nu-i dădu la plecare nici nave, nici trupe, nici ofiţeri publici, ci doar doi grefieri, dintre care unul era un tâlhar notoriu, iar celălalt un om al lui Clodius.
Cato primise ordin să gonească din Cipru pe regele Ptolemeu – care nu trebuie confundat cu Ptolemeu Auletul, care cânta din flaut, regele Egiptului – şi să readucă în Bizanţ Pe ce’ exilaţi de acolo. Aceste misiuni aveau ca scop să-l ţină pe Cato departe de Roma pe toată durata tribunatului lui Clodius.
Înzestrat cu mijloace atât de modeste, Cato socoti că trebuia procedat cu prudenţă. El se opri la Rodos şi trimise

înainte pe un prieten al său, pe nume Canidius, pentru a-l convinge pe Ptolemeu să se retragă fără luptă.

Atunci i se întâmplă lui Cato acelaşi. Noroc care i se Întâmplase lui Pompei cu Mitridate: Canidius îi aduse vestea că Ptolemeu se otrăvise, lăsând o avere considerabilă.

Cum am mai spus, Cato trebuia să se ducă şi la Bizanţ. Ce s-ar fi ales, în alte mâini decât ale sale, de toată bogăţia lăsată de Ptolemeu?

Îşi aruncă privirea în jur şi şi-o opri pe nepotul său, Marcus Brutus.

Acum amintim pentru întâia oară de acest tânăr, fiul Serviliei, care trecea drept nepotul lui Cezar. Rolul mare pe care îl va juca ne face să ne oprim un moment asupra lui, chiar acum când istoria îi pomeneşte numele.

Brutus avea atunci vreo douăzeci şi doi de ani. El pretindea că se trage din acel faimos Junius Brutus, căruia romanii îi ridicaseră pe Capitoliu o statuie (de bronz ţinând în mână o sabie goală, pentru a arăta că el distrusese pentru totdeauna puterea Tarquinilor; numai că această origine îi era contestată de lucrările genealogice ale timpului.

În adevăr, cum era să se tragă din Junius Brutus, când Junius Brutus poruncise să se taie capetele celor doi fii ai săi?

Este adevărat că filosoful Posidonius susţine că Brutus ar mai fi avut şi un al treilea fiu, şi că acesta, fiind prea tânăr, nu participase la conspiraţie, aşa că, supravieţuind tatălui şi fraţilor săi, a fost strămoşul modernului Brutus.

Cei care contestau această filiaţiune spuneau că, dimpotrivă, Brutus era de origine plebee, fiul unui oarecare Brutus, simplu intendent, a cărui familie nu ajunsese decât de scurtă vreme la onorurile acordate de Republică.

Servilia, mama lui Brutus, susţinea că se trăgea din acel Servilius Ahala care, văzându-i pe Spurius Mellius că aspiră la tiranie şi că-şi instigă prietenii la agitaţie, s-a înarmat cu

un pumnal şi s-a dus în Forum. Acolo, convingându-se că ceea ce auzise era adevărat, l-a înfipt cu atâta putere în Spurius, încât nefericitul s-a prăbuşit mort, pe loc.

Aceasta se întâmplă cam cu trei sute optzeci de ani mai înainte, adică prin anul 438 î.e.n.

Partea aceasta din genealogia lui Brutus era admisă de toată lumea.

Tânărul era o fire blândă şi gravă. Studiase filosofia în Grecia, citise şi comparase pe toţi filosofii şi se oprise, ca model, asupra lui Platon. Stima mult pe Antiohus Ascalonianul, şeful vechii Academii şi se împrietenise cu fratele acestuia, Ariston, împreună cu care lua masa.

Ca toţi tinerii distinşi din acea epocă, Brutus vorbea la fel de bine latina şi greaca; poseda o oarecare elocinţa şi pledase cu succes.

Când Cato s-a gândit să se folosească de el pentru a scăpa de la jaf averea lui Ptolemeu, se găsea în Pamphilia, unde îşi petrecea convalescenţa după o boală gravă.

La început, lui Brutus nu i-a plăcut misiunea oferită; după el, unchiul său îl insulta pe Canidius dându-i ca inspector un tânăr de douăzeci şi doi de ani. Însă, pentru că avea o mare veneraţie pentru Cato, se supuse.

Brutus însuşi întocmi inventarul obiectelor, iar Cato ajunse când trebuia să înceapă vânzarea.

Toată vesela de aur şi de argint, toate tablourile preţioase, toate pietrele scumpe, toate stofele de purpură fură preţuite de Cato. Mai mult încă: întrucât acesta voia ca preţurile să reprezinte valoarea lor reală, participă şi el la ^nzare supralicitând, ca să se ajungă la sumele aşteptate.

Rezultatul vânzării şi sumele găsite în tezaur se ridicară la vreo şapte mii de talanţi, o valoare foarte mare pentru vremea aceea.

Cato luase toate măsurile de prevedere pentru ca această sumă să ajungă la Roma fără accident. Temânduse de un naufragiu, el poruncise să se facă lădiţe conţinând fiecare doi talanţi şi cinci sute de drahme. De fiecare lădiţă o sfoară

groasă şi lungă, în capătul căreia agăţase o bucată de plută, pentru ca în caz de accident lăzile să cadă în apă, dar bucăţile de plută, plutind pe deasupra, să indice locul unde se găseau acestea. În plus, înscrisese în două registre tot ceea ce încasase şi cheltuise în timpul guvernării sale; un registru îl încredinţase unuia din liberţii săi, pe nume Philargyrus, iar un altul îl păstrase asupra sa.

Însă cu toate aceste precauţiuni, întâmplarea a făcut să dispară ambele registre: Philargyrus, care se îmbarcase la Kenkreea, a naufragiat, a pierdut registrul şi, împreună cu el, toate lădiţele care i se încredinţaseră. Cato a păstrat registrul său până la Korcira. Acolo a poruncit să se înalţe corturile pentru el şi ai săi în piaţa publică. Marinarii Făcând focuri mari, flăcările s-au întins la corturi, iar registrul a fost mistuit în incendiu.

Şi când un prieten îşi arăta mâhnirea pentru acest accident, Cato îi răspunse:

— Am întocmit aceste socoteli nu pentru a-mi dovedi fidelitatea, ci pentru a da altora exemplul unei severe exactităţi.

Când Roma a aflat de venirea lui, toată populaţia i-a ieşit înainte de-a lungul fluviului.

Văzând această flotă – căci Cato a plecat cu o singură nava şi a adus o întreagă flotă – văzând această flotă plutind în sus pe Tibru şi poporul urmând-o, s-ar fi zis că e vorba de un adevărat triumf.

Poate că ar fi fost mai modest din partea lui Cato să se oprească acolo unde i-a întâlnit pe consuli şi pe pretori; dar el n-a considerat că era bine să procedeze în felul acesta şi a continuat să plutească mai departe pe galera regală cu şase rânduri de rame a lui Ptolemeu, şi nu s-a oprit decât atunci când îşi puse flota la adăpost, în arsenal.

Oricât am fi de partizani ai lui Cato, nu putem să ascundem cititorilor noştri că această neaşteptată dovadă de îngâmfare dată de celebrul stoic a făcut, în primul moment, asupra Romei o impresie proastă.

Insă, când s-au văzut trecând prin Forum cantităţile imense de aur şi argint pe care le adusese, contrar tuturor obiceiurilor proconsulare, admiraţia pentru acest dezinteres alungă impresiile pe care le inspirase îngâmfarea.

Dealtfel, lui Cato nu-i fură cruţate onorurile.

Senatul se întruni şi-i acordă pretura extraordinară cu privilegiul de a asista la jocuri îmbrăcat într-o togă brodată cu purpură.

Insă Cato, care, între timp, redevenise el însuşi, refuză toate aceste onoruri şi ceru Senatului doar să-i redea libertatea lui Nicias, intendentul regelui Ptolemeu, invocând grija şi credinţa de care acesta dăduse dovadă. Este de la sine înţeles că cererea i-a fost îndeplinită.

Iată ce făcea Cato în timp ce Cezar îşi începea campania din Galia, iar Cicero îşi plângea exilul în Thesalonic.

Să vedem ce făceau Crassus şi Pompei sau, mai ales, ce făcea Clodius.

XXXIII Crassus părea cât se poate de liniştit, adăpostit cum era, pe de o parte de Cezar, pe de alta de Pompei. Dealtfel nu dorea decât un lucru: proconsulatul Siriei. Visul său era să declare război părţilor, în care se vedea o sursă imensă de pradă pentru el.

Pompei îşi petrecea tot timpul, îndrăgostit bătrân, între patru ochi cu tânăra lui soţie, fără să se sinchisească de ceea ce se petrecea în Forum.

Privind în jurul său, Clodius se vedea, deci, unicul stăpân al Romei: Cicero era la Thesalonic; Cato în Cipru.

Totuşi, atâta timp cât Pompei se afla în Roma, el nu avea deplina măsură a puterii, aşa că se hotărî să acţioneze.

Am văzut că Pompei tratase cu Tigrane tatăl şi-l păstrase pe Tigrane fiul pentu triumful său. Tânărul Tigrane era în închisoare.

Glodius îl scoase cu forţa din temniţa în care se găsea şi-l aduse la el.

Pompei nu spuse nimic.

Clodius provocă procese amicilor lui Pompei şi-i condamnă.

Pompei tăcu.

În sfârşit, într-o zi când Pompei, ieşind din vila sa de pe muntele Albano şi călcând cercul magic trasat de dragoste în jurul său venise să asiste la proces, Clodius înconjurat de o ceată de amici – şi se cunoaşte cine erau amicii lui Clodius – Clodius, înconjurat de o ceată de amici, se urcă pe estradă de unde putea fi văzut şi auzit de toată adunarea şi de acolo începu să strige:

— Cine este imperatorul nestăpânit?

— Pompei! Repetară amicii săi, în cor.

— Cine este acela care, de când s-a însurat, se scarpină în cap numai cu un deget ca să nu-şi strice frizură?

— Pompei!

— Cine vrea să se ducă la Alexandria, să repună pe tron un rege al Egiptului, misiune care va fi bine plătită?

— Pompei!

Şi, la fiecare întrebare pusă, corul amicilor repeta: „Pompei”.

Câteva cuvinte despre acuzaţia: „Cine vrea să meargă la Alexandria să repună pe tron un rege al Egiptului,

Misiune care va fi bine plătită?” pentru că vrem să nu lăsăm nimic nelămurit în expunerea noastră.

Ptolemeu Auletul, fiul natural al lui Ptolemeu Soter II, numit „auletul” din cauza pasiunii sale pentru flaut, avusese nişte răfuieli cu supuşii săi.

În vremea aceea Roma era tribunalul lumii: regi şi popoare veneau să-şi caute acolo dreptatea. Ptolemeu plecă din Alexandria cu gândul de a face apel la poporul roman.

— Să faci apel la poporul roman, însemna să faci apel la omul puternic în Roma în acel moment.

Ptolemeu plecă deci, şi se opri în Cipru tocmai când Cato făcea şi el în insulă un scurt popas.

Ştiindu-l pe Cato acolo, el îi trimise vorbă printr-un ofiţer că voia să-l vadă.

— De notat: Cato se dusese în Cipru ca să-l jecmănească pe fratele lui Ptolemeu Auletul.

Stoicul se găsea în closet, exact în aceeaşi situaţie în care se găsea dl. De Vendome când se anunţase Alberoni; trimisul lui Ptolemeu fu anunţat.

— Să poftească, spuse Cato.

El ascultă explicaţiile date de ofiţer cu privire la dorinţa stăpânului său.

— Dacă regele Ptolemeu doreşte să mă vadă, răspunse el, acesta este un lucru foarte simplu: casa mea este deschisă deopotrivă regilor şi altor cetăţeni.

Răspunsul era brutal! Ptolemeu se făcu că nu înţelege şi se duse la Cato.

Convorbirea începu prin a fi puţin rece; dar, încetul cu încetul, Ptolemeu descoperind multă judecată în răspunsurile lui Cato, îi ceru sfatul asupra a ceea ce era bine să facă, adică dacă trebuia să-şi continue drumul spre Roma sau să se întoarcă în Egipt.

— Întoarceţi-vă în Egipt, răspunse Cato fără ezitare.

— De ce?

— Pentru că dacă aţi angajat un capăt din Egipt în laminorul acesta care se cheamă Roma, tot Egiptul va fi apucat în el.

— Atunci, ce este de făcut?

— V-am mai spus: întoarceţi-vă în Egipt, împăcaţi-vă cu supuşii dumneavoastră şi, pentru a vă da o dovadă de dorinţa mea de a vă fi pe plac, dacă e nevoie, vă voi însoţi şi mă voi îngriji eu de această împăcare.

La început, regele Ptolemeu acceptase; dar, cedând altor sfaturi, plecă la Roma, într-o bună dimineaţă, fără Să-i spună lui Cato nimic şi, ajuns acolo, se puse sub protecţia lui Pompei.

În adevăr, doi ani mai târziu, Gabinius, locotenentul şi omul lui Pompei, îl reinstala pe Ptolemeu în drepturile sale, dar numai acesta din urmă şi Pompei, poate, au ştiut cât costase această protecţie.

Şi acum să ne întoarcem la ultima glumă a lui Clodius. Pompei înţelese că era timpul să acţioneze. Era mâhnit că din cauza unui caraghios ca Clodius trebuia să ia o hotărâre, mai ales el, care era un om atât de nedecis. Totuşi, întrucât trebuia sfârşit o dată, Pompei îşi consultă amicii.

Unul dintre ei, Culeus, îl sfătui să rupă cu Cezar, repudiindu-i fiica şi, în urma acestei repudieri, să se împace cu Senatul.

Senatul era supărat pe Pompei de când acesta lăsase cu atâta laşitate şi ingratitudine ca Cicero să fie exilat.

Acesta era, desigur, un mijloc de a se împăca cu Senatul, dar Pompei nici nu se gândea la o asemenea soluţie: am spus că era îndrăgostit ca un nebun de soţia sa.

Alţii propuseră să-l aducă înapoi pe Cicero.

La propunerea aceasta, ciuli urechile.

El anunţă Senatul că era gata să ajute, cu arma în mână, înapoierea lui Cicero, dar trebuia ca Senatul să ia iniţiativa.

Bazat pe această promisiune, Senatul dădu un decret, prin care anunţa că nu va mai acorda sancţiunea sa nici unei măsuri şi nu va începe discutarea nici unei probleme până când Cicero nu va fi rechemat.

Era o declaraţie de război în toată regula.

În aceeaşi zi, doi consuli noi îşi luau în primire sarcinile, înlocuindu-i pe Piso şi pe Gabinius, care fuseseră în funcţiune la data exilării lui Cicero. Unul din noii consuli, Lentulus Spinter, ceru cu hotărâre rechemarea exilatului. Celălalt consul era Metellus Nepos, acela pe care Cicero îl copleşea cu epigramele sale.

Clodius ameninţa’Senatul cu derbedeii săi. Dar, fapt bun şi demn de reţinut, el nu mai era tribun.

Pompei gândi că nu era de demnitatea sa să-şi pună mintea cu Clodius.

Cu tâlharii trebuie să te porţi şi mai tâihăreşte, spune proverbul; lui Clodius îi opuse un Clodius şi jumătate: se numea Milon şi fusese numit tribun în locul lui Clodius.

Annius Milon era un om de teapa lui Clodius. Se căsătorise cu fiica lui Sylla şi se bucura la Roma de o oarecare trecere.

Clodius şi Milon nu puteau trăi liniştiţi în acelaşi oraş.

Milon luase partea lui Cicero nu pentru că aşa ar fi fost drept, ci pentru că, făcându-se amicul lui Cicero, se făcea duşmanul lui Clodius.

Când Pompei i se destăinui, aşa cum ar fi făcut-o unui condotier, Milon nu-i spusese decât că era la dispoziţia lui; mai rămânea să se înfrunte.

Întotdeauna, Clodius ţară după el vreo sută de gladiatori. Milon angajă două sute de bestiari. Cele două trupe se întâlniră. Se începu cu insulte şi se sfârşi prin a se încăiera. Lupta fu lungă şi înverşunată: amicii lui Clodius alergară din toate părţile; nicicând nu se văzuse pe pavajele Forumului un număr atât de mare de derbedei.

Clodius ieşi învingător.

El lăsă şanţurile pline de sânge, canalele de scurgere pline de morţi; apoi, pornind în goană prin oraş, el şi ai lui dădură foc templului Nimfelor.

Un tribun rămăsese printre cadavre; se crezu că murise, dar era numai grav rănit.

Tribunul acesta făcea parte din tabăra lui Cicero; era grav.

Clodius găsi leac acestei situaţii; el puse să fie ucis un tribun din tabăra sa şi aruncă învinuirea acestei crime asupra oamenilor Senatului.

Pompei socoti că în sfârşit venise timpul să intervină.

XXXI Într-o dimineaţă, Pompei ieşi însoţit de o escortă serioasă şi-l conduse pe Quintus în Forum.

Mândru de prima sa victorie, Clodius îl atacă pe Pompei, dar de data aceasta el avea a face cu veteranii din Spania şi din Asia, aşa că fu bătut.

În timpul încăierării, Quintus fu rănit grav.

Rănirea aceasta a fost un noroc pentru Cicero: văzându-l pe Quintus rănit, poporul înţelese că venise momentul ca Clodius să fie arestat.

Dealtfel, Roma nu trăia decât prin comoţii şi salturi. Nu mai există nici Senat pe Capitoliu, nici tribunale în bazilici, nici adunări în Forum.

Senatul luă o mare hotărâre, căci înapoierea lui Cicero era o problemă capitală: el convocă toată Italia pe Câmpul lui Marte. Toată Italia ca să voteze şi să decidă între Clodius şi Cicero.

Toţi cei care au dreptul de cetate se îndreaptă spre Roma. Un milion opt sute de mii de voturi dispun înapoierea exilatului! Ziua în care această hotărâre a fost cunoscută a fost o zi mare, o zi de sărbătoare pentru toată Italia.

Ctcero primise decretul Senatului prin care se convoca poporul pe Câmpul lui M-arte şi i scria lui Atticus: „Am primit scrrsori de la Quintus împreună cu senattisconsultul în care este vorba de mine Am de gând să aştept până’cnjd va fi confirmat de o lege, iar dacă această lege îmi este potrivnică, mă voi folosi de autoritatea Senatului. Prefer să-mi pierd viaţa decât patria. Tu, vino să ne: întâlneşti cât mai repede”

Dar se întâmplă ca tribunul Serranjs se opuse decretului de rechemare.

Cicero află şi, deodată, toată energia i se spulberă.

Câteva zile mai târziu îi trimitea lui Atticus o a doua scrisoare: „După scrisorile tale şi după situaţia însăşi, îmi dau seama că totul este pierdut. Te rog să nu le lipseşti alor mei în nenorocirea care s-a abătut asupra lor Aşa după cum îmi scrii, te voi vedea în curând.”

În sfârşit, în ajunul nonelor lui august, chiar în ziua în care fusese publicat decretul privind rechemarea sa, Cicero se hotărî să plece din Dyrrachium.

Ajunse la Brindisi în ziua nonelor; acolo o găsi pe fiica sa, Tullia, venită să-l întâmpine.

Printr-o întâmplare, era ziua lui de naştere şi ziua de sărbătoare a coloniei, aşa că fu sărbătoare pentru toată lumea.

La Brindisi, află că legea fusese votată cu o majoritate zdrobitoare, aproape în unanimitate.

EI părăsi Brindişi însoţit de o esocrtă alcătuită nu numai din cei numiţi de magistraţi, dar şi din cei care se oferiseră singuri. Pe drum, la fiecare pas, era oprit de delegaţii trimise ca să-l felicite. De-a lungul drumului, prin oraşele pe care le străbătea rechematul, nu exista om cu renume sau de calitate care să nu-i iasă în cale, afară de cazul că fusese prea compromis în partida adversă.

De la poarta Capena, prin care intră, Cicero observă Treptele templelor acoperite de lume care, de cum îl recunoscu, izbucni în strigăte de bucurie.

Aclamaţiile îl însoţiră până în Forum.

Acolo aglomeraţia era atât de mare încât a fost nevoie să se folosească lictorii ca să i se deschidă drum până la Capitoliu. De vreo două, trei ori era să fie asfixiat.

A doua zi, în ziua nonelor lui septembrie, el se prezentă în faţa Senatului şi-i adresă mulţumirile sale.

De două zile, alimentele se scumpiseră considerabil. La început, câteva voci, aţâţate de Clodius, strigară că începuse să se simtă influenţa înapoierii lui Cicero, dar vocile acestea fură înăbuşite.

Senatul se declară în şedinţă permanentă.

Mulţi doreau ca Pompei să fie însărcinat cu aprovizionarea oraşului.

Înapoierea lui Cicero reînnoise creditul lui Pompei.

Mulţimea îi striga lui Cicero:

— Pompei! Pompei! Propune-l pe Pompei!

Cicero făcu semn că vrea să vorbească. Lumea tăcu.

De mult nu i se mai auzise vocea, aşa încât vocea lui, Care altădată fusese atât de des auzită, era acum un lucru nou.

Cicero vorbi, şi vorbi frumos. Este adevărat că informaţia o avem de la el şi el nu are obiceiul să se denigreze.

— Feci et aceusate sentenţiam. Dixi.

După avizul său, se întocmi un senatusconsult ca să-l invite pe Pompei să ia conducerea aprovizionării.

La citirea senatusconsultului şi la auzul numelui lui Cicero, care îl determinase, poporul izbucni în aplauze.

A doua zi, Pompei acceptă, dar puse condiţiile sale: el se angaja, pe cinci ani, cu aprovizionarea Romei, dar voia să aibă cincisprezece locotenenţi. Primul numit a fost Cicero.

În consecinţă, consulii întocmiră un proiect care îi dădea lui Pompei, pe timp de cinci ani, sarcina de a se ocupa de organizarea aprovizionării cu alimente pe tot pământul.

Oamenii cu judecată găseau că era foarte bine aşa, când, printr-un amendament, cum am spune astăzi, Mellius a propus să i se acorde lui Pompei şi posibilitatea de a dispune de toate resursele financiare ale imperiului, de flotă şi de armată în măsură în care ar avea nevoie şi de a supune autorităţii sale pe guvernatorii provinciilor.

Cicero tăcea, pentru că aceasta nu-l mai interesa; apoi el, care-l cunoştea pe Pompei, omul celor două uşi, mai bine ca oricine, găsea, poate, că s-ar îi mers prea departe cu admiraţia aceasta exagerată.

A doua zi a avut loc o mare dezbatere cu privire la casele lui Cicero, atât aceea care fusese pur şi simplu rasă de pe suprafaţa pământului de Clodius, cât şi asupra aceleia în locul căreia se clădise un templu închinat Libertăţii.

Trebuia să se evite sacrilegiul de a se expropria un zeu sau o zeiţă.

Problema fu supusă spre rezolvare pontificilor, care au stabilit că: „Dacă acela care spune că a consacrat locul n-a acţionat nici în virtutea unei dispoziţii generale, nici în virtutea unui mandat emanând expres de la o lege, sau înscris, votate într-un plebiscit, restituirea va putea fi operată fără ca prin aceasta să se aducă vreo atingere religiei.”

Oh, sfânt ordin al iezuiţilor! Tu nu te tragi numai de la Ignaţiu de Loyola, ci existenţa ta se pierde în negura timpurilor!

Mare dezbatere în legătură cu această problemă.

Clodius vorbi trei ore fără să poată dovedi că a avut dreptul să facă ceea ce a făcut; dar poporul roman este un popor artist: el găseşte că Clodius foloseşte mai bine spada decât cuvântul şi că în privinţa cuvântului Cicero este maestrul lui Clodius. El îl fluieră pe Clodius şi decretul este votat.

Este stabilit acolo că locuinţa lui Cicero îi va fi restituită, că porticul lui Catul va fi refăcut pe banii statului; apoi i se alocă lui Cicero, drept daune-interese, două milioane de sesterţi pentru casa de la Roa, cinci sute de mii de sesterţi pentru cea de la Tusculum, două sute cincizeci de mii pentru cea de la Formio.

Dar şi Cicero şi oamenii cumsecade găsesc că este foarte puţin.

— Que aestimatio non modo vehementer ab optimo quoque, set etiam a plebe reprehenditur.

Clodius este înfrânt în Senat, după cum a fost şi în piaţa publică; dar Clodius nu este omul care să abandoneze lupta: la 4 none ale lui noiembrie, el îşi adună restul fostei sale armate de pe vremea când era tribun şi se năpusteşte cu aceste resturi asupra zidarilor şi cioplitori

Lor de piatră ocupaţi să reconstruiască locuinţa duşmanului său, îi goneşte, apoi asediază casa lui Quintus înarmaţi cu pietre şi, până la urmă, îi dau foc.

Remarcaţi că toate acestea se petrec în Roma, ziua în amiaza mare, în timp ce există acolo un Senat, consuli, pretori şi tribuni.

Este adevărat că Pompei era plecat să cumpere grâu.

La 5 ale idelor lui noiembrie, un nou atac.

Cicero cobora Via Sacra escortat de clienţi şi de curtea sa de cavaleri, când apare Clodius pe neaşteptate şi se repede asupra lui Cicero, scoţând strigăte înspăimântătoare; oamenii lui sunt înarmaţi cu pietre, cu ciomege şi cu spade. Cicero o rupe la fugă pur şi simplu. El găseşte deschisă uşa

la vestibulul lui Tetius şi se refugiază acolo împreună cu o parte din suită.

Acolo se baricadează şi ţin în respect pe vitejii lui Clodius.

Cicero primeşte întăriri, Clodius pierde şi de data aceasta.

— Aş fi putut pune să-l ucidă, spune Cicero; dar încep să tratez cu dietă, chirurgia mă oboseşte (Ipse occidi potuit şed ego dieta curare incipio, chirurgiae toedet).

Lăudărosul!

Cicero a greşit cruţându-l pe Clodius; căci, în ajunul idelor lui noiembrie, iată-l pe Clodius că-şi pune în minte să incendieze casa lui Milo de pe muntele Germatus, şi asta pe lumină, la a cincea oră din zi.

Şi-a recrutat ceata tot printre sclavi: zdrenţăroşii de care vorbeşte Safari în Ruy Blas sunt nişte regi indieni, pe lângă cei care urlă în spatele lui Clodius, înarmaţi cu săbii, scuturi şi torţe. Cartierul general al şefului este în casa lui Faustus Sylla.

Din fericire, Milo a fost prevenit; el posedă două case în acelaşi cartier: una pe care a cumpărat-o cu banii lui, alta pe care a moştenit-o de la Annius. În aceasta din urmă, Flaccus s-a închis cu o garnizoană.

Garnizoana, cu Flaccus în frunte, face o ieşire şi ieşirea aceasta pune în derută hoarda lui Clodius.

La rândul său, Clodius fuge şi el şi se ascunde în casa lui Publius Sylla. E căutat din pod şi până în pivniţă, dar zadarnic.

Flaccus şi Milon nu se gândesc să-l trateze prin dietă, ca Cicero, ci prin scalpel.

A doua zi se întruneşte Senatul.

Clodius nici nu mişcă. Milo îl acuză pe Clodius.

Dar comiţiile se vor întruni, Clodius va fi numit edil, primarul unui cartier din Roma.

— Ce ziceţi de un asemenea magistrat?

— Şi, odată edil, nu numai că nu va mai putea fi judecat, dar anunţă dinainte că va trece Roma prin foc şi sabie. E profesiunea lui de credinţă.

Ziua comiţiilor soseşte; Milo anunţă că augurii sunt nefavorabili, aşa că nu se va vota decât a doua zi.

A doua zi, înainte de a se crăpa de ziuă, Milo se duce în Câmpul lui Marte.

După cum se ştie, Câmpul lui Marte este masa verde pe care se joacă de-a alegerile. Astăzi va fi câmpul de luptă pe care se va decide situaţia dintre Milo şi Clodius.

Dacă Clodius s-ar prezenta, e mort.

Clodius nu se arată.

A doua zi, la 11 ale calendelor, Milo se prezintă în faţa comiţiilor, înainte de ivirea zorilor. Deodată îl observă pe Metellus, care trece în fugă.

Cine este acest Metellus? Cicero nu o spune. Nu cumva este Metellus Celer, fostul consul, Metellus cel Iute, cumnatul lui Clodius, rivalul lui Catul, al lui Cezar, al tuturor amanţilor soţiei sale? Nu. În anul 695 acesta se declarase împotriva cumnatului său şi murise subit. Întrebaţi cauza morţii şi vi se va răspunde: „L-a otrăvit nevastă-sa”.

Oricum ar fi, un Metellus oarecare încerca să ajungă în Câmpul lui Marte pe drum ocolit. Milo aleargă, îl ajunge, îi notifică protestul său ca tribun, iar Metellus se retrage în mijlocul huiduielior.

La 10 calende, se cade la învoială; la 8 noiembrie adunarea are loc.

La 8 noiembrie, la ora nouă seara, Milo obţine postul.

Clodius este acum un om pierdut; vestibulul casei sale e aproape gol; o lanternă veche luminează câţiva ticăloşi în zdrenţe.

Nu vor fi comiţii, sau cel puţin, nu vor fi comiţii decât ca Milo să-l acuze pe Clodius.

Dacă Milo îl întâlneşte pe Clodius pe stradă, Clodius este un om mort. Cicero îi scrie lui Atticus despre aceasta.

— Şi se inter viam obtulerit, occisum iri ab ipso Milone vedeo.

De data aceasta cel puţin, totul se sfârşeşte cu o puternică colică a lui Cicero, care durează zece zile şi pe care el o

pune pe seama ciupercilor şi a verzii de Bruxelles pe care le-a mâncat la ospăţul augural dat de Lentulus!

XXXIII Am spus că Pompei lipsea, fiind plecat să aprovizioneze Roma. Se dusese în Sicilia, în Sardinia şi în Africa şi făcuse aprovizionări considerabile.

În momentul când se pregătea să le pornească pe mare spre Roma, se iscă un vânt puternic. Toată lumea era de părere că Pompei nu trebuia să plece, dar el se urcă pe primul vas şi porunci să se ridice pânzele, spunând:

— Trebuie să plec, dar nu trebuie să şi trăiesc.

Pompei este încă în perioada lui de glorie, aşa că istoria notează toate cuvintele pe care le spune. Dar va veni Pharsalus şi ea le va uita, ca să înregistreze numai cuvintele lui Cezar.

Cu câtva timp mai înainte, Pompei mai lipsise o dată.

După ce se luptase primăvara, vara şi toamna – până când ploile desfundaseră drumurile, până când zăpada blocase trecerile, până când fluviile purtând sloiuri încetaseră să mai fie navigabile, Cezar venise la Lucca săşi ţină curtea.

Să-şi tină curtea, este cuvântul potrivit.

La Roma nu se vorbea despre el decât ca să se amintească o nouă victorie. În timp ce rivalii lui slăbeau în încăierări de la răscruce de drumuri, el, asemeni unui nou Adamastor, creştea la orizont.

Tot ce era mai ilustru în Roma şi în provincie venea la Lucca; Appius, guvernatorul Sardiniei. Nepos, proconsulul Spaniei etc. În timpul iernii anului 696, se găseau la Lucca o sută douăzeci de lictori purtând fascii şi peste două sute de senatori.

Veniseră şi Crassus şi Pompei.

Legăturile care uneau triumviratul erau într-un fel slăbite; cu ocazia acestei întrevederi ele fură strânse. Aici şi acum se hotărî ca Cezar să păstreze încă cinci ani proconsulatul Galiei, ca Pompei şi Crassus să fie numiţi consuli, ca Crassus şi Pompei să fie numiţi guvernatori de provincie ca să poată ţine în mâinile lor toate trupele din Republică.

Ca să se poată ajunge la alegerea lui Crassus şi a lui Pompei, Cezar scrise tuturor prietenilor săi din Roma. El acordă concedii multor soldaşi ca să-şi poată da voturile lor în comiţii.

Planurile acestea fuseseră stabilite pentru anul

699 de la fundarea Romei, cu cincizeci şi cinci de ani înaintea erei noastre.

Însă evenimentele pe care le-am povestit ne readuc în anul 698.

Anul 698 trece fără evenimente deosebite.

Clodius e complet doborât. Mai forţează el ici, colo câte o uşă, mai dă foc la câteva case, mai rupe câteva coaste în dreapta şi în stânga, dar seamănă cu un buldog căruia i-ai pus botniţă şi care este silit să lase nişte prăpădiţi de câini să mănânce din propria lui farfurie.

Cicero mănâncă atât de bine din farfuria lui Clodius, încât, profitând de absenţa acestuia, se duce pe Capitoliu şi sfărâmă tablele tribune în care erau înscrise actele înfăptuite sub tribunatul duşmanului său.

Când se întoarse, Clodius strigă că s-a produs o ilegalitate. S-au văzut hoţi care, în momentul arestării, strigau ei „hoţii!”

Cicero răspunse cu una din dilemele lui obişnuite.

— Fiind patrician, Clodius nu putea fi tribun al poporului; neputând fi tribun al poporului, actele din timpul tribunatului său sunt neavenite; actele tribunatului său fiind neavenite, oricine le poate distruge.

Dar, din cauza acestei distrugeri, Cicero provocă o discuţie între el şi Cato, la care nu se aştepta.

Pe aceste table erau înscrise misiunile lui Cato la Bizanţ şi în Cipru, or Cato ţinea foarte mult să nu dispară urma trecerii sale prin afacerile publice.

Cum se termină această ceartă? Din nefericire, Cicero nu vorbeşte despre ea în scrisorile sale, iar Plutarh nu scrie decât câteva cuvinte:

— Prin aceasta, Cicero dădu lui Cato o lovitură care n-avu nici o consecinţă, dar care, totuşi, aruncă o mare răceală peste prietenia lor.

Întreg anul se petrecu, nu se ştie cum, în mici şicane.

Pompei îl însărcinează pe Gabinius să-l reinstaleze pe Ptolemeu în drepturile sale regale şi Gabinius se întoarce, încovoiat sub greutatea milioanelor, ceea ce îl face pe Crassus să dorească şi mai mult plecarea în Siria; dar pentru aceasta, am mai spus-o, e nevoie ca Crassus şi Pompei să fie consuli.

Şi astfel se ajunge în anul 699 de la fundarea Romei.

Se zvonea peste tot că, în urma unei consfătuiri cu Cezar, lumea fusese împărţită între cei trei bărbaţi. Când se află că Crassus şi Pompei aveau să se prezinte Împreună la consulat nu mai rămase nici o îndoială.

— Candidezi pentru consulat? Îl întrebară Marceii cus şi Domitius pe Pompei.

— Poate da, poate nu, răspunse acesta.

— Dar, bine, la o întrebare precisă, dă un răspuns precis.

— Ei bine, spuse Pompei, voi candida în interesul celor buni şi împotriva celor răi.

O astfel de alianţă nu era de natură să liniştească pe toţi cei ce mai ţineau cât de puţin încă, n-am spune la Republică, ci la numele Republicii. Fu întrebat Crassus; răspunsul său fu mai modest.

— Voi candida la această magistratură, spuse el, dacă cred că am să pot fi folositor statului; dacă nu, mă voi abţine.

Răspunsul orgolios al lui Pompei, răspunsul ambiguu al lui Crassus, făcură pe câţiva competitori să îndrăznească să-şi pună candidatura. Dar când situaţia se contură cu toată claritatea, când Crassus şi Pompei fură văzuţi că se prezintă oficial, toţi candidaţii se retraseră, cu excepţia lui Domitius.

Îl susţinea Cato, după cum îl susţinuse şi pe Bibulus împotriva lui Cezar.

După cum se ştie, Cato nu se jena. El mergea prin pieţele publice şi spunea că Pompei şi Crassus în realitate nu

urmăreau consulatul, ci tirania; că scopul lor nu era o magistratură la Roma, ci să obţină stăpânirea unor provincii importanţe şi comanda unor puternice forţe militare.

Răspândind asemenea cuvinte şi susţinând asemenea alegaţii, el îl încuraja pe Domitius, spunându-i să nu-şi piardă speranţa şi convingându-l că luptă pentru libertatea comună.

Şi în jurul lor lumea repeta:

— În adevăr, Cato are dreptate, de ce oamenii aceştia, care au mai fost consuli împreună, mai pretind tot împreună un al doilea consulat? De ce împreună şi nu doar unul din ei? Oare lumea duce lipsă de cetăţeni care să fie demni de a sta alături de Crassus şi Pompei?

Pompei se sperie. În astfel de lupte, Pompei se speria uşor şi atunci, ca un adevărat soldat, recurgea la forţă.

El pregăti un atac împotriva lui Domitius. Pe când acesta, însoţit de câţiva amici printre care şi Cato, se îndrepta spre Formu, înainte de a se face ziuă, oamenii lui Pompei se aruncară asupra micului grup, nici mai mult nici mai puţin de parcă ar fi fost oamenii lui Clodius, uciseră servitorii care purtau torteie şi-l răniră pe Cato.

Din fericire toate acestea se petreceau destul de aproape de casa lui Domitius, aşa încât acesta împreună cu cei câţiva amici care mai rămăseseră cu el se refugiară acolo.

Oamenii lui Pompei blocară casa şi, în absenta rivalului lor, Pompei şi Crassus putură, în linişte, să fie numiţi consuli.

Dar un pericol îi ameninţa.

Cato solicita pretura; Cato, care devenise duşmanul lor de moarte şi căruia de-abia i se vindecase rana căpătată pe când îl însoţea pe Domitius spre Forum.

Aşa că se hotărî înlăturarea lui Cato, dar nu prin violentă.

Cato avea o gură foarte mare şi, când striga, era, dacă nu ascultată, cel puţin auzită în toată Roma.

Crassus şi Pompei erau bogaţi; aşa că se risipiră câteva milioane printre tribuni. Şi Cato eşuă.

Pretori fură numiţi Antias şi Vatinius: amândoi oamenii lui Pompei şi ai lui Crassus. Siguri că nu vor întâlni vreo opoziţie, ei împinseră înainte pe Trebonius, tribunul poporului, care proclamă decretele întocmite la Lucca.

Cezar primi în continuare pe cinci ani guvernarea Galiei.

Crassus şi Pompei traseră la sorţi Siria şi cele două Spânii: Siria îi reveni lui Crassus, iar Şpaniile lui Pompei.

Toţi obţinură ceea ce-şi doriseră.

Crassus, care voia Siria ca să pornească război contra părţilor, avea Siria; Pompei, care cunoştea Spania şi care conta să strângă acolo, adică la porţile Italiei, soldaţii de care ar fi avut nevoie într-o zi pentru planurile sale, deţinea Spania fără să fie obligat să-şi părăsească soţia, de care era din ce în ce mai îndrăgostit; în sfârşit, poporul, care credea că nimic nu se putea face la Roma fără Pompei, îl păstra pe Pompei la Roma.

Dar dintre toţi cel mai fericit era Crassus. Milioanele lui Gabinius nu-l lăsau să doarmă.

Între Mitridate şi Temistocle era vorba de lauri; între Gabinius şi Crassus era vorba de milioane XXXIII În ochii pesimistului acela de Cato lucrurile mergeau din rău în mai rău.

Cicero învăţase pe propria lui piele să fie înţelept. Mai ironiza el, este adevărat, dar foarte discret – căci nu se putea împiedica să nu ironizeze – însă îl saluta pe Pompei şi-i surâdea sau îi scria lui Cezar pe care îl privea ca pe un alt eu al său.

Este adevărat că şi Cezar îi făcea tot felul de amabilităţi, dar, bineînţeles, numai epistolare.

„Mi-l recomanzi pe M. Orfius, îi scria el, l-aş face regele galilor, dacă n-ai prefera să-l fac locotenentul lui Lepta.” „Dacă mai ai pe cineva să-mi trimiţi ca să-l îmbogăţesc, trimite-l!”

Iată cum se proceda la Roma; şi Cato îl trimitea pe Tribatius; „îl trecea, spunea el, din mâinile sale în mâinile credincioase şi victorioase ale lui Cezar”.

Apoi termina: „Ai grijă de sănătatea ta şi iubeşte-mă cum te iubesc şi eu” (Et me ut amas, ama).

Inutil să spunem că Cicero nu-şi mai bate joc de Crassus – cel puţin cu voce tare; doar în scrisorile sale confidenţiale continuă să-l mai numească Chelul şi Milionarul; el îi aplaudă proiectele când îl întâlneşte şi-l felicită pentru viitoarele sale victorii asupra părţilor, iar acesta îi încredinţează planurile pe care şi le face.

Victoriile sale asupra părţilor! El nu se va mărgini la părţi: el va arăta că victoriile lui Lucullus asupra lui Tigran şi ale lui Pompei contra lui Mitridate nu sunt decât nişte jocuri de copii; el va reînnoi marşul triumfător al lui Alexandru, va pătrunde în India prin Bactriana şi nu se va opri decât la marea exterioară!

Şi, totuşi, decretul care îl numea pe Crassus proconsul în Siria nu pomeneşte nimic de războiul cu părţii, deşi toată lumea ştia că aceasta era ideea fixă a lui Crassus; chiar şi Cezar, care îi scria din Galia ca să-i laude proiectul, îndemnându-l să-l ducă la bun sfârşit.

Plutarh nu vorbeşte în această perioadă decât despre amorul lui Pompei; actul cel mai important al consulatului său este să-şi plimbe soţia prin toată Italia: o arată populaţiei, vrea să fie admirată cea pe care o iubeşte, iar în Privinţa Iuliei, nu se vorbeşte decât despre ataşamantul său pentru Pompei.

În mijlocul frivolităţilor conjugale din timpul acela, e un adevărat scandal dragostea unei soţii de douăzeci de ani pentru soţul ei de cincizeci.

De aceea Plutarh se crede obligat să justifice temeinic această dragoste: „Tandreţea aceasta se explică, spune el, prin înţelepciunea soţului şi. Prin seriozitatea naturală a lui Pompei, care neavând nimic aspru în el, făcea compania lui plăcută şi încântătoare”.

Iar amănuntele de intimitate trebuie crezute, căci sunt date, de cine credeţi? De o femeie care trebuie să se fi priceput la aşa ceva: curtezana Flora.

Din nefericire, Pompei nu avea să stea mereu lângă soţia sa.

Aveau să fie numiţi noi edili, iar în calitatea lui de consul Pompei trebuia să prezideze alegerea.

Se duse în Câmpul lui Marte. Alegerea a fost furtunoasă, s-a ajuns la încăierare; numeroase persoane au fost ucise sau rănite în jurul lui Pompei, până şi toga sa fu mânjită de sânge, aşa că a fost nevoit să-şi schimbe îmbrăcămintea. Pompei ceru să i se aducă o altă togă şi o trimise acasă pe cea plină de sânge.

La vederea sângelui, Iulia crezu că soţul ei fusese asasinat şi leşină.

Era însărcinată.

Leşinul fu lung; el atinse izvorul vieţii; copilul fu ucis în sânul mamei, iar Iulia născu un copil mort.

Această mică dramă domestică provocă interesul Romei pentru Pompei şi făcu să se creadă în dragostea adevărată a soţiei pentru soţ.

Trei luni mai târziu, Roma avu o nouă probă despre această dragoste: se anunţă în mod oficial clienţilor vilei de pe muntele Albano că Iulia era însărcinată.

Pentru a-şi face popularitate, sau pentru a sărbători această veste fericită, nu se ştie, Pompei anunţă că oferă jocuri. Dar pe Roma puţin o interesa motivul; ea avea ocazia să se distreze.

Pompei spunea că avea să celebreze astfel ziua lui Venus Victorioasa.

Jocurile pe care Pompei le oferea Romei erau nişte vânători de fiare sălbatice.

Or, asemenea vânători constituiau spectacolul care Plăcea cel mai mult romanilor: prima care avusese loc fusese magnifică şi înfiorătoare în acelaşi timp.

Pe la anul 503 de la fundarea Romei, se uciseseră în Circ, cu săgeţi şi lovituri de lance, o sută patruzeci şi doi de elefanţi. Nu era un lux, ci o necesitate: elefanţii aceştia fuseseră capturaţi într-o luptă cu cartaginezii, iar

Republica, prea săracă să-i poată hrăni şi prea prudentă ca să-i dea aliaţilor săi, hotărâse să fie ucişi.

În anul 583, cu ocazia jocurilor oferite de Scipio Nasica şi P. Lentulus s-au văzut lupte cu şaizeci şi trei de pantere şi patruzeci de alte animale, printre care urşi şi elefanţi.

În anul 655, în timpul edilităţii sale curule, Clodius Pulcher – desigur că tatăl lui Clodius al nostru – a pus să se lupte elefanţi între ei.

Un simplu cetăţean, pe nume P. Servilius, îşi dobândise un fel de celebritate pentru că oferise o vânătoare în care fuseseră ucişi trei sute de urşi şi tot atâtea pantere şi leoparzi.

Sylla, pretorul, oferise o vânătoare de o sută de lei cu coamă, adică lei din Atlas, căci leii din Numidia, din Abisinia şi din Yemen sunt lipsiţi de o asemenea podoabă.

Îh sfârşit, depăşind totul, Pompei oferea de data aceasta o vânătoare de şase sute de lei, din care trei sute cincisprezece cu coamă şi de douăzeci de elefanţi.

Gladiatori şi criminali luptau contra leilor; getuli, înarmaţi cu săgeţi şi cu suliţe, contra elefanţilor.

Un vechi senatusconsult interzicea aducerea de pantere în Italia, de teamă, desigur, că dacă ar fi scăpat o pereche din aceste animale, să nu se înmulţească şi să nu facă ravagii. Insă în anul 670, adică treizeci de ani înainte de epoca la care am ajuns, tribunul C. Aufidius aduse această problemă în faţa poporului. Poporul, căruia îi era indiferent dacă ar fi fost mâncaţi câţiva provinciali, anulă senatusqonsultul.

Scaurus prinse mingea din >zbor, profită de abolirea legii şi aduse pentru a fi ucise o sută cincizeci de pantere în jocurile din timpul edilităţii sale. În timpul primului său consulat Pompei oferise până la patru sute zece!

Întrebarea firească pe care ne-o punem, văzând asemenea cantităţi, este de unde şi cum se luau – de exemplu – trei sute de lei cu coamă ca să fie ucişi în faţa poporului roman.

Foarte simplu: anumitor popoare li se impunea tribut În bani, altora tributuri în animale sălbatice; aşa era impusă

Africa.

Dar ce cantitate uriaşă de fiare hrănea Africa, în acea vreme, ca să se poată strânge asemenea contribuţii, fără să sece izvorul? Apoi, mai ţineţi seama că era vorba de vânători de hăitaşi în care vânătorul trebuia să prindă vânatul viu, fără să-l lovească sau să-l rănească. Şi ce vânat! Hipopotami, crocodili, pantere, lei, rinoceri şi elefanţi!

În aşteptarea jocurilor, animalele acestea erau închise în cuşti; poporul avea voie să le viziteze şi exista dubla plăcere de a le vedea luptându-se mai întâi în imaginaţie şi apoi în realitate.

Pompei ajunsese la punctul culminant al fericirii şi al bogăţiei. O nenorocire personală avea să fie, însă, primul avertisment al destinului.

Iulia nu reuşise să-şi revină complet din emoţia pe care i-o provocase vederea îmbrăcăminţii lui Pompei mânjită de sânge; cea de-a doua sarcină a ei fusese bolnăvicioasă, iar femeia muri în timpul naşterii. Copilul fu scos viu, dar după o săptămână muri şi el.

Pompei era disperat; el voia să-şi înmormânteze soţia în vila sa de pe muntele Albano, pentru a avea mormântul ei în permanentă în fata ochilor, dar poporul se năpusti în palat, luă cu forja cadavrul şi-l duse pe Câmpul lui Marte.

Acolo îl arse pe rug cu mare pompă, cu parfumuri şi aromate.

Dar poporul făcea aceste onoruri fiicei lui Cezar care lipsea, nu soţiei lui Pompei care era de fată, iar numele lui Cezar străbătu oraşul de la un capăt la altul, în legătură cu această ceremonie funebră, aşa cum dealtfel se întâmplă întotdeauna. Niciodată lumea nu se ocupase atât de mult de el, ca în timpul acestei absente.

Între timp, Crassus se pregătea să plece în Siria.

Dar, înainte de plecarea lui Crassus, un mare eveniment avea să se petreacă la Roma.

XXXIV Consulatul lui Pompei şi al lui Crassus expirase. Annius Milo, Plautus Hypsoeus şi Metellus Scipio îşi

prezentară candidatura la consulat.

Clodius se prezenta pentru a candida la pretură. ^- Am Mai spus-o, pretura era magistratura care se solicita de cei ruinaţi; un om care solicita pretura era un om care le spunea creditorilor săi: „Hotărât lucru, mă supun: daţi-mi voturile voastre, iar eu vă voi plăti, de pe urma administraţilor mei, şi dobânda şi capitalul”.

Se cunoaşte duşmănia dintre Milo şi Clodius.

Clodius înţelegea un lucru: că pretura sa era nulă dacă Milo ajungea consul.

Aşa că începu să submineze candidatura lui Milo şi s-o susţină pe a lui Scipio şi Hypsoeus.

Atunci, scenele cu crime şi cu incendii pe care le-am mai povestit se reînnoiră; scenele acestea întrerupeau comiţiile în fiecare moment, aşa că se ajunse în luna ianuarie fără să se fi ales nici consulii, nici pretorii.

Oamenii cumsecade erau pentru Milo; poporul – observaţi că în antichitate poporul este separat întotdeauna de oamenii cumsecade – poporul era pentru Hypsoeus şi Scipio.

Senatul, văzând că nu se stabileşte nimic, numi un interrex.

Acest interrex era Emilius Lepidus.

Ce era un interrex?

Vom explica imediat.

Când, din cauza opoziţiei tribunilor sau din cauza unor auguri nefavorabili, comiţiile întârziau prea mult iar consulii nu erau aleşi la începutul anului, era ceea ce se chema un interregn, având în vedere că consulii îşi părăseau funcţiile lor fără să aibă succesori.

Atunci Senatul se îngrijea de conducerea statului creând un interrex; interrexul este un magistrat cu putere egală cu a consulilor, dar care nu poate să dureze mai mult de cinci zile. El avea obligaţia să convoace comiţiile, să le prezideze şi să încredinţeze puterea consulilor de îndată ce erau aleşi.

Dacă în timp de cinci zile consulii nu sunt aleşi, atunci se numeşte un alt interrex.

Citiţi-l pe Tit Liviu; el vă va spune că s-a întâmplat o dată ca puterea consulară să rămână timp de cincizeci şi cinci de zile în mâinile a unsprezece interregi numiţi unul după altul.

Or, a doua zi după ce Emilius Lepidus fusese numit interrex, la 13 calende ale lui februarie, 20 ianuarie după calendarul modern, Milo se îndrepta spre Lanuvium, oraş municipiu al cărui dictator era, pentru a alege un flamin. Pe la ora a noua din zi, adică la trei după-amiază întâlni pe Clodius, care venea de la Ariccia şi care se oprise lângă templul zeiţei Bona, pentru a vorbi cu decurionul aricienilor.

Clodius era călare; treizeci de sclavi îl urmau înarmaţi cu paloşe; alături de el era un cavaler roman, Cassidus Schola, şi doi plebei, doi oameni noi, doi ţărani, P. Pompenius şi C. Clodius, nepotul său.

Milo călătorea în car; el intrase pe Via Appia dintr-un drum lăturalnic, tocmai în locul unde se află acum localitatea Genzano, şi urmase Via Appia, găsindu-se în felul acesta în dreptul localităţii Albano, atunci când îl întâlni pe Clodius. Împreună cu el era soţia sa, Fausta, şi amicul său M. Tufius; suita lui de sclavi era cel puţin de două ori mai numeroasă decât a lui Clodius; în plus, mai avea cu el vreo douăzeci de gladiatori, printre care doi oameni renumiţi pentru forţă şi îndemânare: Eudamus şi Birria.

Eudamus şi Birria mergeau în urmă, formând ariergarda; ei se încăierară cu sclavii lui Clodius. Acesta, auzind gălăgie, veni în grabă. Îl cunoaştem pe Clodius. El se îndreptă ameninţător spre cei doi gladiatori. Unul dintre ei îi dădu o lovitură de lance care îi străbătu umărul.

Grav rănit, Clodius se prăbuşi de pe cal.

Cei doi gladiatori, neştiind dacă au făcut bine sau rău, se grăbiră să ajungă escorta lui Milo.

În timpul acesta, sclavii lui Clodius îl duseră într-o tavernă.

Cei doi gladiatori, privind în urmă să vadă dacă nu erau urmăriţi, văzuseră taverna în care fusese dus Clodius.

Milo observă o oarecare rumoare în escortă.

Se şuşotea, se privea în urmă; unii râdeau, alţii păreau îngrijoraţi.

Milo întrebă ce se întâmplase.

Şeful sclavilor se apropie de carul care se oprise şi-i povesti stăpânului său că unul din gladiatori rănise grav pe Clodius, care fusese transportat într-o tavernă; şi cu degetul indică taverna.

Milo se gândi un moment.

— Dacă e rănit, mai bine să moară. Mai rău nu mi se poate întâmplă: dimpotrivă!

Şi adresându-se şefului sclavilor, adăugă:

— Fustenus, ia cincizeci de oameni, forţează taverna Şi fă în aşa fel ca Clodius să fie lichidat în timpul încăierării.

Fustenus luă cincizeci de sclavi, porni şi se apucă să-l caute pe Clodius. Acesta se ascunsese, dar Fustenus răscoli totul şi sfârşi prin a da peste el.

Zece minute mai târziu, un cadavru zăcea pe Via Appia, cu faţa în ţărână.

Bineînţeles, Milo nu se oprise ca să vadă execuţia; el îşi continuase drumul, având toată încrederea în Fustenus.

După cum am văzut, acesta nu-i trădase încrederea.

Un senator, Sextus Toedius, se întorcea la Roma, de la ţară. El văzu un cadavru în mijlocul drumului, coborî din lectică, cercetă cadavrul şi recunoscu că este al lui Clodius.

Atunci, porunci să se aşeze cadavrul în lectică iar el, mergând pe jos, îl aduse la Roma.

După ce fusese expropriat de casele lui Cicero, Clodius cumpărase de la Scaurus un fel de palat pe muntele Palatin. Acolo Sextus Toedius depuse cadavrul.

La vestea celor petrecute, Fulvia veni în grabă.

— Clodius era adorat de femei şi mai ales de soţia lui.

— Fulvia începu să scoată strigăte disperate şi apăru în pragul casei smulgându-şi părul din cap, lovindu-şi faţa şi

arătând toga însângerată.

Într-o clipă, casa se umplu de lume. Moartea lui Clodius îi reînviase popularitatea.

Toate acestea se petreceau chiar în seara morţii. Corpul ajunsese pe Palatin spre prima oră din noapte, adică pe la ora şase seara.

Noaptea se scurse în bocetele Fulviei şi în planurile de răzbunare făcute de clienţii lui Clodius.

A doua zi în zori, numărul mulţimii crescu; aproape opt mii de oameni se înghesuiau în jurul casei şi se înghesuiau atât de tare, încât trei sau patru persoane fură sufocate.

În mulţimea aceasta se găseau doi tribuni ai poporului, Minutius Plancus şi Pomponius Rufus. La îndemnul lor, plebea luă cadavrul gol, dar încălţat.

— Adică aşa cum era când fusese aşezat pe pat, ca să i se cerceteze rănile – îl luă şi-l duse la rostre, unde Plancus şi Rufus, partizanii lui Clodius, începură, prin cuvinte înflăcărate, să instige poporul împotriva ucigaşului.

Apoi, partizanii şi sclavii cărora Clodius le promisese de atâtea ori libertatea ridicară corpul şi-l coborâră în curia Hostilia, unde îl arseră improvizând un rug din băncile şi mesele tribunalelor şi Senatului. Rugul fu aprins cu caietele scriitorilor librari.

Din cauza vântului, de la rug luă foc curia; de la curie focul se întinse la faimoasa bazilică Porcia pe care, ne amintim, o apărase Cato cu preţul vieţii şi care arse până în temelii.

De aici, fanaticii porniră în goană să asedieze casa lui Milo şi a interregelui.

Milo nu era acasă: împotriva lui era pur şi simplu un act de răzbunare; însă contra lui Lepidus era un act politic. Voiau să-i silească să adune comiţiile şi, profitând de iritarea care se manifestase împotriva lui Milo, să se obţină cu forţa numirea lui Scipio şi a lui Hypsoeus.

Dar Lepidus nu se lăsă intimidat. El închise porţile, îşi adună sclavii, servitorii şi garda care îi era dată ca interrex,

luă comanda şi respinse pe asediatori cu o ploaie de săgeţi. Vreo doisprezece rămaseră pe câmpul de bătaie.

Ceilalţi, văzând aceasta, se întoarseră în Forum, luară fascele de pe patul libitinar şi le duseră la casa lui Schipio şi Hypsoeus, care nu îndrăzniră să le primească.

Atunci, poporul le duse lui Pompei – care stătea retras, ca de obicei, în grădinile sale – şi-l salută cu strigăte puternice de consul şi dictator. Apoi acelaşi popor, amintindu-şi că vreo opt sau zece din ai săi fuseseră ucişi sau răniţi de Lepidus şi de servitorii acestuia, se întoarse ca să asedieze casa interregelui, care, în cele din urmă fu cucerită, în a cincea zi a interregnului.

Porţile fură sfărâmate iar furioşii se năpustiră în toată casa, răsturnând chipurile strămoşilor familiei Emilia aşezate în atrium, distruseră patul şi mobilele Corneliei, soţia lui Lepidus, şi-l asediară pe acesta în partea din fund a casei, unde l-ar fi ucis dacă Milo, care după ce fugise din Roma se întoarse cu o armată de partizani pentru a cere convocarea comiţiilor, nu i-ar fi venit în ajutor şi nu l-ar fi despresurat.

Roma era literalmente sub foc şi sânge: sângele curgea pe străzi iar incendiul curiei şi al bazilicii continua să fumege.

XXXIII Agitaţiile acestea contrabalansară uciderea lui Clodius, în aşa fel încât, după cum se vede, Milo, aflând revirimentul care se produsese în favoarea sa, nu ezitase să se întoarcă la Roma.

Odată intrat în Roma, el îşi continuă candidatura şi distribui public, oricărui cetăţean care ar fi voit să primească, o mie de aşi.

Dar dărnicia sa nu avu nici un rezultat. Uciderea lui Clodius rănise prea adânc inima poporului; o ură furioasă ţâşnise contra lui Milo din această rană. Zadarnic îi luară apărarea tribunul M. Caelius, Q. Hortensius, T. Cicero, Marcellus, Cato şi Faustus Sylla. Nimic nu putea calma agitaţia pornită împotriva lui. În fiecare zi, comiţiile erau tulburate de vreo nouă mişcare. În cele din urmă, aceste

agitaţii fură atât de grave, încât un senatusconsult ordonă interregelui, tribunilor poporului şi lui Pompei, căruia ne amintim că poporul îi dusese fasciile, să aibă grijă ca Republica să nu aibă ceva de suferit.

Cât de străin era Pompei de aceste tulburări? Este greu de spus. Fapt este că ele îi aduseră profituri numai lui.

La 5 calende ale lui martie, 23 februarie, interrex Servius Sulpicius îl proclamă pe Pompei consul unic, iar acesta îşi luă imediat magistratura în primire.

Odată ajuns la putere, Pompei înţelese că pentru a-şi menţine autoritatea era nevoie să se instaureze imediat o stare de linişte. Or, de cine era tulburată liniştea? De cei care cereau judecarea lui Milo.

În realitate, Milo era vinovat sau numai acuzat că pusese să fie asasinat Clodius? Era Clodius, incontestabil, cetăţean roman? De bună seamă. Trebuia, deci, ca Milo să fie urmărit şi pedepsit dacă ar fi fost recunoscut vinovat, sau achitat dacă ar fi fost recunoscut nevinovat? Tot incontestabil.

Pompei se hotărî, deci, să-l pună sub acuzare pe Milo, deşi Milo era omul său şi cu toate că trei ani mai înainte Milo fusese instigat de el.

Aşadar, la trei zile după instalarea sa, el ceru un senatusconsult care îl autoriza să înfiinţeze două tribunale excepţionale, instanţe fără apel, care să poată judeca cu mai multă atenţie şi cu mai multă severitate decât tribunalele obişnuite.

Astfel procedând însemna să încerci dictatura: nimeni nu s-a îndoit de aceasta.

Tribunul Caelius s-a opus cu toată puterea creării acestor tribunale excepţionale; însă Pompei, simţind că avea de partea lui pe toţi cei cărora nu le păsa că el face dictatură, numai să redea liniştea Romei, Pompei declară că nu-i păsa de opoziţia tribunilor şi că, dacă ar fi fost nevoie, ar fi recurs la arme ca să apere Republica.

Sărmana Republică! Cu adevărat avea nevoie să fie apărată.

Opoziţia tribunului a fost înăbuşită prin presiunea exercitată de clasele bogate şi aristocrate. Legea cerută de Pompei fu votată; se înfiinţară două tribunale speciale şi se formulară trei acuzaţii împotriva autorilor tulburărilor; una de violenţă – în care era cuprinsă uciderea lui Clodius şi incendierea curiei Hostilia şi a bazilicii Porcia; alta – de uneltire; a treia, de ademenire de voturi.

Poporul îl alese pe L. Domitius Ahenobarbus chestor pentru completul care trebuia să judece violenţa şi uneltirea şi pe A. Torquatus pentru completul care avea să judece ademenirea de voturi. După cum îl indică numele, chestorul era în acelaşi timp ceea ce este la noi judecătorul de instrucţie şi procurorul imperial.

Cel mai în vârstă din familia Clodius, Appius Clodius susţinea acuzarea de violenţă şi de uneltire.

Iată acuzarea susţinută de Appius Clodius: „în timpul celui de-al treilea consulat al lui Pompei cel Mare, consul unic, la 8 ale idelor lui aprilie (în ziua G-a din luna aprilie a noastră), înaintea chestorilor Domitius şi Torquatus, Appius Clodius declară că, în virtutea legii Pompeia despre violenţă, el îl acuză pe T. Annius Milo, spunând că în ziua de 3 calende ale lui februarie trecut numitul Milo a pus să fie assasinat Clodius în taverna lui Coponius, de pe Via Appia. El cere deci ca, potrivit legii Pompeia, T. Annius Milo să fie condamnat la interdicţia apei şi a focului”.

Aceasta însemna exilul. Se ştie că un cetăţean roman nu putea fi condamnat la moarte.

Domitius reţinu pe Appius Clodius ca acuzator şi pe Annius Milo ca acuzat, şi fixă prezentarea în faţa judecătorilor pentru a 6 zi a idelor lui aprilie (8 aprilie) I se acordară, deci, zece zile lui Milo ca să-şi pregătească apărarea.

Dezbaterea se ţinu, ca de obicei, în Forum, la

Tribunalul pretorului, situat între Via Sacra şi canal. Ea începu la prima oră a zilei, adică la ora şase de dimineaţă.

S-ar fi zis că, la Roma, nimeni nu se culcase în noaptea de 7 spre 8 aprilie, atât de înţesată de lume era piaţa, când soarele se ivi în spatele munţilor Sabini.

În timpul nopţii, această mare de oameni se urcase de pe caldarâmul pieţii pe treptele templelor, care păreau nişte gradene făcute special ca să primească spectatori; apoi de pe trepte pe temple, sus, încât toate acoperişurile erau înţesate de curioşi, care unduiau asemeni unui lan aerian. Lumea se urcase pe temniţa publică, pe templele Fortunei şi al Concordiei, pe Tabularium, pe zidurile Capitoliului, pe bazilica lui Paulus, pe bazilica Argentaria, pe arcul lui Ianus, pe arcul lui Fabius, pe Grecostaze şi chiar pe muntele Palatin.

Este de la sine înţeles că trei sferturi din spectatori nu puteau auzi nimic, în sensul exact al cuvântului, dar pentru romani ca şi pentru italienii moderni, a vedea însemna a auzi.

La ora şase şi jumătate de dimineaţă, un crainic se urcă la tribună şi anunţă pe acuzator şi pe acuzat.

Şi aproape în acelaşi moment îşi făcură apariţia şi unul şi celălalt.

Un murmur însoţi apariţia lui Milo, nu atât pentru că el era ucigaşul lui Clodius, ci pentru că Milo, nesocotind comportarea obişnuită, nu-şi lăsase nici barbă, nici păr mare – fapt care, mai ales la păr, nu se putea observa în zece zile – şi pentru că purta o togă elegantă, în locul unei togi murdare şi zdrenţuite, cum se obişnuia în asemenea ocazie.

În plus, nu afecta nici acel aer umil şi supus pe care îl lua, la Roma, acuzatul în faţa judecătorilor.

Amicii şi rudele sale îl însoţeau şi făceau un puternic contrast cu el, prin înfăţişarea lor tristă, prin costumele lor zdrenţuite.

El avea şase apărători în fruntea cărora mergea Cicero, oratorul cauzei.

Acuzatorul, acuzatul şi apărătorii îşi ocupară locurile.

Apoi, Domitius ceru să se aducă mici globuri pe care se găseau înscrise numele tuturor cetăţenilor aflaţi pe o listă întocmită de Pompei. El aruncă aceste globuri întrun oş şi scoase din ele optzeci şi una care reprezentau optzeci şi unu de nume, adică numărul total al Judecătorilor fixaţi prin legea Pompeia.

Fiecare judecător – care aştepta în locul indicat pentru toţi cei înscrişi pe listă – pe măsură ce era strigat, se îndrepta spre locul fixat în hemiciclu, în afară de cazul că nu se scuza, ca să nu participe la judecare.

Odată tribunalul format, chestorul ceru judecătorilor să depună jurământul. Numai el nu prestă jurământ, ţinând seama că el nu era judecător care să pronunţe o hotărâre, ci judecător de instrucţie, conducător al dezbaterilor, raportor al voturilor şi cel care aplica sancţiunea.

De obicei, dezbaterile începeau prin pledoaria acuzatoruli, apoi urma audierea martorilor aduşi de el; însă, de data aceasta, se aflau sub imperiul legii Pompeia, care dispunea să se înceapă cu audierea martorilor.

Aşa că mai întâi fură audiaţi martorii.

Audierea martorilor dură de la ora şapte de dimineaţă până la ora patru după-amiază.

Pe la ora a doua, crainicul anunţă că se terminase cu audierea martorilor.

Ziua întreagă fusese ocupată cu această primă formalitate.

Mulţimea începuse să se retragă, când Minutius se urcă la tribună şi începu să strige:

— Popor, mâine se va hotărî soarta infamului Milo. Închide tavernele şi vino aici ca să-l împiedicăm pe asasin să scape de la o dreaptă răzbunare.

— Judecători, strigă Cicero, la rândul său, auziţi? Oamenii aceştia pe care Clodius îi hrănea din tâlhării şi furturi sunt invitaţi aici, mâine, ca să vă indice hotărâre. Fie ca această

ameninţare, care se face cu atâta îndrăzneală, să vă fie un avertisment ca să faceţi dreptate deplină unui cetăţean care, pentru mântuirea oamenilor cinstiţi, a ţinut mereu piept-bandiţilor de toate felurile şi ameninţărilor de orice fel ar fi fost ele.

Lumea se risipi în mijlocul unui tumult înfricoşător XXXVI Cum este de la sine înţeles, noaptea fu folosită cât mai bine, de către ambele tabere.

Crassus, care nu se arătase deloc în timpul zilei, fu foarte activ odată cu venirea întunericului.

Pentru a-şi consolida popularitatea, el se declarase în Favoarea lui Clodius. Vizită pe judecătorii care erau situaţi în posturile cele mai înalte; pe alţii îi chemă la el; răspândi bani cu pumnii plini, garantă pentru claudieni, reînnoi această garanţie, depăşi tot ceea ce se făcuse cu ocazia acuzaţiei adusă altădată mortului.

A doua zi, 2 ide ale lui aprilie, ziua în care trebuia să se pronunţe hotărârea, aşa cum spusese în ajun, Minutius, toate tavernele fură închise.

Întrucât era de temut să nu se producă vreo ofensă sau acte de violenţă faţă de tribunal, Pompei aşează trupe de jur împrejurul Forumului şi pe treptele templelor, aşa încât razele soarelui se răsfrângeau în cuirase, în spade şi în lănci, în toate direcţiile.

Se formase ca o centură de fier şi foc.

Abia la a doua oră a zilei, adică la şapte dimineaţa, judecătorii îşi ocupară locurile, iar crainicul ceru să se facă linişte.

Se procedă la apelul judecătorilor, apoi chestorul ceru linişte la rândul său.

După ce se făcu tăcere, în măsura în care aşa ceva era cu putinţă ţinând seama de o asemenea mulţime, acuzatorii avură cuvântul.

Ei erau Appius Clodius, fratele său mai mic, Marcus Antonius şi Valerius Nepos.

Ei vorbiră două ore, cât le era îngăduit de lege.

— Tribunalele romane luaseră măsura înţeleaptă, nesocotită de ai noştri, de a limita timpul de vorbire acordat avocaţilor.

Milo avusese grijă să-l ducă pe Cicero cu lectica sa.

Am spus, Cicero nu era prea viteaz.

În ajun fusese insultat de mulţime; fusese tratat drept brigand şi asasin; se mersese până acolo încât să i se spună că el sfătuise să se înfăptuiască crima.

— Me latronem et sicarium objecti homines et perditi describerunt, spune el în discursul pentru Milo.

Precauţiunea luată de Milo îşi dovedi utilitatea cât fusese vorba de străbaterea străzilor, dar când se ajunse în Forum, când Cicero văzu că este înconjurat de soldaţii lui Pompei şi când îl văzu chiar pe Pompei în mijlocul unei gărzi alese, stând în picioare, cu bastonul de comandant în mână şi cu lictorii lângă el, pe treptele templului lui Saturn, atunci Cicero se intimida.

După ce acuzatorii sfârşiră de vorbit, veni rândul său.

Cicero se ridică, îşi trecu mâna pe frunte, suspină Adânc, îşi plimbă o privire tristă şi rugătoare peste judecători şi peste mulţime, îşi privi mâinile, îşi trozni degetele şi, în cele din urmă, părând stăpânit de o emoţie violentă, îşi începu cuvântarea cu o voce tremurătoare.

Dar de la primele cuvinte, clodienii îl întrerupseră prin vociferări.

Atunci Pompei care jurase să fie imparţial până la capăt, porunci ca tulburătorii liniştei să fie alungaţi din Forum cu latul spadei, şi cum această evacuare nu se producea fără injurii şi fără luptă, mulţi fură răniţi, iar doi ucişi; dar măsura luată impuse liniştea.

Cicero îşi reluă discursul. Dar lovitura fusese dată. Cu toate aplauzele amicilor şi ai familiei lui Milo, cu toate exclamaţiile de „Bine! Foarte bine! Excelent! Perfect! Încântător!” care îi răsunau în urechi, el fu slab, fără vlagă, rece, într-un cuvânt nedemn de el însuşi.

După Cicero, urmară lăudătorii.

Lăudătorii erau rudele, prietenii, protectorii şi chiar clienţii acuzatului; fiecare venea pe rând să pronunţe câteva cuvinte laudative, să pomenească o frumoasă trăsătură a firii sale, să-i confirme generozitatea, curajul sau moralitatea.

Avocatul avea două ore ca să vorbească, lăudătorii o oră; trei ore în total.

De îndată ce ultimul lăudător pronunţă formula obişnuită; Dixi; de îndată ce un crainic repetă tare, de trei ori, Dixirunt, se trecu la recuzare.

În cadrul legii obişnuite, recuzarea avea loc înaintea pledoariei şi a audierii martorilor; dar legea Pompeia, sub imperiul căreia se desfăşura procesul, autoriza recuzarea după pledoarie şi audierea martorilor.

Era un avantaj şi pentru acuzat şi pentru acuzatori: ei îşi cunoşteau judecătorii şi putuseră urmări pe figurile lor diferitele impresii din timpul dezbaterilor.

Acuzatorul şi acuzatul recuzară fiecare câte cinci senatori, cinci cavaleri, cinci tribuni ai tezaurului, în total treizeci de judecători, încât numărul acestora se reduse la cincizeci şi unu.

Este de la sine înţeles că această recuzare nu se făcu fără strigăte şi proteste.

Apoi se distribui judecătorilor nişte tablete mici, late cam de patru degete şi acoperite cu un strat de ceară, pentru ca fiecare judecător să-şi înscrie votul.

Cei care erau pentru achitare, scriau un „A”, absolvo; Cei care erau pentru condamnare, un „C”, condemno; cei care doreau să rămână neutri scriau un „N” şi un „L”, non liquet: nu e clar.

Acest nu e clar arăta că nici nevinovăţia nici vina nu păreau destul de sigure pentru ca judecătorul să se poată pronunţa.

Judecătorii aruncau tăbliţa în urnă ridicând toga, astfel ca să li se vadă braţul, iar tableta o ţineau cu partea scrisă spre podul palmei.

Un singur judecător votă ţinând partea scrisă a tablei către public şi spunând cu voce tare:

— Absolvo.

Era Cato.

În timpul votului, amicii şi lăudătorii lui Milo invadară hemiciclul judecătorilor şi, târându-se la picioarele lor, le sărutau genunchii în timp ce aceştia îşi scriau voturile.

În momentul acela se porni o ploaie puternică; unii, ca o dovadă a unei adânci umilinţe, luau noroi şi-şi mânjeau faţa, ceea ce păru că impresionează puternic pe judecători.

Nu eu spun aceasta, ci Valerius Maximus.

Os suum coeno replevit, quod conspectum totam quaestionem a severitte ad clementiam et mansuetudinem trastulit.

În sfârşit, veni numărarea voturilor. Rezultatul fu treisprezece voturi pentru iertare, treizeci şi opt pentru condamnare.

Atunci, chestorul Domitius se ridică şi, trist şi solemn, îşi lepădă toga în semn de doliu; apoi spuse, în mijlocul unei tăceri ca de mormânt:

— Se pare că Milo merită să fie exilat şi că trebuie ca bunurile sale să fie vândute; în consecinţă poruncim să i se interzică apa şr focul.

La auzul acestei sentinţe, mari strigăte de bucurie şi aplauze furtunoase se auziră în Forum.

Clodienii îşi manifestau triumful.

Apoi, chestorul ridică şedinţa spunând asesorilor săi:

— Vă puteţi retrage.

Crassus rămase printre cei din urmă şi ceru să i se arate tabletele.

— Ele trebuiau expuse în mod public pentru ca fiecare cetăţean să se asigure, cu proprii săi ochi, că raportarea voturilor fusese exactă. Dealtfel, întrucât tabletele nu erau semnate, nu compromiteau pe nimeni.

Dar Crassus avusese o idee; el distribuise judecătorilor pe care îi cumpărase tablete acoperite cu ceară roşie, în timp

ce tabletele celelalte erau acoperite cu ceară de culoare naturală. El putu să recunoască în felul acesta câţi judecători se ţinuseră de cuvânt şi câţi îi furaseră banii.

În aceeaşi seară, Milo părăsi Roma şi plecă la Marsilia.

Acolo primi discursul lui Cicero, recopiat convenabil de secretarii săi.

Îl citi pe când stătea la masă şi mânca rândunică de mare.

După ce-l citi, oftă, şi-i trimise următorul răspuns simplu ilustrului orator: „Dacă Cicero ar fi vorbit după cum a scris, Annius Milo n-ar mânca la ora asta rândunică de mare la Marsilia.”

XXXVII Am spus că milioanele lui Gabinius nu-l lăsau pe Crassus să doarmă.

În adevăr, Gabinius se întorsese la Roma; jefuise Judeea; jefuise Egiptul. Ar fi vrut să se ducă la Ctesifon şi în Seleucia, să jefuiască şi Ctesifonul şi Seleucia, dar cavalerii, furioşi că el ia tot şi lor nu le lasă nimic, îi scriseră lui Cicero.

Cicero, mereu gata să acuze, acuză pe Gabinius.

De data aceasta, se cam grăbise.

Gabinius era omul lui Pompei şi era foarte probabil că nu furase numai pentru el.

Pompei se duse la Cicero, îl convinse că se înşelase, că Gabinius era cel mai cinstit om din lume şi că, în loc să-l acuze pe Gabinius, ar fi trebuit să pledeze pentru el şi să-l apere.

Cicero îşi dădu seama că greşise şi se grăbi să revină.

Dar nici el însuşi nu încercă să creadă că fusese un lucru cinstit; şi nici pe amicii săi nu încercă să-i facă să creadă aceasta.

Citiţi-i scrisorile; el se plânge de meseria pe care o face, încearcă să râdă, câteodată, de ea şi speră să se obişnuiască.

— Ce să fac? Spune el, voi încerca; stomacul se căleşte (stomachus concalluit).

Or tocmai această minunată parte a lumii care îi scăpase lui Gabinius, Ctesifonul şi Seleucia, o dorea Crassus. Numai dorinţa îl împiedica să vadă primejdia.

Se ştia din auzite şi din ceea ce văzuse Pompei cât de înspăimântătoare era cavaleria scită care, asemeni mamelucilor din timpurile moderne, se recruta din sclavi cumpăraţi. Ea avea tabăra în Asia de sus, în imperiul Seleucizilor care unise Mesopotamia, Babilonul, Asia Mică, Atropatena, Susiana, Persida, Hyrcania şi nu mai ştiu încă ce!

Monarhia aceasta, esenţialmente feudală, fusese întemeiată de Arsace, cu două sute cincizeci şi cinci de ani înainte de era noastră şi avea ca rege, în timpul la care am ajuns cu povestirea, pe Orode I.

Dar ceea ce ştia toată lumea era faptul că părţii erau nişte adversari teribili; că oamenii şi caii erau îmbrăcaţi în fier şi că armele lor erau nişte săgeţi cum nu se poate mai de temut, ucigătoare în atac, mai ucigătoare încă în caz de fugă, când le aruncau în urmă, peste umărul stâng.

Înainte de plecare, Crassus îi scrise lui Cezar ca să-şi ceară înapoi fiul, care servea sub ordinile sale.

Cezar îi răspunse nu numai că îi va reda fiul, dar că va da poruncă să fie însoţit de o mie de călăreţi de elită şi de un corp de gali pe care i-i garanta ca pe cei mai buni soldaţi din lume, după romani, ba, uneori, chiar şi înaintea romanilor.

Aşa era Cezar: antrenat într-un război teribil, el trimitea la Roma cinci, şase milioane pe an, pentru a-şi susţine acolo popularitatea şi împrumuta două legiuni lui Pompei şi trei mii de oameni lui Crassus.

Când Crassus plecă, se produse o adevărată răscoală.

Cato dezaprobase războiul pârtie cu toată puterea.

De ce caută Roma ceartă unor oameni care nu i-au făcut nici un rău şi cu care sunt încheiate tratate? Spunea el.

Ateius, tribunul poporului, era de părerea lui Cato.

El declarase că nu-l va lăsa pe Crassus să plece.

Văzând că Roma era agitată, Crassus se sperie şi se adresă lui Pompei.

El îl rugă să-l însoţească până la ieşirea din cetate şi să-l acopere cu popularitatea sa.

Poate că Pompei, omul care, dintre toţi generalii romani, în afară de Lucullus, avusese cel mai mult a face Cu părţii, poate că Pompei ar fi trebuit să-l determine pe Crassus să renunţe la planul său. Dar Pompei îl ştia pe Cezar în Galia pentru încă cinci ani; îl vedea pe Crassus în Mesopotamia pentru câţi ani, doar zeii puteau s-o spună, iar el rămânea la Roma, singurul dintre cei trei triumviri.

Interesul lui Pompei era, deci, ca Crassus să se depărteze de Roma, aşa cum se depărtase Cezar.

Odată rămas singur, el urma să aştepte liniştit ca regalitatea, sau măcar dictatura, să-l solicite.

Aşa că se duse să-l ia pe Crassus de acasă.

Străzile care conduceau la poarta Capena, pe unde trebuia să iasă Crassus, erau înţesate de lume.

Mulţi dintre cei aflaţi pe parcurs se pregăteau să se împotrivească plecării lui Crassus şi să-l apostrofeze.

Dar Pompei mergea înaintea lui Crassus.

El se îndrepta spre nemulţumiţi, le vorbea cu figura gravă şi cu vocea lui blândă, îi invita la calm şi-i ruga în numele său să se dea la o parte.

Văzându-l pe omul acesta pe care îl înconjura o mare glorie şi pe care îl lovise o atât de mare durere, chiar cei mai iritaţi se dădură în lături, iar cei mai răuvoitori tăcură.

Se făcu loc ca să treacă Pompei şi Crassus.

Dar în mijlocul acestui drum se afla tribunul Ateius.

Ateius şi Favonius erau, în stoicism – să spunem mai bine, în cinism, dacă nu în geniu – rivalii lui Cato, numiţi „maimuţele”.

Ateius stătea, deci, acolo, în mijlocul drumului.

El făcu doi paşi spre Crassus şi-l somă să-şi întrerupă marşul, protestând împotriva războiului.

Apoi, pentru că, încurajat de Pompei, Crassus îşi continuă drumul, Ateius dădu poruncă unui portărel să-l aresteze.

Portărelul puse mâna pe umărul lui Crassus şi-l arestă în numele poporului.

Dar ceilalţi tribuni se apropiară în grabă şi, dezaprobând acţiunea violentă a lui Ateius, îi permiseră lui Crassus să-şi continue drumul.

Atunci Ateius, luând-o înainte, se grăbi spre poarta oraşului pe unde urma să treacă armata, înălţă un trepied cu cărbuni aprinşi, aruncă peste ei parfumuri şi libaţii şi: l închină pe Crassus zeilor infernului.

Evenimentul acesta produse o profundă impresie la Roma.

Nici un om astfel închinat – se spunea – nu scăpase de moarte în răstimp de trei ani de la data sacrificiului.

Şi aproape întotdeauna târa cu el în mormânt şi pe imprudentul provocator care chemase în ajutorul său teribilele divinităţi ale infernului.

Dealtfel, Ateius era atât de exasperat încât cuprinsese în blestemul său nu numai pe Crassus, dar chiar şi pe el însuşi, şi armata şi oraşul – Roma, cetatea sacră!

Crassus trecu prin fumul parfumurilor infernale, peste imprecaţiunile tribunului şi ajunse la Brindisi.

Marea era încă agitată de vânturile de iarnă, dar el era atât de grăbit să caute moartea, încât nu aşteptă.

S-ar fi zis că-l împingea fatalitatea cu braţul ei de fier.

El porunci să se ridice pânzele, dar în timpul traversării se pierdură mai multe corăbii.

Îşi strânse flota, debarcă în Galatia şi-şi continuă drumul pe uscat.

După două sau trei marşuri, întâlni pe regele Dejotarus, care poruncise să se construiască un oraş nou.

Vom vedea că mai târziu Cicero va pleda pentru acest rege.

Dejotarus era bătrân.

Crassus înaintă spre el şi-i spuse în glumă, făcând aluzie la vârstă lui:

— O, rege! Cum se face că începi să construieşti în ceasul-al doisprezecelea?

Regele Galatiei îl privi pe Crassus care avea peste şaizeci de ani şi care, fiind complet chel, părea de şaptezeci.

— Dar tu, viteaz general, spuse el, îmi pare că nici tu n-ai pornit prea dis-de-dimineaţă ca să te războieşti cu părţii.

N-aveai ce să faci cu un barbar care avea replica atât de promptă. Crassus îşi continuă drumul.

Ajunse la Eufrat, aruncă un pod şi trecu râul.

Apoi ocupă mai multe oraşe din Mesopotamia, care se predară de bunăvoie.

Totuşi, unul dintre ele, pe care îl comanda un oarecare Apollonius, se apără şi-i ucise o sută de oameni.

Era primul obstacol pe care Crassus îl întâlnea în drumul său.

Crassus se făcu roşu de mânie, se îndreptă cu armata Împotriva acestei cetăţi prost fortificate, o luă cu asalt, o jefui, pe locuitori îi vându, iar el se proclamă imperator.

Apoi, pentru că lăsase în diferite oraşe cucerite vreo şapte sau opt mii de oameni în garnizoane, printre care o mie de călăreţi, reveni, şi-şi stabili tabăra de iarnă în Siria, ca să aştepte acolo pe fiul său care, ne amintim, venea din Galia cu întăriturі trimise de Cezar.

Acesta a fost primul reproş adus lui Crassus de istoricii militari ai epocii; după ei, ar fi trebuit să meargă mereu înainte, să ocupe Babilonul şi Seleucia, oraşe ostile părţilor, în loc să lase timp duşmanului ca, retrăgându-se, să se pregătească de apărare.

Dar Crassus avea planurile lui: el nu întreprindea o campanie frumoasă, ci o afacere rentabilă.

XXXVIII La început afacerea a fost bună, într-adevăr, şi nici un bancher din zilele noastre n-ar fi calculat mai bine.

Crassus se stabili în Siria şi, acolo, în loc să-şi pregătească soldaţii prin exerciţii cu arma sau prin gimnastică, el înfiinţa o casă de comerţ în care se puse să calculeze veniturile oraşelor, să mânuiască şi să socotească, cu greutăţi şi cu

balanţe, bogăţiile zeiţei din oraşul Hierapolis din Caria, o zeiţă astăzi uitată de tot şi chiar în vremea aceea destul de puţin cunoscută, pentru că unii ziceau că este o Venus, alţii că este o Junonă – ceea ce nu seamănă deloc cu o Venus; în sfârşit, alţii că este zeiţa Natura, ceea ce o apropia de zeiţa Ma, adică de Dea Bona, a cărei istorie am povestit-o când am vorbit de dragostea lui Clodius pentru soţia lui Cezar.

În orice caz, era o zeiţă foarte bogată; atât de bogată încât în tot timpul unei ierni Crassus a fost întreţinut de ea.

În acelaşi timp el scria popoarelor şi principatelor, stabilindu-le un contigent de soldaţi.

Apoi, după ce le înfricoşase bine cu contribuţia în oameni, asculta plângerile locuitorilor, se lăsa înduioşat şi schimba contribuţia în oameni în contribuţie în bani.

Toate acestea îl îmbogăţeau pe Crassus, dar răspândeau despre el în Siria şi în provinciile învecinate proasta reputaţie pe care o avea la Roma.

Aici, în Siria, îl găsi fiul său.

Tânărul venea plin de mândrie pentru valoarea pe care o dobândise în Galia şi care îi fusese decernată de Cezaif, un adevărat imperator; aducea cu el cele trei mii de oameni promişi.

Cohorta galică, mai ales, era magnifică.

Se pare că Crassus făcuse o promisiune zeiţei din Hierapolis căci, îndată după sosirea tânărului Crassus, tatăl îl conduse să viziteze templul acesteia.

Dar, la ieşirea din templu, o prevestire nefastă îi aştepta şi pe tată şi pe fiu.

Trecând pragul templului, tânărul alunecă şi căzu, iar bătrânul, care venea în urmă, alunecă şi căzu peste el.

Acelaşi lucru i se întâmplase şi lui Cezar când pusese piciorul pe pământul Africii, dar Cezar ieşise din încurcătură printr-un cuvânt frumos pe care îl cunoaştem şi care, probabil, îi dezarmă pe zei: „Oh! Te îmbrăţişez, pământ al Africii, acum eşti al meu!”

În timp ce Crassus se îngrijea să-şi scoată trupele din taberele de iarnă, îi soseau noi soli din partea arsacelui părţilor.

De la întemeierea monarhiei de către Arsace I, se dădea numele de arsace regilor părţi, ceea ce încurcă foarte mult pe istoricii romani, care iau drept nume de regi ţâţul generic prin care aceştia erau desemnaţi.

Tot aşa ei traduceau ţâţul de bretiti, dat şefilor gali, cu numele de Brennus iar Irmensaul, adică coloana lui Irmin sau Herman o numeau Irmensul.

Arsacele care domnea în acel timp se numea Orode I.

Solii erau însărcinaţi să-i'transmită lui Crassus aceste puţine cuvinte:

— Dacă armata ta a fost trimisă de romani, războiul va porni imediat, fără nici o întârziere, teribil, neîndurător! Dacă, aşa cum se spune, el este făcut fără voia patriei tale şi pentru a satisface lăcomia ta, regele va arăta moderaţie: lui îi va fi milă de Crassus şi le va lăsa soldaţilor acestuia ieşirea liberă din fiecare oraş în care sunt nu în garnizoană, ci pur şi simplu prizonieri.

Crassus, care se credea învigător şi căruia i se vorbea ca unui învins, rămase foarte mirat.

Apoi, izbucnind în râs, le spuse solilor:

— Bine, spuneţi regelui vostru că am să-i comunic răspunsul meu în Seleucia.

— În Seleucia? Repetă Vagise, cel mai bătrân dintre Soli.

Apoi, arătându-i podul palmei, îi răspunse:

— Mai înainte de a ajunge tu în Seleucia, o să crească păr aici!

Şi, fără nici un alt răspuns nici dintr-o parte, nici din alta, solii plecară să-i spună regelui Orodecă trebuia să se pregătească de război.

Abia ajunseseră solii părţilor la o depărtare de vreo trei zile de tabăra lui Crassus, că sosiră câţiva romani scăpaţi din garnizoana lor şi care, printr-o minune, reuşiseră să ajungă până la comandantul lor.

Vestea pe care o aduceau era în perfectă concordanţă cu ameninţările care mai fremătau încă în urechile noului imperator. Ei văzuseră cu ochii lor duşmanul cu care aveau a face şi cum atacase acesta oraşele în care îşi aveau romanii garnizoana.

După părerea lor, duşmanii aceştia nu erau oameni, ci adevăraţi demoni.

Două fraze rezumau întreaga lor gândire: „Este imposibil să le scapi, când te urmăresc. Este imposibil să-i ajungi, când fug."

Armele acestor călăreţi, acoperiţi cu zale şi ei şi caii lor, sfărâmau orice obstacol pe care îl întâlneau în cale şi reiistau oricărui şoc.

Veştile acestea erau sinistre, mai ales când erau aduse de oameni care spuneau clar: „Am văzut cu ochii noştri".

Repetăm, până atunci părţii abia fuseseră întrezăriţi. Se crezuse că şi ei erau asemeni armenilor şi capadochienilor, care fugeau de cum vedeau soldaţii lui Lucullus şi pe care acesta îi urmărise până se plictisise.

Romanii se aşteptau la o mare oboseală, dar nu la un mare pericol.

Şi acum iată că ideea aceasta falsă pe care şi-o făcuseră despre noii duşmani se topea ca un fum.

Crassus îşi strânse consiliul.

Mulţi dintre ofiţeri, şi dintre cei mai importanţi în armată, considerau că trebuie să se oprească aici; în fruntea lor se afla chestorul Cassius. Prezicătorii erau de aceeaşi părere; ei spuneau că victimele dăduseră semne contrarii şi funeste.

Dar Crassus nu voia să audă nimic sau, mai curând, asculta numai de cei câţiva imprudenţi şi linguşitori care-l sfătuiau să meargă înainte.

În timpul acesta, Artabase, regele armenilor, sosi în tabăra romană. El venea cu şase mii de călăreţi, dar aceştia Nu erau, după câte se spunea, decât garda şi escorta sa, el

promitea încă zece mii de călăreţi şi treizeci de mii de pedestraşi care aveau să fie hrăniţi pe cheltuiala ţării sale.

Un singur lucru îl sfătuia pe Crassus şi anume: să schimbe drumul şi să invadeze regatul lui Orode prin Armenia, unde va găsi din belşug hrană şi pentru oameni şi pentru cai şi pe unde va putea umbla în deplină siguranţă, la adăpostul munţilor, pe un teren unde nu s-ar putea desfăşura cavaleria, adică forţa principală a părţilor.

Dar Crassus nu se arăta interesat de acest bun sfat.

El declară că-şi va continua drumul prin Mesopotamia, în ale cărei oraşe instalase garnizoane romane.

Aşa fiind, Artabase îşi luă rămas bun de la el şi se retrase.

În felul acesta, Crassus se lipsea de treizeci sau patruzeci de mii de oameni. Şi ce oameni! Localnici care cunoşteau locurile, felul de trai şi de a lupta prin aceste părţi.

Când ajunse la Zeugma, pe Eufrat, localitate care-şi trăgea numele de la numele unui pod pe care Alexandru îl construise acolo, se porni o furtună puternică; tunete se auzeau între nori pe deasupra capetelor soldaţilor, în timp ce fulgere neîntrerupte le ardeau feţele.

Un val puternic se prăvăli peste corăbii, izbindu-le unele de altele şi distrugând câteva dintre ele.

În două rânduri, trăsnetul căzu chiar pe locul unde urma să se instaleze tabăra lui Crassus.

Unul din caii acestuia, acoperit cu hamuri magnifice, fu cuprins de o panică atât de puternică încât se aruncă în fluviu cu călăreţ cu tot şi dispăru acolo înghiţit de un vârtej.

Se făcu popas ca să se lase timp furtunii să se liniştească.

Când se linişti, Crassus dădu ordin să se pornească înainte. Se scoaseră pajurele din pământ, unde fuseseră înfipte, dar cea care servea, într-un fel, ca ghid pentru celelalte se răsuci pe loc, de parcă ar fi dat semnalul de retragere.

Crassus reînnoi ordinul de a merge înainte şi de a trece podul. După ce se trecu podul, el porunci să se dea de mâncare soldaţilor. Însă hrana distribuită consta din linte şi

sare, alimente pe care romanii le considerau ca simbol de doliu şi le serveau la înmormântare.

Atunci, observând că se produsese printre soldaţi o oarecare tulburare, Crassus îi adună şi le ţinu o cuvântare, în care le spuse, printre altele:

— Trebuie distrus podul pentru ca nimeni dintre noi să nu-l mai treacă înapoi.

La auzul acestor vorbe, care nu se ştie cum îi scăpaseră fără să vrea, se produse în rândul armatei o spaimă îngrozitoare.

Crassus putea linişti această teamă, revenind şi explicându-şi gândul, însă el considera o ruşine ca un general să dea explicaţii soldaţilor săi; aşa că trecu imediat la sacrificiu.

În sfârşit, ca şi cum prevestirile ar fi voit să-l avertizeze până la capăt, ca şi cum Fortuna, înfricoşată, ar fi venit ea însăşi să-l roage să renunţe la planul său, în momentul când prezicătorii îi prezentau măruntaiele, ele îi scăpară din mână şi căzură pe pământ.

— Ce-nseamnă bătrâneţea! Spuse el. Dar fiţi liniştiţi, soldaţi, armele nu-mi vor cădea din mână cum mi-au căzut aceste măruntaie.

După ce se sfârşi sacrificiul, armata tristă şi abătută îşi reluă drumul de-a lungul fluviului.

Nu era nici un roman care să nu fi fost profund impresionat de acest şir de prevestiri.

Numai galii râdeau şi cântau neîncetat, iar când romanii îi întrebau:

— Voi, aceştia, nu vă temeţi de nimic?

— Ba da, răspundeau ei, ne temem să nu cadă cerul pe noi.

Aceasta era singura lor teamă XXXIX Se mergea de-a lungul fluviului.

Crassus dispunea de şapte legiuni de infanterie, de mai puţin de patru mii de călăreţi şi cam tot de atâţia veliţi.

Dar de data aceasta aveau de-a face cu un duşman mult mai periculos: cu părţii.

În timpul marşului, cercetaşii se întoarseră din misiune.

Ei anunţau că toată câmpia cât vedeai cu ochii era pustie, dar că pământul era plin de urme de copite de cai care făceau cale întoarsă.

Vestea aceasta confirmă speranţa lui Crassus. Niciodată părţii n-ar îndrăznit să-i atace pe romani, spunea el.

Dar Cassius interveni pentru a douăzecea oară, repetându-i lui Crassus că-l ruga să nu meargă mai departe, că dacă chiar nu voia să bată în retragere şi să fugă din faţa unui adversar care şi el fugea, putea măcar să-şi retragă armata într-unui din oraşele ocupate şi să aştepte acolo informaţii precise despre inamic.

Dacă Crassus ar fi refuzat cu încăpăţânare această posibilitate ca fiind prea prudentă, mai era o alta şi anume: de a se îndrepta spre Seleucia, mergând de-a lungul fluviului. În felul acesta se mergea alături de vasele care transportau alimentele. La fiecare oprire, fluviul le-ar fi asigurat aprovizionarea cu apă, navele hrana şi, astfel, nu le-ar fi lipsit nimic, fără să mai pui la socoteală că fluviul le-ar fi acoperit unul din flancuri, ajutându-i să nu fie vreodată învăluiţi.

În cazul că părţii ar fi primit lupta, s-ar fi putut lupta în condiţii de egalitate, având-l pe duşman în faţă.

Insistenţele tribunului îl făcură pe Crassus să examineze acest plan şi poate că ar fi căzut de acord, când fu văzut un călăreţ venind din depărtare. Călăreţul străbătea atât de repede câmpia, de ai fi zis că vine călare pe un cal înaripat.

Călăreţul se îndrepta direct spre romani.

Era şeful unui trib arab care, după Plutarh, s-ar fi numit Ariamnes, după Appianus – Îcharus, iar după Dio, Augasus.

Mai mulţi soldaţi care serviseră sub Pompei îl recunoscură şi confirmară că el îi făcuse mari servicii lui Pompei.

Aşa că se puteau servi de el ca ghid de-a lungul deşertului.

El voia cu orice chip să-i surprindă pe părţi.

Din nefericire, Crassus îl crezu.

Pentru că şi barbarul, cât era el de barbar, dar se prefăcuse admirabil.

El începu prin a-i aduce laude lui Pompei care, spunea el, era binefăcătorul lui; apoi, căzut parcă în admiraţie faţă de măreţia armatei lui Crassus, el nu mai înceta cu elogiile la adresa acesteia şi a generalului său.

În faţa unei astfel de armate toate armatele lui Orode n-ar putea rezista nici o oră măcar.

Totul era să dea ochii cu părţii care se ascundea şi, ca să dai cu ochii de ei, fără ajutorul lui, nu era cu putinţă. Ei se retrăseseră în interiorul ţării şi, atâta timp cât s-ar fi urmat râul, li s-ar fi întors spatele, sau aproape.

Dealtfel, de ce să mergi de-a lungul râului? Ţara nu era străbătută şi de alte cursuri de apă?

După părerea lui, nu trebuia pierdut nici un moment. Părţii, care auziseră vorbindu-se de Crassus şi de armata lui, nu se gândeau să-l aştepte.

Ei erau ocupaţi acum să-şi strângă averile şi ce aveau mai de preţ ca oameni şi materiale; apoi, asemenea unui stol de păsări speriate îşi vor lua zborul spre Hycania şi Sciţia.

Toate vorbele acestea nu erau decât un vicleşug arab.

Orode îşi împărţise armata în două corpuri.

Cu una pustia Armenia ca să se răzbune pe Artabase care venise să-şi ofere serviciile lui Crassus, iar cu cealaltă un simplu general, sau surena – aici iarăşi romanii luau titlul drept nume – trebuia să aştepte ca Ariamnes să-i predea pe Crassus şi pe romanii săi.

Este adevărat că acest surena nu era un om de rând.

Prin origine, prin bogăţie şi prin curaj el venea imediat după rege.

Prin viclenia şi îndemânarea sa, cele două calităţi ale popoarelor nomade din Yemen, Asiria şi Mesopotamia, el îi întrecea pe oamenii cei mai vicleni şi mai îndemânatici din vremea sa.

Ca statură şi frumuseţe nu avea pereche.

În timpul marşului, asemeni unui alt Cezar, el ducea cu sine o sută de cămile încărcate cu bagajele sale şi, mai mult decât Cezar, două sute de căruţe încărcate cu femeile lui.

Escorta lui obişnuită o formau o mie de cai de cavalerie grea, cinci sau şase mii de cai de cavalerie uşoară care, împreună cu servitorii şi sclavii, nu cobora niciodată sub zece mii de oameni.

Ca naştere, era atât de nobil încât el era acela care, la urcarea regilor părţi pe tron, le punea coroana pe cap.

Actualul rege fusese alungat. Surena, cu garda lui personală, îl adusese din exil şi-l reaşezase pe tron.

Oraşul Seleuces se încăpăţânase în rebeliune.

Surena îl luă cu asalt, îl cuceri, fiind primul care se urcă pe zidurile cetăţii.

Încă n-avea treizeci de ani, era foarte frumos, aşa cum am spus, şi-şi accentua frumuseţea vopsindu-şi ochii, fardându-se şi parfumându-se ca o femeie.

Acesta era omul cu care avea să aibă a face Crassus.

Crassus, care se credea cel mai abil şi cel mai viclean om din lume şi nu ştia că europeanul cel mai îndemânatic şi mai şiret nu este decât un biet copil pe lângă un arab, Crassus făcu imensa greşeală să se încreadă în călăuza sa.

Aceasta îl lăsă un timp să urmeze râul, apoi îl antrenă încetul cu încetul spre interiorul ţării, ducându-l la început pe un drum frumos şi uşor şi îndemnându-l să facă popasuri lângă râuri sau rezervoare cu apă din abundenţă. Apoi, treptat, treptat, se depărtară de fluviu, iar drumul deveni muntos şi greu. Când se plângeau călăuzei, li se răspundea că aceasta era doar o scurtă porţiune pe care aveau s-o treacă, iar romanii îl credeau pentru că erau prea experimentaţi şi prea obişnuiţi cu greutăţile războiului ca să nu-şi dea seama că în toate ţările sunt drumuri grele şi obositoare.

În sfârşit, ajunseră într-o câmpie imensă, fără copaci, fără apă, fără verdeaţă, şi care, până la orizont, era acoperită cu

nisip.

Doar câmpia aceasta mai trebuia trecută ca să se ajungă la părţi. Marşul fu continuat fără întrerupere, se mergea pe nisip fierbinte care ardea şi tălpile şi ochii; pe măsură ce înaintau, nisipul devenea mişcător şi adânc. Soldaţilor le ajungea până la genunchi şi, cu armurile lor grele, părea că din moment în moment aveau să fie înghiţiţi.

Îşi amintiră atunci de armatele lui Cambise înghiţite de nisipurile Egiptului şi începură să se teamă de o soartă asemănătoare. Numai galii, care luptau aproape fără arme de apărare şi care, pe jumătate goi, suportau uşor şi gerul şi căldura, îşi păstrau veselia. Insă soldaţii romani se văitau groaznic văzând valurile de nisip, mişcătoare ca valurile mării, întinzându-se spre orizonturi nemărginite, fără o plantă, fără un deal, fără un râuşor.

Armata murea de sete.

În starea aceasta îi găsiră curierii armeanului Artabase. Acesta îi comunica lui Crassus că, fiind reţinut de războiul cu Orode, nu putea să i se alăture, dar îl invita pe Crassus să facă el, ceea ce lui nu-i era cu putinţă, adică Să se îndrepte spre Armenia. Dacă Crassus nu era de această părere, îl îndemna să evite să-şi facă tabără în locurile proprii unei evoluţii a cavaleriei. Îi mai spunea că era prudent să nu meargă decât pe drumuri muntoase pentru că acolo ar fi putut, cu ajutorul infanteriei, să beneficieze de toate avantajele terenului.

Însă Crassus, furios pe el însuşi, răspunse răstit că avea altceva mai bun de făcut decât să se ocupe de armeni; îl prevenea doar pe regele lor că avea să înceapă prin a-i distruge pe părţi şi că, după zdrobirea părţilor, avea să se îndrepte împotriva armenilor.

Solii porniră, ducând cu ei aceste ameninţări, dar siguri că Crassus n-avea să fie niciodată în stare să le pună în aplicare.

XL Crassus porni mai departe la drum.

Părea că e lovit de orbire, iar şefii înşişi îi împărtăşeau încrederea.

Singur, printre toţi, tribunul Cassius presimţi că la mijloc este vorba de trădare. El îl ruga mereu pe Crassus să se oprească şi să se întoarcă şi, când îl vedea că se încapă ţinerea să înainteze tot mai mult în acest deşert de nisip, se ducea la Ariamnes şi-l apostrofa.

— Oh! Cel mai trădător şi viclean dintre oameni! Îi spunea el, ce geniu rău te-a îndreptat spre noi, ce băuturi magice, ce băuturi blestemate i-ai dat proconsulului să bea că şi-a pierdut minţile în aşa hal încât ne face să străbatem astfel de pustietăţi, de parcă am fi sub comanda unui şef de tâlhari, nu a unui imperator roman?

Atunci, trădătorul se arunca la picioarele lui Cassius şi-i jura că se aflau pe drumul cel bun şi drept, îl ruga să mai aibă încă răbdare şi-l asigura că, încă de a doua zi, aspectul locurilor avea să se schimbe.

Şi toţi căpătau curaj şi mergeau înainte, însă oboseala şi setea soldaţilor creşteau atât de mult încât unii cădeau morţi, ca loviţi de trăsnet, iar alţii îşi pierdeau minţile.

Apoi, când arabul reuşea să scape din mâinile lui Cassius, pornea de-a lungul rândurilor soldaţilor romani şi-i ironiza, iar când aceştia se plângeau, cerând apă sau măcar puţină umbră, le striga:

— Hei! Voi d-acolo, dar ce, credeţi că umblaţi prin câmpiile Campaniei ca să pretindeţi fântâni şi crânguri? De Ce nu vreţi şi băi şi hanuri? Uitaţi unde sunteţi şi că traversaţi ţinuturile Arabiei şi ale Îsiriei?

Şi când soldaţii îl auzeau pe omul acesta vorbind aşa de prost latineşte şi cu accentul său gutural; când îl vedeau fiu al deşertului, nepăsător la soare, la oboseală şi la sete, galopând cu calul său într-un nor de nisip şi răsfrângând în solzii cuirasei sale razele soarelui, li se părea că e un demon ieşit din iad care îi ducea spre moarte, fără ca ei să fi avut putere, chiar dacă ar fi vrut, să se poată smulge de la această pieire.

Într-o dimineaţă, în momentul plecării, îl căutară, îl strigară, dar zadarnic.

Călăuza dispăruse.

În aceeaşi zi, Crassus ieşi din cort, nu îmbrăcat în purpură cum era obiceiul generalilor romani, ci în negru.

Pe întuneric, încurcase hainele.

De cum îşi dădu seama de greşeală, se întoarse în cort, dar mulţi avuseseră timpul să-l vadă, iar zvonul despre această apariţie funebră se răspândi în armată ca o presimţire nefastă. Cu strigăte puternice era chemat Ariamnes.

Omul acesta, care apărea ca un blestem când era prezent, după ce dispăruse le lipsea tuturor.

Părea singurul care, după ce îi târâse pe romani în această situaţie periculoasă, ar fi putut să-i şi scoată din ea.

Pentru a-şi linişti soldaţii, Crassus anunţă că el ştia de plecarea lui Ariamnes şi că, dacă plecase, plecase de acord cu el, ca să-i facă pe părţi să cadă în capcană.

Dădu ordin de plecare, dar, când să pornească, cu toate că acvilele fuseseră înfipte în nisip, abia au reuşit să le smulgă.

Crassus veni în grabă, râse de teama soldaţilor şi smulse el însuşi hampele din pământ, grăbind marşul şi forţând infanteria să urmeze cavaleria în marş forţat, pentru a ajunge avangarda plecată din zori.

Deodată, văzură revenind avangarda – sau mai bine zis rămăşiţele avangardei – într-o înspăimântătoare dezordine.

Fusese atacată de duşmani şi pierduse trei sferturi din efectiv.

Duşmanul venea în urma lor, spuneau oamenii, şi era plin de încredere.

Alarma fu generală.

Duşmanul pe care de atâtea ori îl chemaseră era întâlnit acum cu spaimă, după toate întâmplările prin care trecuseră.

Scos din fire, Crassus îşi dispuse armata în formaţie de luptă: cedând sfaturilor lui Cassius, el subţie mai întâi

legiunile de infanterie pentru a le întinde cât mai mult pe câmpie.

Apoi repartiză cavaleria la aripi.

Astfel organizată, era aproape cu neputinţă ca armata să fie încercuită.

Dar curând de tot, de parcă un demon n-ar fi voit să-i lase nici o posibilitate de salvare, el îşi schimbă planul, dispuse strângerea cohortelor, formă un careu adânc, putând face faţă atacului din orice direcţie; fiecare latură se compunea din douăsprezece cohorte.

Între fiecare cohortă era distribuit un rând de călăreţi, în aşa fel încât aceştia să poată înainta cu uşurinţă, lăsând şi masei posibilitatea să înainteze şi să fie apărată din toate părţile.

Un flanc fu încredinţat lui Cassius, iar celălalt tânărului Crassus.

Imperatorul luă comanda centrului.

Armata astfel organizată se puse în marş; printr-o întâmplare fericită şi neaşteptată, după o oră ajunse la malul unui râu; romanii aflară mai târziu că se numea Balisus.

Râul avea destul de puţină apă; totuşi, suficientă ca să astâmpere setea soldaţilor care, morţi de căldură şi de oboseală, căpătară puţină putere.

Atunci, voind să profite de această ocazie fericită, atât de rară în deşertul pe care îl traversaseră, ofiţerii îl întrebară pe Crassus dacă n-ar fi considerat potrivit să se oprească aici şi să ridice corturile.

Dar Crassus, îndemnat de insistenţele fiului său, care abia aştepta lupta, acordă doar o haltă de o oră şi porunci să se mănânce în picioare, fără să se părăsească rândurile.

Apoi, înainte chiar de a se fi sfârşit masa, ordonă să se pornească la drum, dar nu în pas normal şi cu opriri din timp în timp, aşa cum se procedează înainte de luptă, ci repede şi în marş forţat, până se vor găsi în faţa duşmanului.

În sfârşit, duşmanul pe care îl căutaseră de atât de departe şi pe care îl întâlneau după atâta oboseală fu zărit.

Dar, în primul moment, el era mai puţin înfricoşător Ca înfăţişare şi mult mai puţin numeros decât se crezuse.

Pentru că surena plasase grosul armatei în spatele primei linii şi poruncise să se acopere strălucirea armelor cu stofe şi piei.

Crassus se îndreptă direct spre duşman şi, când ajunse la două lovituri de săgeată, înălţă semnalul de luptă.

S-ar fi zis că semnalul fusese dat nu numai romanilor, ci şi părţilor.

În clipa aceea, câmpia se umplu de un strigăt teribil şi de un zgomot înfiorător.

Zgomotul era ca un tunet, iar romanii, obişnuiţi cu goarnele şi cu trompetele, se întrebau ce instrument putea să fie acela care producea un asemenea zgomot. Din când în când părea că se aude răgetul unor fiare sălbatice în mijlocul fulgerelor.

Acest zgomot înfricoşător era produs de nişte vase de aramă pe care duşmanul le lovea cu ciocane învelite în piele.

„Căci barbarii aceştia, spune Plutarh, au observat că simţul auzului este simţul care tulbură cel mai uşor sufletul, care aţâţă pasiunile, care scoate cel mai uşor pe om din minţi”.

La auzul acestui zgomot, romanii se opreau uimiţi, în timp ce părţii îşi descopereau armele şi se răspândeau pe câmpia pe care părea că se rostogoliseră valuri de ioc.

În fruntea părţilor era chiar surena, îmbrăcat într-o armură aurită, călărind pe un cal atât de strălucitor încât părea desprins din carul soarelui.

Romanii înţeleseră că venise momentul unei lupte înverşunate, pe viaţă şi pe moarte şi, cu toate acestea, erau încă departe de a şti cu ce duşman aveau a face.

Părţii înaintau scoţând strigăte înfiorătoare şi atacau pe romani-cu suliţele. Erau atât de numeroşi încât nici nu

puteai să-i numeri.

Se apropiară până la o sută de paşi de soldaţii lui Crassus, însă, când văzură cât de adinei erau rândurile duşmanilor lor şi că toţi romanii formau un fel de zid de nepătruns din cauza scuturilor sudate parcă unele de altele, rupseră rândurile, făcură stânga împrejur şi dispărură.

Romanii nu înţelegeau cauza retragerii. Era evident însă că prin aceasta nu erau eliberaţi de atacanţi şi-şi dădeau seama că urma să se petreacă vreo manevră A cărei explicaţie aveau să o afle mai târziu.

Într-adevăr, ei văzură curând că se ridica în jurul lor, la o distanţă de vreun sfert de leghe, un imens cerc de praf, care se apropia din ce în ce, iar în mijlocul norului scânteiau lumini ca nişte fulgere, în timp ce ciocanele acelea îngrozitoare continuau să lovească în vasele de aramă, scoţând neîncetat zgomote ca de tunet.

Crassus înţelese că voiau să-l încingă într-un cerc de Fier.

Atunci, aruncă în luptă pe veliţi, cu porunca de a zdrobi inelele acestui lanţ.

Aceştia fură văzuţi cum se aruncă în luptă, cum atacă şi apoi cum revin în dezordine… Unii se înapoiau cu braţele, picioarele şi chiar cu corpul străbătute de săgeţi lungi de cinci picioare!

Soldaţii observară cu groază că săgeţile acestea treceau şi prin scuturi şi prin cuirase.

La vreo trei sute de paşi de romani, părţii se opriră.

Deodată ziua păru că se întunecă sub un nor de săgeţi, apoi un strigăt de durere ţâşni din cinci sute de piepturi.

Era moartea care începea să lovească şi care pătrundea în rândurile romanilor precedată de răni grave.

XLI Timp de câteva momente, momente care au părut o eternitate, părţii continuară să arunce săgeţi din toate părţile şi dintr-o dată, fără a fi fost nevoie să ţintească, atât era de compactă masa romanilor, aşezată în ordinea de bătaie în care o dispusese Crassus.

Aşa că fiecare din aceste săgeţi atingeau o ţintă vie, fremătătoare, omenească.

Loviturile erau extrem de violente.

Arcurile erau atât de puternice, atât de mari, atât de flexibile încât aruncau săgeţile cu o putere de nedescris.

Situaţia romanilor era înfricoşătoare.

Dacă ar fi rămas pe loc, ar fi fost ciuruiţi ca nişte*(inte; dacă ar fi încercat să înainteze, punctul cercului pe care l-ar fi atacat ar fi cedat, părţii ar fi fugit, ca sa evite ciocnirea, şi-ar fi aruncat săgeţi din fugă, iar tei care rămâneau pe loc i-ar fi lovit pe romani cu săgeţile, din flancuri, unde aceştia rămâneau descoperiţi.

O armată întreagă era prinsă ca într-o imensă cursă.

Romanilor le mai rămânea o speranţă: ca părţii să se retragă după ce-şi vor fi isprăvit rezervele de săgeţi din tolbe.

Dar speranţa aceasta nu dură mult.

Cămile încărcate cu săgeţi trecură printre rânduri şi tolbele goale se umplură.

Atunci, Crassus înţelese adâncimea prăpastiei în care căzuse.

El trimise un soldat fiului său.

Publius avea multă cavalerie în subordine şi, în afară de ea, pe galii care luptau pe jumătate goi şi care aveau picioarele aproape tot atât de iuţi ca picioarele cailor.

Trebuia angajată, cu orice preţ, o luptă corp la corp.

Tânărul, care clocotea ca un leu în cuşcă, abia aştepta acest moment.

El luă o mie trei sute de călăreţi, printre care şi cei o mie trimişi de Cezar, opt cohorte de soldaţi, jumătate romani, jumătate gali şi se aruncă asupra părţilor care galopau în jurul lui.

Aceştia, fie că nu voiseră să susţină atacul, fie că ascultară de ordinele date de surena, cedară.

— Fug! Strigă Publius Crassus.

— Fug! Repetară soldaţii.

Şi călăreţii împreună cu pedestraşii porniră în urmărirea duşmanului.

În fruntea acestor soldaţi care păreau că se jertfesc morţii cu tot elanul se găseau Censorinus şi Magabacchus; un roman şi un barbar, sau cel puţin aşa pare după nume. „Unul remarcabil prin curaj.

— Celălalt prin demnitate senatorială şi elocinţă”, spunea Plutarh, amândoi amici cu Publius şi de aceeaşi vârstă cu el.

Aşa cum crezuse tânărul comandant, infanteria nu rămase în urmă.

Trebuie să fi fost o frumoasă cursă călare, prin pustiu, la care luau parte călăreţi romani şi gali, galii aceia frumoşi cu părul lung şi blond, cu pieptul pe jumătate gol, care, mereu cu zâmbetul pe buze, se aruncau spre primejdie, o întâlneau, luptau cu ea şi cădeau f^ră să dea un pas înapoi…

Aşa căzuseră la celălalt capăt al lumii, sub sabia somaţilor lui Cezar, şaizeci de mii de gali.

Însă, de data aceasta, romanii erau cei care cădeau şi barbarii triumfau.

Când părţii văzură că cei care îi urmăreau pierduseră Orice legătură cu grosul armatei, se opriră.

Romanii se opriră şi ei, socotind că văzându-i în număr atât de mic duşmanul n-ar fi refuzat o luptă corp la corp.

Dar nu fu aşa.

Părţii adoptaseră o tactică de luptă la care nu voiau să renunţe.

În adevăr, cavaleria partă ţinu piept; dar ce puteau galii şi romanii înarmaţi cu suliţe lungi de trei picioare şi cu spade scurte, împotriva unor oameni acoperiţi cu piei crude şi fier?

Dealtfel, cavaleria uşoară partă îi învăluise complet.

O mare de nisip fierbinte se ridicase în jurul lor şi norul acesta fierbinte îi orbea şi îi sufoca pe romani.

Apoi din mijlocul acestui nor începură să ţâşnească săgeţile înfricoşătoare, care aduceau moartea; dar nu o

moarte blândă şi repede, ci una lentă şi atroce.

Romanii erau loviţi, dar ei nu vedeau unde să lovească. Era un trăsnet invizibil şi ucigător, deşi invizibil. Ei se învârteau în cercuri, cădeau, se ridicau şi, cu acel instinct care face ca omul să caute omul, se sprijineau unii de alţii şi atunci ofereau iar aceea ţintă vie, acea ţintă fremătătoare pe care grosul armatei continua să o ofere la o leghe mai departe de acolo.

Răniţii se tăvăleau pe nisipul încins, rupând săgeţile care se înfipseseră în ei; alţii încercau să şi le smulgă singuri sau cereau tovarăşilor lor să le smulgă, dar corpurile tuturor se înfiorau de aceste dureri insuportabile, de aceste răni în carnea vie pe care le produceau săgeţile ascuţite. Se auzeau răgete ca într-o arenă, răgete de fiare sălbatice şi nu tânguiri sau gemete omeneşti.

Din mijlocul acestei îngrozitoare încăierări, din mijlocul acestui tumult, Publius dădu ordin de atac, dar soldaţii îi arătară braţele înţepenite pe scuturile lipite de corpuri, picioarele înfipte în pământ, încât le era imposibil să fugă, să atace sau, unora, chiar să cadă.

Atunci, porni la atac, disperat, el singur şi puţinii oameni care mai erau încă în stare să lupte.

El ajunse până la cavaleria grea a părţilor.

Însă armele romanilor, prea slabe, se dovedeau neputincioase în faţa cailor şi călăreţilor înveşmântaţi în fier.

Galii, pe care se bizuise Publius, fură demni de ei înşişi.

Părţii loveau cu suliţele în oamenii aceştia cu capetele Descoperite, cu pieptul descoperit; dar galii se agăţau de oameni, îi doborau de pe cai şi-i sugrumau cu mâinile, neputându-i ucide în alt mod. Alţii se strecurau sub burţile cailor, găseau un loc neacoperit, înfigeau acolo sabia scurtă şi o răsuceau în măruntaiele animalului până ce acesta se prăbuşea sau arunca din şa călăreţul şi, sărind de durere, zdrobea sub copite şi pe părţi şi pe gali, care mureau

înlănţuiţi în luptă, asemeni unor amanţi înlănţuiţi în dragoste.

Şi peste toate acestea, setea, o sete mistuitoare care-i făcea să sufere mai mult decât rănile, mai cu seamă pe gali, pe galii aceia obişnuiţi cu fluvii largi, cu râuri bogate, cu râuri cu apă limpede.

În răstimp de o oră de înfiorător măcel, din tot acest corp de armată nu mai rămăseseră decât două sau trei sute de oameni.

Se gândiră să se retragă.

Resturile acestea umane, mutilate, îşi aruncară privirea în jur.

Publius, rănit în trei locuri, se mai ţinea încă pe calul său ciuruit de săgeţi.

Se strânseră în jurul lui.

Un mamelon de nisip se ridica la câţiva paşi de câmpul de luptă.

Printr-o tactică de luptă obişnuită, supravieţuitorii se retraseră şi se masară pe acest mamelon.

Caii fură legaţi în vârf.

Oamenii se strânseră în jurul cailor şi formară din scuturi un zid.

Credeau că în felul acesta ar fi putut respinge mai uşor atacul barbarilor.

Dar se înşelară; se întâmplă tocmai invers.

Pe o câmpie netedă, primul rând protejează pe al doilea, al doilea pe al treilea.

Aici, dimpotrivă, inegalitatea terenului înălţa rândul al doilea peste primul rând, al treilea deasupra celui de-al doilea, aşa încât cei din urmă se găseau descoperiţi pe jumătate, dar toţi erau expuşi deopotrivă atacului barbarilor.

Se văzu repede greşeala comisă, dar era prea târziu, ca s-o mai poată repara.

Soldaţii se uitară la Publius ca pentru a-i căuta în ochi o ultimă speranţă.

— Să murim! Răspunse acesta.

Resemnaţi, soldaţii repetară:

— Să murim!

Şi începură să aştepte lovituri pe care nu le mai puteau înapoia.

În mijlocul acestor oameni închinaţi de Ateius zeilor din infern se găseau şi doi greci, doi locuitori din oraşul Carrai, pe nume Hieronymus şi Nichomahus. Ei îl sfătuiră pe Publius să-şi deschidă drum sfărâmând zidul care-l înconjoară şi să fugă, pe drumuri cunoscute de ei, spre Ichnes, de pe apa Eufratului.

Dacă ajungeau la oraşul acela care trecuse de partea romanilor, viaţa le era asigurată.

Publius privi în jurul său.

El văzu câmpul de bătaie acoperit cu morţi şi muribunzi şi, printre cei care îl înconjurau, cei mai mulţi răniţi şi incapabili de a-l urma.

— Nu, spuse el celor doi greci. Eu rămân.

— Apoi, dacă rămâi, răspunseră ei, moartea este de neînlăturat.

— Nu există moarte atât de îngrozitoare, răspunse tânărul, ca să-l facă pe Publius să abandoneze pe cei care mor alături de el. Voi, adăugă el, voi sunteţi greci, nu romani, fugiţi!

Şi, întinzându-le mâna stângă – căci dreapta era străpunsă de o săgeată – îi pofti să plece.

Cei doi greci îşi aruncară caii în galop şi dispărură în norul de praf ridicat de părţi.

Unul dintre ei scăpă şi ajunse la Ichnes, unde povesti tot ce se întâmplase, cum îl părăsise pe Publius şi care fuseseră ultimele cuvinte pe care le spusese tânărul plin de caracter.

După plecarea celor doi, Publius se întoarse spre cei care îl înconjurau.

— Acum, că nu ne mai rămâne decât să murim, spuse el, fiecare să moară cum poate.

Şi neputându-se ucide singur, pentru că era rănit la mână, întoarse spre scutierul său coasta neacoperită de platoşă, iar acesta îşi înfipse adânc paloşul în locul rămas descoperit.

Publius scoase un oftat şi căzu.

La fel muri şi Censorinus.

Megabacchus se ucise singur.

Cei care mai rămăseseră se uciseră între ei până la cel din urmă, cu excepţia câtorva care căzură vii şi care Dădură mai târziu amănunte despre această înfiorătoare catastrofă.

Aflând de la prizonierii lor rangul înalt al lui Publius Crassus, părţii îi tăiară capul, îl înfipseră în vârful unei suliţe şi se îndreptară spre grosul armatei romane.

XLII Şarja pe care o încercase Publius asupra părţilor lăsase armatei romane un timp de odihnă.

Văzându-se mai puţin presat ca mai înainte, Crassus îşi regrupă trupele care, deşi îşi păstraseră rândurile, se retrăseseră spre un şir de coline ce ar fi putut să sfarme întrucâtva eforturile cavaleriei parte.

Privirea lui era îndreptată mereu, cu o nădejde dublă, spre punctul acela unde dispăruse fiul său şi de unde spera să-l vadă revenind.

La rândul său, Publius trimisese tatălui său mai mulţi curieri, cerându-i ajutor. Dar primii trimişi căzuseră răpuşi de săgeţile părţilor.

În momentul extrem, Publius reînnoise aceeaşi tentativă.

Un curier reuşi, scăpând ca prin minune, să se strecoare prin rândurile duşmane, iar atunci când romanii erau gata să ajungă la colinele spre care băteau în retragere, el îl ajunse pe Crassus; acesta, văzând un călăreţ ce gonea spre el mâncând pământul, se oprise ca să-l aştepte.

— Crassus, îi strigă el, fiul tău şi ai săi sunt pierduţi dacă nu le trimiţi în grabă, ajutoare.

Apoi, ca şi când călăreţul nu avusese putere decât să vină şi să pronunţe aceste cuvinte, se prăbuşi de pe cal.

Crassus rămase un moment în cumpănă, apoi, simţământul depăşindu-l, porunci armatei să se îndrepte în ajutorul fiului său.

Dar nu făcuse o sută de paşi în direcţia indicată că din toate părţile răsunară noi strigăte, în timp ce tamtamul acela asurzitor devenea din ce în ce mai îngrozitor.

Romanii se opriră, aşteptându-se la o nouă luptă.

Atunci reapărură părţii.

Ei se desfăşurau, tot în cerc, în jurul romanilor, în iimp ce un grup mai compact se îndrepta spre aceştia.

În faţa grupului mergea un om care purta un cap în vârful suliţei. Omul striga:

— Cine sunt părinţii, a cui este familia celui al cărui cap îl port aici? Se zice că tatăl lui se numeşte Crassus, dar noi nu credem aşa ceva: nu este cu putinţă ca tânărul cu un suflet atât de nobil şi atât de valoros căruia îi aparţinea capul acesta să aibă un tată atât de laş şi de lipsit de suflet!

Romanii văzură capul şi recunoscură că era al lui Publius.

Dar nimeni nu răspunse, afară de Crassus, care scoase un răcnet de durere şi-şi acoperi ochii cu scutul.

În ziua aceea romanii văzuseră multe lucruri îngrozitoare, dar nimic nu le frânse inima ca acesta.

Inimile cele mai tari erau înfiorate; sufletele cele mai încercate se clătinau, încât în mijlocul acestei slăbiciuni generale tot nefericitul părinte fu acela care îşi recăpătă, cel dintâi curajul.

El privi în jurul său cu un aer hotărât.

Apoi, văzând toată această lume abătută de durere mai mult decât de teamă, strigă:

— Romani, durerea aceasta este numai a mea! Soarta şi gloria Romei stă în voi! Capul sus! Atâta timp cât veţi trăi voi, Roma va fi neatinsă şi neînvinsă! Dacă vă este milă de un tată care îşi pierde un copil renumit prin curajul său, schimbaţi-vă mila în furie şi îndreptaţi această furie împotriva duşmanului! Nu vă lăsaţi doborâţi de ceea ce se întâmplă; cei care încearcă fapte mari trebuie să treacă

prin dureri mari! Tot cu sânge mult l-a învins şi Lucullus pe Tigrane şi Scipio pe Antiochus. Strămoşii noştri au pierdut în Sicilia mii de vase iar în Italia mulţi pretori şi generali. Dar n-au sfârşit ei, oare, prin a fi stăpânii celor care mai întâi au fost învingători?… Să ştiţi că romanii au ajuns la gradul de putere la care se găsesc astăzi nu prin vreo favoare a norocului, ci printr-o fermitate de neclintit şi prin curajul cu care au înfruntat marile pericole. Înainte, soldaţi! Adăugă el. Strigătul de luptă! Şi să le dovedim acestor barbari că rămânem ce suntem: romanii, stăpânii lumii.

Şi scoase, cel dintâi strigătul de luptă.

Dar strigătul acesta abia găsi un ecou slab, rar, inegal, fără viaţă.

Dimpotrivă, părţii răspunseră cu un strigăt general, strălucitor, sonor, plin de forţă.

Lupta începu imediat.

Cavaleria partă se desfăşură pe aripi, atacă din^lanc şi reîncepu să arunce acea înspăimântătoare ploaie de săgeţi care costase atât de scump pe romani, în timp ce prima linie a duşmanului, înaintând cu suliţe ascuţite, îi strângea într-un spaţiu tot mai mic.

Dar măcar de oamenii aceştia înarmaţi cu suliţe te puteai apropia.

Pentru a sfârşi mai repede agonia, câţiva soldaţi romani se aruncară asupra acestora şi muriră de o moarte înfiorătoare, dar rapidă.

Fierul lat al suliţei străbătea trupul omului şi pătrundea până în corpul calului.

Se văzură lovituri date cu atâta putere încât străbăteau prin doi soldaţi deodată.

Lupta dură până la căderea nopţii.

Romanii erau aproape treizeci de mii: era nevoie de timp ca să-i ucidă pe toţi.

Părţii se retraseră strigând:

— Crassus, Crassus, îţi lăsăm noaptea aceasta ca săţi plângi copilul, afară dacă ea, fiindu-ţi un bun sfătuitor, nu

vei consimţi să fii condus de bunăvoie în faţa lui Orode, în loc de a fi târât cu forţa.

După care îşi ridicară corturile alături de corturile romanilor, de parcă şi-ar fi păzit prizonierii şi le-ar fi luat orice speranţă de fugă.

Părţii îşi petrecură noaptea cu muzică şi veselie.

Noaptea romanilor fu tristă şi tăcută. Ei nu se ocupară nici să-şi îngroape morţii, nici să-şi panseze răniţii.

Se ştia că rănile nu erau vindecabile.

Nimeni nu se gândea la altul, fiecare se plângea pe sine.

Şi, în adevăr, părea imposibil să se poată scăpa de la moarte, fie că se aştepta ziua şi odată cu ea moartea, fie că s-ar fi încercat o fugă peste câmpiile fără sfârşit. Dealtfel, dacă ar fi fugit, ce se făceau cu răniţii? Să-i fi luat cu ei, fuga ar fi devenit imposibilă, să-i fi abandonat, ar fi fost s-o faci încă şi mai imposibilă, pentru că strigătele lor, imprecaţiile lor, văzându-se părăsiţi, ar fi semnalat duşmanului această fugă.

Deşi Crassus era autorul tuturor acestor suferinţe, toţi voiau să-l vadă şi să-l audă: se spera că de la autoritatea supremă, care ar fi trebuit să fie şi suprema inteligenţă, ar fi trebuit să coboare vreo rază de speranţă.

Dar el, retras într-un colt al cortului, culcat cu faţa la pământ, cu capul acoperit, părea însăşi statuia descurajării.

Pentru că doi oameni treceau înaintea lui în Republică, Pompei şi Cezar, el crezuse că totul îi lipseşte şi sacrificase mii de oameni acestei ambiţii, care, în loc să facă din el primul din concetăţenii săi în glorie, făcea din el primul concetăţean în nenorocire.

Cei doi locotenenţi ai săi, Octavius şi Cassius, făcură tot ce le stătuse în putinţă ca să-i ridice lui Crassus curajul, dar văzând că era muncă zadarnică, se hotărâră să acţioneze fără el.

Ei adunară pe centurioni şi pe comandanţii de cohorte; se ceru părerea fiecăruia, iar părerea majorităţii a fost că

trebuia, chiar atunci şi fără zgomot, să ridice tabăra şi să se retragă.

Căci dacă s-ar fi orientat bine, nu erau decât cinci ore de mers până la oraşul Carrai.

Un comandant de cavalerişti numit Ignatius, împreună cu trei sute de călăreţi, fu însărcinat, nu să comande avangarda, ci să cerceteze regiunea. El cunoştea drumul şi răspundea cu capul că, dacă se mergea după el, nu ar fi dus armata pe un drum greşit.

El încălecă împreună cu oamenii lui şi părăsi tabăra.

Dar atunci se întâmplă ceea ce se prevăzuse: răniţii îşi dădură seama că erau abandonaţi şi începură să strige atât de tare încât provocară dezordine în rândul celor sănătoşi.

Auzind aceste strigăte, cei care plecaseră primii îşi închipuiră că părţii invadaseră tabăra romană şi veneau după ei.

Ignatius şi cei trei sute de oameni ai săi porniră în galop.

Şi, în adevăr, pe la miezul nopţii ajunseră la Carrai.

Dar teama le era atât de mare încât nu se crezură în siguranţă nici în interiorul cetăţii.

Ei se mulţumiră să meargă de-a lungul zidurilor şi să strige la sentinele:

— Spuneţi-i lui Coponius, comandantul vostru, că s-a dat o mare bătălie între Crassus şi părţi.

Şi, fără să mai dea nici o explicaţie, îşi continuară drumul, trecură podul şi puseră râul între ei şi duşmani.

Lui Coponius i se raportă ceea ce se întâmplase şi i se Repetară cuvintele care păreau că fuseseră aruncate în trecere de vreo nălucă.

El înţelese că vestea îi fusese dată de nişte fugari.

În consecinţă, porunci trupei să-şi ia armele, deschise porţile cetăţii şi înaintă cam o leghe în direcţia de unde credea el că avea să apară rămăşiţele armatei lui Crassus.

XLIII Părţii observaseră retragerea romanilor, dar nu-i urmăriseră.

Se observă, în general, la multe popoare respectul pentru noapte, sau teama de întuneric, în timpul retragerii din Rusia, multă vreme cazacii nu atacau armata în timpul nopţii. Abia dimineaţa reluau urmele lăsate pe zăpadă de armata franceză şi le urmau până dădeau peste ea.

Aşa s-a întâmplat şi cu Crassus.

Cum se făcu ziuă, părţii intrară în tabără şi masacrară vreo patru mii de răniţi care nu putuseră să fie transportaţi.

În plus, cavaleria luă prizonieri un mare număr de fugari care pierduţi în întuneric, rătăceau răspândiţi pe câmp.

Locotenentul Vargonteius se rătăcise cu patru cohorte. Văzându-se înconjurată de duşmani, mica trupă se retrase pe o movilă.

Acolo, fără să facă vreun pas nici înainte, nici înapoi, ca să atace sau să fugă, cele patru cohorte fură masacrate.

Doar vreo douăzeci de oameni, într-un acces de disperare, se aruncară, cu spada în mână, asupra barbarilor. Aceştia, fie din uimire, fie din admiraţie, îi lăsară să treacă.

Cei douăzeci, fără să se grăbească, fără să meargă în dezordine, îşi continuară drumul spre Carrai şi ajunseră la cetate fără să fi fost tulburaţi de cineva.

Crassus şi grosul armatei porniseră pe urmele lui Ignatius, iar pe la patru dimineaţa se întâlniră cu armata cu care Coponius venea în calea romanilor.

Aşa că Coponius găzdui în cetate şi pe general şi restul armatei sale.

Surena nu cunoştea drumul urmat de Crassus; el credea, aşa cum i se spusese din greşeală, că doar câţiva Fugari se retrăseseră în oraş şi că Crassus scăpase cu grosul armatei.

Să-i asedieze pe locuitorii din Carrai şi pe cei care se refugiaseră între zidurile cetăţii, sau să pornească în urmărirea lui Crassus?

Înainte de a fi luat vreo hotărâre, trebuia să se asigure că Crassus nu era în oraş; el trimise deci la Carrai un fel de parlamentar care vorbea şi latina şi parta.

Omul se apropie de ziduri.

El trebuia să-l cheme pe Crassus şi dacă Crassus nu era în Carrai, pe Cassius.

La strigătele de „cine-i”? Ale santinelelor, el răspunse că era un trimis al lui surena şi că avea o misiune din partea acestuia pentru general.

Crassus fu anunţat.

El fu invitat să nu se arate, i se spuse să se ferească de şiretenia părţilor, cei mai vicleni dintre barbari; dar Crassus nu ascultă.

Neştiind ce avea să se întâmple, el văzu în această propunere o posibilitate de salvare a armatei sale.

Împotriva tuturor, Crassus se duse pe zidul cetăţii.

Cassius îl urmă.

Trimisul lui surena îi spuse că stăpânul său voia să aibă cu Crassus o convorbire personală.

În timp ce se schimbau aceste cuvinte între cei doi, sosiră câţiva călăreţi părţi care îi cunoşteau din vedere şi pe Crassus şi pe Cassius. Ei se asigurară de identitatea generalului roman şi a locotenentului său.

Convinşi că erau într-adevăr Crassus şi Cassius, ei spuseră aceasta parlamentarului.

Atunci acesta spuse că surena era dispus să negocieze, să le acorde romanilor viaţa cu condiţia ca ei să devină aliaţii lui Orode, să semneze un tratat de alianţă şi să părăsească Mesopotamia.

— Generalul, adăugă parlamentarul, crede că aceasta este situaţia cea mai favorabilă şi pentru romani şi pentru părţi, în loc să se ajungă la luptă pe viaţă şi pe moarte.

În tot timpul numai lui Cassius i se vorbise şi numai el răspunse.

Ajuns la acest punct al discuţiei, Cassius se întoarse spre general ca să primească ordine.

Crassus făcu semn să accepte.

1 3. A. Dumas I QO Aşa că acceptă întrevederea şi întrebă ora şi locul unde urma să se întâlnească.

Parlamentarul îi spuse că răspunsul la ambele întrebări avea să-i fie comunicat în cursul zilei.

Apoi se întoarse la surena, anunţându-l că Crassus şi Cassius nu scăpaseră, ci că se găseau în Carrai.

Caraienii, ocupaţi cu forţa de romani, erau duşmanii lor înverşunaţi.

De aceea surena nici nu se mai gândi să ascundă această situaţie.

Încă de-a doua zi dis-de-dimineaţă el se prezentă, însoţit de părţii săi, în faţa cetăţii, iar părţii începură să-i insulte pe romani.

Dacă vreţi să obţineţi o capitulare, le strigau ei, dacă ţineţi la viaţă, aşa cum aţi dovedit-o fugind din faţa noastră, nu veţi obţine capitularea decât dacă ne predaţi pe Crassus şi Cassius, în lanţuri.

Romanii ascultau consternaţi aceste insulte şi îşi dădeau seama că nu se puteau încrede nici în locuitorii oraşului; ei înţelegeau că fiecare piatră din caldarâm ascunde o trădare.

Crassus voi să le dea puţină speranţă: el le vorbea de Artabase şi de ajutorul armenilor atât de dispreţuiţi în zilele de prosperitate şi atât de apreciaţi după înfrângere.

Însă romanii clătinau din cap, spunând că ei nu trebuiau să conteze decât numai pe ei înşişi şi că singura lor salvare consta în a se retrage.

În consecinţă ei îl solicitau pe Crassus să profite de noapte, să părăsească oraşul şi să meargă cât mai mult cu putinţă în timpul întunericului.

Crassus era foarte dispus să dea ascultare dorinţei soldaţilor, numai că pentru a reuşi trebuia ca acest plan să rămână secret, fiecare fiind convins că dacă un singur locuitor al oraşului ar fi avut cunoştinţă, zece minute mai târziu ar fi ştiut şi surena.

Cu toate acestea era nevoie de o călăuză.

Crassus voi să o aleagă el însuşi – şi ce mână bună avea!

El îl alese pe unul numit Andromachos, care nu era altceva decât un spion al părţilor.

Hotărât lucru, Crassus fusese închinat zeilor infernului. ^

În felul acesta, părţii erau informaţi în cele mai mici amănunte despre fuga lui Crassus.

Aşa că nu se emoţionară câtuşi de puţin.

Romanii ieşiră din Carrai fără ca nici cel mai mic zgomot să se fi auzit din tabăra părţilor încât să-i fi făcut să se teamă că retragerea lor ar fi fost cunoscută. Este adevărat că surena, ştiind că duşmanii lui sunt călăuziţi de Andromachos, era sigur că o să-i găsească.

În adevăr, romanii erau conduşi pe drumuri care păreau că-i depărtează de oraş, deşi în realitate îi menţineau în împrejurimile lui.

Călăuza reuşi să îndepărteze pe romani de la drumul bun şi-i băgă într-o regiune mlăştinoasă şi plină de gropi. Dar din cauza marşurilor şi a contramarşurilor, din înfăţişarea terenului, după sentimentul instinctiv pe care îl aveau că sunt mai aproape ca niciodată, de duşman, mulţi declarară că Andromachos era un trădător şi refuzară să-l mai urmeze.

Cassius însuşi se pronunţă hotărât, acuzându-l pe Andromachos, şi l-ar fi ucis dacă Crassus nu l-ar fi luat sub protecţia sa.

Însă, atunci, lăsându-l pe Crassus în orbirea lui, Cassius se separă de el şi împreună cu vreo cinci sute de călăreţi se întoarse spre Carrai.

Acolo luă nişte călăuze arabe şi, pentru că acestea îl sfătuiau să mai aştepte, să nu plece încă, până ce luna va trece de zodia Scorpionului, el le spuse:

— Nu-mi pasă de Scorpion, ci de Săgetător. La drum!

La drum!

Şi porni călare în spre Asiria.

De Crassus se mai despărţi o parte din armată.

Condusă de călăuze credincioase, ea ajunse la un lanţ de munţi care se întind la o mică distanţă de fluviul Tigru şi

care se numesc Sinnaca.

Erau cam o mie de oameni sub comanda unui locotenent cunoscut prin curajul său; aşa că aveau toată încrederea în el. Locotenentul acesta se numea Octavius.

Pe Crassus, geniul său rău nu-l părăsise: la început acest geniu rău se numi Ariamnes, acum se numea Andromachos.

Lumina zilei îl surprinse pe Crassus printre mlaştini şi gropi.

El începu să înţeleagă că era vorba de o trădare.

Ameninţându-l cu spada deasupra gâtului, el îi porunci lui Andromachos să-l conducă pe un teren bun.

Acesta se supuse cu greu.

După multă oboseală el aduse armata pe drumul cel mare.

Crassus mai avea cu el patru sau cinci cohorte, vreo sută de călăreţi şi cinci lictori.

Datorită terenului mai bun, abia apucaseră să se strângă în jurul lui oamenii care îi mai rămăseseră, când duşmanul îşi făcu apariţia.

Crassus se urcă pe coama unui deal şi, de acolo, la vreo jumătate de leghe depărtare, zări un alt deal plin de oameni, cu armele strălucind în soare.

Cei care ocupau acest deal erau Octavius şi soldaţii Lui.

Era o ultimă speranţă.

Se puteau, deci, susţine unul pe altul.

Părţii se îndreptară spre Crassus, ca şi când ar fi ştiut că acolo era generalul comandant, şi începură atacul.

XLIV Se ştie cum atacau părţii.

Numai că, de data aceasta, în timp ce atacau, erau şi ei atacaţi.

Octavius, de care la început păreau că nu vor să se ocupe, văzându-şi generalul învăluit, făcu un apel la oamenii săi, pentru ca cei care, de bunăvoie, ar fi dorit să meargă, să vină cu el să-i aducă întăriri.

La început cinci sute de oameni, apoi şi restul de patru mii cinci sute coborâră de pe dealul lor ca o avalanşă de fier şi

foc, rupseră rândul părţilor şi făcură joncţiunea cu armata lui Crassus.

Apoi, după ce se uniră cu tovarăşii lor, îl aşezară pe general în centru, îl învăluiră cu corpurile lor, îl acoperiră cu scuturile şi începură să strige, cu mândrie, la duşman:

— Acum, trageţi cât veţi vrea, ar trebui să murim cu toţii în jurul şi înaintea generalului nostru, ca să ajungeţi voi măcar să-l atingeţi.

Şi cu toţii, strânşi unii în alţii, masă mobilă şi aproape de nepătruns, din cauza scuturilor, începură să bată în retragere spre Sinnaca.

Surena observă cu nelinişte că aproape nu mai rămâneau în jurul lui Crassus decât oamenii cu scuturi, cea mai mare parte a soldaţilor înarmaţi uşor şi care nu purtau această armă de apărare fiind morţi. Scuturile,

Fără să neutralizeze loviturile puternice de săgeată, le amortizau, totuşi, efectul. Aşa grupaţi cum erau, romanii păreau o imensă broască ţestoasă cu carapacea de fier, care se mişca încet, dar se mişca, apropiindu-se de regiunea muntoasă. El înţelese că, odată angajat în valea dintre dealuri, cavaleria, care forma forţa lui principală, devenea inutilă; el văzu că avântul părţilor săi se topea şi nu se îndoi câtuşi de puţin că, dacă se făcea noapte iar romanii reuşeau să părăsească câmpia, ar fi fost salvaţi.

Atunci barbarul făcu apel la viclenia care îi reuşise întotdeauna la fel de bine ca şi forţa.

El lăsă să scape în mod intenţionat câţiva prizonieri, prefăcându-se că-i urmăreşte şi că trage asupra lor.

Din ordinul comandantului lor, părţii discutau în prezenţa prizonierilor că romanii se înşelau când credeau că regele Orodes voia să-i extermine; că, dimpotrivă, lor nimic nu le era mai plăcut decât amiciţia şi prietenia romanilor, dacă ar fi putut să creadă în această prietenie şi în această alianţă şi, dacă Crassus şi romanii s-ar fi predat, ar fi fost trataţi, fără îndoială, cu omenie.

Prizonierii fugiră şi, scăpând de cei care îi urmăreau şi de săgeţile lor, îşi ajunseră tovarăşii, cărora le împărtăşiră ceea ce auziseră.

Ei fură duşi în faţa lui Crassus, căruia îi repetară povestea inventată de surena.

Acesta, urmărindu-i din ochi, îi văzuse ajungând armata romană şi, observând mişcarea care se produsese după venirea lor, suspendă atacul.

Apoi, destinzându-şi arcul, cu pas măsurat şi însoţit de principalii lui ofiţeri, înaintă spre Crassus, îi întinse mâna şi-l invită să stea de vorbă.

Văzând această demonstraţie pacifică, soldaţii făcură tăcere şi-l auziră pe generalul duşman vorbind:

— Romani, regele v-a făcut să-i încercaţi energia şi puterea, nu pentru că a vrut-o el, ci pentru că aţi venit peste el, în ţara lui. Acum, trimiţându-vă teferi în ţara voastră, el vrea să vă dea dovadă de îngăduinţa şi bunătatea lui.

Întrucât cuvintele acestea se potriveau cu ceea ce povestiseră prizonierii, romanii le primiră cu o extremă bucurie.

Dar Crassus clătina din cap şi nu voia să se încreadă în spusele duşmanului. Toate tratativele de până atunci ascunseseră o cursă sau vreo minciună şi nu vedea acum Nici un motiv ca părţii să-şi schimbe purtarea atât de complet şi de neaşteptat.

El se consfătuia că ofiţerii, fiind de părere să se respingă orice tratative, oricât de seducătoare şi de trandafirii ar fi fost ele, dar mai ales să continue retragerea spre munţi, fără nici un moment de întârziere, când strigătele soldaţilor îi tulburară consfătuirea.

Şi aceştia se consfătuiseră şi hotărâseră ca comandantul lor să se ducă la surena, pentru că şi surena venea spre el, şi să accepte propunerile care i se făceau.

Crassus a voit să se opună dorinţei lor, dar nu mai era vorba de o dorinţă, ci de o hotărâre.

Strigătele şi insultele începură să se facă auzite din masa agitată şi înăcrită.

Crassus era un trădător, un laş; el i-ar fi dat pe mâna duşmanului la care nu îndrăznea nici să meargă, nici să-i vorbească, deşi aceştia veneau spre el neînarmaţi.

Generalul roman insistă, le ceru să mai aştepte o zi măcar, promiţându-le că a doua zi aveau să se găsească în siguranţă, în munţi.

Dar oamenii erau disperaţi, la capătul puterilor şi al răbdării şi nu mai voiau să ştie de nimic. Ei îşi loveau armele ca să-i acopere vocea, trecând de la insulte la ameninţări şi strigând; ei, care spuseseră că nu se va putea ajunge la corpul generalului decât după ce i-ar fi ucis pe toţi, strigau acum că dacă Crassus nu s-ar duce spre surena, au să-l ia ei şi au să-l predea.

Raza de speranţă care li se ivise îi orbise şi-i înnebunise.

În sfârşit, Crassus spuse că era gata să facă ce cerea armata; dar înainte de a se îndrepta spre părţi se adresă soldaţilor.

— Octavius, Petronius, şi voi toţi, ofiţeri aci de faţă, sunteţi martorii violenţei cu care sunt tratat; însă, dacă veţi scăpa din această primejdie, uitaţi modul cum mă tratează proprii mei soldaţi şi spuneţi lumii întregi că Crassus a pierit nu prin trădarea compatrioţilor lui, ci prin viclenia duşmanului.

Şi după ce spuse aceste cuvinte începu să coboare singur de pe colină.

Atunci, Octavius şi Petronius se ruşinară să-şi lase generalul să se expună singur şi coborâră şi ei.

Lictorii lui Crassus socotind că era de datoria lor să Nu-şi abandoneze stăpânul, se grăbiră să se aşeze alături de el.

Dar Crassus îi trimise înapoi.

— Dacă este vorba de tratative, spuse el, sunt destul eu; dacă este pentru a muri, e destul să mor numai eu.

El voi să-i trimită înapoi şi pe Octavius şi pe Petronius, dar ei refuzară cu hotărâre să-l părăsească, aşa cum făcură

încă vreo cinci, şase romani devotaţi, care voiră să împartă soarta generalului lor, oricare ar fi fost ea.

Cei trei părţi înaintară spre grupul roman care îi aştepta. La vreo cinci, şase paşi în urmă venea mica lor escortă.

Cei dintâi care veniră în întâmpinarea lui Crassus şi care îi adresară cuvântul au fost doi greci corcitură, ca şi cum, de când cu Sinon, în orice trădare trebuia să se găsească un grec.

Aceştia, recunoscându-l pe Crassus, descălecară în grabă, îl salutară cu tot respectul şi-i vorbiră în greceşte, invitându-l să-şi trimită oamenii ca să se convingă că surena înainta neînarmat.

— Dacă aş ţine la viaţa mea, răspunse Crassus în aceeaşi limbă, n-aş fi venit să ajung în puterea voastră.

Totuşi, se opri un moment şi trimise înainte pe cei doi fraţi Roscius, ca să întrebe câte persoane aveau să fie la întrevedere şi despre ce avea să se vorbească.

Mai întâi, surena îi reţinu pe cei doi fraţi; apoi, străbătând repede, împreună cu ofiţerii săi, distanţa care îl mai despărţea de Crassus, strigă:

— Cum? Noi suntem călare şi generalul roman pe jos? Un cal! Repede, un cal!

— Nu e nevoie! Răspunse Crassus. Pentru că e vorba de un tratat între noi, să discutăm aici condiţiile acestui tratat.

Însă surena îi răspunse:

— Sigur că da; din acest moment există un tratat; însă nu s-a semnat nimica şi – adăugă el cu un surâs răutăcios – voi, romanii, uitaţi repede orice tratat care nu poartă sigiliul vostru.

Apoi îi întinse mâna lui Crassus.

Acesta îi dădu mâna lui surena, poruncind, în acelaşi timp, celor care îl însoţeau să-i aducă un cal.

— De ce îţi ceri calul tău? Spuse surena, crezi că noi n-avem cai? Iată, unul pe care ţi-l dă regele.

Şi îi arătă un cal minunat, acoperit cu valtrapuri scumpe şi cu frâu de aur.

În acelaşi moment, şi mai înainte ca Crassus să se fi putut apăra, scutierii îl ridicară şi-l aşezară în şa; apoi, mergând alături de el, începură să bată calul ca să-i grăbească mersul.

Era evident că se înfăptuia trădarea şi că voiau să-l răpească pe Crassus.

XLV Octavius fu cel dintâi care observă trădarea şi care încercă să i se opună.

El aruncă repede o privire asupra celor care îl înconjurau pe Crassus şi căută zadarnic, printre ei, o figură care să inspire încredere.

Dar toţi surâdeau – şi surena surâdea şi mai mult, cu ochii lui pictaţi, cu obrajii fardaţ.1, cu părul separat printr-o cărare la mijloc, ca la femei – dar toţi surâdeau într-un fel sinistru, cum se întâmplă când răzbunarea este împlinită.

Octavius, care continuase să meargă pe jos, apucă de frâu calul lui Crassus şi-l opri.

— Generalul nu va merge mai departe.

Dar surena lovi cu lemnul arcului său calul lui Crassus, care se cabră şi încercă să se smulgă din mâna lui Octavius.

Ceilalţi romani care îl însoţeau pe Crassus înţeleseră semnul lui Octavius; ei îndepărtară pe scutieri şi se aşezară în faţa calului lui Crassus, spunând:

— Noi îi facem escorta generalului nostru.

Atunci, fără să se fi declarat ostilităţile, se produse Agitaţie, împinsături, tumult.

În acest tumult Octavius scoase sabia şi, văzând că un scutier apucase calul lui Crassus şi-l trăgea de frâu, înfipse spada în corpul scutierului, care se prăbuşi.

În timp ce scutierul cădea, Petronius, care primise şi el un cal, se prăbuşea din şa, dar nu rănit, ci din cauza unei lovituri pe care o primise în platoşă.

Octavius se aplecă să-l ajute să se ridice, dar pe când se apleca primi din spate o lovitură care-l ucise pe loc.

Înainte de a se fi putut ridica, Petronius fu şi el ucis.

În momentul acela căzu şi Crassus.

Fusese lovit de cineva sau căzuse din întâmplare?

Nu se ştie.

Dar abia căzuse, că un part, pe nume Pomaxaithres, se aruncă asupra lui, îi tăie mai întâi capul şi apoi mâna, mâna dreaptă.

Toată această catastrofă s-a petrecut cu iuţeala fulgerului şi tot ca un fulger păru că dispare în nori.

Soldaţii rămaşi pe deal erau prea departe ca să poată vedea bine amănuntele, iar din cei care îl însoţeau pe Crassus, unii fură ucişi odată cu el, cu Octavius şi cu Petronius.

Ceilalţi, adică doar trei sau patru oameni, profitând de învălmăşeală, reuşiră să ajungă pe deal, după cum e lesne de ghicit, fără să se mai uite înapoi.

Surena lăsă pe loc corpul lui Crassus, examină plin de curiozitate capul şi mâna pe care se afla inelul, şi le dădu unui şef pe nume Syllaces.

Apoi se apropie de tabăra romană şi, când putu să fie auzit, le spuse:

— Romani, războiul s-a sfârşit, regele era supărat numai pe generalul vostru, căci nu voi, ci generalul vostru a voit războiul. Aşa că vă puteţi apropia cu toată încrederea; cine va veni va rămâne în viaţă.

O parte din armată mai crezu şi în vorbele acestea şi se predă.

Cealaltă parte rămase unde se găsea, iar în timpul nopţii, nemaiavând comandant, se împrăştie în munţi.

Dar tocmai oamenii care se răspândiseră în munţi avură mai mult noroc.

Dintre aceştia, o mie cinci sute sau două mii reuşiră să treacă graniţa, însă cei care se predară n-au mai apucat nici s-o vadă măcar: toţi fură ucişi de părţi.

„Se zice că în total au fost douăzeci de mii de morţi şi zece mii de prizonieri”, scrie Plutarh.

Însă pentru că nici prizonierii nu s-au mai înapoiat, şi ei pot fi socotiţi în numărul morţilor.

Să trecem acum la epilogul acestei înfricoşătoare tragedii, asupra căreia poate că ne-am întins cam mult, neputând scăpa de latura dramatică şi mai ales filosofică a ei.

În timp ce se petreceau aceste fapte în Mesopotamia, la câteva leghe de Carrai, Orode făcuse pace cu armeanul Artabase^

Una din condiţiile păcii a fost căsătoria surorii lui Artabase cu Pacorus, fiul lui Orode.

Aşa că în timp ce în Mesopotamia erau masacraţi galii şi romanii, capitala Armeniei era în sărbătoare.

Serbările acestea, date cu ocazia căsătoriei celor doi tineri, constau în special în reprezentaţii scenice din vechiul teatru grec, căci Orode, deşi era barbar, vorbea puţin latineşte şi foarte bine greceşte, iar Artabase, autor dramatic şi rege, făcea, ca rege, istorie, iar ca autor dramatic tragedii.

Or, într-o seară, după ce se îndepărtaseră mesele de ospăţ iar un actor tragic, pe nume Iason, de fel din Tralles, localitate în Caria, cânta, spre marea mulţumire a spectatorilor, rolul lui Agave din Bachantele lui Euripide, se auzi bătând cineva în poarta palatului.

Artabase trimise să se vadă cine bate.

Un ofiţer plecă şi se întoarse imediat spunând că era un şef part numit Syllaces, care îi aducea regelui Orode veşti bune din Mesopotamia.

Regele Orode îl ştia pe Syllaces ca unul din oamenii apropiaţi de surena; în plus, Syllaces era şi un demnitar al imperiului.

La un semn de aprobare al regelui Artabase, el porunci să fie introdus Syllaces.

Syllaces începu prin a se prosterna la picioarele lui Orode, apoi, ridicându-se dădu drumul pulpanei hainei şi lăsă să cadă, la picioarele lui Orode, capul şi mâna lui Crassus.

Orode înţelese imediat şi fără nici o altă explicaţie, iar părţii prezertţi la ospăţ umplură sala de apluze şi de strigăte de bucurie.

Regele îl aşează pe Syllaces lângă el.

La rândul său, Iason, care cânta rolul lui Agave, aşa cum am mai spus, şi ajuns tocmai la scena dintre Cadmus şi Agave, în care Agave ţine în mână capul lui Pentheu, crezut, în nebunia ei, un cap de leu; la rândul său, spuneam, actorul Iason, dând capul lui Pentheu unui personaj din cor şi luând capul lui Crassus, începu să recite ca şi cum ar fi continuat rolul Agavei, dar arătând spre capul lui Crassus în loc de al lui Pentheu.

— Aduc din munţi o nouă podoabă pentru tirsa mea, un strălucit trofeu de vânătoare. După cum vezi, am prins leul acesta în plasă.

Cuvântul a fost spus cu frenezie.

Apoi, continuând dialogul său cu corul şi fiind întrebat de cor:

— Cine i-a dat lovitura de moarte?

Pomaxaithres se repezi la Iason, îi smulse capul din Mâini şi răspunse cu versul din Euripide:

— Eu! Eu! Mie mi se cuvine această cinste!

În adevăr, ne amintim că el îl ucisese pe Crassus şi-i tăiase apoi capul şi braţul drept.

Întâmplarea aceasta neaşteptată completă ospăţul, un ospăţ ciudat, în care se dădea lupta între civilizaţie şi barbarie, între tragedia factice şi tragedia adevărată.

Orode porunci să se dea câte un talant fiecăruia dintre cei doi actori, un talant lui Iason şi un talant lui Pomaxaithres.

În felul acesta luă sfârşit această mare şi nebunească acţiune a lui Crassus şi se destrămă primul triumvirat, prin

moartea unuia dintre membrii săi.

În câteva cuvinte vom spune acum ce au devenit ceilalţi actori ai acestei piese.

Surena a fost ucis din porunca lui Orode. Prin înfrângerea lui Crassus el ajunsese, într-un fel, mai mare decât regele; Orode îl doborî, cum dobori un stejar care face prea multă umbră.

Pacorus, fiul său, care se căsătorise cu sora lui Artabase şi care văzuse capul şi mâna lui Crassus jucând un rol la serbările ocazionate de nunta sa, fu învins şi ucis într-o mare bătălie dată împotriva romanilor.

Orode se îmbolnăvi de hidropizie: boala era de moarte. Al doilea fiu al său, Phraates, găsind că nu murea destul de repede, îl otrăvi.

„Or, se întâmplă, scrie Plutarh, că otrava era remediul necunoscut pentru boala de care fusese atins Orode; pentru că boala lui o primi şi o absorbi şi se anihilară una pe alta.”

În consecinţă, adăugă Plutarh, Orode se simţi uşurat.

Dar, Pharaates alese drumul cel mai scurt: îşi sugrumă tatăl.

XLV!

Să revenim la Cato şi la Pompei, apoi vom arunca o privire în Galia ca să vedem ce face Cezar.

Cato continua să fie omul excentric, având privilegiul De a face orice, dar, cu toate acestea, neputând să fie numit consul.

Candidase şi nu reuşise.

Dar nu este destul să spunem doar atât; când e vorba de un om de importanţa lui Cato, trebuie spus şi cum s-a făcut că n-a reuşit.

Ne amintim ce-i prezisese Cato lui Pompei cu privire la Cezar.

Trebuie să recunoaştem că Cezar dădea perfectă dreptate profeţiilor lui Cato.

Numai el se ridica în mijlocul acestor zile dezastruoase.

Cu un noroc nemaipomenit, el scăpase de toate aceste războaie meschine din Forum care, de şase ani, îl slăbeau pe Pompei; scăpase de ele ca să facă un război, un război important.

Războiul este un lucru serios şi cinstit, el ridică pe oameni la orice înălţime pe care sunt în stare s-o atingă.

În Forum, cine era Cezar?

Un tribun mai puţin popular decât Clodius, Mai puţin energic decât Catilina, mai puţin pur decât fraţii Grachi.

În armată, Cezar începuse să rivalizeze cu Pompei şi, depăşindu-l pe Pompei, să-i depăşească pe toţi ceilalţi.

Or, la această magie a gloriei, cea mai strălucitoare dintre toate magiile, se adăuga o abilitate profundă şi o corupţie permanentă, care constituiau cele două mari procedee ale lui Cezar.

Cato vedea mai puţin victoriile obţinute de Cezar în Galia, cât înfricoşătorul drum pe care îl făcea în Roma.

Pentru Cato nu exista decât un singur mijloc de a opri această înaintare, care tindea la abolirea Republicii: acela de a fi numit el consul; fiind consul la Roma, el s-ar fi împotrivit lui Cezar, imperator în Galia.

Şi atunci candidă.

El obţinu ca Senatul să emită un decret potrivit căruia candidaţii trebuiau să se adreseze ei înşişi poporului şi că nimeni nu putea să solicite voturile în numele acestora.

Era un fel dificil de a reuşi.

Cato era, prin felul lui de a fi, un candidat mediocru.

„Pe de altă parte, scrie Plutarh cu naivitate, poporul era nemulţumit că era lipsit de salariu.”

Aşa fiind, concurând în felul lui Coriolan al lui Shakespeare, Cato nu reuşi în candidatura pe care şi-o pusese.

Or, era obiceiul că atunci când se suferea o asemenea înfrângere cel înfrânt să se închidă în casă câteva zile şi să petreacă aceste zile împreună cu familia şi cu prietenii, în tristeţe şi în doliu.

Cato nu făcu aşa.

În vremea aceea trăia la Roma un oarecare Favonius, prieten şi imitator al lui Cato, aşa cum, după spusele lui Demetrius din Phaleron, fusese Apolodor faţă de Socrate.

Neţinând seama de înfrângerea suferită, Cato se hotărî să-l ajute pe Favonius în alegerile la edilitate, unde concura fără prea mari şanse.

Observând că voturile sunt scrise de o singură mână, Cato a demascat înşelătoria şi, făcând apel la tribuni, a anulat alegerea.

Mai târziu, totuşi, Favonius a. Fost ales edil.

În timpul magistraturii sale el a dat spectacole, oferind actorilor cununi de măslin, ca în Olimpia, nu cununi de aur, cum era obiceiul.

Iar ca daruri nu a împărţit lucruri scumpe, ci ulcele cu vin, carne de porc, smochine, castraveţi şi câte o legătură de lemne pentru romani, praz, lăptuci, napi şi pere pentru greci. Grecii, care erau oameni de spirit, mâncau napii şi prazul râzând.

Romanii, care aveau stomac bun, mâncau carnea de porc şi smochinele, spunând:

— Ce om ciudat e Cato acesta!

Apoi, prin una din ciudăţeniile care îl caracterizează, poporul aduse la modă jocurile lui Favonius.

Lumea se înghesuia ca să primească legătura de gulii sau legătura de vreascuri.

Curion şi jocurile sale sfârşiră printr-un fiasco total.

Este adevărat că tocmai Cato, în persoană, punea cununile de măslin pe capul cântăreţilor şi distribuia prazul şi castraveţii.

Lumea ar fi vrut să-l vadă pe Cato negustor de legume.

Aflat în mijlocul mulţimii, Favonius îl aplauda pe Cato împreună cu mulţimea.

În timpul acesta se petreceau evenimentele dintre Milo şi Clodius, în urma cărora Pompei ajunsese să fie numit, temporar, unic consul.

Mai întâi Cato s-a opus acestei numiri. Cum se ştie, Cato se opunea la toate. Dar surveniră două evenimente care, fără să coincidă între ele, trebuiau totuşi, după Opinia lui Cato, să aibă o influenţă fatală asupra libertăţii.

Iulia, soţia lui Pompei, murise, după cum am spus; Crassus fusese învins şi ucis de părţi.

Moartea Iuliei rupea legătura de rudenie dintre socru şi ginere; Iulia fusese legătura dintre Cezar şi Pompei.

Moartea lui Crassus destrăma triumviratul.

Teama pe care Crassus o inspirase în special lui Cezar şi lui Pompei îi făcea să respecte unul faţă de celălalt condiţiile tratatului semnat. Dar, când moartea le răpi dintre ei pe adversarul acesta care ar fi putut, dacă nu prin geniu, cel puţin prin avere, să lupte împotriva unuia din cei doi care ar fi fost victorios, nu se mai văzu decât ceea ce rămase în realitate, adică doi luptători gata să se încaiere pentru stăpânirea lumii.

Or, Cato nu-l iubea pe Pompei, dar mai ales îl ura pe Cezar!

Cato nu uitase că Cezar publicase lucrarea sa Anticaton şi că în acest Anticaton îi reproşase două lucruri: că trecuse prin sită cenuşa fratelui său ca să scoată aurul şi că îi cedase lui Hortensius pe soţia sa, tânără, în speranţa să o ia înapoi mai târziu, bătrână şi bogată; ceea ce Cato făcuse într-adevăr.

În aşteptare, căzu pradă deznădejdii. Ce urmăreau cei doi bărbaţi – Cezar şi Pompei – care găseau că lumea e prea mică pentru amândoi?

Zeii îşi împărţiseră universul în trei: Jupiter, cerul; Neptun, marea; Pluton, infernul şi, după ce se făcu împărţirea, s-au liniştit, cât erau ei de zei. Cezar şi Pompei erau doar ei doi care să-şi împartă imperiul roman şi imperiul nu le ajungea!

XLVII Ceea ce îl speria pe Cato era ciudata autoritate pe care o obţinea Cezar asupra Romei, când lipsea din Roma.

În timp ce din Orient veneau veşti despre înfrângerea lui Crassus, din Occident veneau veşti despre victoriile lui

Cezar.

Într-o zi se află că Cezar pornise împotriva germanilor, cu care erau în pace, şi că le-a ucis trei sute de mii de oameni.

Era aceeaşi infracţiune care se comisese contra părţilor, numai că Crassus lăsase pe câmpurile de luptă Treizeci de mii de oameni şi-şi pierduse viaţa, pe când Cezar găsise o nouă ocazie de a-şi mări gloria şi popularitatea.

La vestea acestei victorii, poporul scoase strigăte de bucurie şi ceru să se aducă public mulţumiri zeilor.

Însă Cato, dimpotrivă, se ridică împotriva lui Cezar, deoarece comisese nedreptatea de a fi atacat un popor cu care se aflau în pace şi ceru ca Cezar să fie predat germanilor, ca să facă cu el ce le-ar fi plăcut.

— Să aducem sacrificii zeilor, ca să le mulţumim că nu aruncă asupra armatei nebunia şi îndrăzneala generalului, dar să-l pedepsim pe general ca să nu atragem asupra noastră răzbunarea zeilor şi să nu cadă asupra Romei greutatea unui sacrilegiu Este de la sine înţeles că propunerea lui Cato a fost ruşinos respinsă.

Cezar află, în depărtata Galia, interesul lui Cato pentru el şi, într-o scrisoare adresată Senatului, îl umplu pe Cato de ocări şi acuzaţii.

Printre aceste acuzaţii, cele două registre de socoteli cipriote, unul înecat şi altul ars, aveau un rol principal; în privinţa urii lui Cato împotriva lui Pompei, Cezar întreba dacă această ură nu provenea de la faptul că Pompei o refuzase pe fata lui Cato.

La aceste imputaţii, Cato răspunse că puţin contau cele două registre, dacă s-ar fi pierdut ori s-ar fi păstrat, că fără să fi primit din partea Republicii un cal, un soldat, sau o corabie, ei adusese din Cipru mai mult aur şi argint decât adusese Pompei de pe urma tuturor războaielor sale, a triumfurilor sale, după ce agitase toată lumea; că în privinţa refuzului lui Pompei de a-l fi avut pe Cato ca socru, d-impotrivă, el, Cato refuzase să-l aibă pe Pompei ca ginere; nu că l-ar fi socotit pe Pompei nedemn de a se înrudi cu el,

ci pentru că socotea principiile lui Pompei prea puţin conforme cu principiile lui.

Numit unic consul, Pompei, aşa cum am spus, restabilise ordinea şi-l condamnase pe Milo, fără să se tulbure că Milo fusese omul lui şi fără să ţină seama de serviciul pe care i-l făcuse ucigându-l pe Clodius.

Liniştea, alungată din Roma, îşi făcuse, ca şi Cicero o intrare triumfală.

Cicero numea divin consulatul lui Pompei.

Unde duceau Roma toate acestea?

Spre regalitate, sau cel puţin spre dictatură.

În adevăr, cuvântul de rege era atât de detestat de Romani, încât ar fi fost o adevărată nebunie să se pronunţe acest cuvânt.

Deghizat sub numele de dictatură, faptul acesta era mult mai puţin respingător. Era încă proaspătă amintirea dictaturii lui Sylla, dar dictatura lui Sylla fusese o dictatură aristocrată şi toată nobilimea, mai cu seamă tot patriciatul Romei, găsea că o asemenea dictatură era de preferat unor tribunate ca ale fraţilor Grachi sau al lui Clodius.

De aci rezultă că Pompei se crezu destul de puternic ca să facă o încercare.

Se răspândi prin Roma, în ascuns, că Pompei, consul, n-ar fi putut să facă tot binele pe care l-ar fi dorit şi mai ales să împiedice tot răul de care se temea.

Apoi, în urma exprimării acestui regret, cei care

0 făcuseră clătinau melancolic din cap, ca şi cum erau nevoiţi să ajungă la singura concluzie, la care se putea ajunge:

— E trist să mărturiseşti, însă ar trebui un dictator.

Aşa că se auzeau aceste cuvinte, spuse cu jumătate Glas:

— Ar trebui un dictator! E necesar un dictator!

Apoi adăugau:

— Şi sincer vorbind, nu-i aşa că numai Pompei este acela care ar putea fi dictator?

Cato, ca şi ceilalţi, auzea toate acestea şi se întorcea furios acasă la el.

În cele din urmă, un om se însărcina să formuleze această pretinsă nevoie a Romei: tribunul Lucilius.

El propuse public alegerea lui Pompei ca dictator.

Dar Cato era acolo; el se urcă la tribună şi-l trată atât de aspru, încât Lucilius fu pe punctul să-şi piardă tribunatul.

Văzând acest eşec, mai mulţi prieteni ai lui Pompei se prezentară în numele său, declarând că, chiar dacă

1 s-ar fi oferit dictatura, Pompei n-ar fi acceptat-o.

— Dar bine, spuse Cato, vorbiţi în numele lui Pompei, sau în numele vostru personal?

— Vorbim în numele lui Pompei, răspunseră solii.

— El bine, spuse Cato, Pompei are o posibilitate foarte simplă de a-şi arăta buna-credinţă; are puteri depline; să reinstaureze legalitatea în Roma, sprijinind alegerea a doi consuli.

Posibilitatea propusă de Cato fu raportată lui Pompei.

A doua zi, Pompei coborî în Forum şi se adresă popourlui.

— Cetăţeni, am obţinut toate funcţiile mai repede decât sperasem şi le-am predat întotdeauna mai repede decât s-ar fi aşteptat cineva. Ce vrea Cato? Am să fac după cum doreşte.

Cato ceru ca, prin influenţa lui Pompei, să fie aleşi doi consuli şi, dacă era cu putinţă, fără tulburări.

Pompei fixă comisiile peste o lună, declară că toţi cetăţenii erau liberi să se prezinte, numai să fi îndeplinit în prealabil condiţiile necesare pentru consulat şi afirmă că vor fi aleşi fără tulburări.

Mulţi se prezentară.

Fură aleşi Domitius şi Messala. Domitius era acela pe care Pompei de atâtea ori îl atacase pe nedrept şi pe care îl asediase în casă, în timp ce el era ales consul împreună cu Crassus.

Apoi Pompei renunţă la putere şi se retrase, sau lăsă să se creadă că se retrage în viaţa particulară.

De unde venea graba aceasta de a redeveni simplu particular?

Trecuseră aproape doi ani de la moartea Iuliei şi Pompei se îndrăgostise din nou.

De cine se îndrăgostise?

O vom spune imediat.

De o femeie încântătoare, foarte la modă la Roma: de fiica lui Metellus Scipio, de văduva lui Publius Crassus.

Se numea Cornelia.

În adevăr, era o persoană foarte distinsă, foarte pricepută în literatură şi o muziciană excelentă; cânta din liră, dar asta n-o împiedicase să fi studiat geometria, iar în momentele sale de răgaz să citească pe filosofi.

Era ceea ce se cheamă în zilele noastre, în Franţa, o femeie de litere iar la englezi un „bas bleu”.

Căsătoria aceasta făcu să se clatine cu uimire toate capetele serioase din Roma.

Pompei nu avea nici mai mult nici mai puţin de cincizeci şi trei de ani, iar ea doar nouăsprezece, vârstă potrivită să fi luat pe cel mai tânăr din copiii lui Pompei.

Pe de altă parte, republicanii găseau că de data aceasta Pompei uitase situaţia precară a Republicii.

Sub noii consuli, tulburările începură din nou. Ce făcea Pompei în timpul luptelor din Forum, care se desfăşurau ca în zilele lui Clodius şi Milo?

Se încununa cu flori, făcea sacrificii şi-şi celebra căsătoria.

Dar de ce tulburase Cato consulatul lui Pompei? Îi convenea atât de mult lui Cicero! Totul mergea atât de bine la Roma când Pompei era consul unic.

Aşa că, atunci când Messala şi Domitius îşi terminară magistratura – şi n-aş putea spune că o duseră până la capăt – toţi oamenii cumsecade din Roma erau de părere că Pompei trebuia să fie dictator.

Observaţi că, din cauza opoziţiei făcute, Cato era socotit printre oamenii de rea-credinţă.

Aşadar i se propunea lui Pompei o nouă dictatură. Dar atunci Bibulus se urcă la tribună.

Vă amintiţi de Bibulus? Era ginerele lui Cato.

Aşadar, Bibulus se urcă la tribună. Toată lumea se aştepta la o ieşire vehementă împotriva lui Pompei.

Câtuşi de puţin: Bibulus propuse alegerea lui Pompei ca unic consul.

Astfel îi acorda o mare autoritate, limitată însă, cel puţin prin legi.

— În felul acesta, spunea Bibulus, Republica va ieşi din haosul în care se găseşte, iar noi vom fi sclavii celui mai bun cetăţean.

Părerea apărea ciudată în gura lui Bibulus.

Aşa că în momentul când Cato se ridică, toată lumea se gândi că avea să tune şi să fulgere împotriva tuturor şi chiar împotriva ginerelui său, aşa cum îi era obiceiul.

Dar nu se întâmplă nimic din toate acestea.

Spre marea uimire a mulţimii, se auziră ieşind din gura lui Cato următoarele cuvinte, pronunţate în mijlocul unei tăceri mormântale:

— Niciodată nu mi-aş fi dat avizul pe care l-aţi auzit, dar pentru că l-a dat un altul, cred că ar trebui să-l urmaţi. Prefer în locul anarhiei orice fel de magistratură şi nu cunosc o persoană mai potrivită decât Pompei care să comande în momente atât de tulburi ca acestea.

Senatul, care nu aştepta decât cuvântul lui Cato ca să se pronunţe, susţinu această părere imediat ce fu rostită.

Se decretă, deci că Pompei va fi numit unic consul şi că, dacă ar fi avut nevoie de un coleg, el putea să-şi aleagă colegul pe care l-ar fi voit; numai că aceasta nu se putea face mai înainte de două luni.

Pompei, încântat de a fi găsit un sprijin în omul în care Credea că avea să găsească un adversar, îl invită pe Cato să vină să-l vadă în grădina sa.

Cato se duse.

Pompei îi ieşi înainte, îl îmbrăţişa, mulţumindu-i pentru sprijin, şi-l rugă să-l ajute cu sfaturile lui şi să se considere ca şi cum ar fi împărţit puterea cu el.

Dar Cato, mândru ca de obicei, se mulţumi să răspundă acestor cuvinte politicoase ale lui Pompei:

— Comportarea mea anterioară n-a fost dictată de vreun sentiment de ură, după cum nici comportarea mea de acum nu este pornită din vreo favoare. Altădată, ca şi acum, nu m-am călăuzit decât după interesul statului. Acum, ori de câte ori mă vei consulta asupra problemelor tale personale, îţi voi da sfatul meu cu toată plăcerea, dar când va fi vorba de probleme de stat, chiar dacă îmi ceri sfatul sau nu, eu îmi voi spune întotdeauna părerea cu voce tare.

Cu Cicero se întâmplă cu totul altfel decât cu Cato: unul părea că tine la onoarea de a fi rău cu toată lumea, celălalt era la fel de bine şi cu Cezar şi cu Pompei.

În luna noiembrie, anul 700 de la facerea Romei, adică cu cincizeci şi trei de ani înaintea erei noastre, Cicero îi scria lui Atticus: „Găsesc o primă consolare, ca o scândură în naufragiul meu, legătura mea cu Cezar. El îl copleşeşte pe fratele meu Quintus – aş zice fratele tău, o zei!

— Îl copleşeşte cu onoruri, cu atenţii, cu favoruri încât Quintus nu s-ar simţi mai bine dacă eu i-aş fi imperator. Crezi că Cezar, după cum îmi scrie el, l-a lăsat să aleagă locul de tabără de iarnă pentru legiunile sale? Şi dacă tu nu l-ai iubi, pe cine ai iubi atunci, printre toţi oamenii aceştia? Apropo, ţi-am scris, că sunt locotenentul lui Pompei şi că plec din Roma la idele lui ianuarie?”

O, demn Cicero!

Şi când te gândeşti că, fără Fulvia, ar fi fost la fel de bine cu Antonius, cum era cu Pompei şi cu Cezar!

XLVIII Toate acestea erau lucruri meschine şi foarte puţin cinstite.

Să ne ocupăm puţin de Cezar, nu că am voi să facem istoricul campaniei sale din Galia: l-a făcutei, Şi poate că noi

n-am găsi nimic altceva mai bun, adevăr sau minciună, decât ceea ce povesteşte el!

În timpul celor nouă ani scurşi, în care el n-a mai văzut Roma şi în care de la treizeci şi nouă de ani a ajuns la patruzeci şi opt – vedeţi, dar, că nu mai avem a face cu un tânărîn timpul acestor nouă ani a făcut minuni!

A luat cu asalt opt sute de oraşe, a supus trei sute de naţiuni diferite, s-a luptat cu trei milioane de duşmani, din care a ucis un milion, a făcut prizonieri un milion, şi un milion i-a pus pe fugă.

Şi toate acestea cu cincizeci de mii de oameni!

Dar ce oameni!

Cezar a plămădit armata aceasta cu mâna lui; cunoştea fiecare om pe nume; ştia cât valorează şi ce era în stare în atac sau în apărare. Armata aceasta semăna cu un şarpe al cărui cap este el; cu singura deosebire că o poate face să se mişte în totalitatea ei sau pe tronsoane.

Pentru această armată el va fi în acelaşi timp general, părinte, stăpân şi tovarăş.

Două fapte pedepseşte: trădarea şi revolta; nici teama n-o pedepseşte; chiar cei mai viteji au momentele lor de slăbiciune.

Cutare legiune a dat înapoi, a fugit: în altă zi va fi bravă.

Permite orice soldaţilor săi, dar numai după victorie: arme, aur şi argint, odihnă, lux, plăceri.

— Soldaţii lui Cezar pot învinge chiar parfumaţi, spune el.

Merge până acolo încât dă fiecărui soldat un sclav ales dintre prizonieri.

Odată porniţi în marş, nimeni nu va şti nici când se va sosi, nici când se va pleca, nici când se va da lupta. Adesea, nici el însuşi nu va şti, ci se va conduce după împrejurări. Orice întâmplare, oricât de importantă sau oricât de neînsemnată ar fi, îi aduce o inspiraţie. Fără motiv de oprire, se opreşte; fără motiv de plecare, pleacă.

Trebuie ca soldaţii săi să ştie că el deţine toate argumentele şi toate motivele şi că de aceste argumente şi

motive nu dă socoteală nimănui.

Foarte adesea pleacă deodată, dispare, indicând drumul care trebuie urmat. Unde e? Nimeni nu ştie; soldaţii vor trebui să-l caute şi să-l găsească.

Astfel, oamenii aceştia care sub comanda altora erau şi vor fi oameni obişnuiţi, cu el sunt nişte eroi.

El îi iubeşte, pentru că se ştie iubit de ei. El nu-i numeşte soldaţi, nu-i numeşte cetăţeni, îi numeşte camarazi Dealtfel, molaticul acesta, omul acesta slab, epilepticul acesta, nu împarte cu ei toate primejdiile? Nu se găseşte el peste tot în acelaşi timp? Nu face o sută de mile pe zi călare, în căruţă sau chiar pe jos? Nu traversează râurile înot? Nu merge în coloană, cu capul gol, pe soare sau pe ploaie? Nu doarme, ca cel din urmă soldat al său, afară, pe pământul gol, sau într-o căruţă? N-are mereu alături de el, zi şi noapte, un secretar gata să scrie după dictare, şi în spate un soldat care-i poartă spada?

Când a părăsit Roma, n-a depus atâta zel încât în opt zile era pe malul Ronului, pe când curierii, plecaţi cu trei zile mai înainte ca să anunţe sosirea lui şi a armatei, au ajuns la patru, cinci zile după el? Exista în toată armata un călăreţ capabil să se înfrunte cu el? Avea nevoie de mâini ca să-şi manevreze calul – calul acela fantastic, crescut de el, care avea copita crestată în cinci, ca un picior de om? Nu: îi erau destul genunchii, şi-l conducea cum voia el, cu braţele încrucişate la piept sau cu mâinile la spate.

O legiune a sa e masacrată: o plânge, şi-şi lasă barbă până când va fi răzbunată.

Dacă tinerii şi nobilii căpitani, care au venit în Galia numai cu gând să se îmbogăţească, se tem de un nou război, el îi adună şi le spune:

— N-am nevoie de voi; mie îmi ajunge legiunea a zecea! (Legiunea a zecea a lui Cezar este vechea lui gardă). N-am nevoie decât de legiunea mea, a zecea, ca să-i atac pe barbari; n-avem a face cu duşmani mai teribili decât cimbrii, şi-mi pare că eu fac cât Marius.

Şi legiunea a zecea îi trimite ofiţerii săi, ca să-i exprime recunoştinţa, iar alte legiuni îşi dezavuează căpitanii.

Mai mult; a creat o a treisprezecea legiune. Dintre galii învinşi a recrutat zece mii de oameni; o mie sau o mie două sute din aceştia i-aţi văzut cum au luptat alături de Crassus; aceştia constituia armata sa uşoară; sunt ca tiraliorii de la Vincennes, mereu veseli, niciodată obosiţi! Este legiunea Ciocârlia, care merge cântând ca pasărea al cărei nume îl poartă şi pare a avea aripi, tot ca ea.

Acum, dacă trecem de la curajul şi devotamentul tuturor la curajul şi devotamentul individual, vom găsi nişte exemple ca pe vremea frumoasă a republicii greceşti a Cinegirei, sau a republicii romane a lui Scaevola.

Într-o luptă navală, aproape de Marsilia, un soldat pe nume Acilius, se aruncă pe o corabie duşmană, dar când să pună piciorul pe punte, i se tăie braţul drept cu o lovitură de spadă. Atunci, cu stângul, care poartă scutul, îl loveşte în faţă pe duşman cu atâta putere încât aruncă înapoi pe toţi cei din faţa lui, iar el pune stăpânire pe corabie.

În Marea Britanie, în insula sacră, în insula druizilor, pe care Cezar s-a hotărât s-o cucerească şi pe care o cucereşte folosind fluxul şi refluxul, fenomene care uluiesc ştiinţa romană, în Marea Britanie comandanţii cohortelor s-au angajat într-un teren mlăştinos, unde sunt puternic atacaţi de duşman. Sub privirile lui Cezar, un soldat se aruncă în mijlocul barbarilor, face minuni de vitejie, obligă duşmanul să se retragă în fugă, îl urmăreşte, şi-şi salvează ofiţerii. Apoi trece prin mlaştină cel din urmă, traversează această mocirlă jumătate înot, jumătate mergând, dar se prăbuşeşte într-o groapă din care reuşeşte să iasă, însă fără scut. Şi cum Cezar, plin de admiraţie faţă de un astfel de curaj, se îndreptă spre el cu braţele deschise, soldatul, cu capul în jos, cu ochii în lacrimi, cade la picioarele lui Cezar şi-i cere iertare că n-a putut să-şi păstreze scutul.

Mai târziu, la Dyrrachium, unul din aceşti oameni, Cassius Scaeva, cu un ochi scos de o săgeată, cu umărul şi coapsa

străbătute de două lovituri de suliţă, cu o sută treizeci de lovituri primite în scut, va chema duşmanul ca şi cum ar fi voit să se predea, iar din cei doi duşmani care se vor apropia, unuia îi va despica un umăr, iar pe celălalt îl va răni la faţă, şi va reuşi să scape, ajutat de camarazii veniţi în ajutor.

Mai târziu, în Africa, un altul, Granius Petronius, aflat pe o corabie cucerită de Scipio, îi spune acestuia, care poruncise să fie ucis tot echipajul, iar lui să i se lase viaţa, pentru că era chestor:

— Soldaţii lui Cezar sunt obişnuiţi să-şi dea ei viaţa altora, şi nu să primească viaţa – şi-şi tăie beregata.

Cu acest fel de soldaţi, Cezar nu se teme de nimic. Află că belgii, cei mai viteji dintre gali, s-au răsculat şi au ridicat o armată de peste o sută de mii de oameni. Se repede într-acolo cu câţi pot să-l urmeze, douăzeci sau Douăzeci şi cinci de mii de spanioli, romani, gali şi germani; totul este Cezar în armata lui Cezar; el cade asupra belgilor în momentul când aceştia distrugeau pământurile aliaţilor Romei; îi bate, îi taie în bucăţi şi ucide un număr atât de mare, încât soldaţii care urmăresc pe supravieţuitori trec iazurile şi râurile fără pod, pe trupurile celor căzuţi.

Şaizeci de mii de nervieni îl surprind pe Cezar, căzând asupra lui în momentul în care se fortifica şi nu se aştepta la luptă. Cavaleria îi este risipită din primul şoc, barbarii încercuiesc legiunile a douăsprezecea şi a şaptea şi masacrează toţi ofiţerii.

Cezar smulge scutul din mâna unui soldat, îşi face drum printre cei care luptă în faţa lui, se aruncă în mijlocul nervienilor şi în clipa următoare este înconjurat din toate părţile.

Îl salvează legiunea a zecea care, de sus, de pe deal, observând pericolul care îl ameninţă pe generalul ei, se năpusteşte ca o avalanşă, răstoarnă tot ce întâlneşte în cale, despresoară pe Cezar, şi nu se mulţumeşte numai să-l

despresoare, dar lasă timp întregii armate să lovească şi ea în duşman.

Angajarea este generală.

Treizeci de mii de romani se luptă cu şaizeci de mii de duşmani; fiecare face minuni de vitejie; dar nervienii nu se retrag nici un pas măcar. Fiecare soldat al lui Cezar ucide doi duşmani. Cei şaizeci de mii de nervieni zac cu toţii pe câmpul de luptă. Din patru sute de senatori sunt ucişi trei sute nouăzeci şi şapte. Doar trei scapă cu viaţă.

Resturi ale unui popor, împreună cu regele lor, s-au închis în Alesia, un oraş din Auxonia, situat pe vârful unui munte. Oraşul este considerat ca inexpugnabil; zidurile sale sunt înalte de treizeci de coţi.

Nu importă; Cezar îl asediază.

Regele îşi trimite călăreţii prin toată Galia, să spună că n-are alimente decât pentru treizeci de zile, şi să adune pe toţi cei care sunt în stare să poarte arma.

Călăreţii aduc trei sute de mii de oameni. Cezar, cu cei şaizeci de mii de soldaţi ai lui, este prins între cei şaizeci de mii de asediaţi şi trei sute de mii de oameni, care îl asediază.

Dar el a prevăzut asta şi s-a fortificat şi împotriva celor din oraş şi împotriva celor din câmpie.

Şi-a înconjurat tabăra cu lucrări uimitoare; trei Rânduri de şanţuri, late de douăzeci de picioare; un parapet de douăsprezece picioare; opt rânduri de şănţuleţe, cu palisade pe margine; toate acestea, prelungite pe un circuit de două leghe, au fost terminate în cinci săptămâni.

Era ultimul efort pe care îl făcea Galia: el se zdrobi Aici.

Într-o zi, Cezar ieşi din tabără, lăsând oamenii necesari ca să ţină la respect pe cei asediaţi, şi căzu asupra celor trei sute de mii de oameni care îl încercuiau.

„întreagă această putere formidabilă, spuse Plutarh, se risipi sub paloşul romanilor şi se topi ca o fantomă sau ca un vis”.

Romanii care păzeau tabăra nu aflară de victorie decât din strigătele, din bocetele femeilor din Alesia care, de pe ziduri, vedeau armata romană întorcându-se cu scuturile împodobite cu aur şi argint, cu platoşe pline de sânge şi cu vesela şi corturile galilor.

În cele din urmă asediaţii, murind de foame, sunt forţaţi să se predea, după ce propuseseră să ucidă femeile şi copiii, şi să-i mănânce.

Cezar aştepta solii lor, stând pe un jilţ.

Vercingetorix care fusese sufletul acestui război, se împodobi cu cele mai frumoase arme, ieşi din cetate pe un cal acoperit cu valtrapuri bogate, îl jucă în jurul lui Cezar, descălecă, aruncă la picioarele învingătorului spada, suliţele, casca, arcul şi săgeţile şi, fără să spună un cuvânt, se aşeză pe treptele care duceau spre jilţul său.

— Pentru triumful meu! Spuse Cezar, arătându-l soldaţilor cu degetul.

Astfel, nu numai că Cezar a făcut multe, dar a făcut mai mult decât oricine înaintea lui: mai mult decât Fabius, mai mult decât Metellus, mai mult decât Scipio, mai mult decât Marius, mai mult decât Lucullus, mai mult chiar decât Pompei. Pe unul l-a depăşit prin dificultăţile locurilor în care a purtat războiul; pe altul prin ferocitatea şi perfidia naţiunilor pe care le-a supus. În sfârşit, a fost superior tuturor prin numărul bătăliilor pe care le-a dat şi prin numărul înfricoşător de mare al duşmanilor pe care i-a ucis.

Dar la Roma ce se petrece?

Roma era atât de speriată de victoriile sale încât Senatul propune ca, după pacificarea Galiei, să-i dea un Succesor lui Cezar, iar Cato anunţa sus şi tare, jurând, că-l va chema în judecată pe Cezar de îndată ce acesta îşi va fi trimis armata la vatră.

Totul era să-l facă să-şi trimită armata la vatră.

XLIX Să spunem ce făceau la Roma diferitele personaje a căror viaţă am urmărit-o în amănunţime şi care vor lua o parte activă la războiul civil.

Să aruncăm o rază de lumină asupra intereselor fiecăruia. După frumosul studiu despre Cezar al iubitului nostru Lamartine, este singurul lucru care ne mai rămâne de făcut.

Mai întâi să vedem ce făcea Cicero în momentul în care se produse ruptura dintre Cezar şi Pompei.

Cicero moştenise de la tânărul Publius Crassus locul său în consiliul augurilor; apoi cu o armată de douăsprezece mii de pedestraşi şi două mii şase sute de călăreţi, el se îmbarcă să plece în provincia sa, cum se spunea a-tunci.

Misiunea sa era să supună Capadocia regelui Ariobarsan El se achită de această misiune fără să fi folosit armele.

Aplicase în practică încă o dată faimoasa lui axiomă Cedant arma togae.

Lucrul nu era uşor; înfrângerea romanilor de către părţi îndemna pe cilicieni la revoltă; romanii puteau fi învinşi.

Dar ceea ce uimi pe toată lumea, ceea ce istoricii constată cu uimire este faptul că Cicero nu voi să primească nici un dar din partea regilor şi scuti provincia de ospeţele pe care era obiceiul să le dea guvernatorilor.

În fiecare zi invita la masa lui pe cilicienii cei mai de seamă şi suporta aceste mese oficiale din drepturile pe care i le acorda Republica.

Casa lui nu avea portar; cine voia să-l vadă, îl vedea şi era introdus la el, fără măcar să-şi spună numele.

Nimeni nu l-a găsit vreodată în pat, cu toate că vizitele începeau de dimineaţă. Se scula în zori.

În tot timpul proconsulatului său, n-a pus nici un om să fie bătut cu vergile; niciodată, într-un moment de furie” nu i-a sfâşiat toga celui care îi produsese această furie; Niciodată n-a insultat; niciodată n-a adăugat ofense la amenzile pe care le-a aplicat.

Mai mult, observând că banii statului erau delapidaţi, i-a chemat pe delapidatori şi le-a cerut să restituie totul, fără să publice numele celor care restituiau sumele cele mai mari, nevoind să denunţe urii concetăţenilor oameni care,

poate, nu se crezuseră atât de vinovaţi pe cât erau în realitate, făcând ceea ce făceau toţi.

Nişte tâlhari se stabiliseră pe muntele Amanus şi pretindeau răscumpărări, jefuiau şi omorau pe călători, împotriva lor, Cicero a pornit un război necruţător, i-a împrăştiat şi a fost numit imperator de soldaţii săi.

Nu ştiaţi, dragi cititori, că Cicero a fost proclamat general? Este totuşi un fapt constatat de Plutarh. Este drept că Cicero, ca un adevărat om de spirit ce era, a înţeles că ţâţul său de orator ar fi aruncat o umbră asupra ţâţului său de imperator, aşa că n-a abuzat de coroana de laur.

Totuşi, din când în când, vanitatea din el îşi face apariţia.

„Dragă confrate, îi scrie oratorul Coelius, trimite-mi câteva pantere pentru jocurile mele”.

„Imposibil, îi răspunde Cicero, nu mai sunt pantere în Cilicia: s-au refugiat toate în Caria, supărate de faptul că sunt singurele împotriva cărora se mai duce războiul, în mijlocul păcii generale”.

Curând, părăsind guvernarea, în care pacea generală nu-i mai dădea nimic de făcut, el trecu prin Rhodos, unde rămase câtva timp în mijlocul foştilor prieteni şi foştilor cunoscuţi, şi sosi în cele din urmă la Roma, pe care o găsi înfierbântată şi agitată, în starea aceea în care se găsesc cetăţile în ajunul unui război civil.

La sosirea sa, Senatul voi să-i acorde triumful; dar ne amintim cât de mult ţinea Cicero să fie în bune relaţii cu toată lumea.

El răspunse Senatului că i-ar fi plăcut mai mult să urmeze carul triumfal al lui Cezar după ce se va fi împăcat cu Pompei, decât să obţină propriul său triumf.

Cât îl priveşte pe Pompei, el îl vedea pe Cezar înălţându-se, dar nu părea să se sinchisească de proporţiile uriaşe la care ajungea acesta.

El nu vedea în rivalul său decât pe tribunul răzvrătit al Romei, complicele lui Catilina, instigatorul lui Clodius; nu-l vedea pe Cezar.

Apoi, investit cu puterea suverană, îşi reproşa, pe bună dreptate, numeroase abuzuri, aşa cum se întâmplă cu cei atotputernici.

Făcuse legi împotriva celor care cumpărau voturile sau ademeneau judecătorii.

Legile acestea erau bune şi pedepseau după cum se cuvine pe cei vinovaţi.

Scipio, socrul său, fu acuzat.

Pompei chemă la el pe cei trei sute şaizeci de judecători şi-i rugă să fie favorabili acuzatului.

Drept care, acuzatorul văzându-l pe Scipio condus până acasă de cei trei sute şaizeci de judecători, renunţă la acuzare.

Interzisese, printr-o lege, să se mai aducă laude acuzaţilor în timpul proceselor.

Amicul său Plancus fiind acuzat, se prezentă personal ca să-l laude.

Cato se afla printre judecători – pe acesta, corupţia generală nu-l schimbase – el îşi acoperi urechile cu amândouă mâinile.

— Ce faci? Îl întrebară colegii.

— Nu vreau să ascult lăudându-se un acuzat împotriva dispoziţiilor legii, mai ales când este lăudat chiar de cel care le-a făcut, răspunse Cato.

Urmarea a fost că Plancus l-a recuzat pe Cato, dar, cu toată recuzarea, Plancus a fost condamnat.

Condamnarea aceasta l-a supărat atât de mult pe Pompei, încât, câteva zile mai târziu, când Hypsoeus, personaj consular, acuzat ca şi Plancus şi Scipio, se aruncă la picioarele lui în momentul când ieşea din baie şi se îndrepta spre masa pregătită, el îi spuse, indispus:

— Lasă-mă în pace, căci de câştigat n-ai să câştigi mare lucru cu rugăciunile tale, în schimb mie o să mi se răcească mâncarea.

Între timp, cu ocazia unei călătorii pe care o făcu la Neapole, Pompei se îmbolnăvi grav. Dar se vindecă şi, după

sfatul grecului Praxagoras, napolitanii făcură sacrificii de mulţumire pentru vindecarea sa.

Exemplul fu urmat de cetăţile din apropierea Neapolului, iar zelul acesta se răspândi atât de puternic în toată Italia încât nu mai rămase oraş, mare sau mic, care să nu fi făcut timp de mai multe zile aceste sacrificii pentru convalescenţă.

Apoi, când Pompei se întoarse la Roma, populaţia îl Niciodată n-a insultat; niciodată n-a adăugat ofense la amenzile pe care le-a aplicat.

Mai mult, observând că banii statului erau delapidaţi, i-a chemat pe delapidatori şi le-a cerut să restituie totul, fără să publice numele celor care restituiau sumele cele mai mari, nevoind să denunţe urii concetăţenilor oameni care, poate, nu se crezuseră atât de vinovaţi pe cât erau în realitate, făcând ceea ce făceau toţi.

Nişte tâlhari se stabiliseră pe muntele Amanus şi pretindeau răscumpărări, jefuiau şi omorau pe călători, împotriva lor, Cicero a pornit un război necruţător, i-a împrăştiat şi a fost numit imperator de soldaţii săi.

Nu ştiaţi, dragi cititori, că Cicero a fost proclamat general? Este totuşi un fapt constatat de Plutarh. Este drept că Cicero, ca un adevărat om de spirit ce era, a înţeles că ţâţul său de orator ar fi aruncat o umbră asupra ţâţului său de imperator, aşa că n-a abuzat de coroana de laur.

Totuşi, din când în când, vanitatea din el îşi face apariţia.

„Dragă confrate, îi scrie oratorul Coelius, trimite-mi câteva pantere pentru jocurile mele”.

„Imposibil, îi răspunde Cicero, nu mai sunt pantere în Cilicia: s-au refugiat toate în Caria, supărate de faptul că sunt singurele împotriva cărora se mai duce războiul, în mijlocul păcii generale”.

Curând, părăsind guvernarea, în care pacea generală nu-i mai dădea nimic de făcut, el trecu prin Rhodos, unde rămase câtva timp în mijlocul foştilor prieteni şi foştilor cunoscuţi, şi sosi în cele din urmă la Roma, pe care o găsi

înfierbântată şi agitată, în starea aceea în care se găsesc cetăţile în ajunul unui război civil.

La sosirea sa, Senatul voi să-i acorde triumful; dar ne amintim cât de mult ţinea Cicero să fie în bune relaţii cu toată lumea.

El răspunse Senatului că i-ar fi plăcut mai mult să urmeze carul triumfal al lui Cezar după ce se va fi împăcat cu Pompei, decât să obţină propriul său triumf.

Cât îl priveşte pe Pompei, el îl vedea pe Cezar înălţându-se, dar nu părea să se sinchisească de proporţiile uriaşe la care ajungea acesta.

El nu vedea în rivalul său decât pe tribunul răzvrătit al Romei, complicele lui Catilina, instigatorul lui Clodius; nu-l vedea pe Cezar.

Apoi, investit cu puterea suverană, îşi reproşa, pe bună dreptate, numeroase abuzuri, aşa cum se întâmplă cu cei atotputernici.

Făcuse legi împotriva celor care cumpărau voturile sau ademeneau judecătorii.

Legile acestea erau bune şi pedepseau după cum se cuvine pe cei vinovaţi.

Scipio, socrul său, fu acuzat.

Pompei chemă la el pe cei trei sute şaizeci de judecători şi-i rugă să fie favorabili acuzatului.

Drept care, acuzatorul văzându-l pe Scipio condus până acasă de cei trei sute şaizeci de judecători, renunţă la acuzare.

Interzisese, printr-o lege, să se mai aducă laude acuzaţilor în timpul proceselor.

Amicul său Plancus fiind acuzat, se prezentă personal ca să-l laude.

Cato se afla printre judecători – pe acesta, corupţia generală nu-l schimbase – el îşi acoperi urechile cu amândouă mâinile.

— Ce faci? Îl întrebară colegii.

— Nu vreau să ascult lăudându-se un acuzat împotriva dispoziţiilor legii, mai ales când este lăudat chiar de cel care le-a făcut, răspunse Cato.

Urmarea a fost că Plancus l-a recuzat pe Cato, dar, cu toată recuzarea, Plancus a fost condamnat.

Condamnarea aceasta l-a supărat atât de mult pe Pompei, încât, câteva zile mai târziu, când Hypsoeus, personaj consular, acuzat ca şi Plancus şi Scipio, se aruncă la picioarele lui în momentul când ieşea din baie şi se îndrepta spre masa pregătită, el îi spuse, indispus:

— Lasă-mă în pace, căci de câştigat n-ai să câştigi mare lucru cu rugăciunile tale, în schimb mie o să mi se răcească mâncarea.

Între timp, cu ocazia unei călătorii pe care o făcu la Neapole, Pompei se îmbolnăvi grav. Dar se vindecă şi, după sfatul grecului Praxagoras, napolitanii făcură sacrificii de mulţumire pentru vindecarea sa.

Exemplul fu urmat de cetăţile din apropierea Neapolului, iar zelul acesta se răspândi atât de puternic în toată Italia încât nu mai rămase oraş, mare sau mic, care să nu fi făcut timp de mai multe zile aceste sacrificii pentru convalescenţă.

Apoi, când Pompei se întoarse la Roma, populaţia îl Însoţi în cortegiu, deputaţii îi ieşiră în cale cu coroane de flori pe cap, se dădură banchete publice, iar când intra în cetăţi călca numai pe crengi de laur şi pe flori.

Aşa că, ajungând la Roma, ameţit de acest marş triumfal, privi cu dispreţ spre furtuna care se aduna spre Occident.

Se îndoi încă şi mai puţin de viitor după ce i se prelungi guvernarea pe încă patru ani şi când fu autorizat să ia din tezaurul public o mie de taianti în fiecare an pentru solda şi întreţinerea trupelor.

Dar şi Cezar, la rândul său, socotea că i venise şi lui rândul şi că, întrucât i se făceau toate acestea lui Pompei, nu i se puteau refuza nici lui.

Amicii formulară cererea în absenta lui.

Ei cereau ca, pentru a răsplăti luptele pe care le-a purtat, extinderea imperiului împins spre vest până la marea exterioară iar în nord până la Marea Britanie şi până la Rin, să i se acorde un al doilea consulat, păstrându-i-se mai departe guvernarea pentru ca un succesor să nu-i răpească gloria şi rezultatul atâtor eforturi, iar în calitate de comandant unic asupra regiunilor pe care le-a supus, să se bucure în tihnă de onorurile pe care le merită pentru faptele lui vitejeşti.

Cererea dădu loc la o mare discuţie.

Pompei păru surprins de partea a doua a cererii făcută de amicii lui Cezar.

— Am scrisori de la dragul meu Cezar, spuse el, în care mă roagă să-i dau un succesor, ca să fie desărcinat de oboseala acestui război. Cât priveşte consulatul, mi se pare drept să i se permită să-l ceară, deşi este absent.

Dar Cato era acolo, Cato, marele oponent, marele nivelator, să spunem cinstit, marele invidios.

Cato se opuse din răsputeri la această propunere şi ceru ca Cezar, devenit simplu particular, după ce-şi va fi depus armele, să vină în persoană să solicite de la concetăţenii săi recompensa pentru aceste servicii.

Pompei nu mai spuse nimic; îi era indiferent, Cato îi spune lui Cezar: „Vino să te predai, fără arme, lui Pompei”, adică duşmanului de moarte.

În consecinţă, şi după avizul dat de Cato, bazându-se pe tăcerea lui Pompei, Senatul refuză lui Cezar prelungirea guvernării.

Un ofiţer al lui Cezar se afla în uşa Senatului şi auzise răspunsul.

— Bine! Spuse el bătând cu mâna în garda spadei, asta O să i-o dea.

L În timpul acesta Cezar îşi lua măsurile sale de prevedere.

„Asemeni unui atlet, spune Plutarh, el se ungea cu ulei pentru luptă”.

Felul lui de a se unge cu ulei era să-i ungă pe alţii cu Aur.

Trimisese la Roma sume imense.

Dăduse bani şi învoiri la peste douăzeci de mii de soldaţi.

Trimisese lui Pompei două legiuni pe care acesta i le ceruse sub pretextul războiului cu părţii, şi dăduse fiecărui soldat o sută cincizeci de drahme.

Apoi atrăsese de partea sa pe Curion, tribunul poporului, căruia îi plătise datoriile enorme (vreo paisprezece sau cincisprezece milioane), aşa că Marcus Antonius, care îl girase pe Curion, se găsea astfel degrevat de datoriile amicului său.

Dar lui Cezar acestea nu-i erau destul.

El îl întrebă pe Marcus Antonius dacă n-avea nevoie de serviciile sale.

Acesta răspunse că era puţin încurcat şi că ar fi acceptat cu plăcere un împrumut de câteva milioane.

Cezar îi trimise opt.

Pronunţăm acum pentru prima dată numele unui om care va juca un mare rol şi va apăsa cu o greutate imensă în cumpăna evenimentelor.

Să procedăm după cum ne este obiceiul şi să ne oprim la acest mare nume, arătând cine era Marcus Antonius.

Nu i se cunoaşte data precisă a naşterii.

Unii spun că se născuse cu şaptezci şi trei de ani, alţii cu optzeci şi cinci de ani înaintea erei noastre.

Să luăm media.

La epoca la care am ajuns, adică cincizeci şi doi de ani înaintea erei noastre, Antonius avea treizeci, treizeci şi doi de ani.

Să arătăm ce era el la această vârstă şi ce făcuse până atunci.

Marcus Antonius avusese ca strămoş pe oratorul Antonius, pe care Marius îl condamnase la moarte ca partizan al lui Sylla, iar tatăl său era un Antonius care, începând cucerirea insulei Creta, împărţi porecla de Creticus cu Quintus Metellus, cel ce realizase planul. Să spunem în treacăt că

Quintus Metellus a fost tatăl Ceciliei Metella, al cărei măreţ mausoleu, ridicat pe partea stângă a Viei Appia, este şi astăzi loc de pelerinaj artistic pentru toţi turiştii.

Antonius Creticus trecea drept un om liberal, cu mâna şi inima deschise, puţin bogat, dealtfel ca toţi cei care nu-şi ferecă inima cu acelaşi lacăt ca lada cu bani.

Într-o zi, unul din amicii săi l-a rugat să-i împrumute nişte bani, dar, oricât de modestă fusese suma, Antonius nu o avea.

Atunci, porunci unui sclav să-i aducă apă pentru ras într-un lighean de argint.

Sclavul aduse ligheanul cu apă.

Antonius îi spuse sclavului să plece, cu explicaţia că avea să se radă singur.

După ce plecă sclavul, el băgă ligheanul sub haina prietenului său.

— Amanetează-l sau vinde-l! Nu se va putea spune că un prieten mi-a cerut un serviciu şi eu nu i l-am făcut.

După câteva zile, Antonius auzi un zgomot mare înspre aripa bucătăriei. Era soţia lui, Iulia, din neamul lui Cezar, care căuta ligheanul de argint şi, negăsindu-l, voia să le supună pe sclave la torturi.

Antonius îşi chemă soţia, îi mărturisi cele petrecute şi o rugă să nu se supere, şi mai ales să le lase în pace pe bietele sclave.

Marcus Antonius, fiind fiul acestei Iulia, pe care tatăl său o rugase să-l ierte, se trăgea deci, prin mama sa, din familia Iulia – din gens Iulia, cum se zicea – şi, prin urmare, era rudă cu Cezar.

După moartea lui Antonius, Marcus Antonius fusese crescut de mama sa, o femeie foarte distinsă.

Educaţia nu fusese mai puţin bună; sau, mai curând, cum vom vedea, temperamentul depăşise educaţia.

După ce rămase văduvă, marna lui se căsătorise cu Cornelius Lentulus – tocmai acel Lentulus pe care Cicero poruncise să fie ucis, în închisoare, drept complice al Lui

Catilina. Vom înţelege imediat ura mare pe care i-o purta Antonius lui Cicero, ură sângeroasă, adâncă, pe viaţă şi pe moarte, istoricii nici măcar nu se silesc să ne-o explice, făcându-se că-i credeau pe oameni mai răi decât sunt, sau ni-i prezintă sub o înfăţişare deformată.

Lentulus era deci tatăl vitreg al lui Ahtonius, iar Lentulus fusese omorât din porunca lui Cicero; mai târziu, să nu uităm, Antonius, se va căsători cu Fulvia, văduva lui Clodius.

Or, Cicero a participat şi el cu ceva la moartea lui Clodius.

Antonius îi reproşa lui Cicero că refuzase să-i predea mamei sale corpul soţului ei şi pretindea că, pentru a-l obţine, a trebuit ca aceasta, matroană din familia Iulia, să meargă să se arunce la picioarele soţiei lui Cicero, adică a unei mici burgheze.

Dar, o fi fost adevărat? Când nu era beat, Antonius nu se jena să mintă.

Antonius era de o frumuseţe perfectă; – nici măcar sub acest aspect nu ni -l prezintă istoricii pe brutalul descendent al lui Hercule -; atât de frumos, încât Curion, omul cel mai destrăbălat din Roma (acela căruia, vă amintiţi, Cezar i-a plătit datoriile) i-a acordat una din acele prietenii pe care contemporanii nu încetează să o calomnieze.

Sub raportul datoriilor, Antonius călca pe urmele lui Cezar; adică, la optsprezece ani era dator un milion şi jumătate, pentru care Curion se constituise cauţiune.

— Vorbim de Curion fiul: Curion tatăl îl gonise din casa lui pe Antonius ca pe un om rău care îi pierdea fiul, sau care, cel puţin, îi ajuta fiului său să se piardă.

Al doilea amic al lui Antonius, pe care acesta îl îndrăgea cel mai mult după Curion, era Clodius.

După cum vedem, Antonius îşi alegea bine prietenii.

Însă în momentul în care afacerile lui Clodius începuseră să se încurce, Antonius, de teamă să nu fie compromis, părăsi Italia şi plecă în Grecia.

În epoca aceea, erau în Grecia două şcoli de elocinţă: elocinţă romană şi elocinţă asiatică. Elocinţa asiatică era romantismul elocinţei; tânărul se făcu romantic. Stilul acesta fastuos, colorat, plin de imagini, se potrivea foarte bine cu viaţa sa plină de ostentaţie şi îndemnată spre toate inegalităţile pe care ambiţia le antrenează după ea.

Cam în timpul acesta, faimosul Gabinius, omul cu Milioanele, după ce fusese trimis ca proconsul în Siria, prin intervenţia lui Pompei, trecu în Grecia şi-i propuse lui Antonius să-l urmeze.

Dar Antonius îi răspunse că nu va da curs propunerii dacă nu va primi o comandă.

Gabinius îi dădu comanda cavaleriei şi-l luă cu el.

Trimis mai întâi împotriva lui Aristobolus, el porni în fruntea asediatorilor, îl alungă pe Aristobolus din fortăreaţă în fortăreaţă, apoi, ajungându-l şi luptându-se cu el, îl tăie în bucăţi, cu toate că armata lui era de două ori mai mică decât armata duşmanului.

Succesul acesta îi atrase încrederea deplină a lui Gabinius.

Puţin timp mai târziu, când Ptolemeu Auletul (vi-l amintiţi pe regele cântăreţ din flaut, nu-i aşa?) îi ceru lui Pompei ajutor pentru a reveni în tara sa, răsculată împotriva lui, Pompei îl trimise la Gabinius, omul său de afaceri.

Ptolemeu îi oferi lui Gabinius zece mii de taianti (cincizeci de milioane). Sumă rotundă, care îl tentă grozav de mult pe Gabinius.

Totuşi, pentru că cei mai mulţi ofiţeri bănuiau că alături de avantajul banilor exista posibilitatea unei mari primejdii, Gabinius ezita. Însă Antonius, care desigur că primise din partea lui Ptolemeu vreun dar de un milion sau două, îl îndemna pe Gabinius cu atâta înflăcărare încât acesta se decise, cu condiţia ca avangarda să o conducă Antonius.

Era tocmai ceea ce solicita cu toată puterea tânărul acesta – Antonius avea atunci douăzeci şi opt de ani – acest tânăr locotenent în căutare de aventuri.

Aşa că acceptă fără nici o ezitare.

LI Toţi se temeau de drumul pe care trebuiau să-l urmeze până la Pelusia, primul oraş din Egipt venind dinspre Siria.

Trebuia traversat tot deşertul întins astăzi de la Jaffa la El Arich; apoi, mai erau nişte mlaştini îngrozitoare, formate de un fel de lac de noroi, numit lacul Serbonid.

— Egiptenii, mari amatori de minuni, numeau aceste mlaştini răsuflătoarea lui Typhon; romanii, mai realişti,

Pretindeau că este o scurgere din Marea Roşie care, după ce traversase pe sub pământ partea cea mai îngustă a istmului, apărea în acel loc şi se vărsa în Marea Mediterană. Mlaştina aceasta există şi astăzi şi se întinde între Rosette şi Raz-Burloz.

Antonius porni înainte, euceri Pelusia, se asigură de drumuri şi pregăti trecerea grosului armatei.

În urma lui, Ptolemeu intră în Pelusia.

Cum era primul oraş din ţara sa pe care îl recucerea, el voi să dea un exemplu, şi ordonă masacrarea locuitorilor. Dar, ca toţi oamenii curajoşi şi risipitori, Antonius avea o inimă bună şi nu suferea crimele; el luă sub protecţia sa nu numai pe locuitori, dar şi garnizoana, aşa că nici o execuţie nu avu loc.

Ptolemeu reintră apoi în Alexandria, unde Antonius dădu şi alte dovezi de omenie, care îi atraseră bunăvoinţa locuitorilor.

Una dintre acestea, care îi aduse cea mai mare onoare, a fost următoarea: El fusese oaspetele şi prietenul lui Arhelaus. Or, cum se întâmplă în războaiele civile, Arhelaus ajunse duşmanul său, iar într-o zi cei doi foşti amici se înfruntară.

Arhelaus fu învins şi ucis.

Aflând de moartea sa Antonius, porunci să i se caute corpul printre cadavre şi, după ce-l găsi, îi făcu o înmormântare grandioasă.

Această pietate îi atrase nu numai simpatia locuitorilor Alexandriei, dar chiar şi a romanilor care luptau sub

conducerea sa, aşa încât, când se întoarse la Roma, avea o oarecare popularitate.

Era tocmai epoca în care Roma era împărţită în două facţiuni: o nobililor, având în frunte pe Pompei; a poporului, care îi făcea semn lui Cezar să se întoarcă din Galia.

Am spus că Antonius era amicul lui Curion, şi Curion avea o mare influenţă asupra poporului. Această influenţă se dublă când Cezar trimise douăsprezece milioane lui Curion şi opt milioane lui Antonius.

O parte din această sumă fu folosită ca Antonius să fie numit tribun al poporului. Fără îndoială că pentru numirea lui se recurse la acelaşi subterfugiu ca pentru Clodius; dar, oricum, fu numit.

Plutarh povesteşte cum s-au petrecut lucrurile:

15. A. Dumas 225 „Cei care candidau la funcţii aşezau în mijlocul pieţii mese cu bani, corupând, cu neruşinare, mulţimea de oameni, aşa că poporul lupta pentru cel ce îl plătise, nu numai cu votul, dar şi cu arcul şi praştia. Or, adesea, lumea se îndepărta de tribună, pentru că era mânjită de sânge şi înconjurată de cadavre, iar oraşul se găsea în anarhie.”

La puţin timp după numirea lui Antonius ca tribun al poporului, el fu primit în colegiul augurilor.

Cumpărându-l pe el, Cezar cumpăra şi poporul şi zeii.

Iată în ce raporturi se găsea Cezar cu Senatul în momentul în care, reîntors din Egipt, Antonius urma să trateze cu Cezar.

Am văzut cum îi refuzase Senatul lui Cezar prelungirea guvernării şi cum un ofiţer al lui Cezar îşi lovise spada, spunând:

— Aceasta i-o va da.

Exista un om foarte important pentru Cezar: Paulus, care construia pe socoteala sa bazilica ce se ridica pe locul bazilicii Fulvia.

Paulus era strâmtorat din cauza cheltuielilor pentru această construcţie.

Cezar îi trimise şapte milioane, ca să-l ajute.

Paulus îi transmise lui Cezar că putea conta pe el.

Se discută asupra afacerii cu consulatul.

Senatul decise că Cezar va putea candida pentru consulat, fără să vină la Roma.

Atunci, Curion făcu o propunere în numele lui Cezar.

El declară că Cezar era gata să vină la Roma, singur şi fără armată, dar cu condiţia ca Pompei să-şi concedieze trupele şi să rămână în Roma singur şi fără armată. Dacă Pompei şi-ar păstra armata, Cezar avea să vină la Roma cu armata lui.

Însă Curion insista asupra concedierii trupelor lui Pompei, spunând că Cezar, neconsiderându-se mai important decât cel din urmă cetăţean, credea totuşi că era mai bine pentru Republică să se găsească şi el şi Pompei faţă în faţă ca doi simpli particulari decât ca doi comandanţi de armate. Aşa fiind, aveau să aştepte fiecare onorurile pe care concetăţenii lor ar fi voit să le acorde.

Consulul Marcellus îi răspunse lui Curion, şi în răspunsul său îl tratã pe Cezar drept tâlhar, adăugind că dacă Cezar nu voia să lase armele, ar fi trebuit tratat ca un duşman public.

Curion fu susţinut de Antonius, de Paulus, cel de al doilea consul, şi de Piso.

El ceru Senatului un vot vizibil – adică cine ar fi voit ca Cezar să depună armele şi ca Pompei să păstreze comanda să treacă într-o parte a sălii.

Aceasta seamănă cu felul nostru de a vota, şezând, sau în picioare.

Cea mai mare parte a senatorilor, ba chiar aproape toţi, trecură în partea indicată de Curion.

Curion ceru contraproba, adică, cei care erau de părere ca Pompei şi Cezar să lase armele şi ca niciunul din ei să nu-şi păstreze armele, să treacă de cealaltă parte a sălii.

Doar douăzeci şi cinci de senatori rămaseră credincioşi lui Pompei.

În timpul celor două votări, Antonius coborâse în Forum, povestise poporului ce se petrecea în Senat şi îi încălzise entuziasmul pentru Cezar Aşa că, atunci când Curion coborî şi anunţă victoria pe care o realizase obţinând dezavuarea, încă de la uşă îl aştepta un adevărat triumf.

I se aruncară cununi, ca unui atlet victorios, şi fu condus cu ovaţii până în poarta casei.

Era rândul lui Antonius să acţioneze. El profită de acest moment de entuziasm al poporului pentru Cezar şi obţinu din partea poporului un decret potrivit căruia armata care se găsea adunată la Roma să fie trimisă în Siria pentru a întări armata lui Bibulus, angajat în războiul cu părţii.

După emiterea celor două decrete, Antonius se înapoie în Senat şi ceru permisiunea să citească senatorilor o scrisoare pe care o primise de la Cezar Dar, îndemnat de Marcellus, Senatul îşi schimbase părerea.

Marcellus se opuse ca Antonius să citească scrisoarea lui Cezar.

Antonius o citi, totuşi, însă în mijlocul unui vacarm atât de mare încât nu fu auzit nici un cuvânt.

Atunci, coborî în Forum şi o citi poporului.

În timpul acesta, Scipio, socrul lui Pompei, făcu să se decreteze că, dacă în ziua fixată Cezar nu va fi depus armele, avea să fie considerat ca un duşman public şi tratat ca atare.

Întrucât lui Lentulus măsura aceasta nu i se păru suficientă, el strigă:

— Împotriva unui bandit ca Cezar nu e nevoie de decrete, ci de arme!

Apoi, folosind metafora, adăugă:

— Văd de pe acum zece legiuni coborând Alpii şi înaintând spre Roma. Cetăţeni, să ne îmbrăcăm în haine cernite!

Şi Senatul hotărî ca Roma să se îmbrace în haine cernite. Ce Senat cumsecade!

Şi Roma se îmbrăcă în haine cernite.

— Biată Romă!

LII Între timp mai sosiseră şi alte scrisori de la Cezar.

El făcea noi propuneri; – şi trebuie să recunoaştem că Cezar acţiona cu toată moderaţia în problema aceasta dintre el şi Pompei. El se oferi să abandoneze totul, cu condiţia de a i se lăsa comanda Galiei cisalpine şi a Iberiei, şi a două legiuni, până ce va fi obţinut un al doilea consulat.

Pompei refuză să-i lase legiunile. Legiunile totalizau aproape douăzeci de mii de oameni.

Cicero venea din Cilicia. Dorea pacea mai mult ca orice.

El îl rugă pe Pompei să nu fie atât de aspru cu Cezar, prea multă asprime putând să-l indispună pe acesta.

Dar Pompei răspunse că dorea să-l scoată din sărite pe Cezar pentru că în felul acesta avea să sfârşească mai repede cu el.

Cicero îi aminti de decretele poporului, de faptul că armata era trimisă în Siria, de interdicţia făcută cetăţenilor de a se angaja sub conducerea lui Pompei.

— Ai cu cine să te lupţi împotriva lui Cezar? Întrebă El.

— Da! Răspunse Pompei. N-am decât să bat cu piciorul şi vor ieşi soldaţii din pământ!

Cicero îl determină pe Pompei să accepte cererea amicilor lui Cezar, care consimţea la o nouă concesie.

În loc de a păstra două legiuni, Cezar se mulţumea cu şase mii de oameni.

— Propune repede aceasta în Senat, îi spuse Cicero lui Antonius. Pompei consimte.

Antonius se duse în grabă în Senat şi făcu propunerea.

Dar consulul Lentulus refuză net şi goni din Senat pe Antonius şi pe Curion.

Antonius ieşi, acoperindu-i pe senatori de ocări şi, considerând că venise pentru Cezar momentul de a risca totul pe o singură carte, se întoarse acasă, se îmbrăcă în haine de sclav, convinse şi pe Curion şi pe Quintus Cassius să facă la fel, apoi toţi trei se urcară într-o căruţă închiriată şi plecară din Roma ca să-l întâlnească pe Cezar şi să-l pună la curent cu cele întâmplate.

Când sosiră tribunii, Cezar se găsea la Ravena, unde avea cu el numai legiunea a treisprezecea.

Nu se aştepta la un asemenea noroc. Avea cu el forţa, avea aproape dreptul. Curion, Antonius şi Quintus Cassius îi aduceau legalitatea.

De departe, de cum îi descoperi pe soldaţi, Antonius începu să strige:

— Soldaţi! Noi suntem tribunii poporului, goniţi din Roma. Nu mai există ordine în Roma; tribunii nu mai au libertatea de a vorbi; am fost goniţi pentru că eram pentru dreptate, şi acum, iată-ne!

Cezar sosi în grabă. Nu-i venea să-şi creadă ochilor că avea un asemenea noroc. Ti primi pe Curion, Antonius şi Quintus Cassius cu braţele deschise şi le acordă imediat comenzi în cadrul armatei.

El n-aştepta decât o ocazie ca să se răzbune pentru insulta şi ingratitudinea pe care le înghiţea din plin de şase luni de zile.

Adăugaţi la toate acestea şi faptul că Marcellus şi Lentulus ridicaseră dreptul de cetăţenie locuitorilor oraşului Neoromus, pe care Cezar îl acordase de curând în Galia. În plus, ei porunciseră să fie bătut un senator al acestora în timpul consulatului lui Marcellus, şi când senatorul ceru să i se spună cel puţin motivul unei asemenea insulte, Marcellus răspunse că aşa voia el şi că cei care erau nemulţumiţi de el şi de Roma n-aveau decât să se ducă să i se plângă lui Cezar.

Paharul, prea plin, se revărsă.

Ca Bonaparte în Egipt, insultat în fiecare zi de Directorat.

Nimic nu lipseşte acestei comparaţii, nici chiar Pompei.

Pompeiul francez se numea Moreau.

Totul era să nu se piardă nici o oră. Cezar n-are cu el decât cinci mii de pedestraşi şi trei sute de călăreţi.

Dar el contează pe soldaţii care vor fi trimişi împotriva lui şi care au servit sub comanda sa; contează pe toţi veteranii în concediu, pe care i-a trimis la Roma ca să voteze; pe cele

două legiuni trimise lui Pompei şi în care fiecare om a primit, la plecare, din partea lui, o sută cincizeci de drahme; şi în plus, mai mult decât pe orice, contează pe norocul său.

Va începe prin a ocupa Ariminium, oraş mare din Galia cisalpină; se va face totul cu cât mai puţin Zgomot, se va vărsa cât mai puţin sânge cu putinţă; pentru aceasta oraşul va fi luat prin surprindere.

În acest scop, Cezar porunceşte căpitanilor şi soldaţilor să nu-şi ia decât spadele; încredinţează comanda armatei lui Hortensius; îşi petrece ziua asistând la luptele cu gladiatori, iar cu puţin înainte de miezul nopţii face baie; după baie, intră în sufragerie; rămâne acolo câtva timp cu comesenii pe care i-a invitat la cină; după o oră, se ridică de la masă, îi invită pe convivi să mănânce copios, le promite că va reveni curând, iese, se urcă într-o căruţă luată cu chirie, şi porneşte din grabă pe un alt drum decât cel care trebuia; torţele care îi luminează calea se sting; apucă pe un alt drum, rătăceşte toată noaptea, nu găseşte călăuză decât în zorii zilei, când îşi întâlneşte soldaţii şi căpitanii la locul stabilit; se întoarce spre Ariminium şi dă peste Rubicon, un râuşor, un biet fir de apă, ilustru astăzi ca cele mai mari fluvii, care despărţea Galia cisalplină de Italia propriu-zisă.

Manutius pretinde că -la malul râului Cezar a citit o inscripţie: „Dincolo de acest fluviu, numit Rubicon, nimeni să nu treacă drapele, arme sau soldaţi.”

În adevăr, Cezar, imperator pe unul din malurile râului, nu era pe celălalt mal decât un rebel.

Atunci se opri, copleşit de numărul şi măreţia gândurilor care îi veneau în minte.

Ţintuit pe loc, el trecu mult timp în revistă diferitele hotărâri care îi veneau în gând, cântări în balanţa experienţei şi înţelepciunii sale argumentele contrarii, îşi chemă amicii, printre alţii pe Asinius Pollion, îşi înfăţişă sieşi şi lor toate dificultăţile pe care aveau să le antreneze trecerea acestui râuşor şi, cu vocea tare, ca un om care are

dreptul să ceară dinainte socoteală posterităţii, el O întrebă asupra aprecierii pe care ar face-o despre el.

Cezar juca teatru, sau acţiona pe bună-credinţă în felul acesta?

Un fel de miracol, pregătit desigur de el, puse capăt acestor incertitudini.

În momentul în care, după ce făcuse apel la amicii săi, făcea apel la soldaţi, spunându-le:

— Camarazi, mai este încă. Timp, ne putem întoarce: dar dacă trecem râul acesta, restul va fi treaba spadei!

În momentul acela, un bărbat de o înălţime nemaipomenită apăru pe malul râului, cântând din flaut.

Soldaţii, uimiţi, se apropiară de uriaş.

Printre soldaţi se găsea şi un gornist.

Omul misterios aruncă flautul, apucă goarna, o duse la buze, se aruncă în râu sunând din toată puterea şi trecu pe malul celălalt.

— Haideţi, spuse Cezar, ne cheamă vocea zeilor şi nedreptatea oamenilor. Alea jacta est! (textual: Zarul a fost aruncat!)

Plutarh îl face să fi spus această frază în greceşte:

(Textual: Să fie aruncat zarul!)

În fine, după Appianus, el ar fi spus:

— A venit momentul să rămânem dincoace de Rubicon, spre nenorocirea mea, sau să-l trecem, spre nenorocirea lumii.

Cezar nu spune un cuvânt de toate acestea şi nici nu pomeneşte măcar Rubiconul.

Oricum ar fi, oricum s-ar fi spus această frază devenită proverb, sau chiar dacă nici n-a fost măcar spusă, un fapt de netăgăduit este acesta, constatat de Tit Liviu: „Cezar porni împotriva universului cu cinci mii de oameni şi trei sute de cai”

LIII A doua zi, înainte de ivirea zorilor, Cezar era stăpân pe Ariminium (Rimini)

Această veste părea că zboară cu aripi de vultur de pe malurile Rubiconului şi se abate nu numai asupra Romei, dar chiar asupra întregii Italii.

Cezar trecând Rubiconul şi înaintând asupra Romei, asta însemna războiul civil.

Or, ce însemna un război civil pentru romani?

Era jalea în fiecare familie, moartea pătrunzând în fiecare casă, sânge curgând pe toate străzile; era iar Marius, era iar Sylla.

Se putea ghici un lucru de neghicit? Cine putea ghici dacă învingătorul era îngăduitor? Aşa ceva nu se pomenise, era neobişnuit, aşa ceva nu se văzuse vreodată.

Celelalte războaie făcuseră învingătorului o reclamă înfiorătoare.

Aşa că, de data aceasta, nu era ca în celelalte războaie, în care teama îi închidea pe oameni în casă. Nu; acum, dimpotrivă, groaza îi scotea pe toţi din casă. În întreaga Italie se vedeau bărbaţi şi femei fugind înnebuniţi. Oraşele păreau că fuseseră smulse din temeliile lor ca să poată fugi şi să se mute dintr-un loc în altul Toată lumea aceasta se îndrepta spre Roma; Roma părea inundată de un potop de oameni care se refugiau acolo din împrejurimi, şi fiecare intra într-o panică atât de violentă, încât furtuna de pe stradă, marea aceasta de oameni izbucnind la răspântii şi în pieţe, creştea neîncetat, mereu mai agitată, pentru că nu mai exista nici raţiune, nici autoritate care s-o poată domoli.

Şi fiecare bărbat, fiecare femeie, din ce în ce mai înnebuniţi, alergau strigând:

— Vine Cezar!

Şi fiecare gură repeta:

— Cezar! Cezar! Cezar!

Ce căutau la Roma toţi oamenii aceştia toate oraşele acestea, toate populaţiile acestea?

Sprijinul lui Pompei.

Pompei era singurul care îi putea rezista lui Cezar Ce amintire se păstrase despre Cezar?

A unui tribun risipitor şi răzvrătit, propunând şi punând în aplicare legi agrare.

Cine era Pompei?

Reprezentantul ordinii, al proprietăţii, al bunelor moravuri.

Însă Pompei îşi pierduse capul.

Pentru că trebuia ca greşeala să fie aruncată asupra cuiva, Senatul o aruncă asupra lui Pompei.

El a fost acela care i-a dat măreţie lui Cezar împotriva lui însuşi şi împotriva Republicii, spunea Cato.

De ce a refuzat Pompei propunerile foarte cumpătate pe care i le făcuse Cezar? Se întreba Cicero.

Favorinus îl opri pe proconsul în Forum.

— Unde îţi sunt soldaţii, Pompei? Îl întrebă el.

— N-am, răspunse acesta disperat.

— Atunci, bate din picior, pentru că bătând din picior trebuie să scoţi din pământ legiuni întregi.

Şi, cu toate acestea, Pompei avea de patru ori mai mulţi soldaţi decât Cezar.

Dar cine să ştie că Cezar n-avea decât cinci mii de oameni?

În Roma se răspândeau cele mai ciudate zvonuri despre numărul soldaţilor lui Cezar, despre rapiditatea cu care Cezar înainta.

Apoi, Pompei simţi că tot poporul se îndreaptă spre Cezar. Într-un fel, îi fugea pământul de sub picioare Poporul este solul pe care se construieşte orice guvernare; revoluţiile sunt cutremurele acestui sol Văzând că Pompei îşi pierdea capul, Senatul decretă panică generală! El emise o lege care declara trădător pe oricine n-ar fi fugit împreună cu el.

Cato jură să nu-şi mai taie barba şi părul şi să nu-şi mai pună cunună pe cap până nu va fi pedepsit Cezar, iar Republica scăpată de primejdie.

El făcu un lucru care trebuie să-l fi costat mult: el îşi reluă soţia, pe Marcia, ca să se îngrijească de tinerii săi copii. Despre ea, Plutarh spune că „era văduvă şi poseda o avere considerabilă, căci Hortensius murise şi la moartea sa o

lăsase moştenitoare”. Aceasta îi reproşa Cezar lui Cato, spune biograful grec. El îl acuza că îi plăceau banii şi că făcuse această căsătorie cu gând negustoresc. „Căci, spunea Cezar, dacă avea nevoie de femeie, de ce a cedat-o altuia? Şi dacă n-avea nevoie, de ce a reluat-o? Nu i-o dăduse lui Hortensius decât ca o momeală? Nu i-a dat-o oare tânără, ca s-o ia înapoi bogată?”

Afurisit om Cezar acesta, n-ai nimic de câştigat fiindu-i inamic!

Dacă ar fi fost Pompei în locul lui, te-ar fi bătut.

Dacă ar fi fost Cato, te-ar fi ironizat.

La rândul lor, consulii părăsiră Roma fără să fi îndeplinit sacrificiile care se aduceau de obicei zeilor când se părăsea oraşul – atât de grăbiţi erau să fugă.

Senatorii îi urmau sau îi precedau, fiecare luând cu el ce-i cădea mai de preţ în mână.

Cicero face ca toţi. Îşi ia fiul şi-şi lasă soţia şi fiica.

— Dacă o să prade, puneţi-vă sub protecţia lui Dolabella, le spuse el.

Apoi le scrie: Formies, ianuarie „Gândiţi-vă bine, dragele mele, ce hotărâre veţi lua. Nu vă pripiţi: nu e numai problema voastră, ci şi a mea. Rămâneţi la Roma? Veniţi după mine într-un loc sigur?

În privinţa aceasta, iată părerea mea: având-l pe Dolabella alături de voi, n-aveţi de ce să vă temeţi la Roma şi, chiar dacă se vor produce excese, dacă se va ajunge la jaf, prezenţa voastră pe loc ne va fi de un mare ajutor.

Dar, ia staţi, mă gândesc că toţi oamenii bine intenţionaţi se află în afara Romei şi şi-au luat soţiile cu ei; iată; în ţara în care mă aflu sunt atâtea oraşe care ne sunt devotate, este atât pământ al nostru, încât aţi putea să mă vedeţi des şi să mă părăsiţi cu uşurinţă, fără a înceta de a vă găsi pe un teritoriu neutru. La drept vorbind, n-aş şti să vă spun care dintre posibiltăţi este cea mai bună. Vedeţi şi voi cum procedează femeile de acelaşi rang cu voi, dar mai ales aveţi grijă să nu fie prea târziu şi să nu mai puteţi ieşi din

Roma. Trebuie să vă gândiţi bine şi să vă consultaţi şi cu prietenii noştri. Spuneţi-i lui Philotimus să ia măsuri ca să pună casa în stare de a rezista, şi să ţină destulă lume înăuntru, apoi căutaţi să aveţi curieri siguri ca să-mi trimiteţi zilnic veşti despre voi; în fine, dacă vă interesaţi de sănătatea mea, nu uitaţi să vă îngrijiţi şi voi de a voastră."

Pompei fuge; consulii fug; Senatul fuge; Cato fuge; Cicero fuge, toată lumea fuge.

Panica este generală.

„Era un spectacol teribil, scrie Plutarh, să vezi oraşul acesta abandonat într-o furtună atât de îngrozitoare, asemeni unei corăbii fără pilot, plutind la întâmplare pe această mare de spaimă şi de groază."

Până şi Labienus, locotenentul lui Cezar, omul pentru care Cezar îşi riscase viaţa, părăsi armata lui Cezar şi fugi, împreună cu locuitorii Romei, ca să-i întâlnească pe Cato, pe Cicero, pe Pompei.

Dacă cineva ar fi privit, din zborul păsării, drumurile Italiei, ar fi crezut că populaţia aceasta fuge de frica ciumei.

Un singur fapt dă o idee de spaima care domnea la Roma.

Consulul Lentulus, venit să scoată bani din tezaurul secret depus în templul lui Saturn, tocmai când deschidea uşa tezaurului auzi pe cineva strigând că se văd călăreţii lui Cezar. El fugi atât de repede încât uită uşa deschisă, iar când Cezar fu acuzat că forţase porţile templului lui Saturn ca să ia trei mii de livre de aur, pe care le luase cu adevărat, el mărturisi:

— Pe Jupiter! N-a fost nevoie să forţez nici o uşă; consulului Lentulus îi fusese atât de frică de mine, încât le lăsase deschise pe toate.

LIV Dar Cezar nu voia să fie o sperietoare pentru Italia. Aerele de bandit, reputaţia de incendiator şi de jefuitor nu-i erau pe plac. Dimpotrivă, trebuia să atragă la el oamenii cumsecade, şi nu putea să facă aceasta decât dând dovadă de bunătate.

Mai întâi îi trimise înapoi lui Labienus banii şi bagajele.

Apoi, pentru că un detaşament trimis împotriva lui, în loc să-l atace, nu numai că i se ataşă, dar îi predase chiar pe comandant, pe Lucius Papius, Cezar îl lăsă liber pe Lucius Papius, fără să-i facă nici un rău.

În sfârşit, ştiind ce teamă îngrozitoare îl gonea sau mai degrabă îl făcea să gonească pe Cicero, Cezar scrise lui Oppius şi lui Balbus, cu obligaţia ca ei să-i scrie lui Cicero.

„Cezar, lui Oppius şi lui Balbus.

Vă jur că am aflat cu un mare interes din scrisoarea voastră că sunteţi de acord cu ce s-a petrecut la Corfinium. Am să vă urmez sfatul, căci va fi cu atât mai uşor, cu cât ei sunt de acord cu intenţiile mele. Da, voi fi cât se poate de blând, şi voi face totul ca să-l aduc înapoi pe Pompei. Să încercăm în felul acesta să câştigăm inimile şi să facem victoria trainică. Cei care m-au precedat n-au putut să alunge ura prin cruzime şi n-au putut realiza o victorie de durată folosind cruzimea, cu excepţia, totuşi, a lui Sylla. Eu n-am să fac ca el. Să căutăm noi mijloace de a învinge, şi să fim îngăduitori şi darnici. Cum să facem ca să Ajungem la acest rezultat? Am câteva idei şi sper să-mi mai vină şi altele. Gândiţi-vă şi voi, vă rog.

Apropo, Cneius Magius, prefect al lui Pompei, a fost surprins de trupele mele. Am procedat cu el aşa cum am hotărât, l-am lăsat imediat liber. Şi mai înainte mai prinsesem încă doi prefecţi ai lui Pompei. Şi pe ei i-am lăsat liberi. Dacă or vrea să-şi arate recunoştinţa faţă de mine, ei vor insista pe lingă Pompei să-mi fie, mai degrabă, prieten decât duşman ca aceia ale căror intrigi au făcut Republica să ajungă în starea în care o vedem astăzi.”

Ce-a făcut Cezar la Corfinium, ca să-şi atragă aprobarea lui Oppius şi a lui Balbus?

Cezar asedia Corfinium. Cum se mai întâmplase şi cum avea să se mai întâmple, locuitorii predaseră cetatea şi, odată cu aceasta, ei îi predaseră lui Cezar şi pe oamenii lui Pompei: pe Lentulus – nu pe Lentulus acela care fugise cu atâta grabă încât uitase deschise uşile visteriei, nu; acesta

este Lentulus Spincer, un amic al lui Cicero – pe Domitius Ahenobarbus, un strămoş al lui Nero, pe Vitellius Rufus, pe Quintilius Varus, pe Lucius Rubius şi pe mai mulţi alţii.

Toţi aceştia se aşteptau să fie ucişi; şi erau atât de siguri de sfârşit, încât Domitius ceruse otravă şi o înghiţise. Din fericire, cel căruia i se adresase contase pe iertarea lui Cezar şi-i dăduse lui Domitius doar o băutură inofensivă.

— Să nu-l uităm pe acest Domitius; deşi fusese iertat, el va rămâne unul din marii duşmani ai lui Cezar.

Bănuindu-l pe Cezar că a rămas credincios tradiţiilor războiului civil, prizonierii nu credeau că mai aveau vreo scăpare.

Din ordinul lui Marius şi Sylla, mulţi fuseseră ucişi, deşi, cu certitudine, meritau mai puţin decât aceştia de acum o asemenea soartă.

Ce-a făcut Cezar?

EL le-a ţinut o scurtă cuvântare în care a reproşat la doi sau trei din amicii săi că au întors armele împotriva lui; apoi, după ce i-a apărat de furia soldaţilor, i-a lăsat să plece, teferi şi nevătămaţi.

Mai mult, a poruncit să i se restituie lui Domitius cei o sută de mii de filipi de aur pe care el îi depusese la magistraţi, deşi ştia bine că banii nu erau ai lui, ci fuseseră primiţi de la vistierie ca să plătească soldaţii ce trebuiau Să lupte chiar împotriva lui, a lui Cezar.

Iată ce făcuse la Corfinium, atrăgând laudele lui Oppius şi ale lui Balbus, pe care el îi însărcina acum să i-l aducă pe Cicero.

Şi, în adevăr, Balbus îi scrise lui Cicero, îi trimise şi scrisoarea lui Cezar, îi dădu toate asigurările; Cicero răspunse că îl cunoaşte pe Cezar, că Cezar este bunătatea însăşi şi că nu l-a crezut niciodată în stare să verse o picătură de sânge.

Atunci, Cezar îi scrie direct lui Cicero: „Cezar, imperator, lui Cicero, imperator, salut!

Nu te-ai înşelat şi m-ai cunoscut foarte bine. Nimic nu e mai departe de mine ca cruzimea. Mărturisesc că sunt fericit şi mândru că ai părerea aceasta despre mine. Oamenii pe care i-am lăsat liberi, teferi şi nevătămaţi, se pregătesc, după câte se spune, să profite de libertatea pe care le-am redat-o ca să ridice armele împotriva mea. Fie! N-au decât s-o facă. Dar tu, fă un lucru: ca să pot face apel la sfaturile tale şi să mă folosesc de tine în orice împrejurare, aşa cum m-am obişnuit. Nimic nu-mi este mai drag decât scumpul tău Dolabella, fii convins. Îi datorez o nouă favoare, aceea de a te şti alături de mine Omenia lui, bunul său simţ, gingăşia lui faţă de mine îmi sunt o garanţie."

Împotriva lui Cezar, lumea avea puternice idei preconcepute.

Partida împotriva căreia se îndrepta se numea partida oamenilor cumsecade. Cezar se hotărî să fie mai cumsecade decât oamenii cumsecade.

Aristocraţia, împotriva căreia lupta, aplica vechea lege, legea Eumenidelor, cum spune Eschil, legea răzbunării. El proclama o nouă lege, legea Minervei, legea umanităţii.

A fost un instinct al acestui om „căruia, spune Suetoniu, îi era necunoscută ura şi care, când se răzbuna, se răzbuna cu toată blândeţea"? Sau a făcut-o din calcul? Calcul sublim în orice caz, care a înţeles că după asasinatele lui Sylla şi după măcelurile lui Marius se putea câştiga o victorie uimitoare, dând dovadă de îndurare.

Am spus că locuitorii şi chiar oraşele fugeau; dar Aceasta se întâmplă cu locuitorii din oraşele mai îndepărtate, care aveau timp să fugă. Cezar făcea toate eforturile ca oraşele apropiate să-l vadă sosind, odată cu vestea care îi anunţa venirea.

Pentru acestea nu mai era, deci, nici o posibilitate de scăpare. Trebuia să stai, să aştepţi jaful, incendiul, moartea.

Dar Cezar trecea, nu jefuia, nu incendia, nu ucidea.

Acest lucru era atât de nou şi de neobişnuit încât oamenii cărora nu le făcuse nici un rău rămaseră uluiţi. Şi totuşi, el era nepotul lui Marius, complicele lui Catilina, instigatorul lui Clodius. Nici jaf, nici foc, nici schingiuiri! Pe când Pompei, dimpotrivă, el, omul ordinii, al moralei, al legii declară inamic pe oricine nu-l urmează şi promite numai exil, bătaie cu vergile şi spânzurătoare.

Acestea nu le spun duşmanii, căci atunci aş fi îndemnat să declar imediat: nu credeţi nimic despre răul care se impută învinsului, mai ales în războaiele civile.

— Nu, o spune chiar Cicero.

Mai degrabă ascultaţi; iată un model de felul cum vorbeşte el despre planurile lui Pompei: „Nici nu-ţi închipui (îi scrie el lui Atticus), nici nu-ţi închipui în ce măsură doreşte scumpul nostru Cneius să fie un al doilea Sylla. Vorbesc în deplină cunoştinţă de cauză; dealtfel, el nici nu s-a ferit prea mult de asta.

— Ei bine, cum? Ai să-mi spui, ştiai asta şi nu faci nimic?

— Ei! Pe zei! Nu fac nimic, nu fac nimic, nu din simpatie, s-o ştii, ci din recunoştinţă.

O să-mi spui:

— Nu găseşti cauza dreaptă?

— Ba excelentă, dimpotrivă, însă, aminteşte-ţi că e susţinută prin mijloace mizerabile.

Mai întâi, scopul este să înfometeze Roma şi Italia, apoi să devasteze şi să ardă totul şi, te asigur, nu-şi vor face nici un scrupul din a-i jefui pe bogaţi…!”

Or, aşa cum spune Cicero, el, Cicero, ştia aceasta şi o mai ştiau şi alţii; toată lumea o ştia; adunătura asta de nobili ruinaţi o trâmbiţau pe toate drumurile.

Dealtfel, de ce să te îndoieşti? Pompei nu era, oare, elevul lui Sylla?

Aşa că, de îndată ce bancherii, cămătarii, oamenii de bani gata au crezut că li se vor lăsa frumoasele lor Vilişoare şi dragii lor bănişori, se împăcară cu conducătorul calicilor.

Oamenii încetau să mai fugă, uşile se deszăvorau: întâi este privit cum trece, apoi oamenii vin în calea lui, apoi se reped în întâmpinarea lui.

Amintiţi-vă de înapoierea de pe insula Elba, cu care marşul acesta al lui Cezar seamănă enorm de mult.

Aşa că Cicero îi scrise lui Atticus: „Nici o palmă de pământ din Italia peste care să nu fie stăpân. Despre Pompei, nici un cuvânt; însă dacă la vremea asta nu este pe mare, orice trecere trebuie să i se închidă.

Câtă grabă din partea lui Cezar! În timp ce din partea noastră…

Însă nu-mi place să-l acuz pe acela când înfruntă pericole care pentru mine sunt tot atâtea prilejuri de deznădejde şi de suferinţă”.

Apoi, dacă din cele ce am citit Cicero nu-l acuză pe Pompei, atunci ce vor spune cei care îl acuză?

LV În timpul acesta, ce se întâmplă cu Pompei? Ce se întâmplă cu omul care a refuzat orice propunere de pace? Ce se întâmplă cu vanitosul imperator care, zicea el, n-avea decât să bată cu piciorul ca să scoată din pământ legiuni de cavalerie şi de pedestraşi?

Cineva trebuie să ştie cu siguranţă unde se găseşte Pompei.

Cicero.

Ia să vedem, Cicero, unde este Pompei? Îi scrii lui Atticus în februarie anul 705 de la înfiinţarea Romei, cu patruzeci şi opt de ani înaintea erei noastre. Şi ce-i spui?

„Nu-i mai lipseşte amicului nostru ca să se dezonoreze definitiv decât să-l lase pe Domitius singur. În general se spune că-i va veni în ajutor. Dar eu mă îndoiesc.

— Cum adică? Îmi vei spune, l-ar putea abandona pe Domitius, un om de o asemenea importanţă, el, care are la dispoziţia lui treizeci de cohorte?

Ei bine, da! O să-l abandoneze, dragă Atticus, sau mă înşel profund. Frica lui este de necrezut. Nu se gândeşte decât să fugă.”

Cicero scrie clar: Nihil spectat nisi fugam!

„Aşa că, iată omul cu care, după părerea ta, trebuie să-mi unesc soarta. Ştiu ce gândeşti. Ei bine, eu văd de ce trebuie să-l părăsesc, dar, din păcate, nu văd pe cine trebuie să urmez.

Pretinzi că am rostit cuvinte memorabile când am spus că aş prefera să fiu învins alături de Pompei, decât să înving alături de alţii.

Da, dar cu Pompei cel de atunci, cu Pompei cel puţin cum mi se părea atunci, nu cu Pompei cel de acum, care fuge fără să ştie nici de ce, nici cum, care a predat ceea ce posedăm, care a abandonat patria, şi care e gata să părăsească Italia. Am spus-o? Ei bine, atâta pagubă! Fapta e comisă! Sunt învins.

Dealtfel, n-aş putea să mă obişnuiesc să văd lucruri pe care nu le-am crezut niciodată posibile, nici să urmez un om care m-a smuls dintre ai mei şi din mine însumi.

Adio, o să-ţi scriu precis ce va mai urma.”

Vreţi să ştiţi ce a urmat? Iată. Citiţi.

„Pompei a fost găsit.

Oh, ruşine! Oh, nenorocire! Căci nu este nenorocire mai mare decât în ruşine; i-a plăcut să-l ajute pe Cezar să devină mare şi iată, deodată, începe să se teamă de el şi nu vrea pace cu nici un chip.

Dar în acelaşi timp trebuie spus că nici nu face absolut nimic pentru război.

Iată-l afară din Roma: pierde Picenum din greşeala lui, se lasă încolţit în Apulia, se pregăteşte să treacă în Grecia şi nici un cuvânt-de rămas bun pentru nimeni, nici un cuvânt despre o hotărâre atât de gravă şi de neaşteptată.

Însă, iată că îi scrie Domitius.

Atunci, el trimite o scrisoare consulilor: pare că s-a trezit în el sentimentul onoarei.

Crezi că, revenindu-şi, eroul va striga:

— Ştiu ce cer datoria şi onoarea. Ce-mi pasă de pericole când dreptatea este cu mine!

Aş! Adio onoare! Eroul este pe drum, fuge, aleargă pe la Brindisi. Şi, în plus, se spune că Domitius s-a predat împreună cu toţi cei care erau cu el.

Oh! Ce lucru îngrozitor! Termin scrisoarea: durerea mă împiedică să continui. Aştept veşti de la tine."

După cum vedeţi, Pompei a fost găsit; el fuge pe la Brindisi.

Într-adevăr, se găseşte la Brindisi, adică în punctul extrem al Italiei. Iată ce-i scrie el, de acolo, lui Cicero: „Cneius cel Mare, proconsul, lui Cicero, imperator!

Am primit scrisoarea ta; dacă eşti sănătos, te felicit, în cele ce-mi spui am recunoscut vechiul tău devotament pentru Republică. Consulii s-au întâlnit cu armata mea, pe care o aveam În Apulia.

Te conjur, în numele acestui admirabil patriotism care nu s-a dezminţit niciodată, să vii la noi, pentru a hotărî împreună asupra celor mai potrivite măsuri de luat în situaţia de plâns în care se găseşte Republica.

Ia-o pe Via Appia şi vino la Brindisi cât mai repede cu putinţă."

Şi continuă totuşi să se mai numească Cneius cel Mare!

Vă spuneam eu, dragi cititori, că v-a fost lăudat prea mult Pompei.

De la sine se înţelege că Cicero nu-i singurul care gândeşte şi spune că Pompei este un prost şi un laş.

Pompei laş! Ce ciudată asociere de cuvinte! Dar, ce vreţi? M-am obligat să vă prezint pe oamenii mari în intimitate, însă cu oamenii mari se întâmplă cum se întâmplă şi cu friptura de iepure; nu poţi s-o faci dacă n-ai vânatul: ca să vă fac un om mare, am nevoie de un om mare.

Iată -l acum pe Celius, care îi scrie lui Cicero: „Spune tu adevărat, ai mai văzut un om mai prost decât acest Cneius^ Pompei al tău? Să faci atâta zgomot, să provoci o tulburare atât de adâncă şi să nu faci decât prostii!

Dragul meu, Cezar al nostru, dimpotrivă, câtă putere de acţiune şi mai ales câtă moderaţie în victorie! Ai mai citit

sau ai mai auzit tu ceva asemănător? Ce zici? Ce zici şi de soldaţii noştri, eh? de soldaţii noştri care, prin locurile cele mai inaccesibile, îngheţaţi pe un ger năprasnic, fac o campanie de parcă ar fi o plimbare! Pe Jupiter! Ce viteji!

Ce-ai mai râde de mine dacă ai şti ce mă nelinişteşte, în fond, din toată această glorie din care mie nu-mi revine nimic! N-aş putea să-ţi spun asta decât prin viu grai. Tot ce ştiu este, că intenţionează să mă cheme la Roma de cum îl va fi gonit pe Pompei din Italia. În rest, cred că la ora actuală s-a şi comis, în afară doar de faptul că lui Pompei

I-ar place să se lase asediat în Brindisi.

Salut pe băiatul tău Cicero!”

La rândul său, Cezar îi scrise din nou lui Cicero. De unde? Scrisoarea nu este datată. Dar credeţi că Cezar însuşi ştie unde se află? El înaintează cu graba cu care Pompei fuge.

„Mă grăbesc; suntem în marş, iar legiunile au luat-o înainte. Nu vreau să-l las pe Furnius să plece fără să-ţi trimit prin el un cuvânt de gratitudine. Ceea ce-ţi cer imediat, ceea ce-ţi cer ca o favoare este să vii la Roma, unde sper că ajung în curând şi eu. Aş putea să te văd acolo şi să profit de trecerea ta, de luminile tale, de poziţia ta, în sfârşit, de tot ce poţi!

Termin cum am început: timpul zboară. Iartă-mă că-ţi scriu numai atât. Furnius îţi va spune restul.”

Astfel, toată lumea îl vrea pe Cicero. Pompei îl trage spre Brindisi, Cezar îl cheamă la Roma. Dar el, pe cine va asculta? Ah! Dacă ar îndrăzni, cum l-ar mai lăsa pe Pompei şi ar fugi la Cezar!

Ah! Dacă n-aş fi angajat! Spune el; însă sunt atât de obligat faţă de Pompei, încât nu pot suporta nici măcar umbra unei ingratitudini.

Îi răspunde lui Cezar: „Cicero, imperator, lui Cezar, imperator, salut!

Am citit scrisoarea ta, cu care l-ai însărcinat pentru mine pe Furnius al nostru şi în care mă îndemni să viu la Roma.

Vorbeşti că vrei să profiţi de luminile mele şi de poziţia mea.

Insă adaugi: de trecerea pe care o am şi de tot ce pot!

Asta este altceva şi mă întreb ce sens dai tu acestor cuvinte.

Cred, desigur, că înalţă-ţi înţelepciune nu-ţi poate inspira pentru concetăţenii tăi decât sentimente de pace, de linişte şi de înţelegere.

Dacă este aşa, atunci, Cezar, ai dreptate să te gândeşti la mine, căci eu sunt omul care-ţi trebuie şi prin poziţie, şi prin fire.

Aşadar, dacă presimţirea mea nu mă înşală, dacă tu ai ţaţă de Pompei cât de puţină bunăvoinţă, dacă vrei cât de cât să-l vezi revenind spre tine şi spre Republică n-ai să găseşti nicăieri un agent mai bun decât pe mine, eu, care Niciodată nu am dat decât sfaturi bune în toate împrejurările şi lui, şi Senatului, ori de câte ori mi-a stat în putinţă. Şi nu m-am mulţumit să-mi spun doar părerea, dar m-am străduit să o fac împărtăşită şi de alţii.

Astăzi, îţi mărturisesc, Cezar, că nu pot vedea cu indiferenţă decăderea lui Pompei, căci de câţiva ani am făcut din tine şi din el idolii mei şi v-am închinat şi lui, şi ţie, o prietenie profundă.

Aşa că te rog, Cezar, te implor în genunchi, smulge-te un moment din grijile care te preocupă, îngăduie-mi să fiu sincer, recunoscător, credincios în amintirea celor mai mari servicii pe care le-a putut primi un om vreodată. Cruţă-l deci pe singurul om care-ţi poate servi ca mediator între tine şi el, între voi doi şi concetăţenii voştri.

Ţi-am mulţumit că i-ai lăsat viaţa lui Lentulus, că ai făcut pentru el ceea ce făcuse el pentru mine. Dar după scrisoarea pe care mi-ai scris-o în efuziunea recunoştinţei, îmi pare că împart cu el aceeaşi binefacere.

Dacă aceasta este recunoştinţa mea din cauza lui Lentulus, te rog, fă aşa ca să pot avea una la fel şi din cauza lui Pompei”.

Iată ce era bun în Cicero! Dar asta n-a dus la nimic.

— Vino ca mediator, spuse Cezar

— Voi avea libertate de acţiune? Întrebă Cicero.

— Nu pretind să-ţi dictez eu rolul, răspunse Cezar.

— Te previn că, dacă mă duc la Roma, voi îndemna Senatul să te împiedice să te duci în Spania şi să duci război în Grecia. În plus, te previn că voi protesta mereu în favoarea lui Pompei, insistă Cicero.

— Atunci, nu veni, răspunse Cezar.

Şi în adevăr, Cicero rămâne la Formies, cel puţin până la noi ordine.

Însă Cicero este foarte îngrijorat; el primeşte acolo un bilet de la Balbus.

Nu vi se pare că este un fel de frondă antică, mai serioasă decât aceea din secolul al XVIII-lea, cu bileţelele care soseau dimineaţa? Numai că în loc de a fi domnul de la Rochefoucauld şi cardinalul de Retz, este vorba de Pompei şi de Cezar.

Cicero primeşte deci acest bileţel: „Balbus lui Cicero, imperator, salut!

Am primit de la Cezar o scrisoare secretă, de pe care Îţi trimit copie; prin conciziunea ei îţi vei da seama cât este de ocupat, căci îmi scrie atât de laconic despre lucruri de o asemenea importanţă.

Dacă o să survină ceva nou, am să-ţi scriu imediat.

„Cezar lui Oppius şi Cornelius Balbus Am ajuns în Brindisi la revărsatul zorilor, în ziua a 7-a a idelor lui martie, şi mi-am aşezat tabăra acolo. Şi Pompei este la Brindisi; el l-a trimis la mine pe M. Magnus, ca să-mi vorbească de pace. L-am răspuns ceea ce ai să vezi; n-am vrut să întârzii nici un moment ca să te previn; cum voi avea speranţa realizării unui aranjament, am să te anunţ”.

Acum, dragă Cicero, îmi înţelegi neliniştea? Este a doua oară că mi se dau speranţe de încheierea păcii, şi tremur de teamă să nu se spulbere această nădejde. Din nefericire, neţiind lângă tine, nu pot să-ţi fac decât urările mele; dacă

aş fi fost acolo, poate aş fi putut să fac ceva. Dar acum, mă frământ aşteptând”.

Iată aversul; să vedem reversul. Cezar a mers cu graba lui obişnuită. După ce a luat Corfinium, San Perino de astăzi, pe care mulţi istorici îl confundă cu Corfu (Corcyra), după ce a consolidat situaţiile lui Domitius şi Lentulus Spincer, pe care aceştia le credeau compromise, a pornit de-a lungul ţărmului Adriaticii.

Cezar, care este în război cu galii, nu are alte bărci decât pe acelea cu care a debarcat în Anglia şi pe care n-a avut timp să le treacă prin strâmtoarea de la Cadix şi să le aducă în Marea Adriatică.

Cezar, spuneam, a urmat ţărmul mării şi a ajuns la Brindisi.

El înainta, precedat de Magius, administratorul caselor lui Pompei, pe care îl întâlnise în drumul său şi-l trimisese înapoi la stăpânul său.

Magius avea sarcina să-i spună lui Pompei:

— Cezar se apropie. El spune că este în interesul Republicii să vă întâlniţi, dar numai voi doi, singuri fără martori; din depărtare şi prin intermediari nimic nu se poate aranja.

La această întâlnire pe care o ceruse face aluzie Cezar când îi scrie lui Balbus: „Mi l-a trimis pe Magius ca să vorbească de pace”.

Cezar avea cu el şase legiuni, din care două create în întregime în timpul drumului; şase legiuni, adică aproape patruzeci de mii de oameni. După cum se vede, cei cinci mii de pedestraşi şi cei trei sute de călăreţi ai lui se înmulţiseră.

Şi Napoleon plecase din insula Elba cu cinci sute de oameni, a zecea parte din numărul oamenilor care îl urmau pe Cezar; şi el este tratat drept tâlhar de Lentulus al epocii sale; în sfârşit, şi el ajunge la Tuilleries urmat de o întreagă armată.

Atunci începe asediul, unul din acele asedii gigantice, aşa cum făcea Cezar; ca la asediul de la Rochelle din 1628,

făcut de cardinalul Richelieu.

Ascultaţi: Cezar se decide să închidă portul Brindisi. Mai întâi, construieşte un dig în dreptul intrării celei mai înguste, însă întrucât adâncimea apei îl împiedică să continue lucrarea, el construieşte plute de treizeci de picioare pătrate. Cu aceste plute, pe care le va lega de lucrările de zidărie deja începute, va închide portul. Ca să nu fie zdruncinate de valuri, el le înţepeneşte cu ancore la cele patru colţuri, iar pentru a le apăra construieşte un al doilea rând asemeni cu primul. El le acoperă cu pământ şi crăci, ca să se poată circula uşor pe deasupra lor. Întăreşte cu parapete şi împletituri de nuiele flancul şi faţa, apoi ridică turnuri cu două etaje, pentru a le feri de loviturile vaselor şi ale focului.

Acestor construcţii, Pompei le opune marile bastimente de transport pe care le-a găsit în port, pune să se construiască pe aceste bastimente turnuri cu trei etaje, pe care le înarmează cu maşini şi cu suliţe de tot felul, apoi, astfel înarmate, le lansează împotriva plutelor, ca să le scufunde.

Astfel, giganţii luptă corp la corp, şi lupta poate reîncepe în fiecare zi.

Dar Cezar vrea să aibă până la sfârşit procedeul de partea sa.

El trimite la Pompei pe unul din locotenenţii săi, Caninus Rebilus.

Rebilus are misiunea să ceară o întrevedere lui Pompei din partea lui Cezar.

— Pompei va avea toate onorurile întâlnirii, Cezar îşi dă cuvântul.

Pompei răspunde că nu poate face nimic în lipsa consulilor.

În adevăr, consulii sunt la Dyrrachium.

Era un subterfugiu, Cezar şi-a dat bine seama.

El continuă asediul.

După nouă zile, vasele care transportaseră pe consuli şi o parte din armată la Dyrrachium se întorc la Brindisi, fără arme şi fără consuli, bineînţeles.

Ele revin să-l ia pe Pompei şi cele douăzeci de cohorte ale sale.

Atunci, Pompei se pregăteşte să fugă.

Pune să se baricadeze porţile oraşului, intrările în pieţe şi răscrucile; ridică baricade pe străzi, săpând şanţuri, în fundul cărora bate ţăruşi cu vârfurile ascuţite în sus, acoperă totul cu împletitură de nuiele, peste care pune pământ şi nisip: se fac astfel capcane în care vor cădea soldaţii lui Cezar.

În sfârşit, într-o noapte, după ce şi-a instalat arcaşii de-a lungul zidului cetăţii, îşi îmbarcă în taină soldaţii, lasă bărci în care să se retragă şi arcaşii la rândul lor, iar la miezul nopţii ridică pânzele, forţează trecerea şi pleaqă, lăsând numai două vase eşuate lângă dig, încărcate cu soldaţi.

Dar abia plecase Pompei şi trupele sale abia îmbarcaseră arcaşii care păzeau zidurile cetăţii, că, de pe acoperişurile caselor, locuitorii din Brindisi începură să-l strige pe Cezar şi să facă soldaţilor săi semne să vină.

Cezar înţelege totul, se repede la porţi, pe care locuitorii le degajează pe dinăuntru, iar soldaţii lui le forţează pe dinafară. E gata să se repeadă de-a lungul străzilor în urmărirea lui Pompei, dar locuitorii îl informează despre capcanele pregătite pe străzi.

Atunci, el face un mare ocol, adică înconjoară oraşul, ajunge la diguri, le găseşte închise şi vede, în depărtare, marea plină de corăbiile care fug.

Era a şaizecea zi de când trecuse Rubiconul.

Un moment, Cezar cade pe gânduri.

Să încerce să-l urmărească pe Pompei?

Imposibil: Cezar n-are nici o corabie. Dealtfel, puterea lui Pompei nu este aici, este în Spania, unde se găsesc trupele lui cele mai bune. Spania este citadela lui Pompei.

Cezar spune atunci cuvinte pe care numai un om genial le poate spune, şi care rezumă o întreagă situaţie:

— Hai să ne luptăm mai întâi cu o armată fără general şi, când ne vom întoarce, să luptăm cu un general fără armată.

Câteva zile după intrarea lui Cezar în Brindisi, Cicero primeşte această scrisoare: „Martius şi Trebatius, lui Cicero, imperator, Salut!

După plecarea noastră din Capua, am aflat pe drum că Pompei s-a îmbarcat cu toată armata la 16 calende ale lui aprilie.

A doua zi, Cezar a intrat în oraş; el a ţinut un discurs^ populaţiei şi a plecat imediat la Roma. Ar putea să ajungă înainte de calende, şi nu intenţionează să rămână decât câtva timp. De acolo, va pleca în Spania. Credem că facem bine anunţându-vă de sosirea lui Cezar, şi în acest scop vă reînapoiem sclavii.

Aflăm chiar în momentul acesta că Cezar va dormi la Benevent la 8 calende ale lui aprilie, şi la 6, la Simiese.

Suntem siguri de aceasta”.

În adevăr, Cezar, urmând itinerariul arătat, se întoarce la Roma.

La Roma totul este calm, atât de calm, spune Cicero, încât oamenii cumsecade reîncepuseră să ia camătă.

În adevăr, mare dovadă de calm!

Asemeni lui Napoleon care străbate toată Franţa, de la Cannes la Paris, fără să fi tras un singur foc, Cezar străbătuse toată Italia, de la Roma la Brindisi şi de la Brindisi la Roma fără să fi vărsat o picătură de sânge.

Comparaţi acum intrarea lui în Roma cu intrările lui Marius şi ale lui Sylla.

În momentul acesta, va începe pentru Cezar o eră nouă. Era pe care din păcate, Pompei a parcurs-o, era în care oamenii îşi arată adevărata măsură a mărimii lor: era dictaturii.

LVI Odată ajuns la Roma, prima grijă a lui Cezar a fost de a da porunci Senatului să se întrunească.

Şi Senatul se întruni.

Cezar se înfăţişă, nu ca Ludovic al XlV-lea, cu cravaşa în mână, ci calm, fără umilinţă, dar şi fără mândrie.

Îşi cantonase trupele în împrejurimi şi intrase în Roma aproape singur.

N-avea deci înfăţişarea unui dictator; şi mai puţin încă a unei persoane care venise să solicite ceva: avea înfăţişarea unui om stăpân pe sine şi pe dreptul său. Moralmente, el îşi făcuse un „18 brumar” * al său. El explică senatorilor că nu aspirase niciodată la vreo funcţie a cărei uşă să nu fi fost deschisă oricărui cetăţean roman; că aşteptase timpul prevăzut de lege ca să candideze la un nou consulat; că în ciuda opoziţiei făcute de duşmanii săi şi cu toate strigătele lui Cato, poporul hotărâse că putea să-l solicite, deşi era absent.

Vorbi de modestia, de răbdarea sa; ceru Senatului săşi aducă aminte că el se oferise să-şi lase trupele la vatră dacă şi Pompei ar fi făcut la fel; demonstră nedreptatea pe care i-o făceau duşmanii, voind să-i impună nişte legi pe care ei înşişi nu le respectau; îi acuză că au preferat să arunce Italia în foc şi sânge decât să sufere cea mai mică micşorare a autorităţii lor; le reproşă că-i luaseră cele două legiuni, le aminti violenţa cu care fuseseră trataţi tribunii, încât Marcus Antonius şi Quintus Cassius se văzură obligaţi să fugă din Roma în haine de sclav şi să vină să se pună sub protecţia lui; reaminti insistenţa pe care o depusese pe lângă Pompei ca să obţină întâlnirea cu el în vederea rezolvării tuturor problemelor, prieteneşte şi fără vărsare de sânge. Ţinând seama de toate acestea, el rugă Senatul ca, împreună cu el, să se îngrijească de Republică; însă adăugă că dacă Senatul i-ar fi refuzat acest concurs, el se va îngriji singur de Republică, socotind că-i va fi mai uşor lui să nu ţină seama de Senat, decât Senatului să nu ţină seama de el, adică, sub o modestie aparentă, el se declara stăpân deplin.

Totuşi, el propuse să se trimită o delegaţie la Pompei, ca să-i ofere un nou aranjament.

Discursul lui Cezar fu aprobat cu putere şi chiar foarte aplaudat.

Însă, când fu vorba să se numească membrii delegaţiei, nimeni nu voi să ia parte.

Pompei declarase sus şi tare în Senat:

— Nu fac nici o deosebire între cei care rămân în Roma şi cei care îl urmează pe Cezar.

Cezar fusese mai puţin categoric: el declarase că îl

* Aluzie la 18 Brumar al lui Napoleon, (n. T.).

Considera amic pe oricine nu era în război cu el.

Trei zile se scurseră în convorbiri, fără să se ajungă la un rezultat.

A treia zi, Cezar renunţă la propunerea făcută. Poate că fusese bucuros că nu-i putuse convinge pe aceşti fricoşi.

Între timp blândeţea lui Cezar – blândeţe căreia i se căuta un motiv politic, înlăturându-se singura şi adevărata cauză: firea lui înnăscută-între timp, deci, blândeţea lui Cezar, neobişnuită, necunoscută, neînchipuită în asemenea împrejurări, îi încurajă pe duşmani.

Se ajunse până acolo încât, în momentul plecării în Spania, când voi să ia din vistieria publică banii necesari pentru campanie, tribunul Metellus se opuse.

— De ce? Întrebă Cezar.

— Pentru că nu îngăduie legile, răspunse Metellus.

Cezar ridică din umeri.

— Tribunule, îi spuse el, ar trebui să ştii că războiul nu este vremea legilor. Dacă nu-ţi plac lucrurile pe care am să le fac, dă-te la o parte din calea mea; războiul nu îngăduie o asemenea libertate în vorbire. După ce voi depune armele, după ce se va încheia o înţelegere, atunci vei putea să vorbeşti după plac. Îţi spun aceasta din bunătate, tribunule, să ştii! Pentru că eu sunt aici prin dreptul celui mai tare; pentru că şi tu şi cei din faţă sunteţi ai mei, îmi aparţineţi; eu pot să fac ce vreau cu voi, pentru că, la urma urmei, voi sunteţi prizonierii mei.

Şi cum Metellus voia să ridice tonul:

— Bagă de seamă, îi spuse Cezar, că mi-e mai uşor să te ucid decât să-ţi spun că am de gând s-o fac.

Metellus n-a stat să asculte mai multe şi s-a retras.

Cezar intră în templul lui Saturn, găsi vistieria deschisă – ne amintim că consulul Lentulus fugise atât de repede încât n-avusese timpul să o mai închidă – şi luă, fără greutate, toţi banii de care avea nevoie ca să poarte războiul. Suetoniu spune: trei mii de livre de aur.

Când era gata să plece în Spania ca să se lupte acolo cu Afranius, Petreius şi Varo, cei trei locotenenţi ai lui Pompei, Cezar îşi aruncă ochii în jurul lui.

Iată ce văzu: Cotta stăpânea Sardinia; Cato – Sicilia; Tuberon – Africa.

Cezar dădu ordin lui Valerius să ocupe Sardinia cu o legiune; lui Curion, să treacă în Sicilia cu două legiuni şi, după recucerire, să-l aştepte în Africa.

Pompei era la Dyrrachium.

Precizăm imediat că Dyrrachium este Durresul de astăzi.

Acolo îşi strângea armata şi o flotă.

— Vom arăta mai târziu câtă flotă şi câtă armată.

Valerius plecă în Sardinia.

Dar, înainte de a se îmbarca, sarzii îl izgoniseră pe Cotta.

Acesta fugi în Africa.

Cato era la Siracusa.

Acolo află că Assinius Pollion – unul din locotenenţii lui Cezar – sosise la Messina.

Assinius Pollion comanda avangarda lui Curion.

Cato, care încă nu ştia ceva sigur în legătură cu evenimentele de la Brindisi, trimise la el ca să-i ceară lămuriri asupra situaţiei.

Assinius Pollion îi spuse că Pompei era părăsit şi că îşi avea tabăra la Dyrrachium.

— Ce încurcate şi de nepătruns sunt căile sorţii! Strigă Cato. Cât timp Pompei se conducea fără judecată şi fără raţiune, fusese invincibil, iar astăzi, când vrea să-şi salveze patria şi luptă pentru libertate, succesul îl părăseşte.

Apoi, meditând pentru sine însuşi:

— Am destui soldaţi ca să-l gonesc pe Assinius din Sicilia; dar el aşteaptă o armată mai numeroasă decât cea pe care o are acum; nu vreau să ruinez insula atrăgând un război în sânul ei.

Să ni se ierte această vorbire pompoasă: de fiecare dată când îl citǎm pe Plutarh, citǎm un grec şi încă un grec din perioada de decadenţă.

Să revenim la Cato.

El îi sfătui pe siracuzani să îmbrăţişeze partida cea mai puternică, iar el se îmbarcă şi porni pe mare, ca să se întâlnească la Dyrrachium cu Pompei.

În schimb, Cicero continua să se afle în Italia. Se chinuia îngrozitor ca să ia o hotărâre: nu se întorcea nici la Roma, să-l întâlnească pe Pompei.

Sta la Cumae, gata să se îmbarce, dar nu se îmbarca, spunând că nu avea vânt favorabil.

În aceeaşi zi, probabil 1 mai, primi două scrisori: una de la Antonius (sunt cunoscute motivele urii dintre Antonius şi Cicero), cealaltă de la Cezar.

Iat-o pe prima: „Antonius, tribun al poporului şi propretor, lui Cicero, imperator, salut!

Dacă nu te-aş iubi, şi încă mai mult decât ai vrea tu să crezi, nu m-aş ocupa de un zvon care circulă pe aici şi pe care eu îl cred pe de-a-ntregul fals. Dar cu cât mă simt mai legat de tine, cu atât mai mult am dreptul să mă ocup de un zvon, chiar dacă el ar fi neîntemeiat.

Ai să treci marea, tu care îi iubeşti atât de mult pe Dolabella şi pe Tulia, tu care ne eşti atât de drag la toţi, tu, a cărui onoare şi consideraţie ne afectează pe noi ca pe tine însuţi, ţi-o jur pe Hercule!

Vreau să te conving că, în afară de Cezar, nu există nimeni pentru care să am o afecţiune mai mare decât pentru tine şi că, după părerea mea, nu există nimeni pe devotamentul căruia Cezar să conteze mai mult decât pe devotamentul tău.

De aceea, te implor, dragă Cicero, nu te angaja în nici o intervenţie care să te oblige; fereşte-te de cine a fost ingrat faţă de tine şi, ca să-l urmezi, nu fugi ca de un duşman de omul care face atâta haz de tine încât, pentru că te iubeşte, vrea să te vadă puternic şi onorat.

Îţi trimit această scrisoare prin Calpurnius, amicul meu personal, ca să vezi cât mi-e de scump tot ceea ce priveşte fericirea şi gloria ta!”

Am spus că în aceeaşi zi Cicero primea o a doua scrisoare; era adusă de Philotinus, de la Cezar.

„Cezar imperator, lui Cicero imperator, saluţi

17 aprilie N-ai de ce să te temi, nu-i aşa? Tu nu eşti omul care să facă ceva cu imprudenţă; totuşi, tulburat de nişte zvonuri, consider potrivit să-ţi scriu. În numele prieteniei noastre, nu te asocia unei cauze pierdute! Tu n-ai fost alături de această cauză când avea toate şansele; a refuza să treci de partea norocului ar fi nu numai să insulţi prietenia, dar să-ţi faci rău ţie însuţi. Oare nouă nu ne-a reuşit totul? Oare lor nu le-a fost potrivnic totul? Nu urma o cauză care este asemeni celei la ale cărui îndemnuri refuzi să iei parte; se pare, fără să mă înşel, că am comis o faptă condamnabilă, căci nimic din ceea ce ai putea face împotriva mea n-ar fi mai grav decât dacă ai face ceva Pentru duşmanul meu. Fereşte-te să părăseşti Italia (fac apel la prietenia ta; cred că am acest drept). Dealtfel în condiţiile în care ne aflăm, neutralitatea nu este oare situaţia care convine cel mai bine unui om cumsecade şi paşnic, unui bun cetăţean? Câţiva oameni care gândesc aşa au putut fi totuşi dezorientaţi de un sentiment de teamă şi de îndoială asupra mea. Dar tu, tu, care îmi cunoşti viaţa întreagă, care poţi să-mi analizezi toate acţiunile, care îmi cunoşti prietenia pentru tine, spune, ce-ai putea face mai bine decât să te abţii? Vino la Roma!”.

Toate aceste insistenţe eşuează: Cicero plecă din Cumae spre sfârşitul lui iunie, iar în ziua de 11 îi scria soţiei sale, Terentia, din portul Gaeta, că o puternică vărsare a bilei a

pus capăt indispoziţiei care îl doborâse şi, ca o soţie pioasă şi plină de râvnă ce era, o ruga să ofere un sacrificiu lui Apollo şi lui Esculap.

Ce teamă avea sărmanul Cicero să nu se compromită nici faţă de zei, de vreme ce nu separa pe Apollo de Esculap, după cum nu separa pe Cezar de Pompei!

Primele veşti de la el, după această scrisoare, sunt din Epir, datate din luna februarie anul 706 de la întemeierea Romei, adică patruzeci şi şapte de ani înaintea erei noastre. Cicero intra atunci în al şaizecilea an.

LVII Să-l urmăm pe Cezar în Spania; fiţi liniştiţi, un capitc 1 sau două ne vor fi de ajuns pentru întregul război pe can îl va purta acolo. Este adevărat că nici campania aceasta n-a durat prea mult: cred că vreo şase săptămâni.

Mai întâi a trecut Alpii.

Acelaşi Ahenobarbus care voise să se otrăvească la Corfinium şi căruia Cezar îi acordase viaţa şi-l lăsă liber să facă orice dorea se grăbise să-l întâlnească pe Pompei, aşa cum prevăzuse Cezar în scrisoarea către Cicero. Apoi strânse şapte brigantine, le încărcă cu oameni de pe proprietăţile sale şi se repezi cu ei în Marsilia.

La rândul său, înainte de a părăsi Roma, Pompei lăsase la vatră, la familiile lor, câţiva tineri din Marsilia care veniseră să-şi termine educaţia la Roma, sub patronajul lui. Pe aceştia îi însărcinase să le spună părinţilor lor că îi ruga să-şi amintească de obligaţiile pe Care le aveau faţă de el şi să nu prefere favoruri noi în locul celor vechi.

Aceşte două împrejurări făcură din Marsilia un oraş ostil lui Cezar. De aceea Marsilia chemase între zidurile sale munteni din împrejurimi, făcuse depozite de grâu din grâul luat de la ţară şi din cetăţile învecinate, organizase ateliere pentru forjat arme, reparase corăbiile, reparase spărturile din ziduri şi zidurile însele şi, în sfârşit, închisese porţile lui Cezar.

Cezar n-avea timp de asedii.

El chemă cincisprezece locuitori mai importanţi din oraş, îi rugă să nu fie ei primi care să-i declare război şi-i îndemnă să urmeze exemplul Italiei, care nu numai că s-a supus, dar a şi venit la el. Le spuse apoi că va aştepta răspunsul lor.

Ei reveniră, spunând că Marsilia a aflat că Italia era împărţită în două mari tabere: a lui Cezar şi a lui Pompei, şi că Marsilia, oraş grec, cere să rămână neutră.

Or, cum nu putea fi neutră dacă avea între zidurile sale pe Domitius cu oamenii lui, Cezar înălţă turnuri şi obloane de sabordare, porunci să se construiască la Arles douăsprezece galere, care se terminară şi se echipară în treizeci de zile. După ce sunt aduse la faţa locului, i se încredinţează lui Trebonius comanda asediului şi lui Decimus Brutus comanda flotei.

— Să nu se confunde acesta cu Marcus Brutus, vărul său: amândoi îl vor asasina pe Cezar, dar nu e nici un motiv ca să se confunde un asasin cu altul.

— Apoi, trimite pe Fabius cu cele trei legiuni cantonate pe timpul iernii la Narbonne, pentru a ocupa trecerea Pirineilor, pe care o apăra Afranius; ordonă celorlalte legiuni să le ajungă, iar el se aruncă pe drumul urmat de avangardă.

Cei trei locotenenţi ai lui Pompei împărţiseră astfel Spania între ei: Afranius guverna Spania interioară; Petreius – Estramadura şi Portugalia; Varo, restul, de la pădurea Cafionie până la Guadiana.

La apropierea lui Cezar, Petreius şi Afranius îşi uniră armatele şi-şi aşezară tabăra lângă Lerida.

Aveau la un loc cinci legiuni, optzeci de cohorte de infanterie şi cinci mii de cai. Fabius, locotenentul lui Cezar, avea şase legiuni şi trei mii de cai.

În plus, Cezar, în drumul său spre duşman, ridicase din Galia trei mii de călăreţi şi o mulţime de gasconi şi de Basci, foarte buni soldaţi mai ales pentru felul de război pe care avea să-l facă.

Circula zvonul că Pompei venea prin Africa şi că avea să sosească foarte repede în Spania cu o armată numeroasă. Era posibil de zece ori să fie aşa; contrariul părea complet imposibil.

Fie că-i lipsea numerarul -cum s-ar spune în zilele noastre – fie că voia să-şi lege comandanţii armatei de propria lui soartă, Cezar îşi adună ofiţerii şi împrumută de la ei toţi banii care nu le erau absolut necesari pentru cheltuielile personale, şi cu aceşti bani plăti soldaţii.

Cezar intră în Spania prin Perpignan, Mont-Louis, Puycerda. Ne servim de numirile moderne ale localităţilor pentru a fi mai lesne înţeleşi şi ca să putem fi uşor urmăriţi de cititori pe prima hartă care le-ar cădea în mână, dacă ar dori să facă aşa ceva.

El îl găsi pe Fabius stabilit pe râul Segre (Sicorius). Segre izvorăşte din munţii care înconjoară valea Andora, curge spre sud-vest, se uneşte, la Balaguer, cu râul Noguera, care îl face să-şi piardă numele, îşi continuă drumul prin Lerida şi se varsă în Ebru, la Menquinenza.

Fabius aruncase două poduri peste Segre, la o distanţă de o leghe unul de altul. Podurile acestea serveau pentru aprovizionarea cu furaje, căci regiunea prin care trecuse era complet pustiită.

Unul din poduri se prăbuşi sub greutatea unui convoi.

Era cu două zile înainte de venirea lui Cezar.

Afranius şi Petreius, care ocupau cursul râului, îşi dădură seama de accident văzând râul purtând resturi, şi atacară imediat soldaţii lui Cezar.

Plancus, care comanda convoiul şi care după prăbuşirea podului se găsea izolat de tabăra lui Fabius, se retrase pe o ridicătură şi făcu front de ambele părţi.

În timpul luptei, se văzură strălucind în depărtare steagurile a două legiuni.

Era Fabius, care venea în ajutorul lui Plancus.

Trecuse pe al doilea pod.

Afranius se retrage.

Două zile mai târziu, cum am spus, Cezar soseşte cu o escortă de nouă sute de călăreţi.

Podul fusese refăcut în noaptea dinaintea sosirii sale şi se terminase sub ochii lui.

Iată-l sosit; inamicul îi va recunoaşte prezenţa după loviturile pe care le dă.

La o depărtare de două mii de ani, este tactica lui Napoleon. Lumea îl credea la o sută de leghe; el soseşte noaptea şi atacă a doua zi.

Recunoaşte locurile, lasă şase cohorte pentru paza podului şi a taberei şi porneşte împotriva lui Afranius pe trei direcţii.

Afranius refuză lupta şi-şi masează soldaţii pe un deal.

Cezar îşi va aşeza tabăra la poalele dealului.

El ţine toată ziua armata pregătită de luptă, iar în spatele liniei de bătaie pe care o aliniază spre duşman restul armatei sapă un şanţ pe care Afranius nici nu-l bănuieşte.

La venirea nopţii, el se retrage dincoace de acest retranşament. A doua zi, el indică la trei legiuni trei şanţuri care mai trebuiau săpate; legiunile se pun pe lucru. Până seara, şanţurile sunt săpate.

Afranius a voit să-i împiedice din lucru, dar, văzându-l pe Cezar pe jumătate fortificat, n-a îndrăznit să părăsească poalele dealului.

Când se făcu ziuă, şanţurile erau întărite cu palisade.

Cezar are o tabără fortificată, în care îşi aduce bagajele; trupele rărr^n în cealaltă tabără.

A doua zi, luptă între Cfezar şi Afranius. La sfârşitul zilei, fiecare se laudă cu victoria; aşa cum se întâmplă întotdeauna când nimeni n-a învins.

Două zile mai târziu se petrece un accident mai grav: zăpada se topeşte în Pirinei, râul Segre se revarsă şi ia cu el cele două poduri ale lui Cezar.

Acelaşi lucru i se va întâmplă şi lui Napoleon pe insula Lobau, cu câteva zile înainte de bătălia de la Wagram.

Iată-l pe Cezar fără alimente şi fără posibilitate de a şi le procura.

Puţinul grâu se termină repede; nici o vită; toţi proprietarii de animale şi-au dus cirezile în afara regiunii. Grâul se vinde cu patruzeci de dinari oborocul.

Adăugaţi la aceasta trupele uşoare spaniole, obişnuite să treacă râul pe burdufuri, şi care zi şi noapte hărţuiesc armata lui Cezar.

De reconstruirea podurilor nici nu poate fi vorba; apele sunt prea mari, râul e prea vijelios.

Cezar e prins ca într-o capcană. Niciunul din soldaţii săi nu va scăpa; nici nu va fi nevoie să-i ucidă cineva: vor muri de foame. Vestea se răspândeşte şi ajunge până la Roma; de la Roma, trece în Iberia şi în Grecia.

La casa lui Afranius, la Villa Sacra, lumea face coadă. Afranius este salvatorul lumii! Se trimit lui Pompei mesageri şi mulţi senatori care până acum ezitaseră se decid, în sfârşit, şi trec de partea lui.

Numai că în toate acestea nu s-a ţinut seama de geniul şi de energia lui Cezar.

Cezar porunceşte soldaţilor să facă mici bărci, ca acelea pe care le-a văzut în Anglia.

Soldaţii lui Cezar sunt buni la toate; iată-i acum dulgheri.

Fundul şi părţile principale ale acestor bărci erau făcute din lemn uşor, restul din nuiele acoperite cu piele; sunt încărcate pe căruţe cuplate, apoi într-o noapte, sunt târâte la vreo cinci sau şase leghe de tabără.

Două sau trei sute de soldaţi trec râul, ocupă un mamelon şi se întăresc acolo.

Apoi, în timp ce ei împiedică apropierea duşmanului de capul de pod, este trecută o legiune.

După ce a trecut legiunea, se construieşte un pod care se ridică în două zile, pentru că se construieşte din ambele părţi iar duşmanul nu este în apropiere, ca să-i copleşească pe lucrători cu săgeţi.

După legiune, trece râul Segre cavaleria, care porneşte în galop şi-l surprinde pe inamic la furaj.

Apoi soseşte un convoi cu provizii şi bagaje, şi cu o escortă de şase mii de oameni de toate felurile: arcaşi din Rouergue, cavalerie din Galia, copii de senatori şi de cavaleri.

Belşugul reintră în tabără pe amândouă părţile, în acelaşi timp.

Cine a spus că Cezar a pierdut? Prea s-au grăbit cei din Roma, şi cei mai mulţi care au făcut un pas spre Pompei revin acum şi fac doi paşi spre Cezar.

LVI 11

Între timp soseşte în tabără vestea unei victorii navale.

Vă amintiţi de cele douăsprezece galere pe care Cezar a poruncit să se construiască la Arles? Ele blochează portul Marsilia, sub comanda lui Decimus Brutus.

Dar Domitius a înarmat şaptesprezece galere, din Care unsprezece acoperite, plus vreo cincisprezece bărci.

Se încarcă bărcile cu arcaşi şi cu oameni de la munte.

O parte din garnizoană este îmbarcată pe galere. Folosind un vânt favorabil, acestea atacă cele douăsprezece galere ale lui Cezar, ancorate aproape de insula unde „ este astăzi Lazaretul.

Din fericire, pe cele douăsprezece galere ale lui Cezar erau îmbarcaţi soldaţi de elită şi ofiţeri încercaţi, care se oferiseră voluntari să facă asediul.

Lupta fu lungă şi crâncenă; muntenii făceau minuni.

În toate ţările din lume, muntenii – oamenii aceia aspri, obişnuiţi să urce şi să coboare inegalităţile scoarţei pământului – pretutindeni, muntenii sunt soldaţi excelenţi. Gândiţi-vă la elveţieni, tirolezi, dalmaţieni, albanezi, la cei din Caucaz, din Auvergne, din Pirinei.

Până şi sclavii lui Domitius, cărora stăpânul le promisese libertatea, luptau ca nişte eroi.

Marele dezavantaj al flotei lui Cezar era că, fiind construită din lemn verde, era greoaie şi se mişca cu

dificultate, cu atât mai dificil cu cât o manevrau nu nişte marinari, ci soldaţi care nu cunoşteau nici măcar cele mai simple noţiuni marinăreşti.

În schimb, vasele duşmanului, repezi, ca nişte păsări de mare, erau conduse de piloţi pricepuţi şi manevrate de cei mai buni marinari din lume. Ele evitau ciocnirea cu greoaiele galere ale lui Cezar, se roteau în jurul acestora, pluteau de-a lungul lor şi, în trecere, le sfărâmau ramele.

Este adevărat că, din când în când, câte o galeră de a lui Cezar agăţa câte o galeră duşmană.

Atunci avea loc o luptă adevărată şi dintr-o parte şi din alta.

Muntenii foceeni, sclavii lui Domitius, toţi rivalizau în vitejie cu soldaţii lui Cezar.

Însă, odată agăţată, galera duşmană putea să se socotească prinsă; era numai chestiune de timp.

Soldaţii lui Cezar săreau pe deasupra, luptau corp la corp şi forţau echipajul duşman să se arunce în mare.

Armata lui Cezar sfârşi prin a face un adevărat măcel în rândul armatei duşmane, îi cuceri sau îi scufundă nouă galere, şi le alungă pe celelalte în port.

De data aceasta, victoria nu mai fu o problemă: ea rămase, fără discuţie, de partea armatei lui Cezar.

Între timp, locuitorii din Huesca (Osea) şi din Calahorra (Calagurris) se întruniră şi hotărâră să trimită

O delegaţie la Cezar pentru a-i solicita alianţa.

Exemplul este contagios.

Văzând ce făceau vecinii lor, locuitorii din Tortosa, din Tarragona (Taraco) şi din Barcelona (Varcino) făcură şi ei la fel.

După cum e lesne de înţeles, Cezar îi primi cum nu se putea mai bine.

El le ceru furaje şi grâu, pe care ei se grăbiră să i le trimită, încărcate pe animale de povară.

Se întâmplă ceva şi mai grav o cohortă recrutată la Tortosa şi care servea sub comanda lui Afranius, aflând de alianţa dintre locuitorii din oraşul său şi Cezar, părăsi tabăra locotenentului lui Pompei şi trecu în tabăra duşmanului acestuia.

Astfel, cinci mari oraşe se găseau în alianţă cu Cezar, gata să răspundă la toate nevoile lui, şi asta tocmai când se aflase că Pompei nu părăsise şi nici n-avea de gând să părăsească Dyrrachium.

De atunci încolo, se putu observa cu uşurinţă ezitarea şi uimirea duşmanului.

Or, Cezar, văzând că un pod este o trecere prea îngustă pentru manevrele la care se gândea, se hotărî să creeze un vad. El puse să se sape nişte şanţuri largi de câte treizeci de picioare fiecare, în care se revărsă râul în aşa fel încât, oricât de mare era apa, râul scăzu cu mai multe picioare.

Văzând această situaţie, Afranius şi Petreius înţeleseră că aveau de-a face nu numai cu toată armata lui Cezar, dar şi cu cele cinci oraşe aliate cu el; aşa că se hotărâră să se retragă dincolo de Ebru.

În momentul în care cei doi locotenenţi ai lui Pompei efectuau această retragere, apa era destul de scăzută ca să poată trece cavaleria, nu însă şi infanteria.

Văzând că inamicul se retrage, Cezar lansă cavaleria asupra lui.

Nimeni nu se putea gândi să-l urmeze cu infanteria: erau de urcat cinci leghe până la pod, apoi cinci leghe de coborât; în timpul acesta, duşmanul ar fi fost departe.

Însă infanteria lui Cezar începu să murmure.

De pe dealurile care mărgineau râul, ea vedea retragerea duşmanului, hărţuiala dintre ariergarda acestuia şi armata lui Cezar, şi atunci începu să strige spre ofiţerii săi:

— Spuneţi-i lui Cezar să ne lase să trecem râul pe unde a trecut şi cavaleria; dacă a trecut cavaleria, o să trecemtot aşa de bine şi noi.

Atunci, Cezar, care din partea lui nu aştepta nimic mai mult dect să rişte ceva pe încrederea lui în noroc, lăsă în tabără pe cei mai slabi cu o legiune, aşează o linie de călăreţi în sus şi în jos de vad, şi se aruncă cel dintâi în această apă îngheţată.

Toată armata trecu, având apa până la gât, fără să piardă un singur om.

Cei care fuseseră luaţi de curent fură salvaţi de cavaleria care forma lanţul.

Ajuns pe celălat mal, Cezar îşi organiză trupa în trei coloane şi porni în urmărirea armatei lui Pompei.

Din clipa aceea, fu o adevărată cursă cu obstacole pentru a vedea cine ajunge primul la trecătoarea munţilor, singurul drum pe unde se putea trece din provincia Lerida în provincia Saragossa.

Cezar face un ocol peste câmp, mlaştini, dealuri şi munţi, escaladează stânci în care soldaţii sunt siliţi să-şi lase armele; să treacă unul câte unul mergând în mâini, şi să-şi reia apoi armele: Când Afranius ajunge la trecătoare, o găseşte păzită.

Atunci se dezlănţui o luptă teribilă.

Soldaţii lui Cezar înţeleg că duşmanul este în mâna lor. Pentru a sfârşi cu el, vor să-l extermine dintr-o lovitură.

Dar Cezar se înduioşează de atâţia viteji care vor trebui să moară ca să-şi ţină cuvântul pe care şi l-au dat: el se mulţumeşte să-i înconjoare, să ridice în jurul lor două linii de circumvalaţiuni, să-i înfometeze.

Ar putea să-i distrugă, dar îi lasă să trăiască. Lui îi trebuie prieteni, nu victime.

Soldaţii duşmani îi recunosc intenţia.

Soldaţii lui Cezar încep să discute cu soldaţii lui Pompei; în discuţiile lor se amestecă şi ofiţerii inferiori. Oamenii lui Pompei recunosc că-i datorează viaţa lui Cezar, că încă de multă vreme, dacă ar fi voit Cezar, ei n-ar mai fi fost în viaţă. Întreabă dacă se pot încrede în cuvântul lui şi, la asigurarea care li se dă, îşi trimit centurionii la Cezar.

Atunci, lumea începe să creadă că s-a făcut pacea; cezarienii şi pompeienii se amestecă unii cu alţii, îşi strâng mâinile, se îmbrăţişează. Soldaţii lui Pompei conduc Soldaţii lui Cezar în corturile lor, iar soldaţii lui Cezar fac acelaşi lucru cu soldaţii lui Pompei.

Când, deodată aflând ce se petrece, Afranius şi Petreius adună o gardă spaniolă de care sunt siguri, cad asupra soldaţilor romani care se află în tabăra lor, şi-i măcelăresc, scăpând cu viaţă numai cei pe care însuşi soldaţii lui Pompei îi ascund şi îi lasă apoi să fugă în timpul nopţii.

Cezar, la rândul său, aflând de acest măcel, îi strânge pe soldaţii lui Pompei şi, fără să le facă nici un rău şi nici măcar să-i ameninţe, îi trimite în tabăra lui Afranius.

Va avea tot atâţia aliaţi în tabăra duşmană.

Totuşi, nici Afranius, nici Petreius, nu pot merge mai departe. Ei hotărăsc să se întoarcă la Lerida, şi se pun în marş.

Însă Cezar îi urmăreşte, îi hărţuieşte cu cavaleria, îi înfometează cu călăreţii lui.

Ei îşi ucid vitele de povară pe care nu le mai pot hrăni, le mănâncă, apoi pornesc mai departe.

Printr-o mişcare abilă, Cezar îi încolţeşte într-o poziţie dificilă.

Trebuiau să lupte.

Locotenenţii preferă un asediu unei bătălii; ei se întăresc.

Atunci, Cezar îi încercuieşte cu unul din acele teribile şanţuri cu care legiunile sale s-au obişnuit să brăzdeze pământul.

Mâncându-şi caii cum şi-au mâncat catârii, lui Afranius şi lui Petreius nu le mai rămâne decât să calculeze câte zile le mai rămân până să moară de foame.

În cele din urmă, cer să se înceapă tratative, se declară învinşi şi-l imploră pe Cezar să nu abuzeze de victoria pe care a obţinut-o.

Cezar iartă toată lumea, nu impune duşmanilor săi decât o singură condiţie, aceea de a părăsi provincia şi de a

concedia trupele.

Se poartă discuţii asupra datei când să se concedieze armata.

Atunci, însă, se amestecă în discuţie soldaţii.

— Imediat! Imediat! Strigă ei din toate părţile.

Pentru a urgenta învoiala, Cezar va plăti el soldaţilor lui Pompei soldele rămase restante.

Apoi îngăduie fiecărui om, soldat sau ofiţer, să ia din tabăra sa, a lui Cezar, tot ce a avut de valoare şi a pierdut În timpul campaniei. Pe soldaţii săi, Cezar îi va despăgubi.

Din momentul acela, nu se mai discută nimic: vocile soldaţilor acoperă vocile şefilor. Vor avea toată încrederea în Cezar, pentru că Cezar este mai generos decât i s-a cerut să fie.

La rândul său, Varo, văzându-se singur în faţa unei armate de trei ori mai puternice decât a sa, se gândeşte să înceapă şi el tratativele cu Cezar.

Dealtfel, provincia pe care o comandă se răscoală împotriva sa, oraşele în care vrea să intre îşi închid porţile în faţa lui; una dintre legiuni îl părăseşte.

El trimite o scrisoare, în care arată că este gata să se predea.

Cezar merge în întâmpinarea lui până la Cordoba, primeşte din mâinile sale o situaţie a provinciei, a navelor, a muniţiilor, a sumelor de bani care se găsesc în ea. El cere să i se predea nişte sume de bani, despăgubeşte cetăţenii pentru pierderile suferite şi pentru contribuţiile care le-au fost impuse; despăgubeşte pe toţi, inclusiv pe Hercule, căruia i se răpise tezaurul, şi acolo, la Cadix, regăseşte aceeaşi statuie în faţa căreia plânsese cu cincisprezece ani mai înainte, pentru că nu realizase nimic până la vârstă când Alexandru cucerise lumea.

După terminarea războiului din Spania, Cezar se îmbarcă, la Cadix, pe navele lui Varo, ajunge pe mare la Tarragona, găseşte acolo delegaţii mai multor oraşe spaniole, le acordă deputaţilor acestora tot ce-i cer, iar unora chiar mai mult

decât îi cer, se îndreaptă pe uscat spre Narbonne şi de la Norbonne spre Marsilia.

Aici află că la Roma, în timpul absenţei sale şi la propunerea lui Lepidus, a fost numit dictator.

LIX Pe acest Lepidus îl vom mai întâlni: el va forma, mai târziu, al doilea triumvirat, împreună cu Antonius şi Octavianus.

În timpul acesta, în Marsilia bântuia ciuma şi foametea; în oraş nu se mânca decât orz stricat şi mei alterat. Unul din turnuri se prăbuşise, iar o mare parte din zidurile foarte zdruncinate ameninţa să se dărâme. Domitius înţelese că era vremea să părăsească Marsilia, căci altfel Marsilia l-ar fi părăsit ea pe el.

Înarma trei corăbii, ieşi pe o vreme urâtă, sacrifică două din cele trei corăbii şi, cu a treia, străbătu flota lui Decimus Brutus.

Atunci, Marsilia ceru îndurare.

Marsiliezii ştiau, din ultimul război din Spania cum trebuia procedat cu Cezar.

Cezar ceru să i se predea armele, vasele, maşinile, banii strânşi, şi iertă oraşul, din consideraţie pentru mama sa Phocea.

Apoi plecă la Roma.

Era vremea să ajungă acolo: locotenenţii lui Cezar, asemeni locotenenţilor lui Napoleon, se lăsau bătuţi oriunde nu se afla Cezar cu ei.

Curion trecuse din Sicilia în Africa; lăsase două legiuni în Sicilia şi luase cu el cinci sute de cai şi două legiuni.

Quintilius Varus, care stăpânea Africa pentru Pompei, încheiase o alianţă cu Juba, numidul. Acesta îl ura pe Curion pentru două motive: întâi, pentru că tatăl său se legase odinioară cu o prietenie deosebită de tatăl lui Pompei, şi în al doilea rând pentru că, în timpul tribunatului său, Curion îi confiscase regatul.

Curion începea prin a-l înfrânge pe Varus şi pe Domitius, care îi venise în ajutor.

Însă Juba vine cu numizii în ajutorul celor doi pompeieni, Curion este încercuit şi învins.

În timpul luptei, Domitius, care îi era prieten, reuşi să se apropie de el, şi-l invită să se salveze, cu puţinii oameni care îi mai rămăseseră, promiţându-i că-i va deschide drum şi-i va proteja retragerea.

Dar Curion răspunse:

— Cum crezi tu c-aş putea da ochii cu Cezar după ce am fugit?

Şi aruncându-se, împreună cu ai săi, în locul unde lupta era mai aprigă, căzu ucis.

Curion, care-şi plătea greu datoriile, o achită cu scrupulozitate pe cea contractată faţă de Cezar.

Pe de altă parte, Antonius, rămas la Roma, nu făcuse să-i crească stăpânului popularitatea.

El îşi petrecuse timpul în orgii şi în amoruri, făcânduse, scrie Plutarh, insuportabil cetăţenilor din cauza lenei, nesinchisindu-se câtuşi de puţin de nedreptăţile pe care aceştia le îndurau, tratând cu asprime pe cei care veneau să i se plângă; în sfârşit, corupând femeile libere.

Aşa că, la întoarcerea sa la Roma, Cezar primi numeroase plângeri împotriva locotenentului său, însă el consideră că în timp de război se puteau acorda unele licenţe generalilor săi. Ascultă plângerile, dar nu luă nici o măsură şi-l menţinu pe Antonius în comanda pe care o deţinea.

Trecând prin Piacenza, el procedă la o execuţie care îl afectase foarte mult. Una dintre legiunile sale se revoltase, reclamând cinci mine pe care Cezar i le promisese la Brindisi. Rebelii îl credeau pe Cezar încă la Marsilia sau în Spania, şi-i ameninţau pe pretorii lor, când, pe neaşteptate, în mijlocul lor apăru Cezar

— Soldaţi, spuse el, v-aţi plâns de lungimea războiului. Dacă durează atât de mult, nu cred că e din vina mea: e din cauza duşmanilor, care fug din faţa noastră. Când vă aflaţi în Galia, v-aţi îmbogăţit sub comanda mea. Într-o zi a fost vorba dacă să pornim sau nu acest război; toţi, de comun

acord, v-aţi pronunţat pentru război, şi acum, când mă vedeţi angajat în război, vă gândiţi să mă părăsiţi! Dacă este aşa, în loc de a fi înţelegător şi liberal, ca în trecut, am să fiu teribil. Nu-l vreţi pe Cezar, îl veţi avea pe Petreius. Legiunea a noua, care a provocat această revoltă, va fi decimată!

Abia termină Cezar aceste cuvinte, că soldaţii începură să se vaite şi să se roage. La rândul lor, pretorii căzură în genunchi, implorându-l pe Cezar cu mânile împreunate.

El ascultă un moment şi reflectă:

— Bine, spuse el, alegeţi dintre voi o sută douăzeci de oameni; eu nu-i cunosc pe vinovaţi, voi îi cunoaşteţi.

Fură scoşi din front o sută douăzeci de oameni.

Cezar le porunci să se aşeze în linie, apoi îl chemă pe pretor:

— Numără de două ori până la zece, spuse el, şi până atunci fiecare al zecelea om să facă doi paşi în faţa frontului.

Doisprezece oameni ieşiră în faţă.

— Să fie ucişi aceşti doisprezece oameni, spuse Cezar.

Unul dintre ei se adresă lui Cezar.

— Vreau să mor, spuse el, dar nu sunt vinovat.

— Nu eşti vinovat? Îl întrebă Cezar.

— Întrebaţi-i pe camarazii mei.

— E adevărat, că nu e vinovat? Spuse Cezar.

— Este adevărat, răspunseră toţi într-un glas.

— Atunci, de ce te afli printre cei destinaţi să moară?

— Un duşman m-a denunţat pe nedrept.

— Cine e duşmanul acela?

Condamnatul îi spuse numele.

— Aşa e? Întrebă Cezar

— Aşa el Răspunseră cei unsprezece condamnaţi.

— Atunci, treci în front şi să moară în locul tău cel care te-a denunţat pe nedrept, spuse Cezar.

Ceea ce se execută.

Indulgent cu duşmanii, pe care voia să-i câştige de partea lui, Cezar a considerat că trebuie să fie sever cu ai săi, pe care trebuia să-i păstreze. Cei doisprezece revoltaţi fură ucişi. Înapoiat la Roma, el primi din partea Senatului confirmarea titlului de dictator.

Prima lui grijă a fost să-i recheme pe exilaţi.

Astfel se înapoiară Ia Roma toţi cei care mai rămăseseră exilaţi încă din timpul lui Sylla. Copiii celor morţi în exil fură repuşi în posesia bunurilor lor paterne.

Apoi, Cezar se găsi în faţa marelui monstru al războaielor civile: anularea datoriilor.

Debitorii cereau sus şi tare tabulae nouae, adică falimentul. Cererea aceasta era datorată faptului că pe piaţă nu se mai găseau nici bani, nici credit. Numerarul, pe care nu-l poţi exila, se exilase de la sine, iar acesta este un proscris care nu se întoarce cu uşurinţă.

Informat, Cezar făcu un compromis, cum se spune în zilele noastre: un mic faliment, un sfert de faliment, cu alte cuvinte, debitorii fură autorizaţi să-şi cedeze bunurile la preţurile pe care acestea le aveau înainte de războiul civil şi să scadă din capital dobânzile plătite.

Cât priveşte dictatura, el nu o păstră decât unsprezece zile, se alese consul împreună cu Servilius Isauricus, care, după părerea sa, îi dăduse un foarte bun sfat, şi-şi întoarse privirile spre Orient.

LX Sfatul pe care Isauricus i-l dăduse lui Cezar fusese de a merge drept împotriva lui Pompei.

Dimpotrivă, Piso îi dăduse ginerelui său un sfat diferit: el voia ca Cezar să trimită soli duşmanului său şi să încerce încă o dată o înţelegere cu acesta.

În adevăr, pentru un om care nu s-ar fi putut încrede în geniul său, cum făcea Cezar, un asemenea sfat era foarte prudent.

Tot timpul pe care Cezar îl folosise ca să învingă Spania, să supună Marsilia, să înăbuşe rebeliunile, să liniştească Roma în treacăt, să pună ordine în interesele debitorilor şi ale

creditorilor în timpul întoarcerii, tot timpul acesta fusese folosit de Pompei ca să-şi strângă o armată uriaşă. Venise la el şi Cato şi Cicero. Până şi Marcus Brutus, pe al cărui tată i-l ucisese cu brutalitate – am amintit acest eveniment când am vorbit de războaiele civile ale lui Sylla – până şi Marcus Brutus, care îşi sacrificase ura, pentru patrie, venise la Pompei. Ciudată orbire din partea unor oameni inteligenţi care îl considerau pe Pompei Patria, ceea ce dovedeşte că sunt întotdeauna două patrii într-o naţiunePatria poporului şi Patria aristocraţiei.

Să arătăm acum de ce forţe dispunea Pompei.

Pompei dispunea de o flotă imensă pe care o adunase din Ciclade, din Corfu, de la Atena, din Pont, din Bitinia, din Siria, din Cilicia, din Fenicia şi din Egipt: cinci sute de nave de război, fără să mai numărăm brigantinele şi bastimentele uşoare.

Pompei avea în subordine nouă legiuni romane: cinci care trecuseră împreună cu el din Italia la Dyrrachium; una veche, din Sicilia, care se numea Geamăna pentru că era compusă din două legiuni; o alta din Caudia şi din Macedonia, formată din veterani care se stabiliseră în Crecia; în sfârşit, ultimele două fuseseră ridicate în Asia, prin Lentulus, şi pentru a se completa golurile se făcuseră recrutări în Tessalia şi în Beoţia, în Achaia şi în Epir Se mai aşteptau două pe care Scipio trebuia să le aducă din Siria; în afară de acestea două, trei mii de arcaşi din Candia şi două cohorte de aruncători cu praştia, alcăluite fiecare din câte şase sute de oameni.

Mai avea paisprezece mii de oameni călări: şapte mii aparţinând florii cavalerilor romani; şapte mii aduşi de aliaţi; cinci sute venind din Capadochia, comandaţi de Ariobarsan; cinci sute venind din Tracia, comandaţi de Safal, fiul regelui Cotyso; şase sute venind din Galatia, comandaţi de bătrânul Dejotarus, pe care Crassus îl găsise construind un oraş, şi alţi trei sute comandaţi de Castor şi de fiul lui Donilas; două sute venind din Macedonia, sub

comanda lui Rascypolis; cinci sute de gali şi de germani, lăsaţi de Gabinius ca gardă regelui Ptolemeu Auletul şi aduse de Pompei cel Tânăr; opt sute de oameni pe care îi recrutase acesta fie cu banii săi, fie de Pe proprietăţile tatălui său sau ale lui; două sute venind din Comagena, cea mai mare parte din ei arcaşi călări, trimişi de Antiohus; în sfârşit, restul alcătuit din voluntari sau tocmiţi din diferite ţări, în special din Tracia, Tessalia şi Macedonia. De bani, slavă Domnului, nu se ducea lipsă! Aveau lăzile publicanilor de la Roma şi vistieriile satrapilor din Orient.

Orientul era ţelul învingătorului lui Mitridate. Regi şi popoare erau clienţii lui Pompei.

Grecia a făcut pentru el ultimul efort. Ea se temea de Cezar şi de armata lui de barbari, mai ales de galii aceia ai căror strămoşi asediaseră templul de la Delphi.

Alimente aveau până peste cap: grânare aveau Asia, Egiptul, Tessalia, Candia şi Cyrene. Se stăpânea marea cu o imensă flotă, împărţită în şase escadre.

Pompei cel Tânăr comanda escadra din Egipt; Lelius şi Triasius – pe cea din Asia; Cassius – pe cea din Siria; Marcellus şi Pomponius – pe cea din Rhodos; Libon şi Octavius – pe cea din Iliria şi din Ahaia.

Bibulus, incapabilul dar viteazul Bibulus, ginerele lui Cato, era comandantul general.

Este adevărat că întreagă această armată, alcătuită din elemente atât de diferite, avea mare nevoie să fie disciplinată; dar, după cum am văzut, ca să ajungă la acest rezultat, Pompei avusese la dispoziţie un an întreg.

În timpul acestui an îşi instruise trupele în permanenţă; el însuşi în permanentă activitate, de parcă ar fi avut douăzeci şi cinci de ani – şi avea cincizeci şi opt – făcea aceleaşi exerciţii ca soldaţii.

Or, pentru aceştia era o puternică încurajare să-l vadă pe generalul lor, la vârstă lui, făcând exerciţii pe jos, înarmat. Apoi, încălecând, scoţându-şi sabia din teacă şi rebăgând-o în teacă, sau aruncând suliţa nu numai cu îndemânare, dar

şi cu forţă, şi la o distanţă pe care tinerii nu reuşeau să o realizeze, cu toate că făceau eforturi ca să fie şi ei ca Pompei.

Şi observaţi că toate acestea se petreceau în prezenţa a patru sau cinci regi din Orient şi a celor mai iluştri oameni din Occident: Cato, Cicero, Marcus Brutus şi bătrânul Tedius Sextius care, deşi era sexagenar şi şchiop, părăsise Roma, spunea el, ca să o regăsească în tabăra lui Pompei. Şi Pompei conta că Roma era cu el.

Dar lucru pe care îl căuta cel mai mult era să nu fie atacat înainte de primăvară. Atunci era noiembrie.

El considera că ar fi putut să-şi stabilească de pe acum taberele pentru iarnă.

Strânse senatorii şi cavalerii.

— Stăpâni şi cetăţeni, spuse el, istoria ne învaţă că atenienii şi-au părăsit odinioară oraşul lor pentru a rezista mai bine în faţa inamicului şi să-şi apere mai bine libertatea, întrucât Temistocle se temea ca zidurile cetăţii şi casele să nu constituie pentru un popor ceea ce se numeşte Oraşul. Şi în adevăr, curând după aceea, după învingerea lui Xerxes, după imortalizarea Salaminei, atenienii reintrară în Atena şi o reconstruiră, mai frumoasă şi mai mândră, cum nu fusese niciodată. Aşa am făcut şi noi, ceilalţi romani, când galii au invadat Italia, părinţii noştri au abandonat oraşul, apoi s-au retras Ia Ardea, iar Camii şi ei socotiră, ca şi Temistocle, că patria era acolo unde erau ei. În amintirea acestor două evenimente şi după modelul lor, am părăsit şi noi Italia pentru a veni aici unde ne găsim acum. Însă, în numele patriei, şi noi îl vom izgoni pe Cezar din Roma? Căci, ce credeţi voi că ar face dacă ar ieşi învingător? Credeţi că cel care ridică armele împotriva patriei va renunţa la cruzime, Ia violenţă? Omul care s-a făcut odios în Galii prin rapacitate, zgârcenie, dragoste pentru bani, credeţi că şi-ar face scrupule ca să bage mâna în pungile cetăţenilor cum a băgat mâna în vistieria publică?… În ceea ce mă priveşte, în această gravă criză prin care trece

patria, indicaţi-mi locul; voi lupta acolo unde îmi veţi spune, şi voi lupta ca soldat sau căpitan; tot ce le cer zeilor este, dacă recunosc că am cât de cât pricepere în luptă, curaj personal, cunoştinţă în tactica militară, şi dacă ar vrea săşi aducă aminte că n-am fost niciodată învins, tot ce le cer zeilor este să contribui cu ceva la răzbunarea patriei.

După aceste cuvinte, Pompei tăcu, şi toţi, într-un singur glas, îl proclamară imperator şi-i cerură să le fie şef suprem.

Atunici Pompei le mulţumi şi le spuse că, după toate probabilităţile, Cezar, oprit de timpul rău şi de marea agitată, n-ar întreprinde nimic pe o asemenea vreme ca să vină în Iliria, că va rămâne la Roma ca să-şi întărească dictatura.

Prin urmare, ordonă ofiţerilor de mare să păzească trecerea cu străşnicie, iar pe soldaţi îi trimise să-şi petreacă iarna în Macedonia şi Tessalia.

Dar în timp ce Pompei ţinea discursul acesta armatei Şi partizanilor săi, Cezar, după o oprire doar de vreo unsprezece zile la Roma, sosise singur la Brindisi, fără material şi fără alimente, şi, strângând vreo douăzeci de mii de oameni, le spunea:

— Camarazi, aţi venit cu mine ca să faceţi lucruri mari, nu-i aşa? Ei bine, pentru cei care au luat o asemenea hotărâre cu toată convingerea, nu există nici iarnă, nici furtună. Pe aceştia nimic nu poate să-i oprească: nici lipsa de alimente, nici lipsa de maşini, nici încetineala camarazilor noştri. Aşadar, nimic nu poate să ne împiedice de a ne continua războiul şi singurul lucru indispensabil succesului este rapiditatea. Aşa că sunt de părere să ne lăsăm aici slugile, servitorii, bagajele, şi să ne urcăm pe primele corăbii pe care le vom găsi, numai să fie destule, ca să ne ducă pe toţi câţi suntem aici şi, profitând de iarnă, care pe duşman îl linişteşte, să cădem asupra lui tocmai când se aşteaptă mai puţin. Cât pentru faptul că suntem mai puţini, să nu vă îngrijoraţi, curajul va înlocui numărul! Rămân alimentele. În

tabăra lui Pompei se găsesc de toate din plin: după ce-l vom izgoni pe Pompei din tabără, nu vom mai duce lipsă de nimic. Lumea va fi a noastră! Ţineţi minte un lucru: că noi suntem cetăţeni şi că avem de-a face cu sclavi. Acum, cine nu vrea să rişte norocul alături de Cezar, e liber să-l abandoneze pe Cezar Un singur strigăt fu răspunsul:

— Să plecăm!

Opt zile mai târziu, fără alimente, fără maşini de război, doar cu douăzeci şi cinci sau treizeci de mii de oameni, fără să mai aştepte trupele cărora le dăduse întâlnire la Brindisi, Cezar se îmbarcă pe vreo cincizeci de vase pe care îşi propuse să le trimită înapoi ca să aducă şi restul de vreo douăzeci de mii de oameni şi, trecând prin mijlocul imensei flote comandate de Bibulus, debarcă într-un loc pustiu – lângă Appolonia – pe plajă, printre stânci, toate porturile fiind păzite de oamenii lui Pompei.

Venea cu douăzeci şi cinci de mii de oameni ca să asedieze o sută cincizeci de mii!

Şi totuşi, legiunile sale, pornite de pe malurile râului Segre, străbătuseră Narbonnais, Galia transalpină, traversaseră Roma ca o haltă obişnuită, porniseră pe Via Appia şi se îndreptaseră spre Brindisi, murmurând:

— Până unde vrea omul acesta să ne ducă; cât ne va mai târî aşa după el? Când o să pună capăt eforturilor Noastre? O fi crezând că avem picioare de oţel şi trupuri de fier ca să ne ducă până la celălalt capăt al pământului, de la est la vest, de la nord la sud, din Orient în Occident? Şi fierul şi oţelul se toceşte prin loviturile pe care le dă şi pe care le primeşte. Şi platoşele, şi paloşele au nevoie de odihnă: platoşele, ca să reziste, paloşele ca să nu se tocească. Văzându-ne rănile, Cezar trebuie să-şi aducă aminte că comanda nişte oameni muritori şi că nu putem suporta oboseli peste puterile omeneşti. Şi un zeu ar obosi dacă ar face ce facem noi. Văzându-se iuţeala cu care mergem, s-ar zice că fugim de duşman, nu că noi îl urmărim. Destul! Cezar, destul!

Şi, descurajaţi, nenorociţii aceştia se aşezau pe marginea drumului, clătinând din cap la îndemnurile şefilor.

Nu vi se pare că auziţi plânsetele veteranilor pe care Napoleon îi împingea de la Nil la Dunăre, de la Manzanares la Volga?

Dar când veteranii lui Cezar ajunseră la Brindisi şi văzură că Cezar plecase fără ei, se întoarseră spre şefii lor, plângând de mânie:

— E greşeala voastră că n-am plecat cu el! Ar fi trebuit să ne zoriţi pe drum în loc să ne lăsaţi să ne odihnim ca nişte laşi şi leneşi. Oh! Suntem nişte mizerabili că ne-am trădat generalul.

Şi cum li se spuse că cele cincizeci de corăbii care l-au transportat pe Cezar în Grecia, împreună cu oamenii lui, urmau să vină să-i ia şi pe ei, se aşezară pe plajă ca să vadă mai repede ivirea la orizont a pânzelor albe pe care le doreau.

LXI Ceea ce dăduse această mare încredere în Cezar fusese mai întâi geniul său, dar şi o presimţire. Deşi de când îi anunţaseră moartea, Cezar jurase să nu le mai asculte, credea totuşi în prevestiri; ca toţi oamenii mari, era superstiţios; la unele genii, superstiţia nu este slăbiciune, ci orgoliu…

În momentul când se pregătea să plece din Roma, Cezar făcu un sacrificiu Fortunei. Taurul care trebuia ucis scăpă din mâinile gardienilor şi fugi din oraş înainte de a fi fost atins măcar; apoi, întâlnind un iaz, îl traversă înot.

— Ce poate să însemne asta? Întrebă Cezar pe ghicitori.

— Iată ce vrea să însemne: că eşti pierdut dacă rămâi în Roma şi dacă nu traversezi chiar acum marea, lac întins care te desparte de Pompei, căci trecând de partea cealaltă a mării te aşteaptă victoria şi norocul.

Cezar plecă, însărcinându-l pe Antonius să-i aducă restul armatei.

Chiar din a doua zi de la plecare se răspândi vestea în tot oraşul; copiii din Roma se împărţiră în două tabere, unii

cezarieni şi alţii pompeieni, şi începură un mic război cu pietre.

Rezultatul acestui mic război a fost o mare bătălie în care se observă că pompeienii fuseseră învinşi.

În timpul acesta, Cezar se găsea în Appolonia, pe care garnizoana pompeiană nici nu încercase măcar să o apere.

Sunt mai multe oraşe cu acest nume, sau, mai curând, erau atunci mai multe Appolonii. Prima în Macedonia, înspre sud-vest de Salonic; astăzi se numeşte Polina; a doua în Tracia, la intrarea în golful pe care îl formează Pontul Euxin: astăzi se numeşte Sizeboli; a treia în Cirenaica, situată pe malul mării, la nord de Cyrene, căreia îi servea ca port: astăzi se numeşte Marza-Susa; a patra în insula Creta, pairia filosofului Diogene; se mai numea şi Eleutera; a cincea în Paleştina, lângă Cesareea, şi care astăzi se numeşte Arzouf; în sfârşit, a şasea în Iliria, lângă vărsarea râului Aous, astăzi Vuissa.

Cezar se afla în aceasta din urmă.

Acolo aşteptase restul armatei, care nu mai venea.

Oamenilor ca Cezar nu le place să aştepte. Mai întâi trimise mesageri la Brindisi cu ordin de a spune soldaţilor să se îmbarce imediat şi să nu cruţe vasele.

— N-am nevoie de vase, spunea el, am nevoie de oameni.

După câtva timp, văzând că soldaţii nu mai vin, se hotărî să-i caute chiar el.

Atunci încercă una din acele acţiuni nebuneşti care i-au reuşit de atâtea ori în Galia.

El trimise trei sclavi pe malul râului Aous, care se afla doar la vreo două mile depărtare, cu sarcină de a spune primului barcagiu pe care l-ar fi întâlnit că Cezar voia să trimită un mesager în Italia şi că trebuie să-i asigure un loc acestui mesager în prima barcă gata de plecare spre Brindisi. Dacă n-ar fi găsit nici o barcă pregătită pentru Plecare, sclavii trebuiau să închirieze una şi să-l autorizeze pe patron ca, în afară de trimisul lui Cezar, să ia câţi pasageri ar fi vrut, căci

cu cât erau mai mulţi pasageri, cu atât trimisul lui Cezar ar fi putut mai bine să treacă neobservat.

După mai puţin de o oră, sclavii reveniră, anunţându-l pe Cezar că totul era pregătit pentru aceeaşi seară.

Cezar îşi invită amicii la cină, aşa cum făcuse la Ravena, când se pregătea să plece la Roma; apoi, tot ca la Ravena, îi părăsi în timpul mesei, spunându-le să nu se îngrijească de el, pentru că avea să revină curând.

Intrând în cort, se îmbrăcă în costum de sclav, se duse singur până la malul râului şi, recunoscând barca după indicaţiile date, îi spuse patronului:

— Am sosit! Eu sunt mesagerul lui Cezar.

Patronul îl primi în barcă, unde mai aşteptau şapte Sau opt pasageri.

Cezar grăbi plecarea cât putu mai mult: era important să se profite de întunericul nopţii pentru a trece neobservat printre flota pompeiană.

Graţie vâslelor şi curentului, totul merse bine cât timp s-a plutit pe râu în jos. Dar, pe măsură ce se apropiau de vărsare, valuri din ce în ce mai înalte năvăleau între cele două maluri ale râului, formând un fel de flux care împiedica barca să înainteze, sau nu-i îngăduia să înainteze decât cu foarte mare greutate.

În sfârşit, veni un moment în care toate eforturile deveniră inutile: Un val sfărâmă cârma, iar patronul, îngrozit, porunci vâslaşilor să pornească în susul râului.

Atunci, Cezar se ridică şi, desfăcându-şi haina, spuse cuvintele istorice:

— Nu te teme, căci îl transporţi pe Cezar şi norocul Lui!

Această dezvăluire dădu curaj barcagiului şi vâslaşilor; reunindu-şi puterile, ei reuşiră să treacă barajul care se formase la gura fluviului.

Dar, odată pe mare, fu imposibil să se mai poată stăpâni barca; minată de vânt şi de valuri, ea fu aruncată pe plajă.

Tntre timp făcându-se ziuă, riscau să fie prinşi de inamic.

— Oh! Noroc! Noroc! Murmură Cezar, mă părăseşti?

Apoi porunci să se pună barca pe râu şi, cu ajutorul Vântului care o împingea spre interior şi a vâslelor care înfrânau curentul, în mai puţin de o jumătate de oră străbătu cele câteva mile care îl despărţeau de tabără.

Înapoierea lui fu o adevărată sărbătoare. Se aflase de plecarea lui şi îl credeau pierdut. Unii îi lăudau curajul, alţii îi dezaprobau îndrăzneala.

Soldaţii se adunară în grabă în jurul lui. Unul dintre ei fu împuternicit să vorbească în numele lor.

— Cezar, spuse el, ce ţi-au făcut cei pe care îi numeai amicii tăi, că ţi-ai pierdut speranţa de a învinge împreună cu ei şi te duci să-i cauţi pe cei absenţi, îndemnat de o îngrijorare jignitoare? Este adevărat că suntem mai puţin numeroşi decât duşmanul; dar oare nu contai tu pe noi când trebuia să luptăm împotriva galilor? Cezar, armata ta îţi cere să-i redai încrederea pe care nu merită să o piardă.

Ceea ce îl împiedica pe Antonius să iasă din Brindisi era vigilenţa lui Bibulus.

Bibulus muri, iar comanda mării îi fu dată lui Libon.

Antonius, aflând de această moarte, se hotărî să profite de tulburarea care trebuia să se fi produs în armata navală; şi în timp ce Gabinius făcea un ocol pe uscat, el atacă direct vasele care închideau portul Brindisi. Navele lui transportau douăzeci de mii de pedestraşi şi opt sute de cai.

Linia care ţinea marea şi bloca portul fu sfărâmată în ciocnire. Antonius şi vasele sale trecură, însă flota lui Libon se regrupă şi porni în urmărirea lui. Din fericire, vântul de sud îl împinse pe duşman în fundul golfului. Este adevărat că acelaşi vânt îndrepta şi vasele lui Antonius spre stâncile de care nu aveau să întârzie să se sfărâme; ajunseseră atât de aproape încât Antonius şi oamenii săi se credeau pierduţi când, dintr-o dată, vântul îşi schimbă direcţia şi începu să bată dinspre sud spre nord-est. Antonius îşi orientă repede pânzele şi, plutind de-a lungul coastei, o văzu acoperită de sfărâmăturile flotei lui Pompei.

Profitând de această ocazie, făcu numeroşi prizonieri, ocupă portul Lissus, vecin cu portul Dyrrachium, şi ajunse în tabăra lui Cezar cu un prestigiu dublu: acela de a-i fi adus puternice întăriturі şi veşti bune.

Până atunci, doar un miracol îl salvase pe Cezar.

Pompei, care hotărâse să-l zdrobească prin orice mijloc, se îndreptă spre Appollonia, stăpânit de această Idee, însă, întâlnind în drum râul Apsus, trimise doi oameni să sondeze adâncimea vadului.

Unul din soldaţii lui Cezar, care văzu cei doi soldaţi în apă, se aruncă în râu după ei, îi atacă şi-i ucise.

Pompei se hotărî să arunce un pod peste apă.

Podul fu construit; Cezar îi lăsă în pace, socotind că la un moment dat avea să-i atace pe cei care ar fi trecut.

Dar nu fu nevoie să facă nici un efort: abia apucaseră să treacă podul vreo două sau trei sute de oameni, când podul se prăbuşi. Toţi cei care se aflară pe el căzură în apă şi se înecară; cei care apucaseră să treacă, fură ucişi până la cel din urmă de soldaţii lui Cezar.

Pompei privi acest dublu eveniment ca un semn rău şi se retrase.

LXII După sosirea lui Antonius şi a celor douăzeci de mii de oameni, Cezar se hotărî să înceapă ofensiva.

Pompei se retrăsese la Asparagos, lângă Dyrrachium Cezar îl urmări, ocupă în trecere oraşul partenienilor, în care Pompei îşi instalase o garnizoană, iar a treia zi, găsindu-se faţă în faţă cu rivalul său, dădu bătălia…

Iată-ne ajunşi la ultima bătălie, la lupta supremă. Să ni se permită să ne oprim un moment în faţa evenimentelor asupra cărora lumea întreagă îşi îndreptase privirile, cu respiraţia întretăiată.

Problema, redusă la termenii săi cei mai simpli, era următoarea: Avea să triumfe oare aristocraţia cu ajutorul elevului lui Sylla? Sau va triumfa poporul cu ajutorul nepotului lui Marius? Italia va fi copleşită de proscripţiile lui Pompei? Roma va beneficia de clemenţa lui Cezar?

Nu sunt un creator de teorii, nu sunt un căutător de aluzii; înţelege deci aşteptarea generală.

Ochii lumii întregi erau aţintiţi asupra acestui puncl din Epir. Galia, Spania, Africa, Egiptul, Siria, Asia, Grecia, în sfârşit, lumea întreagă, am spus-o, privea cu respiraţia tăiată. Orientul şi Occidentul, nordul şi sudul se întrebau: „Ce-o să se întâmple cu noi?”

Occidentul, adică forţa viitorului, era pentru Cezar; Orientul, adică măreţia trecutului, era pentru PompeiNordul însă nu exista, după cum nu exista nici sudul.

18. A. Dumas ^73

După cum spuneam, a treia zi, Cezar, găsindu-se în fata lui Pompe; îi oferi lupta.

Speriat de cele două prevestiri de care am vorbit, Pompei rămase în tabără.

Cezar aşteptă o parte din zi şi, văzând că Pompei refuza lupta, îşi retrase trupele în tabără.

Apoi concepu alt plan.

Pe poteci înguste, periculoase, asemeni celor pe care le urmase în Spania, el porni pe drumul spre Dyrrachium. Intenţia lui era de a-l izola pe Pompei de acea localitate, adică de a-i tăia aprovizionarea cu alimente şi muniţii.

Văzându-l că face un ocol atât de mare, Pompei a crezut, aşa cum crezuse şi Afranius şi Petreius pe malul râului Segre, că din lipsă de alimente Cezar se retrage. El trimise cercetaşi pe urmele lui şi aşteptă.

Cercetaşii se întoarseră în cursul nopţii, spunând că Cezar nu bătea în retragere, ci că, făcând acest mare ocol, venea să se plaseze între Pompei şi Dyrrachium.

Pompei ordonă să se ridice tabăra chiar atunci şi se îndreptă spre oraş, pe drumul cel mai scurt.

Cezar, care presimţise această manevră, mergea pe jos în fruntea soldaţilor, încurajându-i, trecând obstacolele cel dintâi, neacordând decât popasuri scurte, grăbind plecarea şi explicând importanţa unei mişcări rapide.

A treia zi, când se crăpă de ziuă, se văzură în acelaşi timp şi zidurile cetăţii Dyrrachium şi soldaţii lui Pompei; numai că el avea asupra lor un avans de o oră. Ceea ce li se întâmplase în Spania lui Afranius şi Petreius.

Dându-şi seama că Cezar era prevenit, Pompei îşi instală tabăra pe o stâncă dominând marea şi la adăpostul căreia se afla un fel de port în care îşi strânse vasele: cu ele se aproviziona cu alimente din Asia şi din alte puncte supuse de el în Orient.

Dimpotrivă, Cezar era izolat şi redus numai la resursele locale. El nu putea aduce alimente din Orient, care nu-i aparţinea, şi nu putea aduce nici din Occident, de care era separat de cele cinci sute de corăbii ale lui Pompei. El trimise curieri ca să cumpere din Epir, impuse toate oraşele la dări în natură şi trimise după grâu la Lissus, în oraşul partenienilor, şi în toate cetăţile şi castelele din apropiere.

Dar se găsea într-o ţară de munte, puţin propice pentru agricultură: grâul lipsea pretutindeni. Dealtfel, Pompei, observând totul ca un vultur, de la înălţimeaStâncii pe care se afla, şi fiind mai bine înzestrat cu cavalerie decât Cezar, vedea de departe apropiindu-se convoaiele, arunca asupra lor cavaleria lui uşoară şi le prăda.

Cezar se hotărî să asedieze în acelaşi timp şi Dyrrachium şi pe Pompei, adică şi oraşul, şi armata.

Era un plan gigantic care, pentru oricine altul în afară de Cezar şi pentru orice alţi soldaţi în afară de soldaţii lui Cezar, ar fi părut un vis.

Dacă ar fi reuşit, ce-ar fi gândit lumea despre această noutate care se va răspândi despre el?

Pompei refuză lupta şi Cezar îl asediază!

În opt zile, el construi douăspreze forturi pe creasta munţilor al căror vârf era ocupat de Pompei. El legă aceste forturi între ele prin şanţuri şi linii de comunicaţie; erau asemeni circumvalaţiunilor pe care le trasase în Galia.

Pentru că Pompei nu voia nici să părăsească coasta, nici să se îndepărteze de Dyrrachium, după cum nu putea nici să

împiedice lucrările lui Cezar decât atacându-l, ceea ce nu era dispus să facă, nu-i mai rămânea decât să ocupe cât mai mult pământ, ca să disloce, depărtându-le, trupele lui Cezar. Aşa ceva îi era uşor, având de două ori mai mulţi oameni decât adversarul său.

Aşa fiind, Pompei construi şi el douăzeci şi patru de forturi, care formau un circuit pe o lungime de aproape patru leghe.

În interiorul acestor patru leghe, el păştea caii ca întrun parc, în timp ce flota îl aproviziona din belşug cu grâu, carne şi vin.

Cezar trasă o linie de şase leghe lungime şi construi treizeci şi şase de forturi!

Cum este de la sine înţeles, Pompei nu-l lăsa pe Cezar să-şi continue liniştit această muncă.

De cum îl vedea că ocupă vreo nouă înălţime. Pompei trimitea împotriva lui Cezar luptători cu praştia sau arcaşi, dar soldaţii lui Cezar, în cea mai mare parte gali, spanioli sau germani, erau ingenioşi ca nişte francezi moderni. Lucrătorii îşi făcuseră căşti din pâslă, din piele sau din pânză tighelită, care amortizau loviturile.

Era un spectacol ciudat să vezi această armată lipsită de toate şi numărând doar patruzeci de mii de oameni, asediind o armată de peste optzeci de mii de oameni, care dispunea de toate din abundenţă.

Stomacurile din nord şi din apus, şi de unde ar fi, a-u Totuşi nevoie de hrană; însă, susţinute de Cezar, nu se plâng şi mănâncă orz, legume, ba chiar şi iarbă în loc de pâine. Şi cum la un moment dat ajunse să lipsească şi orzul, şi legumele, cei care fuseseră în Sardinia, cu Valerius, descoperiră o rădăcină care, înmuiată în lapte, dădea un fel de pâine, şi cu toate că nu aveau prea multă nici din aceasta, soldaţii lui Cezar aruncau acest fel de pâine peste întăriturile lui Pompei, pentru a le arăta acestora cu ce ştiau să se hrănească duşmanii lor.

Apoi, strigau de la un fort la altul:

— Ah! În sfârşit te avem în mână, Pompei! Şi acum, când eşti în mâinile noastre, mai degrabă mâncăm coajă de copac decât să-ţi dăm drumul!

Pompei poruncise să se ascundă pâinea pe care o aruncau soldaţii lui Cezar, pentru ca tinerimea spilcuită din Roma, care îl urmase, să nu vadă cu ce fel de barbari avea de-a face şi cu ce animale sălbatice va trebui să lupte într-o zi.

Cato şi Cicero se aflau în Dyrrachium şi vedeau de acolo totul.

Cicero, cu felul lui batjocoritor, nu lăsa să treacă nici

0 zi fără să-l împroaşte pe Pompei cu vreunul din acele cuvinte biciuitoare pe care ştia să le spună. Se găseşte în Plutarh lista acestor glume, greu de înţeles pentru noi.

În schimb, lui Cato, care sub cinismul său ascundea un om cumsecade şi care nu avea o fire potrivâtă pentru un război civil, nu-i plăcea să glumească în asemenea momente nenorocite. El decretă că nici un oraş nu va fi plădat, chiar dacă ar fi fost cucerit prin asalt; că nici un soldat roman nu va fi ucis după încetarea luptei.

Şi aşteptă, cu această speranţă.

Bietul Cato! De ce n-avea el spiritul lui Cicero! Ar fi avut mai puţină inimă.

LXIII Să vedem ce se petrece la Roma.

Împiedicându-i pe debitori să fie declaraţi complet faliţi, Cezar nu mulţumise toată lumea. Vă daţi bine seama că întreaga armată – asta am uitat să v-o spun – care, la gestul pe care îl făcuse Cezar întinzând mâna pe care purta inelul şi răsfirând cele cinci degete, crezuse că

1 se promite fiecărui om cinci mii de sesterţi şi inelul De cavaler; vă daţi seama, zic, că armata aceasta trecea prin momente de nemulţumire: aţi văzut că o legiune se revoltase la Piacenza şi o alta pe Via Appia.

Or, singurul dar pe care îl primise armata fusese două mii de sesterţi pentru fiecare om.

Însă, odată ajuns în fata duşmanului, armata nu se mai plângea; mânca iarbă în loc de pâine, se pregătea să

mănânce scoarţă de copac şi lapte şi lupta.

Cei care se plângeau erau cei din şleahta lui Catilina şi a lui Clodius; erau debitorii insolvabili care se refugiaseră în tabăra lui Cezar ca să fugă de condamnare şi să aştepte tabulae novae.

Vreţi să ştiţi ce speria Roma?

— Şi observaţi că dau date precise, ca să nu se creadă că fac numai aluzii; vai! Toate revoluţiile seamănă între ele, fie că au loc cu cincizeci de ani înaintea erei noastre, sau cu o mie opt sute de ani după aceea: aceleaşi interese nasc aceiaşi oameni şi, fie că se cheamă Rullus sau Babeuf, este vorba de aceeaşi teorie. Vreţi, aşadar, să ştiţi ce speria Roma în vremea când Cezar era stăpânul ei? Citiţi-l pe scriitorul din Amiterne, omul care, surprins în conversaţie criminală, cum spun englezii, cu Fausta, soţia lui Milo, se aruncă de necaz în partidul democratic al lui Clodius; el unul din principalii agenţi ai tulburărilor care au dus la moartea şefului său; el, care a fost exclus din Senat de cenzor din cauza imoralităţii; el, care a fost corespondentul şi persoana de încredere a lui Cezar la Roma; el, care a venit în tabăra acestuia după Antonius, Curion şi Cassius; el, care, mai târziu, după moartea lui Juba, numit proconsulul Numidiei, se va înapoia atât de bogat, încât se va face moralist şi istoric în frumoasa lui vilă înconjurată de grădini imense, de pe Quirinal. Citiţi-l pe Salustiu!

Lucrările sale au fost: 1. Marea sa Istorie, în cinci cărţi, cuprinzând toate evenimentele petrecute la Roma de la moartea lui Sylla până la Conspiraţia lui Catilina; ea s-a pierdut şi nu cunoaştem din ea decât câteva fragmente: 2. Războiul lui Catilina; 3. Războiul lui Jugurta; 4. Două Scrisori politice adresate lui Cezar; una scrisă în ajunul intrării acestuia în Roma, la înapoierea din Africa; alta, după bătălia de la Pharsalus.

Citiţi ce-i scrie lui Cezar: „Oameni pângăriţi de depravare şi de crime, care te credeau gata să le dai Republica pe mâna lor, au venit în masă în tabăra ta, ameninţând cu jaful

pe cetăţenii Nevinovaţi, dar nu numai cu jaful, ci şi cu moartea, şi odată cu moartea, cu tot ce se poate aştepta de la nişte oameni corupţi. Dar când au văzut că tu nu-i scuteşti de plata datoriilor, că nu le dai pe mână cetăţenii ca pe nişte duşmani, au părăsit totul; doar puţini dintre ei s-au considerat mai în siguranţă în tabăra ta decât în Roma, atât de mult se temeau de creditori! Dar este de necrezut, cât de mulţi şi ce oameni au abandonat cauza ta pentru a trece de partea lui Pompei, şi au ales tabăra acestuia ca un azil inviolabil pentru debitori”.

Unul din aceşti oameni de care vorbeşte Salustiu era pretorul Coelius, al cărui nume parcă l-am mai pomenit. El conta foarte mult pe tabulae novae. În fapt, un om de spirit – oamenii de spirit au adesea multe datorii – acela care, certăreţ înverşunat, îi spunea odată unui client al său prea servil, cu care mânca împreună, şi care era întotdeauna de părerea lui:

— Hai, spune măcar o dată nu, ca să fiu cel puţin o dată de altă părere!

Or, după plecarea lui Cezar în Grecia, Coelius îşi dădu seama că partida lui Cezar era partida cămătarilor, în aprilie 705, el îi scria lui Cicero: „în numele tuturor celor care îţi sunt dragi, în numele copiilor tăi, te conjur, dragă Cicero, să nu te pierzi şi să te compromiţi prin vreo faptă necugetată. Nu ţi-am spus nimic întâmplător, nu te-am sfătuit niciodată în mod superficial, martori îmi sunt zeii şi oamenii. Jur pe prietenia noastră!

Dacă ai vreo oarecare afecţiune pentru mine, pentru băiatul tău, pentru familia ta; dacă nu vrei să ne distrugi ultimele noastre speranţe, dacă cuvântul meu şi al excelentului tău ginere au vreo trecere la tine, dacă nu vrei să ne tulburi vieţile, te implor, nu mă pune în situaţia de a urî şi a repudia un partid al cărui triumf trebuia să ne salveze; sau dacă urmezi partida proteonică, să fac promisiuni împotriva propriei tale persoane, gândeşte-te că ai întârziat prea mult să te pronunţi, pentru a nu apare

suspect. Să înfrunţi, când e victorios, pe omul care te-a menajat atunci când situaţia ta era şovăitoare; să te uneşti în fuga lor cu cei a căror poziţie n-ai susţinut-o, înseamnă să procedezi în mod necugetat. Ai grijă, voind prea mult să faci parte din partida celor buni, să nu ajungi să nu mai faci parte din ea! Aşteaptă măcar evenimentele din Spania: Spania e a noastră de cum o pune Cezar Piciorul acolo, ţi-o spun eu; şi dacă ei pierd Spania, spunemi, te rog, ce le mai rămâne?”

Şi Coelius se duce în Spania, luptă pentru Cezar şi se întoarce la Roma împreună cu Cezar, şi contează pe tabulae novae pe care le va institui Cezar: dar nici pomeneală! Ceelius este înşelat în aşteptările sale. În loc de a autoriza falimentul toatal, Cezar nu autorizã decât un faliment modest, de douăzeci şi cinci la sută.

Dar nu pe aşa ceva contase Coelius.

De aceea, un an mai târziu, în martie 706, îi scrie lui Cicero: „Oh! Dragul meu Cicero, de ce n-am venit şi eu cu voi la Formies în loc să mă fi dus în Spania, cu Cezar! De ce n-am mers şi eu la Pompei, împreună cu voi!

De-ar fi fost şi Curion din partida asta, ca Appius Claudius; Curion, a cărui prietenie m-a antrenat în această cauză detestabilă. Da, îmi dau seama, pe de o parte afecţiunea, pe de altă parte ura m-au făcut să-mi pierd capul. Nu că m-aş îndoi de justeţea cauzei noastre, dar mai bine mort decât să ai a face cu oamenii aceştia Dacă nu ne-am teme de represalii din partea voastră, de mult n-am mai fi fost aici.

La Roma, în afară de câţiva cămătari, totul este de-al lui Pompei, şi oamenii, şi ordinele. Am atras de partea voastră până şi calicimea care ne era atât de devotată, şi chiar şi ceea ce se numeşte poporul. Aveţi răbdare, am să vă fac să fiţi victorioşi chiar împotriva voastră: vreau să fiu un al doilea Cato. Dormiţi, de nu vă daţi seama, cât ne expunem, cât de slabi suntem? În momentul de faţă nu sunt animat de nici un interes; dar de felul meu sunt răzbunător dacă sunt tratat cu ticăloşie.

Voi, acolo, ce faceţi? Vreţi să daţi lupta? Aveţi grijă, este cel mai puternic dintre duşmanii voştri. Nu cunosc trupele voastre, dar ale lui Cezar ştiu să se bată şi nu se tem nici de frig, nici de foame. Adio!”

Vă spuneam că acest Coelius era un om deştept. După ce prezisese că Cezar avea să cucerească Spania, iată-l prevestind că Cezar îl va bate pe Pompei; – ceea ce nu-l împiedică să-i declare război lui Cezar, atât era de răzbunător.

Deodată se află în tabăra lui Cezar că amicul Coelius îşi face de cap la Roma.

Mai întâi pune să i se aşeze scaunul său alături de Scaunul celuilalt pretor, Caius Trebonius, care avea misiunea să facă dreptate cetăţenilor; apoi anunţă că va primi plângerile debitorilor împotriva hotărârilor date de arbitri şi a ordonanţelor lui Cezar.

Nimeni nu se prezintă să se plângă.

Atunci, Coelius propune un edict prin care să se permită debitorilor să-şi achite datoriile în şase rate, fără dobândă.

Dar consulul Servilius Isauricus, pe care Cezar l-a lăsat în urma lui la Roma, se opune la această măsură.

Ce face Coelius? Renunţă la primul său edict şi proclamă alte două, în speranţa de a provoca o rebeliune.

Nimic: poporul nu mişcă.

Şi totuşi, lui Coelius îi trebuie o răscoală, iată ce inventează: cât timp va dura războiul, chiriaşii nu vor fi obligaţi să plătească chirie.

Ah! Pentru asta, chiriaşii strigă vivat; lumea se adună în Forum; se produce o emoţie, cum se spunea pe atunci.

În timpul acestei emoţii, Trebonius este dat jos de pe scaunul său de judecată şi, căzând pe scări, îşi sparge capul.

Consulul intervine; îşi face raportul, iar Coelius este dat afară din Senat.

Coelius vrea să se adreseze poporului şi se urcă la tribună; lictorii îl dau jos.

Coelius strigă sus şi tare că se va duce la Cezar să i se plângă, dar, în ascuns, trimite o ştafetă la Milo, cerându-i să facă o diversiune în Italia cu nemulţumiţii pe care îi va putea aduna.

— Vă amintiţi de Milo, este exilat la Marsilia şi mănâncă rândunici de mare!

Milo strânge vreo sută de oameni şi intră în Italia.

Coelius, însoţit de câţiva gladiatori care îi mai rămân de la jocurile sale, se întâlneşte cu el şi iată-i pe amândoi bătând drumurile de ţară şi anunţând că acţionează în numele lui Pompei şi că posedă în acest sens scrisori pe care le-a adus Bibulus. Notaţi că Bibulus murise, dar ei nu ştiau.

Amândoi anunţă anularea datoriilor; nimeni nu se mişcă.

Milo eliberează câţiva sclavi şi cu ei asediază un oraş din Calabria.

Este ucis de o piatră aruncată în el, peste zidul oraşului, de pretorul Quintus Pedius, care se închisese acolo cu o legiune.

Coelius asedie Thurium. Acolo, în timp ce incită nişte călăreţi spanioli şi gali, cărora le oferă bani ca să părăsească partida lui Cezar şi să treacă de partea lui Pompei, unul dintre călăreţi, care, fără îndoială, nu-l găseşte destul de elocvent sau i se pare că e prea prolix, îşi înfige spada în el.

Aşa sfârşesc Milo şi Coelius, şi odată cu ei şi răzmeriţa Lor.

LXIV Aşadar, Cezar şi cei patruzeci de mii de oameni ai lui asediau pe Pompei şi cei o sută de mii de soldaţi ai acestuia.

Pompei se hotărî să facă o dublă ieşire: una din tabăra sa, una din Dyrrachium.

Prin aceste două ieşiri, Pompei urmărea să ocupe un munte situat dincolo de puterea de bătaie a săgeţilor soldaţilor lui Cezar şi să-şi stabilească acolo o parte din trupe.

El atacă pe cezarieni prin trei puncte, iar garnizoana din Dyrrachium face la fel.

Se luptă deci în şase puncte deodată.

Pompei fu respins peste tot.

El pierdu două mii de oameni, un mare număr de voluntari şi de căpitani, printre care Valerius Flarrus, fiul lui Lucius Valerius, care fusese pretor în Asia.

Cezar pierdu doar douăzeci de oameni şi captură şase stindarde.

Patru centurioni, apărând un fort asupra căruia se năpustiseră soldaţii lui Pompei, îşi pierdură câte un ochi şi, cea ce va da o idee despre violenţa atacului, raportară că numai în fort găsiseră treizeci de mii de săgeţi. Numai scutul centurionului Scaeva fusese străpuns de două sute treizeci de săgeţi.

— Am povestit cum acest viteaz, deşi cu ochiul scos, ucisese doi soldaţi ai lui Pompei, prefăcânduse că se predă.

— Un oarecare Minutius primise în scutul său o sută douăzeci de săgeţi, iar corpul îi fusese străbătut în şase locuri.

Pe cel de al doilea îl cinsti şi-l recompensă în alt fel, dar aşa încât să fie pe deplin satisfăcut, căci se vindecă de toate cele două răni pe care le primise.

Ceilalţi primiră plată dublă şi raţie dublă, între timp, Scipio sosi din Asia. Cezar, care nu scăpa nici un prilej ca să încerce o înţelegere, îl trimise la el pe Appius Claudius, amicul său.

Se ştie că Scipio era sorcul lui Pompei şi avea o mare influenţă asupra ginerelui său.

Din nefericire, alături de Scipio se găsea faimosul Favorinus, acela care îl imita pe Cato şi oferea morcovi, napi şi castraveţi în timpul jocurilor pe care le dădea. El îl împiedică pe Scipio să-l asculte pe Claudius.

Însă, situaţia lui Pompei se înrăutăţise: apa pentru oameni lipsea, lipseau şi furajele pentru animale. Întrucât Cezar deviase toate cursurile de apă, oamenii nu mai aveau decât o jumătate din raţia de apă. Caii şi animalele de povară nu primeau decât frunze şi rădăcini de trestie tocate. Curând,

animalele de povară fură lipsite şi de această hrană, aşa proastă cum era, ca să fie păstrată numai pentru cai.

Catârii şi măgarii muriră; mirosul cadavrelor dădu naştere în tabără unui fel de epidemie.

Se aduseră furaje pe mare, dar nu se putea procura decât orz în loc de ovăz, iar caii, fiind aproape toţi din Grecia şi din Pont, nu erau obişnuiţi cu o astfel de hrană În cele din urmă, Pompei, ruşinat, se hotărî să încerce o ieşire Întâmplarea îl favorizează.

În tabăra lui Cezar se aflau doi cavaleri alobrogi, fiii unui şef pe nume Albucile; amândoi erau viteji, amândoi luptând bine în războaiele cu galii, obţinuseră ca recompensă primele grade; în plus, prin protecţia lui Cezar, ei fuseseră primiţi în Senat înainte de vârstă cerută de lege.

Cezar îi stima mult şi le dăduse pământuri luate de la duşman. Dar toate acestea nu le ajungeu. Având comanda călăreţilor din ţara lor, ei reţinuseră solda acestora, spunând că nu le-o dăduse Cezar Soldaţii se plânseră lui Cezar Cezar îi chestiona şi află nu numai că cei doi gali nu le plăteau oamenilor soldele cuvenite din banii pe care îi primeau, dar mai şi exagerau situaţia oamenilor pe care îi comandau şi, de un an, raportau că au dat două sute de oameni şi două sute de cai, care în realitate nu existaseră niciodată.

Cezar consideră că nu era momentul potrivit ca să facă scandal, dar îi chemă pe amândoi la el, îi mustră în particular, le reproşa această delapidare, spunându-le că toţi se puteau încrede în generozitarea lui Cezar, şi ei mai mult ca oricare alţii, pentru că el le făcuse dovada acestei generozităţi.

Observaţiile acestea îi jigniră. Ei se întoarseră la cortul lor, se sfătuiră şi hotărâră să schimbe partida şi să treacă de partea lui Pompei.

În plus, pentru a fi mai bine primiţi de acesta, hotărâră să-l ucidă pe Volusius, generalul comandant al cavaleriei.

Însă, fie că nu se ivi nici un prilej favorabil, fie că întâmpinară prea multe greutăţi, ei se mulţumiră să împrumute de la prietenii lor cât mai mulţi bani, ca şi cum ar fi voit să plătească soldaţilor ceea ce le reţinuseră în mod necuvenit; cu banii aceştia cumpărară cai, de care Pompei ducea lipsă în tabără, şi trecură la duşman cu toţi cei care consimţiseră să-i urmeze, adică vreo sută de oameni.

Pompei nu era obişnuit cu asemenea dezertări. Aşa că le făcu o primire sărbătorească şi-i plimbă prin toată tabăra.

Apoi, seara, îi chemă în cortul său, află de la ei punctele puternice şi slabe ale taberei lui Cezar şi notă distanţele la care se găseau corpurile de gardă unele de altele.

Bine informat, fixă surpriza pentru a doua zi.

La venirea nopţii, el dădu ordin să se îmbarce mulţi arcaşi şi infanterie uşoară, cu fascine ca să umple şanţurile, apoi scoase din tabără şaizeci de cohorte şi le îndreptă, de-a lungul mării, spre locurile unde tabăra lui Cezar se găsea mai aproape de ţărm şi mai departe de comandamentul taberei.

Punctul pe care Pompei se hotărî să-l atace era apărat de chestorul Lentulus Marcellius şi de legiunea a doua.

Lentulus Marcellius era bolnav, iar Fulvius Postumus îi fusese dat ca să-l susţină, şi, la nevoie, să-l înlocuiască.

În părţile acestea se găseau două linii de apărare ale taberei lui Cezar: una în faţa inamicului, al cărei şanţ avea o adâncime de cincispreze picioare şi un meterez de zece picioare înălţime; cealaltă, la o distanţă de o sută de paşi, era nu numai mult mai mică, dar într-un loc şi neterminată.

Pompei cunoştea acum toate aceste amănunte.

El îşi concentră toate forţele asupra acestui punct.

Legiunea a noua fu atacată în zori.

La aflarea veştii despre acest atac, Marcellius trimise întăriturі; dar întăriturile erau prea slabe şi veneau prea târziu.

Apoi, chiar şi cei viteji au momentele lor de panică. Ca să nu fie dezonoraţi din cauza acestei panici, romanii o puneau

pe seama unui zeu.

Toţi fugiră.

Portstindardul principal fu rănit de moarte, dar înainte de a muri mai avu puterea să predea stindardul unui călăreţ.

— Iată, spuse el, să-i dovedeşti lui Cezar că nu l-am predat decât când am fost gata să mor, dar şi atunci numai unui roman.

Din fericire, Antonius se apropie în grabă cu două cohorte.

Însă măcelul cel mare se săvârşise.

Prevenit prin fumul care se ridica din forturi, semn convenit pentru cazurile de surprindere, Cezar alergă la rândul său.

Dar nici Antonius, nici Cezar nu reuşiră să-i adune pe fugari.

Cezar fusese gata să-şi piardă viaţa.

El voise să pornească din nou împotriva duşmanului; soldatul ridică spada ca să-l lovească pe Cezar.

Din fericire, scutierul lui Cezar văzu pericolul şi, cu o lovitură de spadă, despică umărul soldatului.

Cezar credea totul pierdut şi totul ar fi fost întradevăr pierdut, dacă Pompei nu s-ar fi îndoit de succesul său şi n-ar fi lăsat timp cezarienilor să-şi reunească eforturile.

Soldaţii lui Pompei se retraseră în ordine, dar ca să treacă peste şanţuri nu mai avură nevoie de pod; şanţurile erau pline cu morţi.

Cezar avu două mii de morţi şi vreo patru sau cinci sute de oameni fură făcuţi prizonieri.

Seara, le spuse amicilor săi:

— Victoria ar fi fost astăzi de partea pompeienilor dacă Pompei ar fi ştiut să învingă!

LXV Cezar petrecu o noapte îngrozitoare, asemeni cu noaptea pe care trebuia să o fi petrecut Napoleon după prăbuşirea podului de la Lobau. Amândoi, încrezători în noroc, făcuseră aproape aceeaşi greşeală.

Cezar îşi reproşa că venise să dea piept cu Pompei pe o coastă aridă, unde soldaţii mureau de foame, pe când el nu

avea nici o şansă să înfometeze armata lui Pompei, aprovizionată de flotă.

Ar fi putut muta războiul în Tessalia sau în Macedonia, ţări fertile, unde stomacurile germanilor şi galilor ar fi găsit din plin cu ce să se hrănească; nu făcuse aşa.

Dar, poate că ar mai fi fost încă timp. Scipio fusese trimis în Macedonia cu două legiuni. Dacă Cezar s-ar fi făcut că-l urmează, mai mult ca sigur că Pompei, mai îndrăgostit ca niciodată de Cornelia, soţia sa, nu l-ar fi lăsat pe Cezar să-i ucidă socrul şi cele două legiuni ale sale. Dacă, dimpotrivă, şi contrar aşteptărilor lui Cezar, Pompei ar fi traversat marea şi s-ar fi înapoiat în Italia, Cezar s-ar fi întors prin Iliria şi ar fi venit să-i ofere lupta sub zidurile Romei.

El începu, deci, să se îngrijească de tratarea răniţilor, a bolnavilor, apoi porunci ca răniţii, bolnavii şi bagajele să plece în timpul nopţii, sub apărarea unei legiuni cu ordin de a nu se opri decât în Appollonia.

Grosul armatei nu trebuia să se pună în marş decât pe la ora trei dimineaţă.

Dar, când armata află de plecare şi de faptul că Cezar luase această hotărâre pentru că ea nu luptase bine, fu un adevărat doliu în rândul soldaţilor. Legiunea a noua care, cuprinsă de frică, cedase cu atâta uşurinţă, se prezentă cu tot efectivul în faţa cortului lui Cezar şi ceru să fie pedepsită.

Cezar aplică vreo câteva pedepse uşoare şi-i consolă pe soldaţi.

— Altădată veţi lupta mai vitejeşte, le spuse el, dar trebuie să las timp fricii voastre să se liniştească.

Soldaţii insistară să-şi ia revanşa imediat; Cezar refuză cu hotărâre şi reînnoi ordinul de plecare la ora trei dimineaţa.

Se îndrepta spre vechea tabără din Appollonia.

Ordinul fu executat aşa cum fusese dat.

Cezar plecă ultimul, împreună cu două legiuni, cu trompetele în frunte.

— A pleca fără zgomot nu era o batere în retragere, ci o fugă.

La revărsatul zorilor, Pompei lansă cavaleria asupra ariergardei lui Cezar.

În tabăra lui Pompei fu o mare sărbătoare. Degeaba pusese Cezar să sune trompetele. Cezar nu bătea în retragere, ci fugea; era învins.

Se făcură cinci sute de prizonieri: în ciuda legii pe care o iniţiase Cato şi care spunea că nici un soldat roman nu putea fi ucis în afara câmpului de bătaie, Labienus, care jurase că nu va pune armele jos decât după ce va fi învins pe fostul său general, Labienus obţinu dreptul de a dispune de ei. Pompei se făcu că crede că avea să li se acorde graţie şi i-i predă

— Eh, bine, bătrânii mei tovarăşi, le spuse Labienus, de când ne-am despărţit, ne-am luat obiceiul să fu gim?

Şi-i ucise de Ia primul până la ultimul. După cum prevăzuse Cezar, Pompei porni în urmărirea sa.

Mulţi îl sfătuiră pe Pompei să treacă în Italia, să reia Spania şi să reintre astfel în stăpânirea celor mai frumoase provincii ale imperiului, dar cum? Să-l abandoneze pe Scipio, să părăsească Orientul în mâinile barbarilor, să ruineze cavalerii romani, să-i lase lui Cezar Siria, Grecia şi Asia, nu, aşa ceva nu era cu putinţă!

Dealtfel, oare Cezar nu fugea? N-ar fi fost mai bine să-l ajungă şi să termine războiul printr-o acţiune generală?

Pompei scrise regilor, generalilor şi maselor ca şi cum ar fi fost de pe acum învingător. Cornelia, soţia sa, era la Mytilene cu copilul; el îi trimise curieri cu scrisori în care o anunţa că războiul luase sfârşit, sau aproape.

În ceea ce-i privea pe oamenii lui Pompei, încrederea lor era ciudată. Ei îşi împărţeau de pe acum moştenirea lui Cezar; mai ales marele pontificat, pe care avea să-l lase vacant, suscita multe ambiţii. Cine avea să fie mare pontifice în locul său? Lentulus Spinter şi Domitius

Ahenobarbus aveau drepturi serioase, dar Scipio era socrul lui Pompei.

În aşteptare, şi pentru a nu pierde timp, unii îşi trimiseseră la Roma oamenii sau intendenţii ca să le reţină locuinţe în apropiere de Forum, din pragul cărora – ca să Spunem aşa – să fi putut trage sforile pentru funcţiile pe care contau să le solicite.

Se făcea în tabăra lui Pompei ceea ce se făcu, optsprezece secole mai târziu, la Koblenz.

Domitius avea în buzunar o lege cu privire la suspecţi şi un proiect de tribunal revoluţionar.

— Întocmiţi listele de proscrişi, spunea Cicero: va fi un lucru făcut.

— Liste de proscrişi, răspundeau ceilalţi emigraţi, la ce bun? Bun pentru Sylla, să-şi piardă timpul cu întocmirea listelor; noi nu vom proscrie pe cap, ci în masă.

Însă Pompei nu era prea grăbit să ajungă la o bătălie decisivă.

Ştia cu cine avea a face şi cunoştea de mult timp pe aceşti oameni neînvinşi sub arme şi obişnuiţi să învingă împreună; numai că acum mai îmbătrâniseră şi ar fi putut fi distruşi doar cu timpul şi prin oboseală. De ce să-şi compromită recruţii, lansându-i împotriva acestor veterani?

Dar Pompei nu era stăpân să facă ce vrea.

În armata lui se găseau încă atâţia oameni iluştri, atâţia oameni de renume, atâţia oameni de rang, încât toţi erau stăpâni, afară de Pompei.

Numai Cato era de aceeaşi părere cu el. El voia să temporizeze şi să obţină totul prin oboseală şi negocieri. Avea în permanenţă în faţa ochilor cele două mii de cadavre de la Dyrrachium şi cei cinci sute de prizonieri ucişi de Labienus.

În ziua aceea, se retrăsese în oraş plângând şi-şi acoperise capul cu toga, în semn de doliu.

Cicero ironiza mai mult ca oricând, încât de multe ori Pompei dorea ca acest zeflemist necruţător să fi trecut în

tabăra lui Cezar.

Este adevărat că şi alţii îl secondau pe Cicero cum puteau mai bine; când îl vedeau pe Pompei urmân'du-l pe Cezar pas cu pas, din Epir în Iliria, îi reproşau că voia săşi eternizeze poziţia de dictator.

— Îi place, spuneau nemulţumiţi, să vadă în jurul lui, când se scoală dimineaţa, o curte de regi şi de senatori!

Domitius Ahenobarbus nu-l numea decât Agamemnon, adică regele regilor.

— Prieteni, spunea Favonius, nu mai ajungem noi să mâncăm anul acesta smochine de Tusculum.

Afranius, care pierduse Spania şi fusese acuzat că O vânduse, îl numea pe Pompei marele traficant de provincii.

— Să scăpăm întâi de Cezar, spuneau cavalerii, şi pe urmă scăpăm noi şi de Pompei.

Acestuia îi era atât de teamă ca nu cumva, după învingerea lui Cezar, Cato să se ridice şi să-i ceară să predea comanda, pe care nu i-o dăduse vreo comisie importantă, încât, mergând în urmărirea lui Cezar, îl lăsă pe acesta la Dyrrachium.

Cato ajunse astfel un simplu păzitor de bagaje.

Insă, în cele din urmă, efectul ironiilor şi a ocărilor împotriva lui Pompei ajunse atât de puternic, încât el se hotărî să-l atace pe Cezar de îndată ce acesta s-ar fi oprit.

Şi Cezar se opri în câmpia de la Pharsalus.

LXVI Acolo avea să se hotărască soarta lumii.

Primele zile ale retragerii au fost pentru Cezar zile de îngrozitoare frământări.

Vestea înfrângerii sale se răspândise şi îl expunea dispreţului general: i se refuzau alimentele şi furajele. Situaţia aceasta dură până se ocupă oraşul Gomphes din Tessalia.

De atunci, dădu peste belşug în aşa măsură, că soldaţii săi, care de cinci luni aproape că mureau de foame, organizară, datorită amforelor numeroase găsite în pivniţe, o bacanală care dură trei zile.

După cum am spus, odată ajuns la Pharsalus, Cezar se opri.

Pompei îşi aşează tabăra pe o înălţime, în faţa taberei lui Cezar.

Totuşi, aici îl cuprinse din nou nesiguranţa.

Avu o presimţire, şi se ştie ce influenţă aveau presimţirile asupra evenimentelor din lumea antică.

Ieşind din consiliul unde se fixase lupta pentru a doua zi şi Labienus, comandantul cavaleriei, îşi reînnoise < jurământul solemn că nu va lăsa armele decât după înfrângerea totală a lui Cezar, Pompei intră în cort, se culcă şi adormi.

Visă.

Visa că era la Roma, la teatru, că poporul îl primea cu aplauze puternice şi că, după ce ieşi de la teatru, Împodobise cu prăzi bogate altarul lui Venus Nicefora Or, visul acesta, care la prima vedere părea să nu conţină nimic nefavorabil, putea să ascundă, totuşi, un dublu sens.

Cezar era fiul lui Venus, iar prăzile cu care Pompei împodobise altarul zeiţei nu erau oare propriile sale prăzi?

Toată noaptea, tabăra fu tulburată de panici înfricoşătoare; de două, trei ori santinelele se repeziseră la arme, crezând că erau atacate.

Cu puţin înainte de ivirea zorilor, în timp ce se schimba garda, de deasupra taberei lui Cezar, unde domneau o linişte şi o tăcere totală, se văzu ridicându-se o lumină foarte vie care se stinse în timp ce cobora peste tabăra lui Pompai.

Cu trei zile mai înainte, Cezar făcuse un sacrificiu pentru purificarea armatei.

După jertfirea primei victime, preotul îl anunţă că în trei zile va da bătălia cu duşmanul

— În afară de asta, vezi vreun semn favorabil în măruntaie? Întrebă Cezar.

— La întrebarea aceasta, tu vei răspunde mai bine decât mine, îi spuse preotul. Zeii indică o mare schimbare, o

revoluţie a lucrurilor stabilite, cu totul altfel decât sunt acum. Dacă eşti fericit, ai să fii nefericit, dacă eşti învingător, ai să fii învins; dacă eşti învins, ai să fii învingător.

Dar nu numai în cele două tabere sau în jurul lor se produseră minuni.

La Trales, în templul Victoriei, se găsea o statuie a lui Cezar; podeaua dimprejur, foarte solid construită, era pavată cu o piatră foarte tare. Cu toată podeaua aceasta, printre spaţiile dintre plăcile de piatră crescuse un palmier lângă piedestalul statuii.

La Padova, Caius Cornelius, om renumit în arta de a prezice şi prieten intim cu istoricul Tit Liviu, stătea pe scaunul său augural şi urmărea zborul păsărilor î El cunoscu momentul bătăliei şi-i anunţă pe cei din jur Că lupta începuse.

Apoi, reluându-şi observaţiile şi examinând din nou semnele, se ridică, entuziasmat, şi strigă:

— Ai să învingi, Cezar!

Şi cum lumea se îndoia de profeţia lui, el îşi scoase cununa de pe cap, o puse jos şi declară că nu o va pune din

Nou pe cap decât dacă evenimentul i-ar fi confirmat prezicerea.

Şi, cu toate acestea, Cezar se pregătea să ridice tabăra şi să-şi continue retragerea spre Scotusa.

El se îngrozea de inferioritatea forţelor sale: n-avea decât o mie de călăreţi, Pompei avea opt mii; n-avea decât douăzeci de mii de pedeştri, Pompei avea patruzeci şi cinci de mii.

I se anunţă lui Cezar că în tabăra lui Pompei se producea o oarecare mişcare şi că Pompei părea că este gata să dea lupta.

Cezar îşi strânse soldaţii. Îi anunţă că Cornificius, aflat la o depărtare de numai două zile, îi aducea două legiuni; că Coelenus avea în jurul Megarei şi al Atenei cincisprezece

cohorte gata să pornească în marş şi să vină spre el. El îi întrebă dacă voiau să aştepte aceste întăriturі, sau să dea bătălia singuri.

Atunci, toţi soldaţii, într-un singur glas, îl rugară stăruiior să nu mai aştepte ci, dimpotrivă, dacă duşmanul ar fi ezitat, să inventeze vreo stratagemă oarecare ca să-l decidă să lupte.

În plus, ceea ce dădea curaj soldaţilor lui Cezar era şi faptul că, de la plecarea lor din Dyrrachium, Cezar îi pusese mereu la exerciţii, şi mereu învinseseră armata duşmană în întâlnirile pe care le avuseseră.

Neavând, după cum am spus, decât o mie de călăreţi ca să-i opună celor şapte sau opt mii de călăreţi ai lui Pompei, Cezar alese din rândurile infanteriei uşoare pe cei mai tineri şi mai sprinteni o mie de soldaţi; el îi aşează pe crupă, în spatele călăreţilor, iar în momentul şarjei pedestraşii săreau jos, astfel că soldaţii lui Pompei în loc să aibă a face cu o mie de oameni, aveau a face cu două mii.

Într-una din aceste încăierări, fu ucis unul dintre cei doi fraţi alobrogi care trecuseră în tabăra lui Pompei şi fuseseră cauza înfrângerii de la Dyrrachium.

Însă am spus că Pompei evitase până atunci un angajament general.

În dimineaţa bătăliei de la Pharsalus era hotărât să atace.

Cu câteva zile mai înainte, în plin consiliu, în timp ce Domitius spusese că oricare senator care nu-l urma pe Pompei merita pedeapsa cu moartea sau cel puţin exilul şi împărţise judecătorilor numiţi de pe acum trei tablete: pentru moarte, pentru exil, pentru amendă, Pompei, pus în Situaţia de a da lupta, ceruse un răgaz de câteva zile.

— Ce, ţi-e teamă? Întrebă Favonius. Atunci,: edează comanda altuia şi du-te să păzeşti bagajele în iocul lui Cato.

Pompei răspunsese:

— Atât de puţin mă opreşte frica, încât aş vrea să atac şi să distrug armata lui Cezar numai cu cavaleria!

Şi pentru că mulţi care, în mijlocul delirului general, îşi păstraseră judecata îl întrebară pe Pompei cum avea să facă, el le răspunse:

— Da, ştiu că în primul moment aşa ceva pare de neconceput, dar planul meu este foarte simplu: cu cavaleria voi învălui aripa dreaptă a armatei lui şi o voi căsăpi; apoi voi ataca armata din spate şi veţi vedea că, aproape fără luptă, vom obţine o victorie strălucită Atunci, pentru a confirma spusele lui Pompei şi pentru a mări încrederea soldatului, Labienus adăugă Să nu credeţi că mai aveţi de-a face cu învingătorii Galiei şi Germaniei, eu ştiu ce spun, căci am participat la această izbândă. Au mai rămas puţini soldaţi din cei care au participat la bătăliile din Nord şi din Occident. O parte a rămas pe câmpurile de bătaie, alţii au murit de boli fie în Italia, fi în Epir; cohorte întregi sunt ocupate cu paza oraşelor. Cei pe care îi avem în faţa noastră vin de pe malurile Padului şi din Galia cisalpină. Aşa că, în ziua când Pompei va voi să atacăm, vom şarja cu toată hotărârea!

Ziua aceea venise În momentul în care Cezar poruncise să se strângă corturile, iar soldaţii începuseră să mâne înaintea lor pe servitori şi animalele de povară, ştafetele veniră să-i spună că era o mare zarvă în rândul pompeienilor şi că totul făcea să se creadă că se pregăteau de luptă Alţii, veniţi în urmă, adăugară că primele rânduri ale armatei lui Pompei se şi aşezaseră în poziţie de luptă.

Atunci, urcându-se pe o movilă, pentru a fi văzut şi auzit de cât mai mulţi, Cezar strigă:

— Prieteni, a venit ziua în care Pompei ne oferă lupta, iar noi ne vom bate nu împotriva foamei şi setei, ci împotriva oamenilor. Aţi aşteptat cu nerăbdare această zi, mi-aţi promis că o să învingeţi: ţineţi-vă cuvântul.

— Toată lumea, pe loc!

Apoi ordonă să se ridice în faţa cortului său drapelul roşu, semn al. Luptei.

Îndată ce l-au văzut, romanii s-au repezit la arme; cum planul de luptă era întocmit dinainte şi fiecare şef de corp ştia ce avea de făcut, centurionii şi decurionii conduseră pe soldaţi la locurile desemnate şi, urmaţi de oamenii lor, „fiecare îşi ocupă locul, cu atâta disciplină şi calm, încât parcă s-ar fi aranjat un cor dintr-o tragedie”, spune Plutarh.

LXVII Iată locul pe care îl ocupa fiecare: Pompei comanda aripa stângă*; avea cu el cele două legiuni pe care Cezar i le trimisese înapoi din Galia.

Antonius era în Pompei, comanda centrul, cu legiunile din Siria, şi avea în faţa lui pe Caluius Lucius.

În sfârşit, Afranius comanda aripa dreaptă a lui Pompei: el avea sub ordinele sale legiunile din Cilicia şi cohortele aduse din Spania pe care Pompei le considera ca cele mai bune trupe ale sale. În faţa lui era Sylla.

Aripa dreaptă a pompeienilor avea flancul acoperit de un râuşor greu accesibil; de aceea, Pompei adunase la aripa stângă pe aruncătorii cu praştia, arcaşii şi toată cavaleria.

Şi, desigur, nu-i părea rău să aibă toată forţa activă în punctul unde se găsea el.

Cezar se plasă în faţa lui Pompei, ocupându-şi locul, aşa cum îi era obiceiul, în legiunea a zecea.

Văzând că se strânsese în faţa lui toată această mulţime de aruncători cu praştia, arcaşi şi cavalerie, Cezar înţelese că planul duşmanului era să înceapă atacul din partea aceasta, căutând să-l învăluie.

Atunci, chemă un corp de rezervă, compus din şase cohorte, şi-l plasă în spatele legiunii a zecea, cu ordinul de a nu se mişca, de a se ascunde de duşman cât mai mult cu putinţă până în momentul în care cavaleria pompeiană va începe şarja. În momentul acela, cele şase cohorte trebuiau să se arunce în rândul întâi, şi în loc de a lansa lăncile de departe, cum fac de obicei cei mai viteji, grăbiţi să ajungă cât mai repede la lupta corp la corp, fiecare om trebuia să-şi ridice lancea la înălţimea feţei duşmanului. El avea să le

facă semn cu un steag când era momentul să execute această manevră.

* Plutarh zice aripa dreaptă, însă Cezar afirmă că aripa stângă, şi într un asemenea caz cred că trebuie crezut Cezar Cezar era convins că toată tinerimea aceea elegantă, toţi acei dansatori frumoşi şi strălucitori nu ar fi putut suporta vederea fierului.

Lăncierii aceştia erau în număr de trei mii.

Pompei, călare, studia de pe înălţimea unei coline cum erau rânduite cele două armate.

Atunci, văzând că armata lui Cezar aştepta în linişte semnalul şi că, dimpotrivă, cei mai mulţi din soldaţii săi, în loc să stea în ordine în front, se agitau în cea mai mare dezordine, şi asta din lipsă de experienţă, se temu ca încă de la începutul acţiunii trupele sale să nu strice ordinea.

El trimise curieri călare, cu misiunea de a porunci celor din primele rânduri să stea liniştiţi pe loc, să se strângă unii lângă alţii şi, în felul acesta, să aştepte duşmanul.

„Sfatul acesta, spuse Cezar, îi fusese dat lui Pompei de Triarius, dar eu nu-l aprob câtuşi de puţin; pentru că în fiecare om există un anumit avânt şi o impetuozitate naturală, care se însufleţesc prin mişcare, şi pe care mai curând trebuie să le întreţii decât să le laşi să se stingă.”

El se hotărî deci, deşi era cel mai slab, să profite de acest avantaj pe care i-l da Pompei şi să înceapă atacul.

Atunci, după ce dădu parola, care era Venus Victorioasa, pe când Pompei dăduse ca parolă Hercule Invincibilul, Cezar îşi mai aruncă o dată privirea peste toată linia.

În momentul acela, auzi un soldat voluntar în armată, dar care în anul precedent fusese căpitan în legiunea a zecea, că strigă:

— Urmaţi-mă, camarazi, căci a venit momentul să-i îndeplinim ce i-am promis lui Cezar.

— Ei, Crastinus, îl întrebă Cezar – căci Cezar, ca şi Napoleon două mii de ani mai târziu, cunoştea pe nume toţi

soldaţii din armată – ei, Crastinus, îl întrebă Cezar, ce zici de ziua de azi?

— Numai bine şi glorie pentru tine, imperator! Răspunse Crastinus. În orice caz, pe mine n-ai să mă vezi decât mort sau învingător.

Apoi, întorcându-se spre oamenii lui, le strigă:

— Haideţi, pe duşman, copii! Pe duşman!

Şi se aruncă înainte, urmat de o sută douăzeci de oameni.

Atunci, în timp ce o sută douăzeci de oameni porneau Cei dintâi să-i atace pe cei cincizeci şi două de mii de oameni ai lui Pompei, se lăsă, un moment, pe deasupra celor două armate, tăcerea aceea funebră care precede bătăliile hotărâtoare şi în care pare că nu se aude altceva decât bătaia nevăzută a aripilor morţii.

În mijlocul acestei tăceri, Crastinus şi oamenii lui, ajunşi la douăzeci de paşi de pompeieni, îşi aruncară suliţele.

A fost ca un semnal, de amândouă părţile începură să sune trompetele şi buciumele.

Toată linia de infanterie a lui Cezar se aruncă, îndată, ca să-i susţină pe cei o sută douăzeci de bravi care le arătau drumul aruncând lăncile în fugă şi scoţând strigăte puternice.

Apoi, după ce-şi aruncară suliţele, cezarienii îşi traseră spadele şi se năpustiră asupra pompeienilor, care îi primiră hotărâţi, fără să se clintească.

Pompei, ca şi când n-ar fi aşteptat decât această certitudine, că armata lui va suporta cu vitejie primul şoc ca să-şi recapete toată încrederea, Pompei dădu ordin cavaleriei să şarjeze aripa dreaptă a lui Cezar şi să o învăluie.

Cezar văzu venind spre el această masă de cai al cărei galop făcea să se cutremure pământul şi nu spuse decât trei cuvinte:

— La faţă, prieteni!

Fiecare soldat auzi şi făcu un semn din cap, arătând că înţelesese.

După cum prevăzuse Cezar, tromba aceasta vie de oameni şi cai mătură cei o mie de călăreţi ai săi.

Între călăreţii lui Pompei se găseau arcaşii.

După ce aruncă înapoi cavaleria lui Cezar şi după ce clătină primele rânduri ale legiunii a zecea, cei opt mii de călăreţi ai lui Pompei îşi luaseră escadroanele ca să-l încercuiască pe Cezar.

Momentul acesta îl aştepta el. El porunci să se ridice steagul care trebuia să dea semnalul celor trei mii de oameni de rezervă.

Aceştia îşi păstraseră lăncile şi începură să înainteze ţinând armele cum ţin soldaţii moderni baioneta, ridicate până în dreptul ochilor duşmanilor şi repetând strigătele lui Cezar:

— La faţă, camarazi, la faţă!

Şi în acelaşi timp, fără să le pese de cai, fără să caute Să rănească pe oameni, ei ameninţau cu fierul lăncilor figurile tinerilor cavaleri.

Un moment, aceştia rezistară, mai mult din mânie decât din curaj, apoi, preferind să fie dezonoraţi decât desfiguraţi, îşi aruncară armele, întoarseră caii şi o rupseră la goană, acoperindu-şi feţele cu amândouă mâinile.

Ei fugiră aşa, fără să se întoarcă, până ajunseră la munte, şi-i lăsară expuşi măcelului pe arcaşi, care fură nimiciţi până la unul.

Atunci, nemaiobosindu-se să-i urmărească pe aceşti fugari, Cezar aruncă înainte legiunea a zecea, cu ordinul de a ataca pe duşman din faţă, în timp ce el, cu cei trei mii de lăncieri şi cu cavaleria îl ataca din flanc Mişcarea se făcu cu o regularitate uimitoare Este adevărat că Cezar, obişnuit să-şi pună viaţa în primejdie, o conducea personal Infanteria pompeiană, care primise ordin să întoarcă duşmanul după ce cavaleria ar fi pus în derută aripa dreaptă a lui Cezar, se vedea acum ea însăşi învăluită! Rezistă un moment, dar curând intră în debandadă şi urmă exemplul cavaleriei.

În momentul acela, toţi aliaţii care veniseră în ajutorul lui Pompei, toţi cavalerii, toţi cei din Galatia, din Capadocia, din Macedonia, din Candia, toţi arcaşii din Pont, din Siria, din Fenicia, toţi recruţii veniţi din Tessalia, din Beoţia, din Ahaia, din Epir, începură să strige într un singur glas, dar în zece limbi diferite Suntem învinşi! Şi făcând stânga-mprejur, o luară la fugă Este adevărat că Pompei le dăduse exemplul Cum? Pompei? Pompei cel Mare! Ei bine, da!

Citiţi-l pe Plutarh; nici nu vreau să mă refer la Cezar Notaţi că Pompei nici nu aşteptase atât de mult pe cât am spus noi. Văzându-şi cavalerii în derută, el a pornit în galop şi s-a înapoiat în tabără Citiţi-l tot pe Plutarh!

Văzând praful ridicat de sub copitele cailor, Pompei înţelesese ce li se întâmplase cavalerilor săi „Este greu de spus ce gânduri îi trecură atunci prin minte; dar, ca un smintit, asemeni unui om cuprins de ameţeală, uitând dintr-o dată că era marele Pompei, fără să spună un cuvânt, fără să dea vreun ultim ordin, el se Retrase încet, întru totul asemenea lui Ajax şi putând tot atât de bine ca şi aceluia să i se potrivească aceste versuri ale lui Homer: Jupiter, părintele zeilor, aşezat pe un tron înalt, aruncă în Ajax teama, iar acesta se opri, lovit de uimire; şi zvârlindu-şi scutul cel acoperit de şapte piei de bou, fugi din mulţime, cătând cu privirea rătăcită încolo şi încoace”.

Ca Pompei!

Ajungând în tabără, strigă spre ofiţerii de serviciu, ca să fie auzit de soldaţi:

— Aveţi grijă de apărarea porţilor; eu am să fac ocolul taberei, ca să dau peste tot acelaşi ordin.

Apoi se retrase în cort, pierzându-şi nădejdea în succesul bătăliei însă aşteptând evenimentul cu resemnaLXVIII

Evenimentul era uşor de prevăzut. Fuga barbarilor, strigătele „Suntem învinşi!” scoase în zece limbi diferite, se răspândiră în restul armatei şi o dezorganizară.

Atunci începu masacrul.

Dar Cezar, văzând că bătălia fusese câştigată şi ziua fusese în favoarea lui, adună toţi trompeţii şi oamenii pe cărei îi găsi, şi-i răspândi pe câmpul de luptă, cu ordinul de a suna şi de a striga:

— Iertare romanilor! Nu ucideţi decât pe străini. Auzind această scurtă dar expresivă proclamaţie, oamenii se opriră şi ridicară mânile în fata soldaţilor care veneau spre ei cu spadele gata să lovească Aceştia aruncară spadele şi se repeziră în braţele foştilor lor camarazi S-ar fi zis că inima îngăduitoare a lui Cezar trecuse în corpul fiecărui soldat din armata sa.

Totuşi, câţiva pompeieni îşi urmaseră şefii care încercau să-i regrupeze.

În afară de aceştia, mai rămăseseră de gardă în tabără încă vreo două sau trei mii de oameni.

Mulţi fugari îşi căutară în tabără un refugiu, iar acolo se putea forma o nouă armată care, a doua zi, ar fi fost atât de numeroasă ca armata lui Cezar Cezar îşi strânse soldaţii răspândiţi pe câmpul de luptă Reînnoi învinşilor promisiunea de iertare şi, deşi era aproape noapte, deşi oamenii se luptau de la amiază, deşi erau frânţi de oboseală din cauza căldurii de peste zi, el făcu un ultim apel la curajul lor şi-l conduse la asaltul fortificaţiilor.

— Ce este zgomotul acesta? Întrebă Pompei, în cort.

— Cezar! Cezar! Strigară oamenii, alergând îngroziţi spre fortificaţii.

— Cum? Chiar până în tabăra mea? Strigă Pompei.

Şi, ridicându-se, îşi aruncă insemnele de general, Încălecă pe primul cal pe care îl găsi, ieşi pe poarta Decumană şi porni în goană pe drumul spre Larissa.

Soldaţii se apărară mai bine decât o făcuse comandantul.

Este adevărat că tracii, cele mai bune trupe auxiliare, erau acolo.

Dar şi ei, când i-au văzut trecând pe fugari, care şi aruncau armele, ba chiar şi drapelele, nu se mai gândiră la

altceva decât să bată în retragere, aşa cum făcuseră şi ceilalţi.

Pe la ora şase din seară, tabăra fu forţată.

Fugarii se refugiară în munţi.

Învingătorii, intrară în tabără, găsiră mesele puse, cu veselă din aur şi argint. Peste tot se găseau maldăre de frunze şi de flori, iar cortul lui Lentulus, printre altele, era tapiţat cu iederă.

Era foarte îmbietor pentru oamenii care luptau de la jumătatea zilei; dar Cezar le aminti că ar fi fost mai bine să-l lichideze pe inamic, aşa că ei înşişi strigară

— Înainte!

Cezar lăsă o treime din oamenii săi pentru paza taberei lui Pompei, o treime pentru paza taberei sale, şi aruncă a treia treime pe un drum mai scurt decât cel pe care pornise inamicul; astfel că după o cursă de o oră îi tăie retragerea.

Fugarii fură obligaţi să se oprească pe o înălţime, la poalele căreia curgea un râuşor.

Cezar ocupă imediat malurile râului şi, ca să-i împiedice pe duşmani să-şi astâmpere setea, puse patru mii de oameni să sape un şanţ între înălţimea ocupată de pompeieni şi cursul de apă.

Atunci, murind de sete, văzând că li se tăiase retragerea, aşteptându-se să fie atacaţi din spate, pompeienii trimiseră la Cezar parlamentari.

Ei se oferiră să se predea.

Cezar le spuse că a doua zi de dimineaţă le va primi actul de supunere şi că până atunci, cine era însetat putea să vină să bea.

Pompeienii coborâră în grupuri.

Întâlnindu-se, pompeienii şi cezarienii se regăsiră vechi prieteni, îşi întinseră mâna, se îmbrăţişară unii ou alţii ca şi acum, cu trei ore mai înainte, nu se măcelăriseră între ei.

Noaptea trecu în întâlniri de felul acesta. Cei care aveau alimente le dădeau celor care n-aveau; se aprinseră focuri

în aşa măsură încât s-ar fi părut că veniseră acolo la o mare petrecere.

A doua zi de dimineaţă, Cezar apăru în mijlocul lor Mulţi senatori profitaseră de întunericul nopţii ca să fugă Celor care se aflau acolo, el le făcu semne binevoitoare cu mâna şi le surise Ridicaţi-vă, le spuse el, Cezar nu cunoaşte duşmani a doua zi după victorie!

Toţi se apropiară, înconjurându-l, strângându-i mâna pe care le-o întindea, şi-i sărutară poalele mantiei de luptă aruncată pe umeri Cezarienii şi pompeienii se întoarseră în tabără, amestecaţi unii cu alţii Cezar vizită apoi câmpul de bătaie. Nu pierduse decât două sute de oameni Atunci, se interesă de soarta lui Crastinus, care îi promisese că n-o să-l revadă decât ori mort, ori învingător, şi care pornise atât de vitejeşte atacul Iată ce află După cum am spus, după ce se îndepărtă de Cezar, Crastinus se aruncă împotriva duşmanului, antrenând cohorta după el El tăiase în bucăţi pe primii duşmani pe care îi întâlnise în cale şi pătrunsese adânc de tot în rândul batalioanelor duşmane Acolo se luptase cu îndârjire, dar în timp ce striga „înainte, pentru Venus Victorioasa!” un pompeian îi înfipse spada în gură cu atâta putere încât vârful ei îi ieşi prin ceafă Crastinus murise pe loc „Se găsiră pe câmpul de luptă, spune însuşi Cezar, cincisprezece mii de duşmani morţi sau trăgând să moară”, şi printre aceştia şi duşmanul lui de moarte, Lucius Domitius Fură făcuţi prizonieri douăzeci şi patru sau douăzeci Şi cinci de mii de oameni, adică li se acordă iertarea la douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de mii de oameni, din care o parte fu încorporată în armata lui Cezar Fură capturate opt acvile şi o sută douăzeci şi patru de drapele.

Totuşi, o mare îngrijorare îl preocupa pe învingător Înainte de luptă şi chiar în timpul luptei el recomandase ofiţerilor şi soldaţilor să nu-l ucidă pe Brutus, ci, dimpotrivă să-l cruţe şi să-l aducă în faţa lui, dacă se preda de bunăvoie; dacă s-ar

fi apărat împotriva celor care ar fi încercat să-l aresteze, atunci trebuia să-l lase să fugă.

Ne amintim că Brutus era fiul Serviliei şi că Cezar fusese multă vreme amantul acesteia.

După bătălie, ceru din nou informaţii despre Brutus.

Fusese văzut luptând, dar nu se ştia ce se întâmplase cu el.

Cezar porunci să fie căutat şi-l căută el însuşi printre morţi.

În adevăr, după luptă Brutus se retrăsese într-un fel de mlaştină plină de apă stătută şi de stuf; apoi, în timpul nopţii fugise la Larissa.

Acolo, aflând de grija pe care Cezar o avea pentru viaţa lui, îi scrise câteva cuvinte ca să-l liniştească.

Cezar îi trimise imediat un mesager şi-i ceru să vină la El.

Brutus veni.

Cezar îi întinse braţele, îl strânse la piept plângând şi nu mai sfârşea spunându-i că-l iartă, şi-l tratã cu mai multă omenie decât pe oricare din amicii săi.

În seara zilei în care se dăduse bătălia, Cezar făcu soldaţilor săi trei daruri, cu dreptul ca aceştia să le acorde celor care se comportaseră cel mai bine.

Primul dar îi fu atribuit de soldaţi lui, întrucât luptase cel mai bine, al doilea fu acordat comandantului legiunii a zecea; în sfârşit, al treilea îi fu dat lui Crastinus, cu toate că era mort.

Obiectele care alcătuiau această recompensă militară fură înmormântate împreună cu Crastinus, în mormântul pe care i-l ridică Cezar, aproape, dar în afara gropii comune.

În cortul lui Pompei se găsi toată corespondenţa acestuia.

Cezar o arse, fără să fi citit o singură scrisoare.

— Ce faci? Îl întrebă Antonius.

— Ard scrisorile astea, ca să nu găsesc vreun motiv de răzbunare, răspunse Cezar.

Iar când atenienii veniră să-i ceară îndurare, Cezar le spuseDe câte ori gloria strămoşilor voştri vă va mai servi ca

scuză pentru greşelile voastre?

În plus, privind câmpul de luptă acoperit de morţi, el spuse un cuvânt care era o scuză faţă de zei şi poate faţă de el însuşi.

— Vai! Ei au vrut-o! Dacă Cezar şi-ar fi desfiinţat armata, Cato l-ar fi acuzat şi Cezar ar fi fost condamnat, cu toate victoriile de până atunci.

Acum, întrebarea care se punea era următoarea: era mai bine să fii un Temistocle milos decât un Cezar victorios?

LXIX Să-l urmărim pe învins în fuga sa; vom reveni apoi la învingător.

Când Pompei, însoţit de numai câteva persoane, se îndepărtase de tabără, descălecă şi, văzând că nu-l urmărea nimeni, începu să meargă încet, stăpânit de gândurile negre care îl frământau în acel moment.

— Închipuiţi-vă un Napoleon după Waterloo, şi încă Napoleon n-avusese de ales: fusese forţat să lupte; Pompei respinsese orice învoială Chiar şi în ajun el ar fi putut împărţi lumea împreună cu Cezar şi să-şi aleagă, după plac, Orientul sau Occidentul. Şi dacă ar fi voit neapărat războiul, să răzbune înfrângerea suferită de Crassus la părţi, să urmeze în India drumul lui Alexandru. Dar, romanii să se bată cu romani! Pompei să se bată cu Cezar!

Ieri, Pompei era stăpânul unei jumătăţi a lumii; azi, el nu mai este stăpân nici chiar pe propria sa viaţă.

Unde o să se refugieze? Va fi timp mai târziu pentru a se gândi la aceasta, mai întâi trebuie să fugă.

Străbătu Larissa, oraşul lui Achille, fără să se oprească; apoi pătrunse în valea râului Tempe, pe care, douăzeci de ani mai târziu, avea s-o cânte Virgiliu, crescând în mijlocul războaielor civile care îi vor lăsa o amintire atât de amară.

Hărţuit de sete, se trânteşte cu faţa la pământ şi bea Din fluviul Peneu, apoi se ridică, străbate valea şi ajunge la malul mării.

Acolo, petrece noaptea într-o cabană săracă, de pescar, apoi, dis-de-dimineaţă se urcă pe o corabie împreună cu

persoanele de condiţie liberă care îl însoţesc, iar pe sclavi îi trimite la Cezar, asigurându-i că n-aveau de ce să se teamă de el.

Plutea de-a lungul ţărmului când zări, deodată, o navă comercială gata să ridice ancora. Porunceşte vâslaşilor să se îndrepte spre corabia aceea.

Patronul se numea Peticius, era un roman care nu avusese legături personale cu Pompei şi nu-l cunoştea decât din vedere.

Pe când se ocupa de încărcarea navei, cineva veni să-i spună că se vedea o corabie care făcea eforturi să se apropie de ei şi că în corabie se aflau oameni care îşi fluturau togile şi întindeau mâinile împreunate ca pentru rugăciune.

— Oh! Strigă el, e Pompei!

Şi porni în fugă spre port.

— Da, se adresă el marinarilor, da, el este… Mergeţi şi primiţi-l cu toate onorurile, cu toată nenorocirea care s-a abătut asupra lui.

De sus, din capul scării de pe navă, ei făcură semn celui care părea că este comandantul corăbiei, că putea să urce la bord.

Pompei urcă.

Erau cu el Lentulus şi Favonius.

Uimit de primirea care i se făcea, Pompei mulţumi mai întâi lui Peticius, apoi îi spuse:

— Mi se pare că m-ai recunoscut înainte de a-ţi fi spus numele meu. M-ai mai văzut, şi ştiai că viu ca un fugar?

— Da, răspunse Peticius, te-am mai văzut la Roma; dar, încă înainte de a-ţi face apariţia, ştiam că ai să vii.

— Cum aşa? Întrebă Pompei.

— Noaptea asta te-am visat, nu ca la Roma, şef sau triumfând, ci umilit, abătut, venind să-am spus imediat: „Acesta e Pompei!”

Pompei nu răspunse nimic, se mulţumi să ofteze adânc. El se închina în faţa zeilor care trimiseseră acest vis, o

prevestire a adevărului.

În aşteptarea prânzului, Pompei ceru apă călduţă, ca să se spele pe picioare, şi ulei, ca să şi le ungă după aceea.

Un marinar îi aduse cele cerute.

Privi în jur, apoi surise trist: nu era cu el nici un servitor. Începu să se descalţe singur.

Atunci, Favonius, omul acela aspru care îi spusese lui Pompei: „Acum, bate cu piciorul în pământ”; Favonius, care spusese: „Anul acesta, adio smochinelor din Tusculum!”; Favonius acesta, cu lacrimi în ochi, se aruncă în genunchi şi, cu toată rezistenţa lui Pompei, îl descălţă, îi spălă picioarele şi i le unse cu ulei.

Şi, din acel moment, el nu încetă să aibă grijă de Pompei, să-i facă toate serviciile pe care i le-ar fi făcut nu numai servitorul cel mai credincios, ci şi sclavul cel mai supus.

Două ore după ce îl primise pe Pompei la bord, patronul văzu la ţărm un om făcând semne de disperare.

O barcă trimisă spre acesta, îl luă şi-l aduse la borH era regele Dejotarus A doua zi în zori se ridică ancora şi nava porni Pompei trecu prin faţa oraşului Amphipolis.

La rugămintea sa, corabia fu îndreptată spre Mitilene voia să o ia pe Cornelia şi pe fiul său.

În faţa insulei aruncară ancora şi trimiseră un curier Dar, vai! Curierul acesta nu era cel aşteptat de Cornelia după scrisoarea datată din Dyrrachium, în care 1 se anunţa înfrângerea şi fuga lui Cezar Curierul o găsi plină de bucurie.

Veşti de la Pompei! Strigă ea; oh! Ce fericire! Desigur că îmi anunţă terminarea războiului, nu?

— Da, răspunse curierul clătinând din cap, terminat dar nu aşa cum te-ai fi aşteptat.

Ce s-a întâmplat! Întrebă Cornelia S-a întâmplat că dacă vrei să-l saluţi pentru ultima oară pe soţul tău, adăugă mesagerul, trebuie să mă urmezi şi să te aştepţi să-l vezi într-o stare dintre cele mai nenorocite Nici măcar corabia pe care se găseşte nu este a lui

— Spune-mi tot! Strigă Cornelia. Nu vezi că mă ucizi?

Atunci, mesagerul îi povesti de lupta de la Pharsalus, De înfrângerea şi fuga lui Pompei şi de primirea care i se făcuse soţului ei pe corabia unde o aştepta.

Când auzi aceste cuvinte, Cornelia se trânti la pământ şi se tăvăli mult timp, disperată şi mută; apoi, revenindu-şi în fire şi dându-şi seama că în asemenea momente avea altceva mai bun de făcut decât să geamă şi să plângă, Străbătu oraşul în fugă şi se îndreptă spre port.

Pompei o văzu de departe cum venea în goană.

Îi ieşi în cale şi o prinse în braţe tocmai când era gata să se prăbuşească.

— Oh! Dragul meu soţ! Strigă ea. Te revăd pierdut pe o simplă barcă, dar asta este din cauza mea, a mea, care ţi-am purtat nenoroc, şi nu din cauza ta, tu, care înainte de a te fi căsătorit cu Cornelia străbătuseşi marea cu cinci sute de corăbii! De ce vii acum să mă cauţi pe mine, care sunt o piază rea pentru tine? De ce nu mă laşi în seama sorţii mele pe mine, care te învălui cu o atât de mare nenorocire?… Oh! Ce fericită aş fi fost să fi murit mai înainte de a fi aflat că Publius, soţul virginităţii mele, pierise în luptele cu părţii, şi să fi fost atât de înţeleaptă ca, neavând fericirea să mor de mâna zeilor, să fi murit de mâna mea, ca să nu ajung năpasta pentru Pompei cel Mare!

Pompei o strânse în braţe cu mai multă afecţiune decât o făcuse până atunci.

— Cornelia, spuse el, n-ai cunoscut până acum decât binefacerile soartei. Soarta aceasta a stat multă vreme alături de mine ca o iubită credincioasă de care n-am avut să mă plâng: fiind om, sunt supus nestatorniciei soartei Să nu disperăm, draga mea soţie, şi să revenim din ce sunt acum la ce am fost în trecut, pentru că din trecut şi până acum am tot coborât.

Atunci, Cornelia chemă servitorii şi porunci să i se aducă obiectele preţioase.

Locuitorii oraşului Mitilene, aflând că Pompei a sosit în port, veniră să-l salute şi îl rugară să intre în oraş, dar el îi refuză, spunându-le:

— Supuneţi-vă lui Cezar cu toată încrederea Cezar e bun şi îndurător.

Apoi discută puţin despre existenţa providenţei divine cu filosoful Cratip.

El se îndoia de ea; ba făcea mai mult decât să se îndoiască: o nega.

După noi, dimpotrivă, înfrângerea lui Pompei şi victoria lui Cezar ni se pare o intervenţie a providenţei divine în faptele omeneşti.

LXX La Mitilene, Pompei era încă prea aproape de Pharsalus; el îşi continuă drumul fără să se oprească în porturi decât ca să se aprovizioneze cu apă şi cu alimente.

Primul oraş unde s-a oprit a fost Atalia, din Pamflagenia. Acolo i se alăturară vreo cinci sau şase galere. Ele veneau din Cilicia şi-l ajutară să-şi înjghebeze o mică trupă. Curând se adunară în jurul lui vreo şaizeci de senatori; era un nucleu în jurul căruia se grupau fugarii.

În acelaşi timp, Pompei află că flota lui nu suferise nici o pierdere, iar Cato, după ce strânsese un mare număr de soldaţi, trecuse în Africa.

Atunci se plânse amicilor şi-şi făcu el însuşi cele mai vii reproşuri, că dăduse lupta numai cu armata de uscat, lăsând nefolosită flota, care constituia principala sa forţă, sau măcar să-şi fi găsit în ea locul de refugiu în cazul unei înfrângeri pe uscat. Numai flota i-ar fi putut pune la dispoziţie, din acel moment chiar, o armată mai puternică decât era cea pe care o pierduse.

Forţat să acţioneze cu singurele forţe care îi mai rămăseseră, Pompei încercă cel puţin să le sporească. El îşi trimise amicii să ceară ajutor în câteva oraşe; în altele se duse personal ca să recruteze oameni şi să echipeze corăbiile, însă, aşteptând ca fiecare să-şi ţină promisiunea pe care i-o făcuse, şi cunoscând iuţeala mişcărilor lui Cezar,

promptitudinea cu care acesta era obişnuit să se folosească de victorie, temându-se să nu-l întâlnească dintr-un moment în altul şi să nu fi avut nici măcar posibilitatea de a-i ţine piept, el începu să caute un loc pe lume unde să fi putut găsi azil.

Îşi strânse amicii şi ţinu sfat cu ei în această problemă.

Dintre toate regatele străine, Pompei alese regatul părţilor; după părerea sa, aceasta era puterea cea mai în măsură să-l protejeze, să-l apere şi chiar să-i dea trupe ca să-şi recucerească poziţia pierdută. Însă i se atrase atenţia că, din cauza marii sale frumuseţi, Cornelia nu ar fi fost în siguranţă la aceşti barbari, care îl uciseră pe tânărul Crassus, primul ei soţ.

Acest argument îl hotărî pe Pompei să renunţe la drumul Eufratului.

În plus, destinele nu trebuie oare să se împlinească?

Un amic al lui Pompei propuse să se retragă la regele Numid Juba şi să se întâlnească acolo cu Cato, care, după cum am spus, se găsea în Africa cu forţe considerabile.

Insă Teofanus din Lesbos insistă pentru Egipt şi pentru Ptolemeu. Egiptul nu era decât la o distanţă de trei zile de navigaţie, iar tânărul rege Ptolemeu, pe al cărui tată Pompei îl reaşezase pe tron şi care era el însuşi pupilul lui Pompei, avea faţă de acesta prea mari obligaţii pentru a nu fi cel mai devotat dintre servitorii săi.

Geniul rău al lui Pompei îl făcu să aleagă această propunere.

În consecinţă, Pompei plecă din Cipru, însoţit de soţie, cu o galeră din Seleucia. Celelalte persoane din suită erau îmbarcate pe nave lungi şi pe nave comerciale.

Traversarea fu fericită; adierea morţii sufla în pânzele vaselor!

Din primele informaţii primite, Pompei află că Ptolemeu era la Pelusa şi se războia cu sora sa, Cleopatra.

Pompei trimise înainte pe unul din amicii săi, însărcinat să-l anunţe pe rege de sosirea lui şi să-i ceară, în numele lui

Pompei, azil în Egipt.

Ptolemeu, care abia împlinise cincisprezece ani, era de doi ani soţul surorii sale Cleopatra, în vârstă de nouăsprezece ani. În virtutea dreptului ei de prim născut, voise să exercite puterea, dar oamenii de încredere ai lui Ptolemeu provocaseră o revoltă împotriva ei şi o îndepărtară.

Iată care era situaţia în Egipt în momentul când sosise mesagerul lui Pompei.

Oamenii de încredere ai lui Ptolemeu, care o îndepărtaseră pe Cleopatra, erau un eunuc, un retor şi un servitor.

Eunucul se numea Pothinus; retorul – Theodat din Chios, iar servitorul – Achillas.

Acest conciliu respectabil fu convocat ca să hotărască asupra cererii lui Pompei.

Deliberarea şi hotărârea fură demne de această adunare.

Pothinus era de părere să i se refuze lui Pompei ospitalitatea; Achillas era de părere să fie primit, iar Theodat din Chios, găsind un prilej să-şi arate strălucirea ştiinţei sale de retor, puse următoarea dilemă:

— Nu este nici o siguranţă în niciuna din cele două păreri: dacă este primit Pompei, înseamnă că ţi-l faci duşman pe Cezar şi pe Pompei stăpân; dacă îl refuzi pe

Pompei, iar acesta va fi din nou învingător, ar însemna să ne facem din el un duşman de moarte.

După părerea retorului, cel mai bun lucru era să se lase impresia că-l primesc, şi pur şi simplu să-l ucidă.

— Moartea aceasta, continuă onorabilul retor, îl va obliga pe Cezar… Şi apoi, adăugă el surâzând, morţii nu muşcă.

Părerea aceasta întruni toate aprobările, iar Achillas fu însărcinat cu executarea ei.

În consecinţă, luă cu el doi romani, pe nume Septimius şi Salvius, care fuseseră cândva unul şef de cohortă şi celălalt centurion sub Pompei, şi vreo trei sau patru sclavi. Cu toţii se îndreptară spre galera pe care se găsea Pompei.

Toţi cei de pe navă erau adunaţi pe punte şi aşteptau răspuns la mesajul adresat lui Ptolemeu Se aşteptau să vadă venind în întâmpinarea ilustrului fugar însăşi galera regală şi după ea se uitau toţi. Aşa că, atunci când în locul acesteia fu zărită o barcă prăpădită, în care se aflau vreo şapte, opt oameni, această lipsă de consideraţie păru tuturor suspectă, aşa că toţi într-un glas, îl sfătuiră pe Pompei să iasă în larg cât încă mai era timp.

Dar Pompei era la capătul puterilor şi al norocului.

— Să aşteptăm, spuse el; ar fi ridicol să fugim din fata a opt oameni.

Barca se apropia tot mai mult; Septimius îl recunoscu pe fostul său comandant şi-l salută cu titlul de imperator.

În acelaşi timp în numele regelui Ptolemeu, Achillas îl invita, în greceşte, să treacă din galeră pe barcă, pentru că din cauza terenului mâlos şi a mării, plină de bancuri de nisip, galera nu găsea adâncimea necesară ca să înainteze mai mult.

Pompei ezita; între timp se vedeau venind vasele lui Ptolemeu pline de soldaţi care coborau şi se răspândeau pe ţărm. Ca să-l primească pe Pompei cu onoruri? S-ar fi putut crede. Dealtfel, în situaţia la care se ajunsese, a da semne de teamă ar fi însemnat să acorzi personal asasinilor scuza crimei.

Atunci, Pompei o îmbrăţişă pe Cornelia, care îi plângea de pe acum moartea, porunci la doi centurioni din suită să urce în barcă cei dintâi: Filip, un libert al său, şi Sceneus, un sclav. Şi în timp ce Achillas îi întindea mâna Din barcă, el se întoarse către soţia şi fiul său şi-şi luă rămas bun de la ei prin aceste două versuri din Sofocle: Cine se duce la un tiran, ajunge slavul lui, Chiar dacă era liber când pornise spre el!

LXXI Acestea au fost ultimele cuvinte pe care Pompei le-a schimbat cu cei dragi Apoi, un moment se făcu o tăcere solemnă, în timpul căreia trecu din galeră în barcă. În

sfârşit, barca se desprinse de galeră, îndreptându-se spre mal.

Galera rămase nemişcată, amicii lui Pompei, strânşi în jurul soţiei şi copilului său, îl priveau depărtându-se.

Drumul dintre galeră şi ţărm era lung în barca pierdută pe lacul imens, toată lumea tăcea.

Şi tăcerea aceasta apăsa pe sufletul lui Pompei ca o tăcere de moarte.

Încercă să rupă tăcerea; se uită la toţi, pe rând, să vadă dacă vreunul i-ar fi vorbit cel dintâi.

Dar toţi stăteau muţi şi întunecaţi ca nişte stane de piatră.

Până la urmă, privirea lui se opri asupra lui Septimius, care, am mai spus-o, îl salutase la venire cu titlul de imperator

— Prietene, îi spuse el, mă înşel sau am memorie bună? Mi se pare că într-o vreme ai fă. Cut războiul cu mine.

Septimius răspunse din cap, printr-un semn afirmativ, dar fără să însoţească semnul de vreo vorbă sau să pară câtuşi de puţin sensibil la amintirea sugerată de Pompei.

Zgomotul produs de vorbele fugarului se topi fără vreun ecou în inimile acestor eunuci şi sclavi.

Pompei oftă şi, luându-şi tabletele unde scrisese dinainte, în greceşte, discursul pe care trebuia să i-l adreseze lui Ptolemeu, îl reciti şi-l corectă.

Pe măsură ce barca se apropia de uscat, se vedeau ofiţerii regelui strângându-se pe ţărm în locul unde trebuia să acosteze.

Dar speranţa aceasta se topi ca gândul.

Barca ajunsese la mal.

I07

Ridicându-se, ca să coboare, Pompei se sprijini de umărul lui Filip, libertul său.

Dar chiar în clipa aceea, printr-o mişcare fulgerătoare, Septimius scoase paloşul şi-l înfipse în corpul lui Pompei.

Văzând prima lovitură dată, Selenus şi Achillas îşi scoaseră şi ei paloşele.

Atunci Pompei, care cu toată rana teribilă rămăsese în picioare, ca şi cum un uriaş de talia lui n-ar fi putut să cadă dintr-o singură lovitură, Pompei îşi întoarse pentru ultima dată privirea spre soţia şi fiul său, îşi apucă pelerina cu amândouă mâinile, îşi acoperi cu ea faţa şi, fără să spună un cuvânt, fără să facă nici un gest care să fie nedemn de el, scoase doar un oftat şi primi toate loviturile fără să se plângă şi fără să încerce să le evite.

Împlinise în ajun cincizeci şi nouă de ani şi murea, „leci, a doua zi după aniversarea zilei de naştere.

La vederea asasinatului, cei care rămăseseră pe galeră scoaseră nişte strigăte sfâşietoare, care se auziră până la ţărm.

Copilul plângea, fără să ştie de ce; Cornelia îşi frângea braţele de disperare. Dar cu toate că insista să i se dea măcar corpul soţului său, se ridicară ancorele, se întinseră pânzele şi, datorită vântului care bătea dinspre uscat, navele se depărtară în grabă, ca un stol de pescăruşi alungaţi.

Egiptenii, care la început erau hotărâţi să le urmărească, fură curând siliţi să renunţe la planul lor: navele fugarilor căpătaseră un prea mare avans faţă de ei.

Asasinii tăiară capul lui Pompei, ca să-l ducă regelui lor şi să facă dovada că îi executaseră ordinul Corpul, îl aruncară pe ţărm, complet gol, lăsându-l în starea aceasta umilitoare expus privirilor curioşilor îndemnaţi să compare măreţia umană cu un cadavru fără cap.

Numai Filip, libertul lui Pompei, ceru să i se permită să rămână lângă corpul stăpânului său şi sări pe uscat, lângă el.

Asasinii se îndepărtară, luând cu ei capul lui Pompei.

Cu tot respectul, Filip spălă trupul lui Pompei în apa mării, îl acoperi cu propria lui tunică, strânse de pe ţărm resturile aproape putrezite ale unei bărci de pescari care, spune Plutarh, au fost „suficiente ca să se înjghebeze un rug pentru un cadavru ce nici măcar nu era întreg”.

Pe când culegea resturile acestea de scândură şi pregătea rugul, un bătrân se apropie de el.

Era un roman bătrân care în tinereţea sa fusese recrut în armata lui Pompei, tânăr şi el pe vremea aceea.

Aflase vestea îngrozitoare şi, oprindu-se în faţa libertului, îi spuse:

— Cine eşti tu, oare, care te pregăteşti să faci funeraliile marelui Pompei?

— Vai! Răspunse Filip, sunt doar un umil servitor, dar un servitor credincios: sunt un libert al lui Pompei.

— Fie, spuse veteranul, dar n-ai să fii tu singurul care să ai onoarea aceasta; lasă-mă ca, după ce te-am găsit aici, să mă asociez cu tine la această pioasă datorie. N-am să mă plâng de şederea mea în aceste locuri, martor îmi sunt zeii, pentru că, după atâtea necazuri, mi s-a rezervat gloria de a atinge şi de a îngropa corpul celui mai mare dintre romani.

Acestea au fost funeraliile lui Pompei cel Mare.

A doua zi, o altă navă, venind din Cipru, plutea de-a lungul coastei Egiptului. Un bărbat, îmbrăcat în armură şi înfăşurat într-o pelerină militară, sta în picioare pe punte, gânditor, cu braţele încrucişate şi cu privirea aţintită spre ţărm.

El văzu focul rugului gata să se stingă şi lângă acest foc, aproape, pe libertul Filip stând jos, cu capul în mâini.

— Cine o fi acela care a venit să-şi sfârşească aici zilele şi să se odihnească aici după truda din timpul vieţii? Murmură el cu tristeţe.

Apoi, pentru că nimeni nu-i putea răspunde, scoase un oftat adânc şi adăugă, ca pentru el:

— Vai! Poate vei fi tu, ilustre Pompei!

Curând după aceea debarcă, fu prins şi muri în închisoare.

Dar foarte puţini se preocupară de el; numele lui se pierdu în numele lui Pompei, iar soarta lui se pierdu şi ea în soarta nefericită a lui Pompei cel Mare!

La rândul său, Cezar porni în urmărirea lui Pompei, după ce dădu libertate întregii Tessalii ca urmare a victoriei pe

care o obţinuse la Pharsalus.

Ajuns în Asia, el acordă, ca un hatâr pentru Theopompus, autorul unui tratat mitologic, aceeaşi favoare şi cnidienilor, scutind de o treime din impozite pe toţi locuitorii din Asia.

Pe măsură ce înainta, afla despre faptele uimitoare Care precedaseră sau îi însoţiseră victoria.

Pe Elida, chipul Victoriei, aşezat în templul Minervei cu faţa spre zeiţă, se întorsese, în ziua luptei, spre uşa de intrare a templului. La Antiohia se auzise de trei ori un sunet de trompetă şi strigăte de luptă, încât armata luă armele şi se repezi pe zidurile cetăţii; la Pergam, tobele care se aflau în sanctuar începură să bată singure, fără să le fi atins cineva; în sfârşit, la Trales i se arătă palmierul care crescuse în templul Victoriei.

Ajunsese la Cnid când află că Pompei părăsise Ciprul. Din acel moment, el dorea ca învinsul să se retragă în Egipt.

Atunci, se îndreptă spre Alexandria cu vreo cincisprezece galere, opt sute de cai şi două legiuni, una pe care o adusese din armata lui Calenus, aflată în Achaia, şi alta care îl urmase.

Aceste două legiuni totalizau doar trei mii două sute de soldaţi; restul rămăsese pe drum.

Dar, oricât de puţin numeroasă era armata lui, după victoria de la Pharsalus Cezar se simţea peste tot în siguranţă.

Doar cu aceste forţe intră în portul Alexandria.

Abia pusese piciorul pe ţărm, că văzu venind spre el un fel de solie, al cărei orator, după ce-i făcu tot felul de complimente, îşi desfăcu pulpana mantalei şi lăsă să cadă la picioarele lui Cezar capul lui Pompei.

Văzând aceasta, Cezar întoarse îngrozit capul şi nu-şi putu reţine lacrimile.

I se oferi sigiliul lui Pompei; îl luă cu veneraţie.

Pe sigiliu era gravat un leu ţinând o spadă.

El copleşi de daruri pe toţi prietenii lui Pompei care, răspândindu-se în ţară după moartea sa, fuseseră prinşi de

regele Egiptului, şi îi luă pe lângă sine.

În plus, scrise la Roma că rezultatul cel mai dulce şi mai adevărat al victoriei sale a fost să salveze în fiecare zi câţiva din concetăţenii care ridicaseră armele împotriva lui.

LXXII Prima grijă, am spune aproape prima datorie a lui Cezar sosit în Egipt a fost să strângă cenuşa lui Pompei şi să trimită Corneliei urna care o conţinea.

Cornelia o aşează în frumoasa locuinţă din Alba, despre care am avut ocazia să pomenim de mai multe ori.

Cezar bătuse cu piciorul în pământ pe locul unde fusese ucis Pompei şi spusese:

— Aici voi construi un templu închinat Indignării Şi în adevăr, ceva mai târziu, templul acesta fu construit. Appian, care îl văzu, povesteşte că în timpul războiului purtat de Traian în Egipt împotriva evreilor aceştia îl dărâmară pentru că îi stânjenea Cezar era destul de tulburat. El dăduse întâlnire la Alexandria mai multor vase, pe de altă parte, vânturile de vară îl ţineau pe loc, iar el abia aştepta ocazia să poruncească uciderea celor trei ucigaşi ai lui Pompei Pothinus, Achillas şi sofistul Theodotus.

Apoi, trebuie s-o mai spunem, auzise foarte mult lăudându-se frumuseţea Cleopatrei şi era foarte curios să cunoască asemenea minunăţii.

Cleopatra avea atunci nouăsprezece ani. Cu doi ani mai înainte murise Ptolemeu Auletul, cântăreţul din flaut pe care l-am văzut venind la Roma ca să solicite protecţia lui Pompei El lăsase un testament în două exemplare: unul fusese trimis lui Pompei, la Roma, iar celălalt rămăsese în arhiva din Alexandria Prin acest testament, bătrânul rege lăsa tronul fiului său şi fiicei sale, primii născuţi, Ptolemeu şi Cleopatra, care nu numai că erau frate şi soră, erau şi soţi. Ptolemeu nu avea atunci decât cincisprezece ani.

Testatarul îl invita pe Pompei să vegheze, în numele poporului roman, ca testamentul lui să fie executat întocmai.

Or, de un an, puterea lui Pompei trecuse în mâinile lui Cezar Mai mult, după cum am văzut, Pompei fusese asasinat chiar de acest Ptolemeu ale cărui drepturi trebuia să le susţină Când Cezar intră în Alexandria, mai era un frate, în vârstă de unsprezece ani şi o altă soră, numită Arsinoe, în vârstă de paisprezece ani.

El invită pe Cleopatra şi pe Ptolemeu, care avea fiecare câte o armată, să-şi licenţieze armatele şi să se prezinte în faţa lui ca să-şi susţină cauza.

Ca dovadă a bunelor sale intenţii în favoarea celor doi principi, Cezar, creditor al regelui mort pentru suma de Şaptesprezece milioane cinci sute de mii de drahme, renunţă la şapte milioane, dar declară că avea nevoie de restul de zece milioane cinci sute de mii de drahme, şi cerea să-i fie plătite.

Cezar aştepta rezultatul invitaţiei pe care o făcuse lui Ptolemeu şi Cleopatra, când i se anunţă că un om voia să-i aducă în dar un covor pe care îl depuse la picioarele lui Cezar.

Covorul era făcut sul şi strâns cu o curea.

Omul desfăcu catarama curelei, covorul se desfăşură de la sine, iar Cezar văzu ridicându-se de pe el o femeie.

Era Cleopatra.

Cunoscându-şi puterea pe care şi-o exercitase în special asupra tânărului Sextus Pompei, de îndată ce aflase de invitaţia lui Cezar, ea se aruncase într-o barcă, însoţită de Apolodor din Sicţua, pe care îl socotea cel mai bun prieten al ei, şi ajunse în faţa palatului cam pe la ora nouă seara.

Dar, neputând să intre fără să fi fost recunoscută, ea îi porunci lui Apolodor să o ruleze într-un covor şi s-o ducă astfel în faţa lui C^zar.

Acest gest de cochetă mondenă îl încântă pe învingătorul de la Pharsalus.

Cleopatra nu era numai frumoasă; era mai mult decât atât: era încântătoare. Mică de statură, dar admirabil proporţionată. Nu era prea înaltă de vreme ce a încăput

într-un covor făcut sul. Era plină de graţie, de cochetărie şi de spirit. Vorbea latina, greaca, egipteana, limbile din Siria şi din Asia. Din Orient luase gustul pentru somptuozitate şi înlănţuia cu lanţuri de aur şi de diamant pe cei care o vedau; era, într-un cuvânt, întruchiparea legendei Sirenei.

Este de crezut că ea nu l-a lăsat pe Cezar să tânjească, pentru că a doua zi, când a sosit Ptolemeu, „acesta şi-a dat seama, spune Dio Cassius, după unele familiarităţi dintre Cezar şi sora sa că nu mai avea nimic de sperat; cauza lui era pierdută”.

Totuşi, tânărul vulpoi îşi ascunse gândurile; se prefăcu că nu observă nimic; dar cum se ivi un moment favorabil dispăru, părăsi palatul şi începu să fugă pe străzile Alexandriei, spunând că fusese trădat.

La strigătele tânărului rege, poporul puse mâna pe arme.

Pe de altă parte, Pothinus trimise un mesager lui Achillas, comandantul armatei din Pelusia, cerându-i să pornească împotriva Alexandriei.

Armata egipteană număra douăzeci şi cinci de mii de oameni, care nu erau egipteni: pentru Cezar, această armată ar fi fost o bagatelă! Dar ea era compusă din rămăşiţele armatei lui Gabinius – adică din veterani romani care se obişnuiseră cu viaţa destrăbălată din Alexandria, care se căsătoriseră aici şi care, păstrându-şi calitatea lor de romani, luaseră obiceiuri orientale; din piraţi din Cilicia, rămaşi dintre aceia pe care îi împrăştiase Pompei; în sfârşit, din fugari şi din proscrişi.

Auzind strigătele de moarte îndreptate împotriva lui, Cezar, care avea numai trei mii două sute de soldaţi, înţelese că situaţia era gravă. El trimise lui Achillas doi foşti miniştri ai regelui defunct, doi foşti ambasadori la Roma.

Se numeau Serapion şi Dioscoride.

Înainte ca aceştia să fi deschis gura, Achillas îi ucise.

După cum se vede, era o veritabilă declaraţie de război făcută împotriva lui Cezar Cezar o acceptă.

Avea împotriva lui pe Achillas şi pe cei douăzeci şi cinci de mii de oameni ai lui, dar avea alături de el pe aliatul acela puternic care se numeşte Amorul.

Apoi, printr-o întâmplare, puse mâna pe tânărul rege Ptolemeu şi pe eunucul Pothinus.

Cezar începu prin a-şi concentra trupele şi se retrase, împreună cu Cleopatra, în ceea ce se numea palatul regal.

Pe măsură ce Cezar se retrăgea, trupele lui Achillas înaintau în oraş, dar se ajunse Ta un moment dat când trupele lui Cezar încetară să se mai retragă.

Atunci începu lupta.

Achillas încercă să forţeze pătrunderea în palat şi dădu câteva asalturi; fu respins de pretutindeni.

Apoi încercă să pună mâna pe galerele lui Cezar Cezar avea cincizeci: erau galere cucerite din flota lui Pompei, cu câte trei sau cinci rânduri de rame şi perfect echipate.

În afară de acestea, alte douăzeci şi două păzeau portul.

Or, dacă s-ar fi pus mâna pe aceste vase, egiptenii l-ar fi făcut prizonier pe Cezar, ar fi interceptat portul şi marea şi i-ar fi tăiat calea de aprovizionare.

Fiecare se lupta cât putea mai bine: soldaţii lui Achillas, dându-şi seama de importanţa poziţiei pe care voiau s-o cucerească, soldaţii lui Cezar, conştienţi că viaţa lor depinde de curajul de care dădeau dovadă Atacurile lui Achillas fură respinse în toate punctele Cezar, văzând că nu-şi putea păstra galerele cu puţinele forţe de care dispunea, le arse pe toate, inclusiv pe acelea care erau în arsenal Apoi, concomitent, debarcă trupele la far Farul era un turn de o mare înălţime, care dăduse numele insulei unde fusese construit Insula aceasta era legată de oraş printr un dig lung de nouă sute de paşi, construit de regii precedenţi, având câte un pod la fiecare capăt Ea era locuită de o populaţie cât un oraş de numeroasă şi alcătuită din bandiţi şi piraţi care se aruncau asupra tuturor vaselor rătăcite Turnul farului avea această imensă importanţă că întrucât intrarea în port era extrem de îngustă, nu se putea

pătrunde acolo decât după bunul plac al celor care se aflau în turn.

În plus, Cezar terminase în răstimp de trei zile una din acele prodigioase lucrări de fortificaţie care îi erau familare El înconjurase cu ziduri toată linia de apărare a oraşului pe care îl ocupa Cu portul şi cu arsenalul comunica prin teatru La rândul lor egiptenii îl blocaseră pe Ceza-r închizând toate străzile şi toate răspântiile cu ziduri înalte de patruzeci de picioare înălţime, construite din blocuri mari de piatră. Apoi, în locurile joase ridicaseră turnuri înalte de două etaje, unele fixate în pământ, altele mişcându-se pe două roţi şi putând fi purtate oriunde ar fi fost nevoie.

Intre timp, Cezar continua să-şi joace rolul său de conciliator.

La insistenţele lui Cezar, tânărul Ptolemeu, copil viclean şi duşmănos, simulase că se împăcase cu sora lui şi consimţi să împartă tronul cu ea.

Cu toată această luptă dusă împotriva oraşului Alexandria, Cezar dădu un mare ospăţ pentru a sărbători împăcarea.

În timpul ospăţului, unul dintre sclavii săi, care ît servea ca bărbier, şi care era un om foarte timid şi foarte bănuitor, veni la el şi-i spuse ceva la ureche.

Cinci minute mai târziu, Cezar ieşea.

Bărbierul îl aştepta pe sală.

Umblând şi cotrobăind prin palat, bărbierul auzise voci şoptite.

El se apropiase încet şi surprinsese un complot de asasinat care se înfiripa între Pothinus şi trimişii lui Achillas.

Cezar avea toată încrederea în cel care îi denunţase complotul.

— Bine, spuse el, de mult aştept prilejul să răzbun moartea lui Pompei: iată-l că a venit şi n-am să las să-mi scape. Să fie ucis Pothinus.

Aşteptă până-i văzu plecând pe oamenii care trebuiau să execute ordinul, apoi se întoarse, cu surâsul pe buze, în sala unde se dădea ospăţul, şi-şi reluă locul lângă Cleopatra.

Un moment mai târziu, un centurion se apropie de el şi-i şopti:

— S-a făcut!

Cezar făcu din cap un semn, arătând că era mulţumit, iar centurionul ieşi.

Chiar în aceeaşi seară, Ptolemeu află de moartea confidentului său, dar în loc să lase impresia că-l regreta, îl felicită pe Cezar că scăpase de primejdia cu care îl ameninţase trădarea servitorilor săi.

Moartea aceasta produse o asemenea groază printre cei care încercaseră să conspire împotriva lui Cezar, încât tânăra soră a Cleopatrei, Arsinoe, fugi în noaptea următoare şi trecu în tabăra lui Achillas, însoţită de perceptorul său pe nume Ganymede.

Ea avea o speranţă: ca sora sa fiind amanta lui Cezar, iar fratele său prizonierul acestuia, ea s-ar fi putut proclama regină.

În adevăr, trupele o primiră cu aclamaţii puternice.

Dar foarte curând între ea şi Achillas se produse vrajbă.

Văzând aceasta, Arsinoe puse pe Ganymede să-l ucidă pe Achillas. Ganymede preluă apoi comanda triipelor. El distribui armatei mari sume de bani în numele tinerei sale stăpâne şi se angajă să continue misiunea periculoasă de a lupta împotriva lui Cezar.

Al doilea ucigaş al lui Pompei îşi ispăşise crima.

Să terminăm repede cu aceste odioase personaje.

Theodatus, sofistul, după ce reuşi să se sustragă Justiţiei lui Cezar, fugi din Egipt şi rătăci mult timp, mizerabil şi hulit. După moartea lui Cezar, Marcus Brutus, ajuns stăpânul Asiei, descoperi locul unde se ascundea Theodatus şi, reuşind să pună mâna pe el, îl ţintui pe cruce.

Vom vedea mai târziu că ucigaşii lui Cezar sfârşiră aproape toţi tot atât de păcătos ca şi ucigaşii lui Pompei.

Dacă Pompei, care nega Providenţa la Mitilene, ar fi putut vedea moartea lui Pothinus, a lui Achillas şi a lui Theodatus, nu s-ar mai fi îndoit de existenţa ei.

Lxxm Iată-ne ajunşi la deznodământul acestei fronde antice întreprinsă pentru ochii frumoşi ai unei femei.

Şi atunci, ca şi acum – cu toate că Alexandria din zilele noastre nu mai este situată pe locul Alexandriei de odinioară – şi atunci, ca şi acum, oraşul Alexandria primea apa Nilului prin apeducte şi o distribuia prin puţuri sau cişterne în care avusese timpul să-şi depoziteze mâlul. Oamenii din popor, neavând nici puţuri, nici cisterne, o beau tulbure, cu riscul oricăror inconveniente sanitare care ar fi putut rezulta din acest defect de puritate.

Or, duşmanul stăpânind fluviul, înfundă toate conductele prin care apa Nilului ajungea în cartierele locuite de romani şi, după o muncă uriaşă, reuşi.

Însă, pentru că puţurile erau pline, cisternele ochi, Cezar avea apă destulă, aşa că încetarea aprovizionării prin apeducte nu-l îngrijoră prea mult.

Duşmanul bănui curând cauzele acestei linişti.

Atunci îi veni ideea de a face să crească nivelul apei mării cu ajutorul roţilor şi al maşinilor. Apa sărată, pătrunzând în interiorul puţurilor şi cisternelor, altera apa de băut, iar Cezar şi garnizoana lui ar fi pierit de sete.

În adevăr, sub presiunea maşinilor inventate de aceşti prodigioşi arhitecţi care erau egiptenii, nivelul apei mării crescu şi pătrunse în primele rezervoare.

Când soldaţii băură din această apă sărată crezură că se înşelau, cu atât mai mult cu cât apa din puţurile mai îndepărtate continua să fie bună de băut.

Insă, încetul cu încetul, apa din toate puţurile şi din toate cisternele se alteră.

F se anunţă această veste lui Cezar.

— Ei, bine, întrebă el, cu faţa liniştită şi cu vocea calmă, ce spun soldaţii de acest accident?

— Sunt disperaţi, imperator, răspunse cel care adusese vestea, şi se văd de pe acum la strâmtoare.

— Desigur că mă condamnă, spuse Cezar.

Omul tăcu.

— Hai, vorbeşte deschis, continuă imperatorul.

— Ei bine, toţi sunt de părere că ar trebui să încerci să părăseşti Egiptul pe corăbiile care îţi mai rămân, dar se tem că n-ai să reuşeşti să te îmbarci.

— Bine, spuse Cezar, o să ne retragem, dar victorioşi.

— Şi apa? Întrebă centurionul.

— Ia zece oameni, du-te la cinci sute de paşi de malul mării şi sapă acolo până ai să dai de apă: sau coasta de aici nu e făcută ca cele din alte ţări, sau, mai înainte de a fi ajuns la o adâncime de cincisprezece picioare, ai să dai de apă.

Centurionul se conformă ordinului dat, săpă şi găsi apă.

O mie de ani după Moise, Cezar, reînnoi miracolul apelor ţâşnitoare; amândoi ghiciseră secretul puţurilor arteziene.

Între timp, cea de a trezeci şi şaptea legiune, pe care Cezar o alcătuise din resturile legiunii lui Pompei, debarcă ceva mai sus de Alexandria.

Din cauza vânturilor nefavorabile, ea nu putuse intra în port.

Ancoră, deci, de-a lungul plajei, dar cum nu avea apă şi nici nu ştia de unde să ia, ea îi ceru lui Cezar.

Cezar se îmbarcă împreună cu vreo trei-patru sute de oameni pe cele câteva galere care îi mai rămăseseră, ieşi din port şi se îndreptă spre flota sa, care se găsea la vreo două-trei leghe de Alexandria.

Ajuns la Chersones, el debarcă o parte din soldaţi, ca să se aprovizioneze cu apă, dar cavaleria duşmană, capturând vreo doi-trei oameni care se depărtaseră ca să fure, află de la aceştia că Cezar se afla pe una din galere.

Scurt timp mai târziu, Ganymede fu încunoştiinţat.

El îmbarcă imediat două sau trei mii de soldaţi pe vreo douăzeci de galere şi îl atacă pe Cezar.

Cezar nici nu se gândea să accepte lupta, pentru două motive: pentru că noaptea avea să se lase peste vreo două ore, şi atunci avantajul avea să fie de partea inamicului, care cunoştea coasta mării mai bine decât el; şi în al doilea

Rând, pentru că râişte soldaţi ai săi, care luptau mai ales ca să fie remarcaţi de Cezar, s-ar fi luptat incontestabil mai rău pe întuneric Când văzu că vin spre el galerele inamice, se îndreptă spre coastă.

Dar se întâmplă că o galeră din Rhodos nu putuse urma celelalte galere, aşa că se găsi înconjurată de patru galere duşmane şi de mai multe bărci.

Cezar era în siguranţă şi ar fi putut lăsa galera să se descurce singură, cum ar fi putut, dar, după cum se ştie, el Nu era omul care să se cruţe: îndreptă galera sa spre galera atacată şi porni cu toată viteza spre ea La capătul unei lupte care dură o oră, în care timp Cezar luptase ca un simplu marinar, cucerise o galeră cu patru rânduri de rame, scufundase o alta şi scoase din luptă o a treia, celelalte ambarcaţiuni, înfricoşate, fugiră îngrozite Cezar profită de spaima lor, remorcă cu galerele sale vasele încărcate şi, cu ajutorul vâslelor, mergând împotriva vântului, intră cu ele în port Acest fel de luptă se repeta în fiecare zi, cu şanse diferite.

Când Cezar îi bătea pe egipteni, când egiptenii îl băteau pe Cezar.

Într-o zi, galera lui fu atât de înghesuită iar el se găsi atât de copleşit de săgeţi, fiecare duşman ţintind spre toga sa de purpură, încât fu obligat s-o scoată, să se arunce în mare şi să facă vreo trei sute de metri înot, acţionând numai cu o mână, pentru că în cealaltă, pe care o ţinea deasupra apei, avea nişte documente.

Toga lui de purpură, trofeul zilei, căzu în mâinile egiptenilor.

Toate acestea se petreceau sub ochii Cleopatrei: ca în Evul Mediu, când cavalerii îşi frângeau lăncile pentru ochii iubitelor, Cezar începuse un fel de turnir în nebuna şi perfida Alexandria, oraşul acela uşuratic ca Atena şi superstiţios ca Memphis.

În timpul acesta, Cezar primi o solie din partea duşmanului.

Egiptenii îi făceau cunoscut că se săturaseră de stăpânirea lui Arsinoe, care nu era decât un copil, şi a lui Ganymede, care nu era decât un libert, şi că, în consecinţă, dacă ar fi voit să li-l trimită înapoi pe Ptolemeu, ei s-ar putea consulta cu el asupra problemelor care îi interesea Ză, şi ar putea fi primii care să propună pacea.

Cezar cunoştea perfidia acestei naţiuni, dar trebuia sfârşit odată: în timp ce se amuza luptând în acest colţ de lume, simţea că restul lumii îi scăpa.

Trimisese după Ptolemeu şi, luându-i mâna în a sa, îi arătă câtă încredere avea în el, trimiţându-l astfel soldaţilor, şi-l pofti să-şi roage oamenii să-şi vadă de treabă; dar el – tânăr prinţ, începu să plângă. Îl imploră pe Cezar să nu-l gonească de lângă el, afirmând că prezenţa lui îi era mai scumpă decât domnia.

Cezar, care nu era nici fals, nici crud, se lăsă înduioşat, îl îmbrăţişă, cum ar fi făcut cu propriul său copil şi porunci să fie condus până la avanposturile duşmane.

Însă, abia ajuns acolo, lacrimile se uscară şi făcură loc ameninţării, iar Cezar înţelese că, începând de acum, avea un duşman în plus.

Dar, din fericire, cum am văzut, Cezar nu le mai ţinea socoteala.

LXX IV Lucrurile rămaseră neschimbate încă o bucată de vreme, însă într-o zi Cezar află că Pelusia, unde se afla grosul armatei egiptene, căzuse în mâinile unuia din locotenenţii săi.

În adevăr, Mitridate din Pergam, pe care Cezar îl aprecia mult pentru capacitatea lui şi pentru experienţa în meseria armelor, sosise pe uscat dinspre Siria şi Cilicia, cu forţe armate puternice.

Anunţat de Cezar încă de la începutul războiului, care dura de peste şapte luni, el făcuse apel la sentimentele popoarelor aliate şi venea acum cu o armată de vreo douăzeci de mii de oameni.

Or, înţelegând că Pelusia era poziţia cheie pe uscat, după cum Alexandria era poziţia cheie pe mare, atacă Pelusia cu o asemenea vigoare, încât după al treilea sau al patrulea asalt o cuceri.

După ce lăsă o garnizoană în oraşul cucerit, se îndreptă spre Cezar, cucerind regiunile pe unde trecea.

Ajuns în delta Nilului, se găsi în faţa unei părţi din armata lui Ptolemeu.

Era numai jumătate din trupele trimise de tânărul rege.

Însă, pentru a avea, ea, întreaga glorie, această parte din armată care venise pe Nil şi-i urmase mersul, voi să atace numai ea, fără să mai aştepte, aşa cum recomandase regele, şi partea a doua a armatei, care venea pe malul fluviului.

Mitridate se fortifică după obiceiul roman.

Egiptenii crezură că romanii se tem şi se năpustiră asupra taberei din toate părţile.

Văzându-i că acţionează cu atâta nesocotinţă, Mitridate ieşi dintr-o dată prin toate porţile taberei, îi încercui şi-i căsăpi până la unul, încât, fără să cunoască locul şi faptul că se găseau în apropierea navelor lor, toţi rămaseră pe câmpul de luptă.

Şi Cezar şi Ptolemeu, fură anunţaţi în acelaşi timp, şi amândoi, în acelaşi timp, porniră într-acolo cu toate forţele de care dispuneau: unul – Cezar – ca să-şi (continue victoria; celălalt – Ptolemeu – ca să repare înfrângerea.

Ptolemeu ajunse primul, pentru că se îmbarcase pe Nil, unde avea toată flota gata pregătită.

Şi Cezar ar fi putut folosi aceeaşi rută, dar nu voi, de teamă să nu fie obligat să lupte pe corăbii şi în canalul fluviului, gen de luptă care îl lipsea de posibilitatea mişcărilor neprevăzute, care făceau forţa lui.

Dar, deşi sosise după Ptolemeu, Cezar întârziase atât de puţin încât regele n-apucase încă să-l atace pe Mitridate.

Văzând sosirea lui Cezar, regele Egiptului fu cel care se fortifică.

Locul în care se fortificase Ptolemeu era dintre cele mai potrivite.

Pe o latură era apărat de Nil, pe o alta de o mlaştină, în sfârşit, pe a treia de o prăpastie.

În aşa fel încât tabăra nu oferea decât o singură intrare, strimtă şi dificilă: aceea care da spre câmpie.

Cezar se îndreptă spre tabără.

Dar, la jumătatea drumului, ajungând la malul unui râu, îl găsi apărat, de floarea cavaleriei egiptene şi de o parte din infanteria uşoară a lui Ptolemeu.

Acolo se produse o încăierare de moment, de-o parte şi de alta, fără să se fi trecut la o luptă adevărată, ambele Maluri ale râului fiind foarte abrupte. Însă, nerăbdători, soldaţii lui Cezar cerură securile.

Li se aduseră securi.

Ei începură să doborâră copacii de pe maluri împingându-i apoi înspre albia râului ca să formez poduri, iar după ce doborâră copacii, trecură printre crăci, cu apa până la brâu.

Intre timp cavaleria romană urcase pe fluviu în sus şi, găsind un vad, trecu şi ea râul.

Văzându-se atacat din faţă şi învăluit prin flancul drept, inamicul o rupse la fugă.

Cezar, care se găsea la numai o leghe şi jumătate de tabăra egipteană, dădu ordin să se meargă înainte.

Intenţia sa era să profite de tulburarea în care trebuie să se fi găsit duşmanul şi să-l atace pe loc; văzând însă poziţia puternică a inamicului, înălţimea întăriturii, avantajul situaţiei şi tot zidul de apărare înţesat de 5 soldaţi, amână asaltul pentru a doua zi, nevrând să rişte Un atac împotriva unor trupe odihnite, cu trupele sale obosite de luptă şi de un drum de mai multe leghe.

Examinând deci terenul cu privirea aceea căreia nimic nu-i scăpa, el se hotărî să atace a doua zi, la revărsatul zorilor, un fort legat de tabără printr-o puternică fortificaţie.

Încă din zori, armata lui era gata, nu pentru că s-ar fi gândit să atace fortul acela cu toţi soldaţii, ci pentru că voia ca toate forţele sale să fie gata să atace tabăra în punctul pe care avea să-l indice.

Ca şi cum Cezar ar fi explicat planul său de luptă fiecărui soldat, aceştia se îndreptară spre fort cu atâta hotărâre, încât îl luară cu asalt.

Apoi, după ce-l cuceriră, se aruncară într-un suflet până la linia de apărare a duşmanului, unde începu adevărata luptă.

După cum am spus, tabăra nu putea fi atacată decât dinspre câmpie şi, firește, în acea zonă inamicul îşi maşase trupele cele mai bune.

Cu toate acestea, în timpul unei recunoaşteri pe care o făcuse, Cezar observase o trecere îngustă între Nil şi tabăra egipteană.

Insă atunci soldaţii lui Cezar ar fi avut în spate întreaga flotă duşmană. Aşa că Cezar părăsi acest mijloc de atac.

Văzând că atacurile frontale nu dădeau nici un 21. A Dutnjs 321

Rezultat, el chemă pe unul din căpitanii săi cei mai experimentaţi, numit Carfulenus, îi expuse situaţia şi-l întrebă dacă ar fi voit să atace, cu o mie de oameni, dinspre Nil.

Acesta răspunse că era gata.

Cezar ordonă să se dubleze eforturile în porţiunea dinspre câmpie, în timp ce Carfulenus şi cei o mie de oameni ai săi se strecurau de-a lungul Nilului.

Or, se întâmplă că soldaţii însărcinaţi să asigure această parte a taberei, crezându-se ocrotiţi de flotă, coborâseră de pe întărituri fie din curiozitate, ca să vadă lupta, fie din curaj, ca să ia şi ei parte Ia ea, când, deodată, auziră zgomot mare în spatele lor.

Era Carfulenus care, nefiind împiedicat decât de săgeţile trase asupra lui de pe galere, reuşise să treacă şi să ajungă

până sus pe întărituri. Găsindu-le părăsite, pătrunsese în tabără şi atacase duşmanul din spate.

Când romanii auziră venind din partea cealaltă a taberei strigătele de victorie ale lui Carfulenus şi ale soldaţilor pe care îi comanda, îşi dublară eforturile.

La rândul lor, egiptenii, zăpăciţi de acest atac neprevăzut, slăbiră.

Cezar văzu că momentul era hotărâtor.

Luă comanda a douăzeci de cohorte care încă nu intraseră în luptă şi porni la asalt în fruntea lor, ca un simplu căpitan.

Inamicul nu mai putu ţine piept acestui ultim atac: el părăsi întăriturile şi încercă să fugă.

Dar, ceea ce îi făcuse puterea când era victorios, îi aduse pieirea când era învins.

Primii care încercară să fugă spre mlaştini se înecară în noroaie.

Spre râpă, nu se putea gândi cineva la salvare.

Rămânea Nilul.

Toţi se repeziră deci spre fluviu – regele la un loc cu ceilalţi.

Regele apucă să se urce pe o galeră şi-i ordonă să se îndepărteze imediat de mal. Dar mulţimea care îl însoţise şi se îngrămădise împreună cu el pe navă şi numărul mare al celor care se aruncaseră în apă şi se refugiaseră şi ei acolo îngreunară atât de mult vasul, încât, ajuns în mijlocul Nilului, apa pătrunse în el şi îl scufundă.

Ptolemeu şi principalii săi ofiţeri se înecară.

Războiul din Egipt se terminase.

O mie opt sute cincizeci de ani mai târziu, un alt cuceritor dădea pe malul aceluiaşi fluviu o bătălie asemănătoare Cuceritorul acesta se numea Napoleon, iar lupta bătălia de la piramide ea abandona Cairo lui Napoleon după cum bătălia pe care am descris-o abandona Alexandria Dar de data aceasta nu se mai amuza sa intre cu greutate prin port, ci hotărî să treacă prin mijlocul oraşului.

Vestea victoriei sale îl preceda, sfărâmând porţile dărâmând zidurile de apărare Din nefericire, tânărul rege Ptolemeu îi scăpase prin moarte, dar o luase prizonieră pe Arsinoe Ceea ce prevăzuse Cezar se întâmplă Dar cum fu zărit de locuitori, aceştia veniră în masă implorându-l şi purtând înaintea lor obiecte sacre cu care obişnuiau să potolească mâma regilor lor Cezar, ca de obicei, iertă El traversă tot oraşul Alexandna, oraşul acela cu străzi largi, cu casele aliniate, printr un dublu şir de bărbaţi şi femei în genunchi Ajuns la zidurile ridicate de alexandrini, el îi găsi pe locuitori cu târnăcopul în mână, ocupaţi să 1 deschidă o breşă.

Reapăru deci în faţa alor săi ca un adevărat învingător. Cleopatra, de pe cel mai înalt dintre turnuri, îl aştepta ca să-l salute.

În tabără fu o dublă sărbătoare, din cauza victoriei complete şi din cauza înapoierii grabnice.

Cu toţi cei cincizeci şi patru de ani ai săi, Cezar rămăsese acelaşi: Cezar din Galia, Cezar de la Pharsalus şi chiar Cezar al aventurilor amoroase.

Soldaţii, care murmuraseră atât de mult împotriva Cleopatrei, aplaudară din plin când o văzură pe tânăra şi frumoasa regină înlănţuind cu braţele sale gâtul imperatorului lor şi punând pe capul acestuia o cunună de lauri din aur.

Atunci începură serbări în palat, jocuri în teatru. Cezar inaugura viitoarea regalitate a lui Antonius. Apoi trebuia să se facă cunoştinţă cu noua cucerire p* care Cezar o anexa Romei; trebuiau vizitate piramidele monumentele acelea care acum două mii de ani constituiau un mister.

Se naviga în amontele Nilului chiar pe galera fostului rege Ptolemeu, împodobită sărbătoreşte, ziua cu ghirlande de flori, noaptea iluminată cu ghirlande de torţe.

În urma ei, urcau fluviul patru sute de galere.

Acesta fu adevăratul triumf al lui Cezar.

În timpul drumului, el porunci să se ridice un templu în cinstea zeiţei Indignării, chiar pe locul unde fusese ucis Pompei.

Dar tot în timpul acestui drum, lumea, insuficient înfrântă, se unise asemeni titanului Encelade.

Locotenenţii lui Pompei se strângeau în Africa în jurul lui Scipio, socrul acestuia.

Cei doi fii ai lui Pompei chemau Spania la arme în numele memoriei tatălui lor.

Farnace cucerea Armenia de la regele Dejotarus – învins, dar pe care Cezar îl înzestrase ca pe un învingător, Ariobarsanus se plângea lui Calvinus, că fiul lui Mitridate ocupase Capadocia.

Toate veştile ajungeau la urechile lui Cezar şi, ca şi cum ar fi voit să lase duşmanului timpul necesar ca să se adune pentru a-l distruge apoi dintr-o singură lovitură, la fiecare nouă veste surâdea, făcea un semn din cap şi spunea Cleopatrei:

— Mai departe!

Şi Cleopatra surâdea la rândul său, mândră că ţinea în mâini lanţul cu care era prins leul.

În cele din urmă reveniră cu toţii la Alexandria; încântătoarea călătorie se sfârşise.

Era momentul să se facă faţă lumii întregi.

Cezar îşi strânse trupele.

Iată forţele de care credea că putea dispune: Cu el erau aproape douăzeci de mii de oameni; o legiune pe care i-o trimisese Calvinus şi care, folosind drumul pe uscat, nu ajunsese la timp; una pe care o păstra Calvinus şi care s-ar fi alăturat lui Cezar dacă acesta ar fi început cu Farnace; alte două, înarmate şi echipate după principiile romane, pe care le-ar fi găsit la Dejotarus, în sfârşit, o ultimă legiune recrutată de Caius Pletaeus în regatul Pontului.

Însă, într-o dimineaţă sosi vestea că Domitus fusese bătut de Farnace şi că, din toate forţele sale, mai rămăsese aproape întreagă doar legiunea a treizeci şi şasea.

După această victorie, Farnace nu se mai îndoi de nimic.

Ocupă Pontul, alese de aici pe toţi copiii şi adolescenţii tineri şi frumoşi şi-i făcu eunuci.

În sfârşit, anunţă sus şi tare, şi în faţa lumii întregi, că zeii făcuseră dreptate şi că el recucerise regatul tatălui său.

Neavând încotro, Cezar părăsi Egiptul.

El o căsători pe Cleopatra cu fratele ei cel mai tânăr, în vârstă de unsprezece ani.

Apoi, lăsând jumătate din trupele sale rtoilor soţi, ca să asigure liniştea în Egipt, porni spre Siria şi-i dădu Cleopatrei întâlnire la Roma peste patru luni.

Pe tot drumul, Cezar primi trimişi cu veşti din toate provinciile; ştirile erau mai mult sau mai puţin rele.

Gabinius fusese bătut în Iliria şi pierduse două mii de soldaţi, treizeci şi opt de centurioni şi patru tribuni, o legiune se revoltase în Spania, iar Cassius Longinus fusese cât pe ce să fie asasinat; Marcellus fusese bătut pe malurile Guadalquivirului, în sfârşit, Roma era agitată de tulburări provocate de tribuni.

Trebuia înfrânt Farnace, ajuns la Roma, înfrântă Africa, supusă Spania.

Cezar îl lăsă în Siria pe Sextus Cezar, o rudă a lui, se îmbarcă pe flota pe care o adusese din Egipt şi trecu în Tars, unde dăduse întâlnire întregii Cilicii; puse la punct problemele ţării şi ale statelor vecine, traversă Capadocia în marş forţat, rămase patruzeci şi opt de ore la Massaqua, îl instală pe Necomide al Bitiniei ca pontif al templului Belonei din Comana; primi supunerea bătrânului rege Dejotarus, îi luă o legiune, ajunse în regatul Pontului; ataşă la vechea legiune pe care o adusese din Egipt resturile legiunii lui Domitius, înfrântă de Farnace, îl întâlni pe acesta în apropierea oraşului Zela, îl zdrobi într-o singură bătălie şi-şi reluă drumul spre Roma, spunând:

— Fericitule Pompei, iată-ţi duşmanii a căror înfrângere ţi-a atras numele de cel Mare!

Cele trei cuvinte în care rezuma toată campania împotriva lui Farnace îl precedară la Capitoliu-

— Veni, vidi, viei!

Ajuns la Roma, află că Cleopatra născuse un băiat căruia popoarele îi dăduseră numele de Cesarion Înainte de înapoierea învingătorului lui Pompei, Antonius şi Dolabella fuseseră gata să se înţeleagă asupra unei probleme care le convenea amândurora: abolirea datoriilor; însă Antonius fu cuprins de o bănuială împotriva lui Dolabella: îl bănui că era amantul soţiei Sale Mai întâi îşi repudie soţia: apoi, întrucât Dolabella, pentru a-şi trece legea, pusese stăpânire pe Forum, iar Senatul emisese un decret care ordona să se ia armele împotriva lui Dolabella, Antonius porni, plin de mânie şi ură, ca să-l atace în piaţa publică pe cel pe care îl considera rivalul său; îi ucise mulţi oameni şi pierdu şi el câţiva din oamenii săi.

Lucrul acesta duse la pierderea, într-o oarecare măsură, a popularităţii descendentului lui Hercule.

Pe de altă parte, îndepărtându-şi poporul, Antonius găsi mijlocul de a-şi face duşmani şi în rândul nobilimii.

Casa lui Pompei fusese scoasă la licitaţie şi vândută. După cum se vede, nu se pierduse timpul în zadar. Antonius cumpără casa lui Pompei. Antonius cumpăra întotdeauna Dar când fusese vorba să plătească, Antonius găsi nepotrivit să i se ceară preţul pentru casa aceasta pe care, după părerea sa, o câştigase la Pharsalus. De aceea declară că, dacă în felul acesta i se răsplăteau serviciile, nu-l va mai urma pe Cezar în Africa.

Ceea ce-l exaspera era mai ales faptul că, întrucât nu plătise casa lui Pompei, fu expropriat până la urmă, iar casa adjudecată lui Corneficius.

Corneficius nu o găsi nici destul de mare, nici destul de frumoasă pentru el, aşa că o dărâmă şi pe locul ei construi alta.

Romanii erau indignaţi de toată această risipă, de toate aceste bacanale, de toate aceste beţii.

Cezar sosi.

La vederea lui, totul reintră în ordine: Dolabella puse în sertar proiectele sale pentru abolirea datoriilor; Antonius îşi întrerupse nebuniile; Corneficius se grăbi săşi termine locuinţa.

Cezar îl uită pe Dolabella, pentru stima pe care i-o purta lui Cicero, socrul acestuia.

Insă Antonius, care spera să fie numit consul împreună cu el, trebui să renunţe la acest plan.

Cezar, numit consul pentru a treia oară, şi-l asocie pe Lepidus.

Iată cum crescu încetul cu încetul acest Lepidus (e) în mediocru, care va deveni mai târziu colegul lui Antonius şi Octavi. Anus, în cel de al doilea triumvirat Se mai întâmplă ceva Cezar îl chema pe Antonius şi 1 făcu o morală atât de serioasă pentru purtarea lui dezordonată, încât acesta, pentru a dovedi ca se căieşte se hotărî să se însoare Cezar ridică din umeri Antonius este omul extremelor spuse el Antonius se căsători, se pare ca am spus-o cu Fulvia, văduva lui Clodius Pe ea am văzut o apărând cu ocazia asasinam soţului său, chemând pe romani la arme şi luminata de torţele care incendiau un cartier din Roma „Fulvia, spune Plutarh era o femeie puţin făcută pentru treburile şi grijile domestice iar ambiţia ei ar fi fost foarte puţin măgulită sa domine un soţ oarecare un simplu particular, ea aspira să conducă un soţ care sa fi comandat el pe alţii Aşa că Cleopatra, Fulviei 1 a datorat lecţiile de docilitate pe care le primise Antonius caci Fulvia l-a predat suplu şi supus voinţei femeilor”

Dolabella fiind iertat, Corneficius mustrat, Anto nius dojenit şi căsătorit, Cezar se întoarse apoi spre soldaţi O legiune se revoltase şi în cursul revoltei ucisese două personaje pretoriene Cossomius şi Galba Cezar trimisese pe rebeli în Campania şi le dădu ordin să fie gata să plece în Africa Când veni me. Mentul el le trimise ordin sa se îmbarce însă, cum li se mai datora un rest de solda în loc sa

se supună, ei se răsculară şi se îndreptară spre Roma În loc să trimită în întâmpinarea lor alţi soldaţi, care ar fi putut să le urmeze exemplul şi să se unească cu ei, Cezar îi aştepta, iar când aceştia aj’unseră la marginea Romei, le ieşi înainte.

Cezar avea obiceiul să se adreseze soldaţilor cu cuvintele: prieteni, camarazi, soldaţi.

— Cetăţeni! Li se adresă el.

La cuvântul cetăţeni, care le arăta ca nu mai erau nici prietenii nici camarazii lui Cezar, care îi deposeda chiar şi de titlul de soldaţi, rămaseră încremeniţi.

— Cetăţeni, li se adresă Cezar, pretenţia voastră este dreaptă, sunt cinci ani de oboseală şi de răni, vă dezleg de Jurământul vostru. Cei care şi-au făcut stagiul vor fi plătiţi până la ultimul sesterţ.

Atunci, oamenii aceştia revoltaţi şi ameninţători trecură de la ameninţare la rugăminte, căzând în genunchi, îşi împreunară mâinile şi-l rugară pe Cezar să le permită să rămână mai departe cu el.

Cezar fu neînduplecat le distribui pământ, dar departe unii de alţii*, le plăti o parte din banii datoraţi şi se angajă să le plătească restul cu dobândă.

Dar ei se încăpăţânau să-l urmeze, şi oricare a fost hotărârea lui, găsindu-i pe malul mării, auzindu-i că vor trece şi în Spania, dacă ar fi fost nevoie, ca să-l „însoţească în Africa, Cezar sfârşi prin a-i ierta Cezar înţelese că ceva era totuşi drept în reclamaţia soldaţilor Toţi cuceritorii au asemenea socoteli de rezolvat cu armatele lor Vă amintiţi de ducele de Berry, când a trecut în revistă veteranii Imperiului.

Printre plângerile pe care, după părerea lui, le aveau de reproşat soldaţii împăratului era şi plata cu neregularitate a soldei

— În sfârşit, adăugă prinţul terminându-şi discursul, v-a rămas dator pe vreo doi ani…

— Şi ce, dacă nouă ne-a plăcut să-i acordăm credit! Răspunse un veteran. Mai aveţi ceva de spus?

Dar atunci Napoleon nu era acolo.

Aceiaşi oameni cărora le plăcea să-i facă credit când era exilat în insula Elba sau prizonier în insula Sfânta Elena, aceiaşi oameni murmurau câteodată, asemeni soldaţilor lui Cezar, în timpul când era atotputernic, iar solda se lăsa aşteptată Cezar se hotărî să-i plătească

* La Harpe, unul dintre traducătorii lui Suetoniu, nu înţelege nimic din această distribuire de pământ menţionată de toţi istoricii timpului şi în special de Suetoniu.

„Această frază a lui Suetoniu, spune el, este destul de greu de înţeles, în afară doar dacă se presupune că o parte din Italia n-ar fi aparţinut nimănui, altfel cum să dai pământ atâtor soldaţi fără să deposedezi pe proprietari?”

La Harpe ignora modul cum era împărţit pământul cucerit, despre care am dat explicaţii amănunţite când am vorbit de legea agrară propusă de Cezar. Pământul care se împărţea soldaţilor era luat din ager publicus.

El dădu veteranilor săi, în afară de doi sesterţi mar’i, douăzeci şi patru de mii de sesterţi fiecărui om, şi pământurile de care am vorbit. Apoi veni rândul poporului.

El distribui fiecărui om zece oboroace de grâu şi zece livre de ulei.

Şi pentru că trecuse un an de când le făcuse această promisiune, le mai dădu şase sesterţi drept dobândă În plus, reduse chiria caselor din Roma până la concurenţa sumei de două mii de sesterţi, iar în restul Italiei până la concurenţa sumei de cinci sute de sesterţi În sfârşit, pe lângă aceste daruri, adăugă un ospăţ public şi o distribuire de carne LXXV Lumea se mira că Cezar, având atâtea treburi în Africa, rămânea totuşi în Roma. Mai avea să-l condamne pe Ligarius şi să o primească pe Cleopatra.

Guintus Ligarius ridicase armele împotriva lui Cezar, care dezminţindu-şi mila obişnuită, voia să-l condamne Era nevoie de un acuzator Un acuzator era mai uşor de găsit decât un apărător Tuberon acuză.

Ligarius îl rugă pe Cicero să se ocupe de apărarea sa Cicero primi.

Apropo; să spunem cum se întorsese Cicero la Roma şi ce se petrecuse între el şi Cezar Cicero era la Brindisi, ezitând mereu, cerând sfatul tuturor. Când află că Cezar debarcase la Tarento şi că venea pe uscat spre Brindisi, se duse înaintea lui, convins că-l va îndupleca, dar ruşinat, totuşi, că avea să întâmpine starea de spirit a duşmanului învingător în prezenţa unei mari mulţimi. Însă Cezar, de cum îl zări, coborî de pe cal, îl îmbrăţişă şi, pe o distanţă de mai multe stadii, vorbi numai cu el.

Însă, cu toată comportarea manierată a lui Cezar, Cicero primi, totuşi, apărarea lui Ligarius.

Când i se anunţă că Cicero urma să-l apere pe acuzat, Cezar spuse:

— Oh! Sunt încântat.

Apoi, întorcându-se spre amicii săi:

— Şi voi nu? Mie îmi face plăcere să-l ascu.lt pe Cicero, pe care nu l-am auzit pledând de multă vreme.

Dar Ligarius? Întrebară cei de fată.

Ligarius este un om rău care va fi condamnat chiar daca Apollo ar pleda pentru el Totuşi, în ziua stabilită, luând cuvântul, Cicero pledă atât de frumos, că la anumite pasaje Cezar nu se putu împiedica să nu aplaude, alţii, să nu se schimbe la fată, iar când oratorul ajunse la bătălia de la Pharsalus, Cezar fu cuprins de o asemenea emoţie încât scăpă hârtiile pe care le ţinea în mână „în sfârşit, spune Plutarh, învins de elocinţa lui Cicero, Cezar îl achită pe Ligarius.”

Ce vom spune acum sună foarte ciudat, dar credem că Plutarh se înşală cu privire la pretinsa achitare a lui Ligarius Ligarius n-a fost condamnat la moarte, este adevărat dar toată elocinţa lui Cicero nu a putut împiedica să nu fie condamnat la exil Dovada susţinerii noastre o găsim în această scrisoare a lui Cicero către Ligarius Roma, anul 708, septembrie Prietenia pe care ţi-o port datorează

consolare şi sfaturi nenorocirii în care te afli Dacă nu ţi-am scris până acum este că am căutat zadarnic cuvinte ca să-mi îndulcesc durerea, şi leacuri pentru a o vindeca. Astăzi am unele motive să cred că ne vei fi redat şi nu pot să nu-ţi vorbesc de speranţele şi de urările mele Cezar n-o să-şi păstreze mereu asprimea, îl ghicesc şi-l văd, natura nemulţumirii sale, timpul, opinia publică şi, după cum îmi face impresia, chiar firea lui, totul contribuie să-i inspire zilnic mai multă moderaţie. Sunt sigur de asta pentru toţi, cât despre tine personal, prietenii lui cei mai intimi îmi dau toate asigurările. De când cu primele noutăţi din Africa, nu încetez să-l hărţuiesc, de acord cu fraţii tăi. Curajul, virtutea, incomparabila lor afecţiune, activitatea lor mereu trează au fost atât de bine primite, încât, după părerea mea, Cezar nu mai este în situaţia de a mai refuza ceva…”

Restul scrisorii nu este decât o parafrazare despre moderaţia şi clementa lui Cezar.

Însă, deşi pledoaria lui Cicero (mai fericită de data Aceasta decât cu ocazia procesului lui Milo) nu reuşise să ducă la achitarea lui Ligarius, el a fost totuşi un discurs excelent.

După terminarea afacerii Ligarius, Cezar îşi îndreptă privirile spre Brindisi: Cleopatra, care mai târziu va înfricoşa mult pe Horaţiu, debarcase împreună cu soţul său de unsprezece ani.

Cezar îi primi pe amândoi în palatul său şi, în timp ce Arsinoe era păstrată cu grijă pentru triumf, el dădu serbări magnifice în onoarea vizitatorilor, îi primi în rândul amicilor poporului roman, puse să se toarne o statuie din aur a Cleopatrei, pe care o aşeză în faţa statuii zeiţei în templul pe care îl ridicase lui Venus Victorioasa.

Onorurile făcute Cleopatrei displăcură mult poporului roman; însă Cezar simţea că putea risca totul, mai ales că, la rândul său, fusese cuprins şi el de ameţeală.

În, sfârşit, Cleopatra se întoarse în Egipt, altfel, înlănţuit cum era în încolăceala viperei de pe Nil, cum o numea Cezar, el n-ar mai fi plecat.

Africa ţinea cu Pompei.

Să revenim la Cato, pe care l-am uitat puţin, din ziua în care l-am văzut intrând în Dyrrachium cu ochii în lacrimi, după ce văzuse masacrul prizonierilor.

Am spus doar că Pompei, căruia îi era teamă de el, îl lăsase la Dyrrachium să păzească bagajele.

După deruta de la Pharsalus, Cato îşi pusese două ipoteze: în caz că Pompei ar fi fost ucis, în caz că Pompei ar fi trăit.

Dacă Pompei ar fi fost ucis, Cato ar fi adus în Italia soldaţii pe care îi avea cu el, după care ar fi fugit, singur, cât mai departe de tiranie.

— Ceea ce numea Cato tiranie nu era chiar o tiranie; însă, oricât de blândă ar fi fost, era totuşi guvernarea lui Cezar.

Dacă Pompei ar fi trăit, el s-ar fi dus după Pompei oriunde s-ar fi aflat acesta.

Neştiind însă ce se petrecuse în Egipt, dar ştiind că Pompei fusese văzut pe coasta Asiei, Cato trecu în Corcira, unde se afla flota. Acolo îl găsi pe Cicero şi voi să-i cedeze comanda.

Cicero era consul, Cato era numai pretor, or Cato nu cunoştea decât legea.

Cicero refuză. El se hotărâse să se împace cu învingătorul Presupunând, după drumul pe care îl urma Pompei, că acesta s-ar fi retras în Egipt sau în Africa, şi grăbit să-l ajungă, Cato se îmbarcă împreună cu toţi soldaţii care erau cu el. Însă, înainte de a ridica pânzele, el lăsă fiecăruia posibilitatea să aleagă: să se reîntoarcă în Italia, sau să-l urmeze.

Ajuns în Africa, îl întâlni, pe când mergea de-a lungul coastei, pe tânărul Sextus Pompei, cel care fusese amantul Cleopatrei şi care mai târziu avea să-şi facă o reputaţie din a fi restabilit pirateria distrusă de tatăl său.

De la el află sfârşitul nefericit al lui Pompei.

Atunci, cunoscând această veste, nimeni din cei care îl însoţeau n-au mai voit să urmeze un alt şef decât pe el.

Lui Cato îi fu ruşine să lase într-o ţară străină, singuri şi fără ajutor, atâţia oameni viteji. Aşa că primi comanda şi coborî la Cyrene.

Cu puţin timp mai înainte, locuitorii din Cyrene închiseseră porţile cetăţii în faţa lui Labienus; dar ceea ce i se refuzase lui Labienus i se acordă lui Cato.

Cato fu primit la Cyrene.

Acolo aşteptă veşti.

Ele nu întârziară prea mult.

Cato află curând că Scipio, socrul lui Pompei, trecuse în Africa şi că fusese foarte bine primit, la Cirta, de Juba, regele Numidiei.

Attius Varus, căruia Pompei îi încredinţase guvernarea Africii, îl precedase împreună cu armata pe care o comanda.

Cato se hotărî să-i întâlnească pe cei doi şi, pentru că era iarnă, să ajungă la ei pe uscat. Adună o mulţime de măgari şi îi încărcă cu apă, după care porni cu multe căruţe şi cu un bagaj considerabil.

Ducea cu el mulţi îmblânzitori de şerpi, care vindecau muşcătura reptilelor celor mai veninoase, sugând rana cu gura.

Marşul dură şapte zile.

În timpul acesta, Cato era în permanenţă în fruntea soldaţilor, mergând tot timpul pe jos, stând jos în timpul mesei, căci, după bătălia de la Pharsalus, făcuse legământ să nu se întindă decât ca să doarmă.

Cato petrecu iarna în Africa. Era iarna aceea în care Cezar lupta la Alexandria împotriva egiptenilor lui Ptolemeu.

Dacă Varus, Cato şi Scipio şi-ar fi strâns la un loc cei treizeci de mii de oameni şi s-ar fi unit cu Ptolemeu, ce s-ar fi întâmplat cu Cezar?…

Dar nu: Varus şi Scipio se certau la curtea regelui Juba, iar micul şi răul rege numid profita de această neînţelegere ca să vadă prosternându-se la picioarele sale două din numele mari ale Romei.

Cato sosi în vechea Cirta, Constantine de astăzi, şi ceru audienţă lui Juba.

Juba acordă audienţa, dar ca să-l primească pregăti trei jilţuri: unul pentru Scipio, unul pentru Cato şi al său la mijloc.

Dar Cato nu era omul care să îngăduie asemenea impertinenţă din partea unui mic rege numid. Ei luă jilţul care îi era destinat şi-l duse lângă jilţul lui Scipio, şi astfel Scipio, şi nu Juba, deveni persoanjul principal al conferinţei.

Şi totuşi, Scipio rămânea duşmanul lui Cato, căci publicase împotriva lui un pamflet plin de injurii.

Cato făcu mai mult: el reconcilie pe Scipio cu Varus, făcându-i să înţeleagă marele rău provocat de cearta lor partidei pe care o susţineau.

După ce se sfârşi cearta, toţi, într-un cuvânt, încredinţară comanda lui Cato; dar Cato era un prea strict păstrător al legilor pentru a accepta. Cato era numai propretor, iar Scipio fusese proconsul. Dealtfel, numele lui Scipio, popular în Africa, inspira soldaţilor cea mai mare încredere, iar un oracol afirmase, se spunea, că Scipio avea să fie meru învingător în Africa.

Scipio preluă deci comanda armatei.

Din nefericire, încă de la primul ordin pe care îl dădu, fu în opoziţie cu Cato.

Utica şi Cirta erau rivale; în afară de aceasta, Utica trecu pe faţă de partea lui Cezar Pentru a-şi satisface ura, şi mai cu seamă pentru a-i face plăcere lui Juba, Scipio se hotărî să ucidă pe toţi locuitorii din Utica, fără deosebire de sex sau vârstă, şi să radă oraşul de pe faţa pământului.

În plin consiliu, Cato protestă cu toată energia împotriva acestei violenţe, se declară protector al oraşului condamnat şi ceru să fie numit guvernator pentru a fi Sigur, că, atât timp cât va fi el în viaţă, oraşul nu se va preda lui Cezar În plus, Utica era un oraş întărit, cu mari posibilităţi pentru cel care l-ar fi ocupat: era foarte bine aprovizionat Cato adăugă noi fortificaţii la cele existente, repară zidurile, ridică

înălţimea turnurilor, înconjură tot oraşul cu un sunt adânc, presărat cu forturi, instală în aceste forturi după ce o dezarmase, toată tinerimea din Utica, cunoscută pentru simpatia ei fată de Cezar; în oraş, restul locuitorilor făcu provizii imense, pentru ca oraşul acesta, duşmănos altădată, acum supus şi stăpânit, să devină magazia de provizii a armatei Apoi, pentru că Cezar era aşteptat din moment în moment, Cato dădu lui Scipio sfatul pe care i-l dăduse lui Pompei să nu se lupte cu un duşman curajos şi experimentat, să prelungească războiul şi să aştepte totul de la timp Scipio nesocoti sfatul şi, ieşind din consiliu, le şopti amicilor săi Hotărât lucru, Cato e un laş!

Apoi îi scrise „Nu-ţi ajunge, prudentule Cato, că te tii închis într-un oraş bine fortificat, şi vrei să împiedici pe alţii să găsească o ocazie favorabilă ca să pună în practică ceea ce au hotărât?”

Cato citi scrisoarea şi, fără să se emoţioneze, îi răspunse.

„Sunt gata să mă întorc în Italia cu trupele pe care leam adus în Africa. Am adus zece mii de oameni ca să te scap de Cezar şi să-l atrag asupra mea.”

Dar Scipio ridică din umeri la propunerea lui Cato.

Atunci, Cato începu să recunoască greşeala pe care o făcuse cedând comanda armatei lui Scipio.

— Acum îmi dau bine seama că Scipio o să conducă prost războiul, le spunea Cato amicilor săi, dar dacă, printr-o întâmplare nesperată, ar fi învingător, vă declar de pe acum că nu voi sta în Roma ca să fiu martor la răzbunările sângeroase ale lui Scipio.

Între timp, Cezar sfârşise dragostea lui cu Cleopatra şi se îmbarcase pentru Sicilia, unde, un moment, îl reţinu un vânt nefavorabil. Însă, ca să i se cunoască bine intenţia de a trece imediat în Africa – el porunci să i se ridice cortul la malul mării şi, când sosi vântul favorabil, neavând decât puţine vase, porni cu trei mii de infanterişti şi cu câţiva cai, Îi debarcă fără să fi fost văzuţi şi porni din nou pe mare,

pentru a se informa asupra situaţiei restului armatei, de care era îngrijorat.

După două zile o întâlni şi o aduse în tabără.

Punând piciorul pe pământul Africii, călcă greşit, se împiedică şi căzu; dar se ridică ţinând în fiecare mână un pumn de nisip şi strigă:

— Pământ al Africii, eşti al meu!

Graţie prezenţei lui de spirit întâmplarea aceasta, în loc să fie socotită o prevestire de rău augur, se transformă într-o prevestire de bun augur Rămânea precizarea oracolului: „Un Scipio va fi mereu învingător în Africa”

I se aminti oracolul acesta lui Cezar

— Foarte bine, spuse el, dar oracolul n-a spus că nici un Scipio nu va fi vreodată învins aici.

Chemă apoi din tabără pe un om obscur şi dispreţuit de toţi, dar făcând parte din familia Scipionilor, care se numea Scipio Sallutius, îl numi imperator şi-i dădu comanda avangardei armatei, a cărei comandă supremă o rezervă pentru el.

Iată cum stăteau lucrurile în Africa atunci când Cezar debarcă acolo.

LXXXVI Ca de obicei, Cezar se aruncă înainte, încrezându-se în norocul său.

Când ajunse pe coasta Africii, nu mai avea decât puţine alimente pentru trupă. Furaje pentru cai nu mai avea deloc.

Dar la Dyrrachium se găsise într-o situaţie şi mai grea.

Reduse raţia soldaţilor la jumătate, aşează pescari pe ţărm ca să aibă peşte proaspăt, iar cailor le dădu muşchi şi alge marine, macerate în apă dulce în care se amesteca puţin pir.

În timpul şederii în Sicilia, i se vorbise mult lui Cezar despre armata lui Scipio.

În adevăr, Scipio dispunea de douăzeci de elefanţi şi de zece legiuni, fără să se mai socotească cele patru Legiuni pe care le formase Juba. În plus, avea un număr foarte mare de suliţe şi o flotă formidabilă.

A treia zi după debarcarea de lângă Adrumetes, unde comanda Considius cu două legiuni, Cezar văzu apărând deodată, de-a lungul ţărmului şi paralel cu el, pe Piso cu toată cavaleria din garnizoană şi cu trei mii de numizi.

Cezar avea trei mii de oameni şi o sută cincizeci de cai, restul trupei nefiind încă venită. Văzând inferioritatea în care se găsea, el se fortifică în faţa oraşului şi interzise tuturor să umble prin oraş sau să fure.

Pe de altă parte, zidurile oraşului se umplură cu trupe care, se vedea bine, se pregăteau să facă o ieşire.

Cezar luă cu el câţiva oameni, făcu ocolul cetăţii ca să o recunoască şi se întoarse în tabără.

Atunci se ridicară bănuieli împotriva lui şi murmure împotriva geniului său.

De ce nu dăduse Cezar ofiţerilor săi ordine sigilate, aşa cum îi era obiceiul? De ce nu indicase un punct de întâlnire pe toată această nesfârşită coastă africană, în loc să lase flota să rătăcească la întâmplare?

La toate aceste reproşuri, Cezar răspunse scurt.

Cum să fixeze un loc de întâlnire pe o coastă pe care nu stăpânea nici un punct? Cum ar fi putut să-şi expună locotenenţii, care se lăsau bătuţi peste tot unde el nu era prezent, şi să lase flota să fie zdrobită în lipsa lui, dacă din întâmplare navele ar fi mers mai repede decât armata pe uscat?

Nu ar fi fost mai bine să aştepte să aleagă el un loc de debarcare şi atunci să-i strângă pe toţi în jurul lui?

Şi apoi, poziţia era mai puţin proastă decât se spunea. S-ar fi putut trata cu Considius. Plancus, unul din locotenenţii lui Cezar, prieten vechi cu Considius, primi această autorizare.

În consecinţă, Plancus îi scrise lui Considius, încercând să-l readucă la Cezar, şi-i trimise scrisoarea cu un prizonier De unde vii? Îl întrebă Considius.

Din tabăra lui Cezar, răspunse prizonierul.

Şi pentru ce vii?

Ca să-ţi aduc această scrisoare.

— Omul să fie ucis, iar scrisoarea să fie înapoiată nedeschisă lui Cezar Ambele ordine fură executate întocmai.

Trebuia să se bată în retragere.

Cezar părăsi tabăra; dar de îndată ce se află de hotărâre cei din oraş se îndreptară împotriva lui, iar cavaleria numidă îi porni pe urme.

Ca răspuns, Cezar opri infanteria greu încărcata şi dădu ordin la vreo douăzeci şi cinci sau treizci de călăreţi gali, care se găseau din întâmplare lângă el, să şarjeze cei două mii de numizi ai lui Juba.

Galii porniră în galop şi, printr-un miracol, puseră pe fugă vârtejul acela de duşmani.

Cezar îşi reluă marşul, lăsând în ariergardă vechile sale cohorte, cărora le arătă cu ce fel de inamici aveau a face, precum şi cavaleria, căreia cei treizeci de gali îi dăduseră exemplu; în felul acesta, urmărirea duşmanului se mai temperă puţin.

Dealtfel, în mijlocul acestor acţiuni, fiecare era cu ochii aţintiţi asupra lui Cezar şi, când îl vedea, după obiceiul lui, cu faţa calmă, mai mult decât calmă, fiecare îşi zicea:

— Generalul e liniştit; totul merge bine.

Şi fiecare îşi făcea datoria.

În adevăr, situaţia se ameliora; oraşele şi cetăţile prin faţa cărora treceau trimiteau alimente lui Cezar şi-i comu nicau că erau alături de el.

În asemenea condiţii se opri lângă Ruspinus, de unde a doua zi plecă spre Leptis, oraş liber care se autoguverna.

Leptis îi trimise soli cu aceleaşi oferte.

Cezar puse oameni de-ai lui să păzească porţile oraşului, santinel Me având ordin să-i împiedice pe soldaţii săi să intre în cetate; Cezar se temea de vreo dezordine şi nu voia ca o asemenea dezordine să-i înstrăineze simpatia locuitorilor.

Apoi îşi aşează tabăra în faţa porţilor oraşului.

Încă de a doua zi, norocul lui Cezar aduse în raza oraşului Leptis o parte din vasele de povară şi câteva galere. Ele veneau cu vestea că restul flotei, necunoscând locul de debar-care şi aflând că Utica era favorabilă lui Cezar, se îndreptase într-acolo.

Cezar expedie pe loc zece galere.

Unele trebuiau -să recruteze oameni şi muniţii din Sardinia; altele, să caute aprovizionare în Sicilia, iar altele să adune flota şi să o aducă la Leptis.

Apoi, Cezar plecă dela Leptis, la Ruspinus, unde făcu masive aprovizionări cu hrană şi lemne, lăsând, oricât de slab era, în fiecare din aceste localităţi garnizoane de-ale

Sale, pentru ca în caz de înfrângere ele să devină refugiu pentru flotă.

Cu duşmani ca aceia cu care avea a face, trebuia să prevadă orice.

Într-o zi, pe când soldaţii lui, neavând ce face, se distrau privind un african care dansa şi cânta din fluier şi, încântaţi de spectacol, îşi lăsaseră în grija rândaşilor caii şi se strânseseră în jurul mimului, aplaudându-l şi strigând „Bravo”, cu un entuziasm de parcă ar fi fost în circul din Roma, cavaleria numidă îi înconjură, se aruncă asupra lor şi, urmărindu-i pătrunse de-a valma cu ei în tabără, încât dacă Cezar şi Pelion nu ar fi venit imediat în ajutor, sprijiniţi de galii aceia greu de intimidat, războiul s-ar fi sfârşit cu siguranţă chiar în ziua aceea.

Într-o altă întâlnire aproape identică, soldaţii intraseră într-o panică asemeni cu cea încercată la Dyrrachium. Un portdrapel fugi, luând cu el acvila; Cezar alergă după el, îl apucă de gât şi, întorcându-l din drum, îi spuse:

— Te înşeli, duşmanul e acolo!

În timpul acesta, în momentul în care Cezar, îngrijorat, se pregătea să lase garnizoane în oraşele Ruspinus şi Leptis şi să pornească în căutarea flotei, se semnală o mulţime de pânze care fură curând recunoscute ca pânze prietene.

Era flota strânsă de galerele trimise după ea şi care venea acum să-l găsească pe Cezar.

Aceasta făcea necesar mai multe alimente.

Cezar strânse treizeci de cohorte şi înaintă în interiorul ţării ca să facă o razie; dar n-apucară să facă trei sferturi de leghe, că cercetaşii se întoarseră, anunţându-l că văzuseră duşmanul.

Aproape în acelaşi timp se văzu în depărtare ridicându-se un nor de praf.

Cezar adună imediat vreo patru sute de cai şi vreo câţiva suliţaşi, ordonă legiunilor să-l urmeze la pas, iar el porni să facă o recunoaştere spre ceea ce părea un duşman numeros.

Era Labienus.

Fostul locotenent al lui Cezar îşi rândui oamenii pe un front atât de strâns, încât din depărtare, şi cu toate că nu era decât cavalerie amestecată cu suliţaşi şi cu escadroane de rezervă pe flancuri, s-ar fi zis că era o masă uniformă de infanterişti.

De aceea, Cezar îşi rândui cele treizeci de cohorte pe O singură linie, acoperi cu arcaşi centrul frontului de luptă şi aripa cavaleriei, ordonând fiecăruia să depună tot efortul ca să nu se lase învăluiţi.

Dar, imediat, stând pe loc şi aşteptând producerea evenimentului, Cezar văzu cu cine avea a face, căci cavaleria inamică începu să se întindă şi să-i învăluie aripile în timp ce, din centrul frontului de luptă, pornea o şarjă sprijinită de infanteria uşoară.

Nu numai că cezarienii suportară cu hotărâre şocul, dar şarjară şi ei împotriva şarjei duşmanului; în timp ce infanteria se angaja în luptă cu cezarienii, călăreţii numizi dispărură ca nişte păsări gonite, se regrupară la o distanţă de vreo cinci sute de paşi şi, revenind în galop, aruncară cu suliţele; apoi dispărură din nou.

Foloseau un nou sistem de luptă, care era să fie fatal soldaţilor lui Cezar, căci cezarienii, văzându-i pe călăreţii

numizi că se retrag, au crezut că fug şi s-au aruncat în urmărirea lor.

Însă Cezar trecu în galop de-a lungul întregului front, căci văzuse din primul moment ce se întâmplase: pornind în urmărirea cavaleriei, soldaţii îşi descopereau flancul spre infanteria uşoară duşmană, care îi împungea cu săgeţile ei.

El începu să strige şi dădu ordin să se comunice tuturor să nu mai înainteze mai mult de patru picioare în faţa frontului de luptă.

Însă, cu toate aceste măsuri de precauţie, situaţia devenea din ce în ce mai gravă, căci toată cavaleria duşmană, încurajată de numărul său, încercuise complet cele treizeci de cohorte ale lui Cezar, obligându-l să lupte în cerc.

În momentul acela, 1 abienus – duşmanul înverşunat al lui Cezar, acela care masacrase prizonierii din Dyrrachium, acela care jurase, în ajunul bătăliei de la Pharsalus, să nu se liniştească până nu-l va fi învins pe Cezar – Labienus înaintă, cu capul descoperit, în afara rândurilor armatei numide şi, întorcându-se spre cezarieni, le strigă batjocoritor:

— Oh! Oh! Facem bine pe vitejii, deşi suntem soldaţi Noi!

Atunci, din rânduri ieşi un soldat roman şi vorbi ca în Iliada:

— Eu nu sunt un soldat nou, sunt un veteran din legiunea a zecea.

— Dar steagurile unde îţi sunt? Adăugă Labienus. Nu le văd.

— Aşteaptă, îi răspunse soldatul, dacă nu vezi steagurile, poate ai să recunoşti suliţa asta.

Ş:; iiu şi cu o mână casca, cu cealaltă aruncă suliţa.

— Na! Să ştii că-ţi vine din partea legiunii a zecea.

Suliţa porni şuierând şi se înfipse în pieptul calului.

Calul şi călăreţul se prăbuşiră şi un moment se crezu Că Labienus fusese ucis.

În timpul acesta, Cezar îşi desfăşura armata pe un front imens şi, întorcând la fiecare extremitate a frontului un

batalion cu faţa spre inamic, porni în fruntea cavaleriei, atacând centrul armatei pompeiene, pe care îl sfărâma sub puterea şocului.

Imediat apoi, şi fără să-i mai urmărească, Cezar se retrase, de teamă să nu provoace vreo ambuscadă, şi se întoarse în ordine spre tabără.

Dar, înainte de a fi ajuns acolo, Piso şi Petrius, sosiseră în ajutorul lui Labienus cu o mie o sută de călăreţi numizi şi cu multă infanterie uşoară.

Regrupaţi prin această întărire de forţe, pompeienii se aruncară din nou pe urmele lui Cezar, Acesta ordonă armatei să se oprească, lăsă duşmanul să se apropie, atacă cu toate trupele şi respinse pe pompeieni dincolo de colină; apoi se întoarse încet în tabără, în timp ce şi Labienus se retrăgea în tabăra sa.

A doua zi, lupta reîncepu.

Labienus avea cu el opt sute de călăreţi gali şi germani – în afara celor o mie o sută pe care îi aduseseră în ajun Piso şi Petreius – opt mii de numizi şi treizeci şi două de mii de infanterişti înarmaţi uşor.

El credea că dacă i-ar fi oferit lui Cezar lupta în câmpia deschisă, Cezar n-ar fi îndrăznit să o accepte. Dar Cezar ieşi în câmpie şi-l atacă în primul rând pe Petreius.

Lupta dură de la ora unsprezece de dimineaţă până la apusul soarelui. Cezar rămase stăpân pe câmpul de luptă, ceea ce echivala cu o mare victorie, ţinând seama de inferioritatea numerică a trupelor sale.

Labienus avu un mare număr de răniţi, pe care îi transportă la Adrumatos cu căruţele.

Petreius, lovit de o suliţă în timpul luptei, fu oblibat să se retragă în spatele frontului şi încetă să mai lupte.

Onorurile zilei le avu Cezar.

Dar el înţelese că, atâta timp cât nu-şi avea adunate toate trupele, ar fi fost un miracol să poată lupta împotriva unor forţe de patru ori mai numeroase. În consecinţă, porunci să se tragă două linii fortificate de la tabără şi de la oraşul

Ruspinus până la mare, pentru a putea comunica în ambele sensuri şi pentru a putea primi fără nici o dificultate ajutoarele pe care le aştepta; porunci apoi, să se descarce armele şi maşinile aflate pe vase şi înarmă cu ele soldaţii pe care îi adusese flota de la Rhodos şi din Galia.

Intenţia sa era de a-i amesteca printre cavalerie, aşa cum făcuse inamicul, iar asta avea să aibă un efect cu atât mai mare cu cât flota venită din Rhodos aducea excelenţi arcaşi din Siria.

Problema era urgentă; în trei zile sosea Scipio – despre asta Cezar fusese informat precis – şi aducea cu el opt legiuni, patru mii de călăreţi şi o sută douăzeci de elefanţi.

Însă pentru Cezar trei zile erau cât trei luni pentru un altul.

În douăzeci şi patru de ore se organizară ateliere pentru forjarea de săgeţi şi de suliţe.

Apoi, pentru că îşi dădu seama că avea să fie folosit tot fierul existent, Cezar trimise corăbii în Siria, ca să caute fier, nuiele şi grinzi pentru berbeci, niciunul din sorturile de lemn care creşteau pe coasta Africii nefiind bune pentru aşa ceva.

În sfârşit se văzu că nu mai aveau grâu, pentru că toţi plugarii fuseseră înrolaţi în armata lui Pompei; grâul care se afla în oraşe fusese ridicat, iar rezervele din cetăţi se epuizaseră.

El începu să-i măgulească pe cetăţeni şi curând se făcu atât de îndrăgit de ei încât fiecare sfârşi prin a împărţi cu el rezerva pe care o avea îngropată în pământ sau păstrată ascunsă pentru folosul său personal.

Când Cezar voia ceva, nimic nu-i era imposibil lui Cezar.

LXX VII Scipio plecase din Utica.

El îl lăsase acolo pe Cato, căruia oraşul îi datora faptul că nu fusese şters de pe faţa pământului.

Dar, cu toate că rămăsese uman şi îndurător, Cato îşi păstrase ura înverşunată împotriva lui Cezar.

El avea alături pe tânărul Pompei care, cuprins de unul din acele momente de îndoială ce atinge şi inimile cele mai viteze, rămânea inert şi nehotărât. Cato îl îndemna necontenit să se răzbune.

— La vârstă ta, tatăl tău, văzând Republica împilată şi oamenii cumsecade ucişi sau exilaţi, animat de curajul său şi de dorinţa de glorie, a strâns resturile armatei care slujise sub tatăl său şi a salvat Roma şi Italia, înmormântate sub propriile lor ruine, ca să spunem aşa. Apoi, cu o iuţeală fără pereche, el recuceri Africa şi Sicilia şi-şi căpătă un renume nemuritor, obţinând triumful aproape la ieşirea din perioada copilăriei şi nefiind încă decât simplu cavaler. Iar tu, moştenitorul gloriei sale şi care ar trebui să-i fi moştenit şi curajul, spune-mi, n-ai vrea să te duci în Spania să întâlneşti prietenii tatălui tău şi să dai Republicii ajutorul pe care ea ţi-l cere în momentele ei de deznădejde?

Până la urmă, afectat de aceste mustrări şi văzând că Scipio se îndrepta împotriva lui Cezar, tânărul Pompei luă treizeci de vase, printre care şi câteva nave de război şi se îndreptă din Utica spre Mauritania, împreună cu două mii de oameni, liberi şi sclavi. Din nefericire, prima lui încercare fu un eşec. El se apropie de Ascurus, unde se afla o garnizoană, şi somă oraşul să se predea. Dar în loc să răspundă la somaţie, cum se aştepta Cneius, garnizoana ieşi, din cetate, căzu asupra oamenilor săi, îi puse pe fugă, încât aceştia abia avură timp să se retragă pe nave, iar el se îndreptă spre insulele Baleare, abandonând Africa pentru a nu mai reveni niciodată.

În timpul acesta, Scipio îşi aşezase tabăra la Adrumetus şi, după ce acordă trupelor sale un repaus de câteva zile, ajunse la tabăra lui Labienus după un marş de o noapte întreagă.

Odată joncţiunea făcută, el începu, graţie numeroasei sale cavalerii, să facă incursiuni până în tabăra lui Cezar, pândind şi căzând pe neaşteptate asupra oamenilor care se duceau după apă şi după furaje.

Curând, Cezar se găsi în cea mai mare dificultate.

Convoaiele din Sicilia şi Sardinia nu mai veneau; din cauza furtunilor de iarnă, bastimentele nu mai îndrăzneau să navigheze de-a lungul coastei; încât Cezar, având liberă Doar o leghe sau o leghe şi jumătate de coastă, era lipsit şi de pâine pentru oameni şi şi de furaje pentru cai.

Juba află de la cercetaşii săi situaţia disperată în care se găsea Cezar şi, fiind de părere că nu trebuia să i se lase acestuia timpul să se refacă, ieşi cu toate forţele de care dispunea, ca să-l întâlnească pe Scipio.

Insă, profitând de această absenţă, Publius Sitius, care ţinea cu Cezar, împreună cu regele Bogud – pe care romanii îl numeau Bochus şi care făcea un război personal, împins de soţia sa, Eunoe, îndrăgostită de Cezar; – Publius Sitius şi regele Bogud pătrunseră în ’ ţara regelui numid şi ocupară, printr-o lovitură, Cirta, una din capitalele sale, şi după Cirta încă două localităţi din Getulia, pe ai căror locuitori îi masacrară.

Juba află aceste veşti în momentul în care era doar la câteva ore de marş depărtare de tabăra lui Scipio. Se întoarse brusc şi-i ceru acestuia să-i trimită imediat toate trupele pe care i le împrumutase, cu excepţia a treizeci de elefanţi.

În acelaşi timp se răspândi vestea – şi inactivitatea lui Cezar confirmă acest zvon – că la Ruspinus nu se găsea Cezar, ci unul din locotenenţii săi.

Nevoind să se creadă că-şi pierduse încrederea în destin până într-atâta încât ajunsese să poarte război în Africa prin locotenenţii săi, Cezar trimise mesageri în toate părţile, cu misiunea de a confirma faptul că el însuşi comanda armata.

De îndată ce se află că el se găsea la Ruspinus, scrisorile începură să curgă, şi unele personalităţi se prezentară în tabăra lui.

Toţi se plângeau de înfiorătoarele cruzimi ale duşmanilor. Aceste plângeri loveau în acelaşi timp în firea miloasă şi în

orgoliul lui Cezar. De aceea, el ceru pretorului Albinus şi lui Rabeius Postumus să-i trimită, fără întârziere şi fără nici un fel de scuză, restul trupelor pe care le avea în Sicilia, scriindu-le că nu putea permite să vadă Africa ucisă sub ochii lui şi prevenindu-i că dacă ar fi întârziat măcar cu o lună, întăririle care trebuiau să sosească n-ar mai fi găsit nici o casă în picioare.

El stătea aproape tot timpul pe un cap mai ridicat al ţărmului, privind spre Sicilia, în aşteptarea întăririlor, a căror sosire trebuia să pună capăt Inactivităţii sale de până atunci.

Apoi, nevăzând nimic, revenea din când în când în tabără, poruncea să se sape un nou şanţ, să se întărească vreo nouă citadelă, să se ridice forturi până la mare, atât pentru apărarea armatei cât şi pentru a nu o lăsa fără ocupaţie.

La rândul său, Scipio, ca să-şi dreseze elefanţii, îşi împărţise în două grupuri aruncătorii cu praştia, unii cu misiunea să arunce cu pietre împotriva monstruoşilor săi aliaţi, ceilalţi, să-i împingă înainte dacă, speriaţi de această ploaie de pietre, ar fi încercat să fugă. Dar dresarea era foarte grea – spune autorul contestat al Războiului din Africa – pentru că în timpul luptei chiar cel mai dresat elefant poate să facă rău şi prietenilor şi duşmanilor.

În acelaşi timp, Scipio îşi oferea plăcerea câtorva ucideri în aşteptarea prescripţiilor de la Roma.

Tot atunci, Virgilius Petronius, locotenentul său care comanda în Thapsa, văzând că vasele lui Cezar sunt jucăria vântului, rătăcind la întâmplare fără să ştie unde se află, pregăti nişte bărci şi şalupe, le umplu cu arcaşi şi porni în urmărirea navelor rătăcitoare.

De mai multe ori, bărcile şi şalupele fură respinse, dar într-o zi el cuceri un mare bastiment în care se găseau doi tineri spanioli, tribuni ai legiunii a cincea, al căror părinte fusese făcut senator de Cezar, şi un centurion din aceeaşi unitate, numit Salienus.

Prizonierii fură conduşi la Scipio, care porunci pe loc să fie ucişi după trei zile, pentru ca să aibă timpul să-şi îndure agonia.

În momentul execuţiei, cel mai vârstnic dintre cei doi tineri nu ceru altceva decât să fie ucis primul, pentru a nu avea durerea să-şi vadă fratele ucis sub ochii săi.

Pentru că se adresase soldaţilor şi nu lui Scipio, cererea îi fu respectată.

, Aceste cruzimi se cunoşteau în tabăra lui Cezar şi inima lui sângera de durere. Dar, destul de puternic cum era prin întăriturile pe care le realizaze – şi mai ales prin geniul său militar – ca să nu se teamă că Scipio ar fi putut să-l atace în tabără, nu era însă destul de sigur, ţinând seama de trupele puţine de care dispunea, că l-ar fi putut zdrobi pe duşman dintr-o singură lovitură pentru a se hotărî să accepte o bătălie decisivă.

Şi totuşi, în fiecare zi Scipio ieşea din tabără şi venea să-i ofere bătălia, rânduindu-şi trupele ca pentru luptă în faţa taberei lui Cezar, rămânând acolo cinci, şase ore, retrăgându-se apoi în tabără la căderea serii.

După vreo opt, zece zile de asemenea exerciţiu, convins că Cezar tremura în faţa lui, ajunse să se apropie de întărituri până la o sută de paşi, cu elefanţii în frunte şi cu armata în spatele lor, întinsă pe un front imens.

Dar Cezar nu se lăsă iritat nici de această demonstraţie, nici de ameninţările cu care era însoţită; îşi adună în ordine şi linişte oameni, plecaţi după furaje, după apă sau după lemne, obişnuindu-i să privească inamicul de sus de pe întărituri, şi să răspundă cu huiduieli la ameninţările acestuia.

Ştiind bine că duşmanul n-ar fi îndrăznit să-l atace în tabără, el nu se obosea să se urce pe întărituri, ci dădea toate ordinele întins în cort, ceea ce nu-l împiedica să meargă în fiecare zi şi să se aşeze pe înălţimea care domina ţărmul, grăbind cu dorinţa şi cu suspinele sale sosirea întăririlor pe care le aştepta de atâta vreme.

LXXVIII În viaţa unui om ca Cezar apar două sau trei ocazii fericite sau nenorocite, în care norocul sau nenorocul, neputând merge mai departe, produce o reacţie în rău dacă situaţia e bună, în bine, dacă situaţia e proastă.

Situaţia lui Cezar în acest moment era atât de dificilă, încât nu putea deveni mai rea; o schimbare în bine trebuia neapărat să se producă.

Primele semne ale îmbunătăţirii situaţiei au fost dezertarea getulilor şi a numizilor care se aflau în tabăra lui Scipio. Barbarii aceştia făcură ceea ce, probabil, n-ar fi făcut nişte oameni civilizaţi: îşi amintiră că erau îndatoraţi faţă de Marius şi că Cezar era nepotul său.

Aşa că, încetul cu încetul, getulii şi numizii începură să dezerteze din tabăra lui Scipio şi să treacă în tabăra lui Cezar.

Însă Cezar, care nu avea cu ce să-i hrănească pe Dezertori, îi lăsa la vatră şi le dădea scrisori pentru notabilităţile oraşelor lor, scrisori prin care le invita pe acestea să ia armele, să-şi recunoască libertatea şi, mai. Ales, să nu trimită ajutoare duşmanilor săi.

Pe de altă parte, soseau la Cezar delegaţi din partea unor oraşe din interior ca să i se supună şi să-i ceară garnizoane pentru apărate, promiţându-i că în schimb îi vor trimite grâu Dar Cezar nu dispunea de atâtea trupe încât să-şi poată descompleta tabăra, iar Scipio păzea atât de bine împrejurimile încât i-ar fi cucerit toate convoaiele care ar fi venit pe uscat.

Între timp, Salustiu (ca la Roma, unde puteai fi avocat şi general, aici puteai să fii general şi istoric), între timp Salustiu debarcase în insula Cercina, Kerkeni de astăzi. El îl alungase pecaius Decius – care păzea aici convoaiele pentru pompeieni – şi, fiind bine primit de locuitorii insulei, încărca o mare cantitate de grâu pe vasele de comerţ pe care le găsise în port şi le îndreptă imediat spre tabăra lui Cezar.

În acelaşi timp, ca şi cum norocul ar fi voit să-şi plătească datoriile, pretorul Allienus porunci legiunilor a

treisprezecea şi a paisprezecea să plece din Lylibeea împreună cu opt sute de călăreţi gali şi cu o mie de aruncători cu praştia sau arcaşi, şi toţi ajunseră cu bine în portul Ruspinus, după patru zile de la plecare.

Cezar, care le aştepta cu nerăbdare, s-a bucurat nespus de mult când a văzut apărând aceste pânze.

El asistă la debarcare şi, îndată ce oamenii se odihniră după oboseala drumului pe mare, fură repartizaţi prin forturi şi linii de apărare.

Aprovizionarea cu alimente şi întărirea adusă armatei răspândiră o mare bucurie în tabăra lui Cezar.

În schimb, în tabăra lui Scipio era o uimire totală. Pentru că se cunoştea firea întreprinzătoare a lui Cezar, se considera că acesta trebuie să fi fost foarte slab ca să stea închis în tabără.

Scipio hotărî să trimită doi spioni care, sub pretextul că vor să devină cezarieni, să rămână câteva zile în tabăra lui Cezar, apoi revenind în tabăra lui Scipio, să-l facă un raport exact de ceea ce au văzut.

Alegerea generalului se opri asupra a doi getuli cărora le făcu mari promisiuni; ei plecară în tabăra lui Cezar, ca transfugi.

Dar abia se prezentaseră şi fuseseră primiţi sub acest calificativ, că ei cerură să fie duşi în faţa lui Cezar. Ei îi mărturisiră adevăratul motiv al venirii lor în tabără, povestindu-i că Scipio îi trimisese ca să se asigure dacă în dreptul porţilor sau în altă parte erau sau nu pregătite capcane împotriva elefanţilor. Ei adăugară că aproape toţi compatrioţii lor, în amintirea lui Marius, precum şi o parte din soldaţii legiunilor a patra şi a şasea ardeau de dorinţa de a trece de partea sa, dar că nu puteau înşela garda aşezată de Scipio la porţile taberei.

Cezar îi primi minunat, le făcu daruri şi-i trimise în sectorul transfugilor.

Insă a două zi raportul lor fu confirmat de venirea a vreo doisprezece soldaţi din legiunile a patra şi a şasea.

Două zile mai târziu, locuitorii din Tysdra îl anunţară pe Cezar că plugarii şi negustorii italieni strânseseră în oraş aproape trei sute de mii de obroace de grâu. Se cerea o garnizoană ca să le păzească.

Se primi şi o scrisoare de la Sitius, anunţând că intrase în Numidia şi ocupase un fort situat pe un munte unde Juba îşi depozitase toate muniţiile.

Şi astfel, norocul, capricios un moment, dar în realitate credincios, se pregătea să se întoarcă la Cezar.

De aceea, se pregăti de luptă. Întărit cu două legiuni, fără să mai socotim cavaleria şi suliţaşii, el nu se consideră nici acum destul de puternic: trimise şase vase de comerţ să caute la Lylibeea şi restul armatei.

Aceasta sosi la timp.

Chiar în seara zilei în care a debarcat, a douăzeci şi cincea zi a lunii ianuarie, Cezar părăsi tabăra pe la Miezul nopţii, fără să fi prevenit ofiţerii în alt fel decât că trebuiau să fie gata de la prima veghe pentru orice eventualitate.

Mai întâi se îndreptă spre Ruspinus, unde lăsase o garnizoană, apoi, de acolo, o luă la stângă de-a lungul râului şi ajunse într-o câmpie de vreo patru leghe, mărginită în amfiteatru de un lanţ de munţi la extremitatea cărora se găsea tabăra lui Scipio. Era o înlănţuire de coline, iar pe creasta cea mai înaltă se construiseră mai de mult nişte turnuri pentru observarea întregii regiuni.

Cezar ocupă, pe rând, toate crestele şi, în mai puţin de o jumătate de oră, fiecare turn era ocupat de soldaţii săi.

I Ajungând la ultimul turn, se opri: era ocupat de o trupă de numizi.

Cezar nu merse mai departe. El porunci să se traseze o linie de apărare începând de la locul unde se oprise până la locul de unde plecase.

La ivirea zorilor, linia de apărare era aproape terminată.

Văzându-l pe Cezar, Scipio şi Labienus ordonară cavaleriei să iasă, o aranjară în linie de bătaie, o făcură să înainteze

câteva mii de paşi, apoi aşezară infanteria în linia a doua, cam la vreo patru sute de metri de tabără.

Cu toate acestea, Cezar continua nestingherit să-şi traseze linia de apărare, dar, văzând că inamicul se apropia pentru a-i tulbura pe lucrători, desprinse un escadron de cavalerie spaniolă pe care îl susţinu cu un batalion de infanterie uşoară şi le ordonă să ocupe dealul unde era instalată poziţia numizilor.

Cavaleria şi infanteria, cărora de mult timp Ie era sete de luptă, atacară cu atâta înflăcărare, încât încă de la prima şarjă pătrunseră în linia de apărare duşmană, de unde nu mai putură fi scoşi. Ele rămaseră stăpâne pe poziţie, după ce uciseseră şi răniseră o parte din apărători.

Atunci, Labienus, voind să repare acest insucces, luă din rezerva armatei două mii de oameni, adică întreaga aripă dreaptă, şi porni în ajutorul numizilor. Cezar însă, văzând corpul de armată respectiv îndepărtându-se imprudent în toiul luptei, desprinse toată aripa sa stângă pentru a-l tăia, acoperindu-şi mişcarea, datorită unei imense fortăreţe flancată de patru turnuri, care-l împiedica pe Labienus să vadă ceea ce se petrecea, aşa că acesta nu observă manevra decât după ce se trezi cu oamenii lui Cezar în spate.

La vederea romanilor, numizii o rupseră la fugă, lăsând să fie măcelăriţi germanii şi galii, căsăpiţi până la unul, deşi se luptară aşa cum ştiau şi germanii şi galii să o facă.

În acelaşi timp, infanteria lui Scipio, care se afla în poziţie de luptă în faţa taberei, văzând dezordinea produsă, se retrase şi intră în tabără prin toate porţile.

La rândul său, Cezar, înţelegând că reuşise să alunge duşmanul din câmpie şi de pe dealuri, porunci să se sune retragerea şi dădu dispoziţii cavaleriei să intre în tabără,

Aşa că pe câmpul de luptă nu rămaseră decât trupurile goale şi albe ale galilor şi ale germanilor, dezbrăcate de arme şi de îmbrăcăminte.

LXXIX A doua zi, fu rândul lui Cezar să ofere lupta, dar Scipio nu ieşi din fortificaţiile sale.

Totuşi, când îl văzu pe Cezar, care înaintase puţin câte puţin de-a lungul muntelui, că era aproape gata sa ocupe oraşul Usila, de care nu-l n] ai despărţea decât un sfert de leghe, oraş de unde el se aproviziona cu apă şi alimente, n-avu încotro şi ordonă ieşirea trupelor.

El le aşează în linie de bătaie pe patru rânduri şi plasă, în prima linie cavaleria amestecată cu elefanţi înarmaţi şi purtând turnuri pe spate.

Întrucât această primă linie se puse în mişcare aşa cum era organizată, Cezar crezu că Scipio se hotărâse să dea lupta şi porunci trupelor să se oprească în faţa cetăţii.

Scipio îşi opri şi el trupele, dar în spatele cetăţii.

Fiecare rămase aşa, în linie de bătaie, fără să se clintească, până la căderea serii; apoi fiecare intră în tabăra sa.

A doua zi, Cezar îşi prelungi fortificaţiile în aşa fel încât să se poată apropia de inamic.

În timp ce toate acestea se petreceau pe uscat, Cezar suferea pe mare o înfrângere, dacă înfrângere se poate numi evenimentul pe care îl vom povesti.

Una din navele de aprovizionare, făcând parte din ultimul convoi venit din Sicilia, îndepărtându-se de celelalte, fu capturată de bărcile şi şalupele lui Virgilius în apropiere de Thapsus, în timp ce o altă galeră era capturată de flota lui Varus şi Octavianus.

În prima navă se aflau Quintus Considius şi Lucius Tacida, un cavaler roman; în cealaltă se găsea un centurion din legiunea a paisprezecea cu câţiva soldaţi.

Soldaţii şi centurionul fură duşi în faţa lui Scipio, care îi primi, stând pe jilţul de judecător.

— Pentru că, spre norocul vostru, spuse el, aţi căzut în mâinile mele, voi care desigur că sunteţi siliţi să luptaţi sub ordinele lui Cezar, nu ezitaţi şi spuneţi deschis dacă vreţi să urmaţi partida Republicii şi a tuturor oamenilor De bine, cu

asigurarea deplină şi sigură nu numai a vieţii şi a libertăţii, dar şi a unei bune recompense.

Scipio vorbea aşa, crezând că prizonierii ar primi această favoare cu înflăcărare.

Dar centurionul, luând cuvântul, i se adresă lui Scipio, fără a-l numi imperator:

— Îţi mulţumesc eu, prizonierul tău, pentru că îmi oferi viaţa şi libertatea. Aş primi cu plăcere cele două lucruri atât de preţioase pe care mi le propui, dacă le-aş putea accepta fără a face o crimă.

— O crimă? Repetă Scipio.

— Desigur, spuse centurionul, n-ar fi oare o crimă să mă prezint în luptă împotriva lui Cezar, după ce am luptat pentru el timp de peste douăzeci de ani şi să ridic spada mea împotriva vitejilor mei tovarăşi de luptă, pentru care mi-am pus adesea viaţa în primejdie? Aşa că, te rog, Scipio, nu mă constrânge. Dacă vrei să-ţi încerci forţele, lasă-mă să-mi aleg zece oameni dintre prizonierii tăi şi cu aceşti zece camarazi mă ofer să lupt cu una din cohortele tale, pe care o vei alege! Apoi, după rezultatul luptei noastre, vei putea judeca rezultatul războiului.

Scipio fu indignat de această sfidare., El ordonă ca centurionul şi toţi prizonierii în vârstă de peste treizeci şi cinci de ani să fie ucişi. Ordinul se execută pe loc.

Celorlalţi, adică lui Tacida, Considius şi cei care fuseseră prinşi împreună cu ei, Scipio nu le permise nici măcar să fie aduşi înaintea sa. Ei fură repartizaţi în diferite corpuri ale armatei.

Cezar află aceste întâmplări şi fu atât de disperat, încât destitui pe căpitanii galerelor care supravegheau marea din faţa oraşului Thapsus pentru a asigura securitatea convoaielor.

Cam în timpul acesta, Cezar făcu cunoştinţă cu simunul.

Într-o noapte, cam pe la al doilea schimb, după apusul pleiadelor, se iscă o furtună înspăimântătoare. Vântul ducea cu el nori de nisip şi de pietriş, încât peste tabără cădea o

adevărată ploaie de pietre. Aceasta nu-i deranja pe oamenii lui Scipio, care avuseseră timp să-şi construiască colibe unde să se poată adăposti. În schimb, pentru oamenii lui Cezar era un necaz nemaipomenit, pentru că, mutându-se aproape în fiecare noapte din tabără în tabără, n-avuseseră timp să-şi construiască adăposturi. Nefericiţii, alergau ca ieşiţi din minţi apăr-ndu-se de Uragan cu scuturile; dar erau smulşi de pe pământ, răsturnaţi şi luaţi de trâmbele de vijelie.

Fusese o noapte teribilă, care aproape că echivalase cu o înfrângere. Toate alimentele se stricară, toate focurile se stinseră, iar aerul se încărca cu atâta electricitate încât în vârfurile suliţelor legiunii a cincea se iviră flăcări, minune care înfricoşă pe toţi soldaţii.

Trecuseră două sau trei luni de zile fără ca Cezar să fi putut antrena inamicul într-o bătălie decisivă. În sfârşit, întrucât în intervalul acesta Cezar avusese timpul să-şi adune aproape toate trupele, întrucât folosise timpul acesta ca să le instruiască în lupta cu elefanţii, pentru care adusese elefanţi din Italia, şi întrucât acum caii şi călăreţii ajunseseră să ţină piept cu succes atacului acestor animale, el părăsi tabăra într-o noapte şi, făcând unul din marşurile pe care numai el era în stare să le’facă, în ziua de 4 aprilie asedie oraşul Thapsus.

La Thapsus, comanda Virgilius. Deşi era unul din cei mai pricepuţi locotenenţi ai lui Pompei, deşi dispunea de o bună garnizoană, fiind însă atacat din toate părţile de armata lui Cezar, era evident că n-ar fi putut rezista acestui efort.

Scipio avea deci de ales: să-şi abandoneze unul din cei mai buni căpitani, sau să rişte o bătălie decisivă.

Riscă bătălia.

El porni în ajutorul oraşului şi îşi plasă armata în două tabere separate.

Împreună cu tabăra lui Juba, erau trei tabere.

Cezar lucra la încercuirea cu şanţuri a oraşului. El află ce se petrece, vede duşmanul, îi apreciază poziţia, opreşte

lucrul, porunceşte lucrătorilor să-şi ia armele, lasă două legiuni sub comanda proconsulului Aquenas să păzească tabăra şi aleargă împotriva duşmanului.

În mai puţin de o oră, cele două armate se găsesc faţă în faţă.

O parte din armata duşmană se şi află în formaţie de luptă, în timp ce restul este ocupată să se fortifice; ea se găseşte în faţa şanţurilor, cu elefanţii pe aripi.

Cezar îşi dispune armata pe trei linii, aşază legiunile a doua şi a zecea pe aripa dreaptă, a noua şi a opta pe aripa stângă, iar pe celelalte cinci în centru, ca să acopere flancul luptei, unde se găsesc arcaşii, aruncătorii cu praştia şi cele cinci cohorte destinate să susţină efortul elefanţilor. Apoi, trecând pe jos, în grabă, printre rândurL el reaminteşte bătrâniior soldaţi victoriile obţinute, îi Îndeamnă pe ceilalţi să le urmeze curajul, dar, deodată, se opreşte, nedecis şi tremurând.

Cezar simte că-i vine o criză din boala aceea teribilă de care suferă -epilepsia.

În acel moment fu înconjurat de locotenenţii săi, care îl rugau să nu uite să le dea cuvântul de ordine.

El lăsă să-i scape cu o voce sacadată şi cu buzele pălind ca de moarte cuvintele Bona Fortuna, care se răspândiră cu iuţeala fulgerului peste tot frontul de luptă.

Apoi, simţind că sunt inutile toate eforturile sale ca să apte împotriva răului care îl năpădeşte, şi că răul trebuie lăsat să-şi urmeze cursul, interzice să se pornească la luptă.

Dar este prea târziu; deodată se aude sunând atacul. Un trompet din aripa dreaptă a fost silit de soldaţi să dea semnalul de luptă.

Ca prin ceaţă, Cezar vede armata punându-se în mişcare; dar pământul parcă îi fuge de sub picioare, cerul îi pare când negru, când de culoarea sângelui şi, ca să nu se vadă spuma ce-i apare la gură, mai are putere să se acopere cu mantaua înainte de a se prăbuşi murmurând:

— Bona Fortuna!

Şi într-adevăr, totul avea să depindă de norocul lui Cezar, pentru că de data aceasta geniul său nu participă cu nimic la luptă.

A fost un al doilea Pharsalus.

Nu numai că soldaţii lui Cezar au cucerit câmpul de luptă, dar au pus stăpânire şi pe tabăra duşmană.

Pompeienii se refugiară în tabăra în care se opriseră în ajun, dar învingătorii îi urmăriră şi aici. Insă, ajunşi în faţa acestor noi întărituri, nu mai ştiau ce să facă. Din fericire, Cezar, scăpat din criză, veni în goană, strigând:

— În şanţuri, prieteni, în şanţuri!

A doua tabără fu cucerită ca şi prima.

Părăsiţi de Scipio şi Juba, care fugeau mâncând pământul, soldaţii fură masacraţi fără milă.

Cezar avea nu să se răzbune-căci Cezar nu se răzbuna niciodată-ci să lase să se răzbune uciderea alor săi.

Ca şi la Pharsalus, amănunte ciudate au supravieţuit acestei mari bătălii, numita bătăliea de la Thapsus.

Un veteran din legiunea a cincea văzu un elefant rănit care înnebunit de durere, se aruncase asupra unui senator dezarmat şi, ţinându-l sub picioare, îl strivea lovindu-l cu genunchiul, urlând şi bătând omul cu trompa.

El se apropie cu îndrăzneală de animal şi aruncă în el suliţa. Rănit o doua oară, elefantul părăsi corpul pe jumătate strivit şi se întoarse împotriva noului său adversar, îl cuprinse cu trompa, îl legănă în aer şi se pregăti să-l izbească de pământ. Dar, oricât de scurtă fu această clipă, soldatul îl lovi cu sabia peste trompă atât de puternic încât o retează, iar el căzu la pământ având încă încolăcit în jurul trupului acest şarpe înfiorător.

Elefantul, agitându-şi trompa ciuntită şi însângerată, o rupse la fugă spre ceilalţi elefanţi, scoţând ţipete îngrozitoare.

În seara zilei bătăliei de la Thapsus, Cezar cucerise trei tabere, căci după ce ocupase tabăra lui Scipio el se îndreptase asupra taberei lui Juba, ucisese zece mii de

oameni, rănise douăsprezece mii şi alungase restul, adică încă aproape şaizeci de mii de oameni. Pompeienii, care nu ştiuseră să lupte, ştiuseră să moară.

Metellus fugea pe un vas; cezarienii abordară vasul.

— Unde este generalul? Întrebară ei.

— E în siguranţă, răspunse Metellus străpungânduse cu sabia.

Juba şi Petreius fugiseră în goana mare spre Zama, una din capitalele Numidiei. Înainte de plecare, Juba pusese să se ridice un mare rug în piaţa publică.

— Dacă voi fi învins, spusese el, voi porunci să se aşeze pe acest rug toate comorile mele, voi pune femeile mele să se urce pe el şi voi da foc oraşului. Şi flăcările care vor cuprinde oraşul vor aprinde şi rugul meu.

Ameninţarea aceasta nu fusese uitată.

Văzându-l pe Juba revenind învins, locuitorii din Zama închiseră porţile şi, urcându-se pe ziduri, îi strigară lui Juba că, dacă se va apropia în bătaia arcurilor, aveau să-l copleşească sub mulţimea săgeţilor. Juba îşi ceru femeile; ele îi fură refuzate. Îşi ceru comorile, dar şi ele îi fură refuzate.

Atunci, întorcându-se spre Petreius, îi spuse:

— Ei bine, acum nu ne mai rămâne decât să facem ceia ce am spus.

Ceea ce se înţeleseră Petreius şi Juba era să se lupte între ei.

Îşi scoaseră paloşele şi începură o adevărată luptă de gladiatori, ca să moară.

Dar instinctul de conservare fu mai puternic şi fiecare făcu toate eforturile ca să-şi ucidă adversarul.

Juba, mai „puternic sau poate mai abil, străpunse cu paloşul trupul lui Petreius.

Petreius se prăbuşi fără suflare.

Apoi, temându-se să nu dea greş încercând să se sinucidă, Juba chemă un sclav şi, întinzându-i gâtul, îi porunci să-l ucidă.

Sclavul se supuse şi-i tăie capul.

Ce mai rămăsese din armata pompeiană se refugiase pe o înălţime, în apropierea taberei lui Juba.

Dar şi tabăra aceasta fiind cucerită, fugarii fură înconjuraţi de învingători.

Atunci, nenorociţii aceia, văzându-se pierduţi, începură să-şi arunce armele, să implore mila camarazilor de altădată şi să-i numească fraţi. Dar cezarienii, indignaţi de crimele pe care Scipio le făcuse sau le poruncise asupra camarazilor căzuţi în mâinile sale, le răspunseră că ei nu erau asasini şi că trebuie ca învinşii să se pregătească de moarte. Şi toţi fură ucişi până la unul.

Cezar nu pierduse decât o sută cincizeci de soldaţi.

El mai rămase încă în formaţie de luptă în faţa localităţii Thapsus, cu cei şaizeci şi patru de elefanţi pe care îi capturase complet armaţi şi cu turnuri pe ei. Spera să învingă prin prezenţa sa acolo încăpăţânarea lui Virgilius şi a celor care erau cu el. Îi somă să se predea, dar nu primi nici un răspuns. Atunci, personal se apropie de ziduri şi-l strigă pe Virgilius pe nume, dar acesta nu se arătă.

Cezar nu mai putea pierde timp în faţa oraşului Thapsus. El îşi strânse armata chiar sub zidurile cetăţii, îi lăudă pe soldaţi, acordă recompense vechilor legiuni şi, de la înălţimea jilţului său, distribui fiecăruia premiile pentru vitejii. Apoi lăsând lui Rebilius trei legiuni, ca să continue asediul oraşului, două legiuni lui Domitius ca să asedieze Tysdra, unde comanda Considius. El se îndreptă spre Utica, trimiţând înainte pe Messala cu cavaleria, căci cavaleria lui Scipio fugise în aceeaşi direcţie.

Cavaleria pompeiană ajunse în faţa oraşului Pasades; dar, aflând despre înfrângerea lui Scipio, locuitorii refuzară să deschidă porţile.

Atunci fugarii forţară oraşul, aprinseră un mare rug în mijlocul pieţei publice şi-i aruncară în flăcări pe toţi locuitorii, fără deosebire de vârstă sau de sex.

Cezar îi urmări de aproape, dar sosi prea târziu ca să mai poată împiedica aceste măceluri.

A treia zi după bătălie, în timpul nopţii, un curier sosea la Utica şi-l anunţa pe Cato că o mare bătălie avusese loc la Thapsus, că totul fusese pierdut fără posibilitate de salvare că Cezar ocupase tabăra lui Scipio şi tabăra lui Juba şi că acum se îndreaptă spre Utica.

Două zile mai târziu, cavaleria aceea care fugise din Thapsus, care dăduse foc oraşului Pasades şi-i ucisese locuitorii, apăru în faţa oraşului Utica.

Acolo, adică la picioarele zidului oraşului, într-un mic retranşament ridicat chiar de ea, se afla plebea, pe care Cato o dăduse afară din cetate din cauza părerilor sale favorabile lui Cezar. Ştiind-o ostilă, Cato poruncise să fie păzită, aşa cum am spus, de o parte din locuitori, în timp ce restul locuitorilor păzea oraşul.

Fugarii se informară şi aflară că oamenii pe care îi vedeau în faţa lor erau cezarieni expulzaţi din cetate de Cato.

Atunci ei voiră să-i trateze şi pe aceştia după cum făcuseră cu locuitorii din Pasades. Dar cezarienii se înarmară cu bâte şi pietre şi, încurajaţi de zvonul victoriei lui Cezar, care ajunsese până la ei, îi respinseră pe pompeieni, care intrară fioroşi în oraş gata să reverse asupra lui prea plinul mâniei ce îi stăpînea.

Şi în adevăr, se aruncară asupra caselor cu o înfăţişare mai aspectuoasă, le jefuiră şi uciseră o parte din locuitorii lor.

Cato veni în grabă şi-i rugă, în numele omeniei, să se oprească; dar omenia era o virtute complet necunoscută pompeienilor. El fu obligat atunci să folosească faţă de ei alte argumente: dădu fiecăruia câte o sută de sesterţi şi-i eliberă din armată. Faustus Sylla le mai dădu încă pe atât din banii săi, se puse în fruntea lor şi, neştiind ce se întâmplase cu Juba, se îndreptă cu ei spre Zama, unde credea că o să-l găsească pe regele numid.

Să ne oprim ca să vedem ce se întâmplase cu ceilalţi pompeieni.

Vergilius, văzând că era încercuit pe mare şi pe uscat, iar cei din partida lui morţi sau fugiţi, se predă lui Rebilius pe cuvânt.

Considius, care se găsea în Tysdra cu o garnizoană de getuli şi de gladiatori, aflând la rândul său de înfrângerea lui Scipio şi de apropierea lui Domitius, pierdu speranţa că ar mai fi putut păstra oraşul şi fugi în taină, însoţit de Câţiva getuli, care îl uciseră în drum, ca să-i fure banii aflaţi asupra sa.

În sfârşit, Scipio, care se retrăsese pe galere cu speranţa de a trece în Spania, fu multă vreme clătinat de furtună şi în cele din urmă aruncat în portul Hipponus (Bone), unde fu încercuit de flota lui Sitius, care se afla în radă. El încercă să lupte, dar bastimentele sale, fiind de o forţă inferioară, fură scufundate şi dispărură în valuri cu toţi cei ce le ocupau.

LXXX Am anticipat asupra evenimentelor, pentru a sfârşi cu toţi comandanţii pompeieni înainte de a ajunge la Cato. Am povestit cum după bătălia de la Thapsus, primise vestea despre înfrângerea lui Juba şi a lui Scipio şi cum a doua zi, trei sute de călăreţi fugari, respinşi cu pietre şi ciomege de plebea pe care Cato o gonise din cetate, pătrunseră în oraş, jefuiră casele cele mai bogate şi nu plecaseră decât după ce Cato le plătise o sumă de o sută de sesterţi de om şi după ce încasaseră încă peatât din partea lui Sylla.

La vestea aceasta şi la vederea fugarilor, în oraş se produsese o mare tulburare; fiecare voia să fugă, crezându-se insuficient apărat de zidurile cetăţii; lumea fugea pe străzi ca ieşită din minţi, scoţând strigăte de disperare. Dar Cato le ieşi înainte şi-i opri pe cei întâlniţi în cale. Apoi repetă de nenumărate ori că veştile rele se exagerează întotdeauna şi că, după toate probabilităţile, necazul nu era atât de mare pe cât se spunea; astfel reuşi să potolească tumultul.

Cato instituise un consiliu de trei sute de notabilităţi, alese dintre romanii stabiliţi în Africa şi care se ocupau cu probleme de negoţ sau de bancă.

Consiliul se numea „Cei trei sute”.

Cato se îndreptă şi el spre acelaşi loc. Însă, pe când toată lumea, încă zăpăcită, mai umbla agitată încoace şi încolo, el traversă oraşul, calm, hotărât, ţinând în mână un registru pe care îl citea îl timpul mersului. Registrul cuprindea resursele de război, maşini, arme, alimente, soldaţi.

Când toată lumea fu adunată, Cato se adresă mai întâi celor Trei Sute, le lăudă zelul şi fidelitatea pe care le Dovediseră până atunci, îi îndemnă să nu-şi piardă speranţa şi mai ales să nu se despartă unii de alţii şi să fugă care încotro; după părerea lui Cato, aşa ceva ar fi însemnat pieirea tuturor.

— Dacă rămâneţi uniţi, le spuse el, Cezar vă va respecta şi mai mult, iar dacă îi veţi cere îndurare, vă va ierta mult mai uşor. Totuşi, analizaţi ce aveţi de făcut, vă las stăpâni pe deplin pe faptele voastre. Gândiţi-vă, luaţi o hotărâre, nu voi condamna niciuna din cele două alternative: dacă sentimentele voastre se schimbă după cum bate vântul norocului, aş atribui această schimbare necesităţii. Vreţi să ţineţi piept nenorocirii, să înfruntaţi pericolul, să apăraţi libertatea? Voi lăuda şi voi admira corectitudinea şi mă voi oferi să vă servesc ca şef, să lupt alături de voi. Abia când veţi ajunge să vedeţi care va fi soarta patriei – căci patria voastră nu este nici Andrumetus, nici Utica, ci Roma, care de mai multe ori s-a ridicat prin propria ei măreţie din prăbuşiri şi mai triste decât cea de acum – vă mai rămân multe posibilităţi de scăpare, multe posibilităţi de a fi în siguranţă. Faptul important este să luptaţi împotriva unui om care acţionează nu după voinţa lui, ci sub presiunea împrejurărilor şi pe care problemele sale îl târăsc în acelaşi timp în toate părţile. Spania, răsculată împotriva lui Cezar, a îmbrăţişat partida tânărului Pompei. Roma însăşi încă n-a acceptat complet un jug cu care nu este obişnuită; ea se

revoltă împotriva robiei, gata să se ridice la cea mai mică schimbare. Nu fugiţi de pericol, ci, dimpotrivă, învăţaţi chiar din exemplul duşmanului vostru, care, pentru a comite cele mai mari nedreptăţi, îşi riscă viaţa în fiecare zi, fără a avea, ca voi, drept scadenţă a unui război al cărui succes este nesigur, fie o viaţă fericită dacă veţi fi învingători, fie cea mai glorioasă dintre morţi dacă muriţi în timpul luptei. În sfârşit, chibzuiţi între voi, implorând zeii pentru ca, drept preţ al virtuţii şi al zelului pe care le-aţi arătat până acum, să ducă la bun sfârşit hotărârile luate.

Aşa vorbi Cato. Nu numai cuvintele sale, dar mai ales exemplul său au găsit un larg ecou în rândul auditoriului; cei mai mulţi dintre ei, văzând această nobleţe a sufletului, această, omenie şi această cutezanţă, uitară primejdia momentului şi-l primară pe Cato ca pe un şef invincibil.

Aşa că i se acordară depline ţuteri.

— Mai bine să murim, spuseră ei ascultându-l pe Cato, decât să ne salvăm viaţa trădând o cinste atât de perfectă.

Unul din cei Trei Sute propuse să se acorde libertate sclavilor şi aproape toată adunarea se alătură acestui aviz. Dar Cato se opuse.

— Aşa ceva, spuse el, este şi injust, şi nelegitim. Dacă stăpânii lor i-ar elibera, eu voi primi cu plăcere în armata mea pe cei care vor fi la vârstă să poarte armele.

Imediat se ridicară mai multe voci spunând:

— Noi acordăm libertatea sclavilor noştri.

— Bine, spuse Cato, să se ia act de această declaraţie.

Declaraţiile fură înregistrate.

În timpul acesta, Cato primi nişte scrisori din partea lui Juba şi a lui Scipio.

Juba se refugiase în munţi şi încă nu încercase fatala acţiune asupra oraşului Zama. El voia să afle de la Cato ce avea de gând să facă.

— Dacă pleci din Utica şi vrei să te întâlneşti cu mine, îi scria el, te voi aştepta; dacă ai vrea să susţii acolo un asediu, voi veni şi eu cu armată ca să te ajut.

Scipio era ancorat în spatele unui promontoriu, nu departe de Utica, şi aştepta acolo, să vadă ce hotărâre avea să ia Cato.

Cato reţinu mesagerii care aduseseră aceste scrisori până când fu sigur de poziţia pe care aveau să o adopte cei Trei Sute.

Dar, curând, sfatul se împărţi în două tabere. Senatorii din Roma care cu orice preţ voiau să ajungă să se aşeze din nou pe scaunele lor curule, erau plini de entuziasm, gata pentru orice sacrificiu; după discursul lui Cato, ei îşi eliberară sclavii şi-i înrolară. Ceilalţi, negustorii, speculanţi care făceau negoţ pe mare sau făceau pe cavalerii şi a căror principală bogăţie o constituiau sclavii, aceştia uitară repede discursul lui Cato şi-l analizară prin prisma vederilor lor.

„Sunt corpuri, scrie Plutarh, care îşi pierd căldura de îndată ce o primesc şi care se răcesc de îndată ce se îndepărtează de lângă foc. Aşa erau oamenii aceştia, înfierbântaţi de prezenţa lui Cato. Cât timp Cato era acolo şi-l aveau în faţa ochilor, cât timp le vorbea şi îi încuraja, totul mergea de minune, dar, când rămâneau cu propriile lor gânduri, teama de Cezar le gonea din suflet orice urmă de respect pentru Cato şi pentru virtutea lui”.

În adevăr, iată ce spuneau oamenii:

— De fapt, ce suntem noi şi pe cine refuzăm să-l ascultăm? Oare nu în Cezar se întâlneşte astăzi toată puterea romană? Niciunul din noi nu este un Pompei, un Scipio sau un Cato. Suntem nişte negustori care n-au altă faimă decât aceea de a fi negustori onorabili. Noi nu avem loc în politică nici acum, nici în viitor. Atunci, de unde până unde, într-o vreme în care oamenii cedează în faţa ternarei şi se înjosesc mai mult decât s-ar cuveni să o facă, noi, nişte prăpădiţi, să alegem tocmai momentul acesta pentru a lupta pentru libertatea Romei, pretinzând, nesăbuiţi ce suntem, să susţinem în Utica un război împotriva aceluia din faţa căruia şi Cato, şi marele Pompei au fugit, abandonând în

mâinile lui împărăţia lumii? Ce să facem? Noi ne eliberăm sclavii, bieţi sclavi ce suntem; nu ne rămâne ca libertate decât atâta cât i-o place lui Cezar să ne lase. Să ne trezim dintr-o asemenea nebunie! Să ne cunoaştem lungul nasului şi, atât cât mai este cu putinţă, să facem apel la bunătatea învingătorului şi să-i cerem să ne primească binevoitor.

Observaţi că aşa vorbeau cei mai moderaţi; ceilalţi nu spuneau nimic şi nu aşteptau decât prilejul să pună mâna pe senatori şi să-i predea lui Cezar.

Astfel, cei mai cinstiţi din rândul acestor demni negustori care în timp de pace ar fi considerat că e ruşinos să nu-şi respecte angajamentele, nu se gândeau acum decât la o comportare laşă.

Cato cunoştea oamenii cu care avea a face, aşa că nu voia să-i expună pe Juba şi pe Scipio pericolului care îi pândea pe senatori şi chiar pe el însuşi; căci nimic nu putea să-l asigure că, dacă Cezar ar fi făcut din predarea lui Cato o condiţie a îndurării sale, ei nu l-ar fi predat, aşa cum îşi propuneau să-i predea pe ceilalţi.

— Aşa că le scrise celor doi să nu se apropie de Utica.

Atunci, Scipio se hotărî să se întoarcă în Spania şi Juba să rămână în capitala sa.

Se ştie ce li s-a întâmplat amândurora.

În timpul acesta, în afară de cei câţiva călăreţi pe care i-am văzut că au prădat Utica în trecere şi că nu s-au depărtat până nu au primit câte o sută de sesterţi din partea, lui Sylla şi tot atât din partea liii Cato, a venit să caute refugiu sub zidurile oraşului un corp de cavalerie destul de numeros.

Amintindu-şi cum au jefuit primii, Cato le închise porţile oraşului. De aceea, ei îi trimiseră o deputăţie Compusă din trei dintre ai lpr Unii voiau să-l caute pe Juba, alţii cereau să se pună sub comanda lui Cato, iar cei trei soli aveau misiunea de a consulta pe Cato asupra a ceea ce trebuiau să facă. Mai era printre ei şi o a treia partidă, care, ştiind că locuitorii oraşului Utica erau partizani de-ai lui Cezar, se

temeau să intre în oraş. De aceea, îi cerură lui Cato să binevoiască să vină la ei.

Dar Cato se găsea în situaţia lui Dante la Florenţa, când, obligat să trimită pe cineva la Veneţia, îşi zicea: „Dacă rămân eu, atunci cine se duce? Dar dacă mă duc eu, aici cine rămâne?”

Până la urmă, îl însărcină pe Marcus Rabrius să rămână în oraş şi să vegheze asupra celor Trei Sute. Cato luă senatorii, ieşi din oraş împreună cu ei şi se duse la conferinţă.

În absenţa sa, Marcus Rabrius trebuia să primească declaraţiile de liberare a sclavilor, să se poarte blând cu toată lumea şi să nu forţeze pe nimeni.

Ofiţerii din corpul de cavalerie îl aşteptau pe Cato cu nerăbdare Ei îşi dădeau bine seama că omul acesta era ultima lor speranţă La rândul lui, şi el contase foarte mult pe ei El îi rugă stăruitor ca, având să aleagă între el şi Juba, să-l aleagă pe el; având de ales între Roma şi Zama, să aleagă Roma Îi solicită mai ales să se strângă în jurul senatorilor care, dacă nu reprezentau o forţă materială, erau o putere politică. Cavaleria ar fi putut intra cu el în Utica, oraş puternic fortificat şi greu de cucerit, aprovizionat cu alimente şi muniţii pentru câţiva ani, şi să ţină piept lui Cezar, aşa cum făcuse Marsilia, care, neavând condiţii atât de bune, reuşise, totuşi, să reziste.

Cu lacrimi în ochi, senatorii le făcură aceeaşi rugăminte. Ofiţerii se retraseră ca să se sfătuiască cu soldaţii în privinţa celor ce li se spusese.

În aşteptarea lor, Cato se aşează pe o înălţime, împreună cu senatorii.

Dar abia se instalaseră că văzură venind spre ei în goana calului un călăreţ: era Marcus Rabrius, care venea să-i anunţe că cei Trei Sute se revoltaseră, provocaseră o mare tulburare în oraş şi-i stârniseră pe locuitori.

Răscoala aceasta era pieirea senatorilor, de aceea ei începură să se vaiete şi să-l roage pe Cato. În această

furtună imensă, Cato era singura stea rămasă curată şi Luminoasă, şi fiecare naufragiat se îndrepta spre ea.

El îl trimise înapoi la Utica pe Marcus Rabrius, cu misiunea de a le spune celor Trei Sute, în numele lui, să-l aştepte înainte de a lua vreo hotărâre.

Marcus Rabrius plecă.

Între timp reveniră ofiţerii.

— N-avem nevoie să ne punem în slujba lui Juba sau să devenim numizi presupunând că l-am urma pe Juba. În plus, nu ne temem de Cezar cât timp vom fi comandaţi de Cato. Dar ni se pare periculos să ne închidem într-un oraş cu locuitorii din Utica, popor paşnic, a cărui fidelitate ne este suspectă. Pentru moment sunt liniştiţi – ofiţerii nu ştiau ce venise să spună Rabrius – dar, de îndată ce va apare Cezar, ei îl vor ajuta să ne atace şi ne vor preda în mâinile lui… Dacă însă Cato vrea să ne angajăm sub comanda lui, trebuie să renunţe la Utica şi să ne lase să facem cu ea ce vrem noi, şi noi nu-i ascundem câtuşi de puţin că vom izgoni sau vom ucide pe toţi locuitorii, căci abia atunci ne vom simţi în siguranţă între zidurile acestui oraş.

Cato îşi dădea seama că acestea erau măsurile pe care trebuia să le impună nişte oameni dornici să se găsească în siguranţă; dar erau prea barbare.

Totuşi, cu calmul său obişnuit, Cato răspunse că va discuta cu cei Trei Sute, şi se înapoie în oraş. Dar, la înapoierea sa, cei Trei Sute îşi lepădaseră masca. Ei luaseră cunoştinţă de sentimentele locuitorilor şi, fără înconjur sau menajamente, declarară cu toată hotărârea că n-aveau să lupte împotriva lui Cezar. Unii chiar murmurară că ar fi foarte politic să se pună mâna pe senatori şi să-i ţină arestaţi până la venirea lui Cezar. Dar Cato nu ţinu cont de această părere, pe care se făcu că nici n-o auzise sau poate că într-adevăr n-o auzise, surd cum era.

În timpul acesta, i se anunţă retragerea călăreţilor.

Aceasta era o altş nenorocire. El se temea că, după plecarea călăreţilor, cei Trei Sute se vor deda la acte de

violenţă împotriva senatorilor. Aşa că se ridică imediat din mijlocul consiliului, încalecă şi porni după călăreţi.

Aceştia părură fericiţi să-l revadă, îl primiră cu manifestări de bucurie şi-l rugară stăruitor să se salveze, plecând cu ei.

Cato clătină din cap; luase o altă hotărâre. Cu lacrimile în ochi, el le întinse mâna şi-i rugă să vină în

Ajutorul senatorilor, dar văzându-i că pleacă fără să ţină seamă de rugăminţile sale, merse până acolo încât se agăţă de căpestrele cailor şi-i trase spre el ca să-i întoarcă la Utica.

Şi, într-adevăr, unora dintre ei li se făcu milă şi cedară, iar el obţinu de la ei promisiunea să mai rămână acolo încă o zi, pentru a asigura retragerea senatorilor.

Prin urmare, îi aduse cu el în oraş şi-i plasă pe unii la porţi, pe alţii în citadelă.

Cei Trei Sute se înfricoşară. Ei trimiseră imediat după Cato, rugându-l să vină la ei; dar, latândul lor, senatorii se strânseră în jurul lui şi-l rugară să nu-i părăsească, spunând că ar însemna să-l abandoneze pe Cato însuşi dacă l-ar lăsa pe protectorul şi sprijinitorul lor în mâinile acestor trădători şi mişei.

„În adevăr, scrie Plutarh, în momentul acela virtutea lui Cato era recunoscută de toţi, şi toţi cei care se refugiaseră în Utica nutreau pentru el aceeaşi dragoste şi aceeaşi admiraţie, pentru că niciodată nu se observase în purtarea lui nici cea mai slabă urmă de artificial sau de falsitate”.

LXXXI Această desprindere de orice sentiment, această mare abnegaţie faţă de el însuşi, acest mare devotament faţă de alţii venea din faptul că de mult timp se hotărâse să moară. Cu cât plutea mai mult pe deasupra acestei vieţi, cu atât simţea în suflet o mare amărăciune şi o mare durere pentru cei pe care avea să-i părăsească pradă tuturor furtunilor de pe pământ.

Aşa fiind, înainte de a-şi pune în aplicare acest sinistru plan, el se hotărî să se îngrijească de siguranţa

pompeienilor, atâţia câţi mai rămăseseră, apoi, după ce va duce la bun sfârşit această obligaţie, rămas faţă în faţă cu el însuşi şi cu geniul său învins, să-şi ia viaţa.

„Căci, scrie Plutarh, graba sa de a muri nu se putea ascunde, deşi nu pomenise un cuvânt despre aceasta”.

El îi asigură deci pe senatori şi, pentru a duce la bun sfârşit sarcina asumată, se duse le cei Trei Sute. Aceştia îi mulţumiră pentru încrederea pe care o avea în ei, îl rugară să-i călăuzească în hotărârea luată, însă îl anunţară că hotărârea lor era de nestrămutat.

Hotărâseră să trimită soli la Cezar.

„Vai! Îi spuseră ei” noi nu suntem nişte Catoni şi, toţi la un loc, nu avem virtutea unui singur Cato; înţelege-ne slăbiciunea. Hotărâţi să trimitem o misiune lui Cezar, pentru tine vom cere în primul rând bunăvoinţa lui. Dacă nu primeşti rugăminţile noastre, atunci nu vom primi nici noi, pentru noi, bunăvoinţa lui, ci vom lupta, din dragoste pentru tine, până la ultima răsuflare”.

Dar, fie că n-avea prea multă încredere în bunacredinţă punică, fie că nu voia să antreneze atâţia oameni în prăpastie împreună cu el, Cato lăudă mult această bunăvoinţă pe care ei o manifestau, îi sfătui să trimită cât mai repede solia la Cezar, ca să-şi scape vieţile.

— Dar, adăugă el surâzând trist, însă hotărât, nu cereţi nimic pentru mine. Învinşilor li se cade să implore pe învingător, vinovaţilor să ceară iertare. În ceea ce mă priveşte pe mine, nu numai că toată viaţa am fost neînvins, dar şi astăzi sunt învingător şi am să fiu cât am să vreau, căci am asupra lui Cezar avantajul de a fi cinstit şi drept. În realitate, el este prins şi învins, căci scopurile sale criminale, planurile pe care le urzeşte împotriva patriei, gândurile pe care altădată le nega astăzi sunt date pe faţă şi recunoscute public.

Cei Trei Sute nu doreau altceva decât să li se forţeze mâna. Aşa că, la insistenţele lui Cato, se hotărâră să facă act de supunere faţă de Cezar.

Aceasta era cu atât mai necesar cu cât Cezar se îndrepta spre Utica.

— Bine! Strigă Cato, aflând această veste. Măcar se pare că Cezar ne tratează ca pe nişte bărbaţi.

Apoi, întorcându-se spre senatori:

— Haideţi, prieteni, grăbiţi-vă, spuse el, nu e timp de pierdut, e vorba să vă îngrijiţi de retragerea voastră cât mai sunt cavalerii în oraş.

În consecinţă, porunci să se închidă toate porţile, distribui navele între fugari, urmări ca totul să se petreacă în ordine, preîntâmpină agitaţiile care aproape întotdeauna se petrec în cazul retragerilor precipitate şi porunci să se dea săracilor hrană gratuită pentru toată durata călătoriei.

Între timp i se anunţă că se vedea o fracţiune din armata lui Scipio; această fracţiune se compunea din două legiuni, sub comanda lui Marcus Dotavius.

Marcus Dotavius îşi aşează tabăra cam la o jumătate de leghe depărtare de Utica şi de acolo îi ceru lui Cato Să-i spună cum gândea să stabilească împreună cu el comanda oraşului.

Cato ridică din umeri fără să răspundă ceva solului; dar, întorcându-se spre cei din jurul său, spuse:

— Să ne mai mirăm că situaţia noastră este atât de disperată, când vedem că între noi ambiţia de a comanda e mai puternică chiar decât preocuparea de a supravieţui?

În timpul acesta i se anunţă lui Cato plecarea călăreţilor şi că, în timpul plecării, aceştia jefuiau cetăţenii, ducând cu ei o pradă bogată în bani şi obiecte preţioase.

Imediat, Cato se repezi în stradă şi se îndreptă în grabă spre locurile unde se producea jaful. Ajunse la primii şi le smulse prada din mână.

Ceilalţi, ruşinaţi de comportarea lor, abandonară de îndată tot ce strânseseră şi se retraseră tulburaţi şi cu ochii în pământ.

După ce prietenii se îmbarcară şi după ce cavaleria părăsi oraşul, Cato strânse locuitorii şi-i rugă să păstreze bună

înţelegere cu cei Trei Sute şi să nu aţâţe duşmanul comun nici unii, nici alţii. Apoi se întoarse în port, aruncă o ultimă privire spre prietenii lui care se depărtau în larg, îşi găsi fiul, care se prefăcuse că era de acord să se îmbarce, dar rămăsese în port, îl felicită în loc să-l dojenească şi îl aduse acasă.

Acasă la Cato trăiau ca între prieteni trei bărbaţi: stoicul Apollonides şi peripateticianul Demetrius, iar al treilea era un tânăr pe nume Statilius, care se lăuda cu o putere de caracter fără pereche şi care pretindea că, orice ar fi intervenit, el ar fi rămas tot atât de nepăsător ca însuşi Cato.

Această pretenţie a ucenicului filosof îl făcu pe Cato să surâdă şi să le spună celorlalţi:

— Este de datoria noastră, prieteni, să vindecăm îngâmfarea acestui tânăr şi să o reducem la proporţii fireşti.

Când se înapoie acasă, după ce petrecuse o parte din zi şi noapte în portul Utica, Cato îl găsi acolo pe Lucius Cezar, o rudă a lui Cezar, împuternicit de cei Trei Sute să intervină pentru ei pe lângă învingător.

Tânărul venea la Cato să-i solicite sprijinul ca să compună o cuvântare cu care să-l impresioneze pe Cezar şi să aducă salvarea tuturor.

— În ceea ce te priveşte pe tine, îi spuse el, lasă pe Mine; când îl voi implora în favoarea ta, îmi voi face o glorie să-i sărut mâinile şi să-i îmbrăţişez picioarele.

Dar Cato îl opri scurt.

— Dacă aş avea să-i datorez viaţa lui Cezar, m-aş putea duce singur… Dar nu vreau să-i fiu dator tiranului pentru lucruri asupra cărora nu are nici un drept, căci cu ce drept ar putea acorda el, ca un zeu, viaţa celor care nu depind de el? Deci, după ce am stabilit aceasta, iar eu m-am exceptat de la iertarea generală, să analizăm împreună ce-ai putea să-i spui tu în favoarea celor Trei Sute.

Şi îl ajută pe Lucius Cezar să redacteze un discurs, după care îi prezentă prietenii şi pe fiul său.

— N-am să te întâlnesc la înapoiere? Îl întrebă tânărul.

— Poate am să fiu plecat, răspunse Cato.

Îl conduse, îşi luă rămas bun de la el şi intră în casă.

Acolo, ca şi când ar fi început să-şi facă ultimele pregătiri, îl chemă pe fiul său şi-i interzise ca, indiferent în ce fel, să se amestece în problemele de guvernare.

— Situaţia actuală nu permite să se facă ceva demn de numele lui Cato. Mai bine să nu faci absolut nimic decât ceva nedemn de numele nostru.

Spre seară se duse la baie.

În baie îşi aduse aminte de tânărul filosof Statilius.

— Apropo, dragă Apollonides, strigă el, nu l-am văzut pe stoicul nostru; ceea ce mă face să cred că va fi cedat insistentelor tale şi se va fi îmbarcat. Bine a făcut că s-a îmbarcat, dar rău a făcut că s-a îmbarcat fără să-şi fi luat rămas bun de la mine.

— Aidade! Răspunse Apollonides, nu-i nimic din toate acestea; dimpotrivă. Cu toată discuţia dintre noi, el a rămas mai încăpăţânat şi mai neclintit ca niciodată. Susţine că va rămâne şi va face tot ce va face şi Cato.

— O să vedem noi diseară, răspunse Cato.

Pe la şase după-amiază, Cato se întoarse acasă şi luă masa într-o companie numeroasă. Mâncă stând pe scaun, potrivit legământului pe care îl făcuse la Pharsalus de a nu se întinde decât ca să doarmă.

Comesenii lui erau prietenii săi obişnuiţi şi, în plus, magistraţii importanţi din Utica.

După masă, se aduseră vinuri de diferite sorturi. Lui Cato îi plăcea să stea la taclale şi să le însoţească de un Pahar de vin. Conversaţia fu calmă şi savantă, cum erau de obicei cele pe care le prezida Cato.

S-au discutat, pe rând, numeroase probleme de filosofie şi, din vorbă în vorbă, se ajunse la examinarea a ceea ce se numeşte paradoxul stoicilor: de exemplu, că numai omul milos este un om liber şi că toţi cei răi sunt sclavi.

Cum era de aşteptat, peripateticianul Demetrius se ridică împotriva acestei dogme, dar atunci se încălzi Cato şi îi respinse argumentele cu vehemenţă. Şi, pe un ton aspru şi sever, cu o oarecare amărăciune care trăda o febră internă, el susţinu lupta atât de mult şi cu atâta fermitate, încât nimeni nu se mai îndoi că hotărârea lui fusese definitiv luată şi că se decisese să se omoare.

Aşa că, abia îşi terminase acest monolog agitat – căci sfârşise prin a vorbi aproape numai el, atât îl ascultau de atenţi cei din jurul său, am spune chiar cu veneraţie – şi se făcu o tăcere tristă. Cato înţelese imediat cauza şi se grăbi să-şi antreneze prietenii în discuţie, spre a le îndepărta bănuielile. Apoi, aducând discuţia pe care o angajase asupra situaţiei prezente, el se arătă îngrijorat de soarta celor plecaţi pe mare şi îşi manifestă mai ales teama cu privire la situaţia celor plecaţi pe uscat de-a lungul unui pustiu sălbatic şi fără apă.

După plecarea comesenilor, îşi făcu plimbarea obişnuită, însoţit de prietenii săi – plimbarea de dupămasă, cum o numea el – apoi dădu ordine potrivite căpitanilor de serviciu. După aceea intră în camera sa, îşi îmbrăţişă fiul şi pe fiecare dintre prietenii săi în parte, cu dovezi de prietenie mai accentuate ca de obicei, ceea ce le întări temerile cu privire la ceea ce avea, desigur, să se întâmple în timpul ce mai rămânea din noapte.

După ce se culcă, luă dialogul lui Platon despre suflet – Phedon – şi citi o mare parte din el, apoi îşi aruncă ochii pe peretele din faţă.

Ochii săi căutau spada, care de obicei era agăţată la capul patului. Sabia nu era acolo.

Chemă un sclav şi-l întrebă, cine luase sabia.

Sclavul tăcu, iar Cato îşi continuă lectura.

După un moment privi în jur, sclavul nu mai era acolo.

Strigă din nou, dar fără mânie şi fără nerăbdare.

— Am întrebat: unde îmi este spada? Spuse el.

— Da, stăpâne, răspunse sclavul, dar eu nu ştiu unde este.

— Să fie căutată şi să-mi fie adusă, zise Cato.

Sclavul ieşi.

Trecu un timp destul de lung, dar spada nu-i fu adusă.

Atunci, pentru a treia oară, şi cu nerăbdare de data aceasta, îşi chemă sclavii unul după altul şi-i întrebă grăbit.

— Vreau să ştiu, unde mi-e sabia şi poruncesc să-mi fie adusă.

Şi, pentru că nimeni nu se grăbea să se execute cu graba cu care voia el, repezi în cel care era aproape de el un pumn cu atâta putere, încât nenorocitul de sclav ieşi din cameră cu faţa scăldată în sânge.

În timpul acesta Cato striga mereu:

— Blestem pe capul sclavilor mei şi al fiului meu, care vor să mă predea de viu în mâinile duşmanului!

La strigătele sale, fiul său, însoţit de filosof, intră în cameră şi se aruncă de gâtul său, strigând:

— Tată! În numele zeilor, tată dragă, în numele Romei, nu te omorî!

Dar Cato îl respinse şi, ridicându-se în capul oaselor, îi vorbi, cu o privire severă în ochi:

— Când şi unde am dat dovadă de nebunie fără să-mi dau seama? De ce, dacă am luat o hotărâre greşită, nimeni nu caută să-mi arate că am greşit? De ce, dacă hotărârea mea e bună, să fiu împiedicat să-mi pun în aplicare hotărârea şi să mi se ia armele? De ce nu pui să-l lege pe tatăl tău, o, copil generos! De ce nu pui să i se lege mâinile la spate, pentru ca Cezar, când va veni, să nu-l găsească în stare de a se apăra? Dealtfel, ca să-mi iau viaţa, crezi că am nevoie de o spadă? Îmi este destul să-mi ţin respiraţia până la sufocare, sau să-mi sfărm ţeasta lovindu-mă cu capul de pereţi.

La aceste cuvinte ale tatălui său, tânărul nu-şi putu reţine lacrimile şi, pentru că se temea ca tatăl său să nu-l mustre pentru această slăbiciune, ieşi în grabă din cameră, hohotind.

Ceilalţi ieşiră după el.

Doar Demetrius şi Apollonides mai rămaseră cu Cato.

Atunci, Cato, privindu-i mai liniştit, le spuse:

— Şi voi vreţi să mă reţineţi cu forţa în viaţă, un om de vârstă mea? Şi veţi rămâne pe lângă mine, ca să mă păziţi în linişte? Sau aţi venit să-mi aduceţi nişte frumoase Argumente, ca să-mi dovediţi că, neavând alt mijloc de a-şi salva viaţa, e mai onorabil pentru Cato să o obţină de la Cezar? Haide, haide, vorbiţi! Convingeţi-mă de această frumoasă zicală. Ascult, faceţi-mă să-mi schimb părerea, nu cer altceva. Scârbiţi-mă de concepţiile în care am trăit până acum, pentru ca, devenit mai înţelept, să mă alătur lui Cezar.

Până acum nu am luat nici o hotărâre, nu! Dar mi se pare că, hotărârea odată luată, eu trebuie să fiu stăpân pe punerea ei în aplicare. Într-un fel, aş vrea să mă sfătuiesc cu voi. Vorbiţi, vă ascult; vorbiţi, fără să vă temeţi de ceva, şi spuneţi-i fiului meu să nu caute să obţină prin violenţă ce nu poate obţine decât prin convingere.

Demetrius şi Apollonides înţeleseră că tot ce ar fi putut răspunde nu-l putea convinge pe Cato. Ei ieşiră din cameră plângând, şi-i trimiseră spada printr-un copil, fără îndoială cu un dublu scop: crezând că la vederea tinereţii, în toată splendoarea ei, ar fi dezarmat şi că nu i-ar fi putut cere acestui copil ceea ce i-ar fi putut cere unui adult, adică să-l ucidă.

Copilul aduse spada, fără să ştie că aducea moartea, şi-i dădu arma atât de aşteptată.

Cato o luă, o scoase din teacă, apăsă cu degetul arătător pe vârful suficient de ascuţit şi lama foarte tăioasă, zise încet:

— Acum sunt stăpân pe mine însumi.

Apoi îi spuse copilului să plece, aşează sabia lângă el şişi reluă lectura.

Se spune că a recitit Phedon de două ori de la un capăt la altul, după care a fost cuprins de un somn atât de adânc, încât cei care îl vegheau la uşă îl auzeau cum sforăie.

Pe la miezul nopţii se trezi şi chemă doi liberţi, pe Cleantes, medicul său, şi pe Butaş, omul său de încredere în problemele politice.

Pe Butaş îl trimise în port, să se asigure că toată lumea plecase, să-i aducă veşti despre îmbarcare şi despre starea timpului.

După plecarea lui Butaş, îi arătă medicului mâna umflată de lovitura pe care i-o dăduse sclavului şi-i ceru să i-o bandajeze.

Cleantes se supuse, apoi, după ce îi făcu bandajul, alergă prin toată casa ca să liniştească lumea, povestind cele întâmplate şi spunând:

— Dacă ar fi fost adevărat că ar fi voit să moară, Credeţi voi că m-ar fi chemat să-i pansez mâna?

Între timp se înapoie Butaş.

Încă din vestibul fu oprit ca să i se comunice vestea care răspândea bucurie în toată casa.

Atunci crezu şi el, ca toată lumea, că nu mai era nimic îngrijorător în această privinţă.

Aşa că intră la Cato.

— Ah! Îi spuse acesta, te aşteptam cu nerăbdare.

— Am venit, spuse Butaş.

— Ai fost în port? Te-ai informat?

— Da.

— Ei?

— Ei bine, toţi au plecat, în afară doar de Crassus, pe care l-au mai reţinut câteva treburi; dar o să se îmbarce şi el foarte curând.

— Şi timpul?

— Bate un vânt puternic; marea este foarte agitată; e o adevărată furtună.

— Săracii! Spuse Cato, gândindu-se la cei de pe mare.

Apoi, după o clipă de tăcere, se întoarse spre Butaş:

— Întoarce-te în port, vezi dacă n-a mai rămas cineva şi dacă n-are nevoie de ajutor. Şi anunţă-mă.

Butaş ieşi.

Pe la cântatul cocoşilor, adică pe la ora unu de dimineaţă, Cato aţipi câteva minute.

Aştepta înapoierea lui Butaş.

Butaş reveni şi îi spuse că împrejurimile portului erau complet liniştite.

Atunci, Cato îi porunci să se retragă şi să închidă uşa camerei, iar el se urcă în pat, ca şi cum s-ar fi pregătit să se culce din nou – pentru că coborâse ca să-l primească pe Butaş.

Însă, îndată ce se închise uşa în urma lui Butaş, Cato scoase spada şi o înfipse puţin mai jos de coaste. Însă durerea pe care i-o producea mâna umflată îl împiedică săşi înfigă spada cu mai multă putere, aşa că moartea nu se produse imediat.

Luptând împotriva morţii care nu voia să vină şi care în loc îi trimitea durerea, Cato căzu de pe pat, şi, în cădere, răsturnă o tablă pentru trasat figuri geometrice.

La zgomotul provocat de căderea tablei, sclavii însărcinaţi să-l vegheze scoaseră un strigăt de spaimă.

Ei îl găsiră pe Cato tăvălindu-se pe jos într-un lac de sânge. Aproape toate măruntaiele îi ieşiseră din corp, dar El trăia şi avea ochii larg deschişi.

Cu strigăte fu chemat Cleantes, care sosi imediat.

Între timp, Cato fusese ridicat şi aşezat în pat.

Cleantes examina rana: era îngrozitoare, dar măruntaiele nu erau atinse, aşa că făcu semn că se putea păstra speranţa. Apoi, luând măruntaiele, le introduse în corp şi cusu rana.

Totul se petrecuse în timp ce Cato era leşinat.

Dar Cato îşi reveni şi, pe măsură ce-şi recăpăta cunoştinţa, îşi dădu seama de ceea ce se petrecuse cu el. Atunci, furios că mai trăieşte încă, alungă cu violenţă pe medic, îşi desfăcu rana, îşi smulse măruntaiele şi expiră.

Vestea morţii se răspândi cu o înfricoşătoare iuţeală, în mai puţin timp decât a fost necesar ca să afle de ea cei din

casă, cei Trei Sute, treziţi în miezul nopţii, se şi aflau în faţa casei.

Un moment mai târziu, toată populaţia din Utica se găsea şi ea adunată acolo.

Se auzeau ţipete neobişnuite, strigăte de nemulţumire. Toţi, într-un singur glas, îl numeau pe Cato binefăcătorul, salvatorul, singurul om liber, singurul om neînvins, şi acestea toate chiar în clipa când se aflase că Cezar se găsea doar la câteva mile depărtare de oraş. Dar, nici dorinţa de a-l măguli pe învingător, nici dorinţa de a trata cu el, nici discuţiile care îi separau nu puteau slăbi respectul pe care i-l purtau lui Cato. Aruncară peste corpul acestuia hainele lor cele mai frumoase, îi făcură o înmormântare grandioasă şi, pentru că nu mai aveau timp să-l ardă pe rug şi să-i strângă cenuşa, îl înmormântară la marginea mării, chiar în locul unde, pe vremea lui Plutarh, se mai vedea o statuie a lui Cato ţinând spada în mână. Abia după ce terminară cu înmormântarea se îngrijiră de salvarea lor şi a oraşului.

Cato murise la patruzeci şi opt de ani.

Vestea că Cezar se apropia era adevărată. Aflând de la cei care se predaseră că atât Cato cât şi fiul acestuia se găseau în Utica şi păreau hotărâţi să nu părăsească oraşul, Cezar se gândi că oamenii aceştia cu inima stoică aveau un plan de care nu-şi putea da seama şi pentru că, peste toate, el îi păstra o mare consideraţie lui Cato, porunci să se înainteze spre oraş cât mai repede cu putinţă. Dar tocmai atunci i se anunţă moartea lui Cato şi felu (cum murise.

Cezar ascultă, cu o durere vizibilă, povestirea despre această îngrozitoare agonie şi, când povestitorul termină, exclamă:

— Oh, Cato, îţi invidiez moartea, căci m-ai invidiat pentru faptul că aş fi putut să-ţi dăruiesc viaţa.

Cato lăsa un fiu şi o fiică. Pe fiu l-am văzut jucând un rol în drama morţii tatălui său, iar rolul acesta, încărcat de durere, îmi pare că ar fi trebuit să atragă simpatie faţă de

acest nefericit tânăr pe care îl copleşea un nume atât de mare.

Acum, istoricii îi reproşează o pasiune ce în mod cert nu i s-ar fi putut reproşa tatălui său: o prea mare dragoste pentru femei. În sprijinul acestui reproş ei citează îndelungata şedere a tânărului în Capadocia, pe lângă regele Marfadate, prietenul său.

Acest rege avea o soţie foarte frumoasă, care se numea Psyche, adică suflet, de aceea se spunea despre el şi despre Marfadate: „Marfadate şi Porcius, doi amici, un singur suflet". Sau se spunea: „Porcius Cato este nobil şi generos, el are un suflet regal".

Fără îndoială că lumea era atât de severă faţă de tânăr din cauza rigidităţii tatălui său.

Însă moartea lui (iato şterse de pe viaţa fiului această pată uşoară, pe care regret că n-am putut-o găsi şi în viaţa lui Cato.

La Filippi, el luptă alături de Brutus şi Cassius împotriva lui Octavianus şi Antonius. Văzând armata în derută, el nu voi nici să fugă, nici să se ascundă, ci, sfidând pe învingător şi adunând pe fugari, el ţinu piept duşmanului şi căzu cu arma în mână, ceea ce îi făcu chiar pe Octavianus şi pe Antonius să-i aducă laude pentru curajul dovedit.

O cunoaştem şi pe fata lui Cato: este Porcia, soţia lui Brutus, aceea care s-a rănit cu un cuţit ca să afle secretul soţului său, care luă parte la conjuraţie şi, aflând că se pierduse bătălia de la Filipi şi că soţul său murise, se omorî cu cărbuni încinşi.

Statilius, care jurase să urmeze întocmai exemplul lui Cato, luase spada mortului şi se pregătea să se arunce în ea; fu împiedicat de filosofi.

El muri în bătălia de la Filipi împreună cu fiul lui Cato.

LXXXII Să ne oprim un moment asupra sinuciderii lui Cato, care umple de admiraţie pe profesorii noştri de istorie şi pe care noi am făcut greşeala să o reducem la expresia ei cea mai simplă, adică să o considerăm o trufaşă eroare.

Sinuciderea lui Cato a avut nefericirea să nu fie nici măcar necesară; utilă nu putea să fie, pentru că sinuciderea nu e niciodată utilă.

Cato s-a sinucis de ciudă, din dezgust mai ales. Fugarul acesta, care vine până în faţa porţilor oraşului Utica şi vrea să ştie cum va putea împărţi puterea cu Cato, acest Marcus Octavius, este picătura de apă sau mai bine zis de fiere care face să se reverse cupa preaplină. Închipuiţi-vi-l pe Napoleon murind la Fontainebleau din otrava pe care o înghiţise; i-ar fi lipsit pentru posteritate legendara întoarcere de pe insula Elba şi apoteoza la Sfânta Elena.

Este adevărat că totul fusese pierdut în Grecia, în Asia şi în Africa; dar totul s-ar fi putut repara în Spania. Spania era pompeiana: ea îl adăpostise şi îl apărase pe fugarul Seltarius; ea îi adăpostise pe cei doi fii ai lui Pompei şi pe fugarii din Thapsus. Şi, cine ştie, dacă ar fi fost şi Cato la Munda, unde Cezar lupta, cum va spune mai târziu, nu pentru victorie, ci pentru viaţă, cine ştie ce s-ar fi întâmplat cu Cezar.

În momentul în care Cato îşi lua zilele, treisprezece legiuni din Spania îşi gravau pe scuturile lor numele lui Pompei.

Să discutăm frumoasa problemă a sinuciderii la romani, în care Juba, Petreius, Metellus şi, în sfârşit, Cato deschiseseră drum, Cato consfinţind-o în sensul că omul rigid impune prin tot ce face.

O sută de ani mai târziu, sinuciderea va fi una din plăgile Romei şi-i va scuti pe împăraţi să angajeze călăi.

Apoi, sinuciderea corpului duce la sinuciderea sufletului.

Religia creştină care, din fericire, scuteşte pe oameni de a admira sinuciderea lui Cato, a deschis calea spre un mare refugiu împotriva sinuciderilor: mănăstirile. Ajuns la cel mai înalt stadiu al nenorocirii, omul se călugărea: era un fel de a-şi tăia vinele, de a se asfixia, de a-şi zbura creierii fără să se sinucidă. Se zice că, dacă n-ar fi fost Mănăstirile, domnul de Ranee, găsind-o moartă pe doamna de Montbazon, s-ar îi spânzurat ori s-ar fi aruncat pe fereastră în loc dq a se fi

lăsat să se prăbuşească în prăpastia în care îl chema mănăstirea.

Pliniu, căruia i se spune cel Bătrân, deşi nu a murit la o vârstă prea înaintată – s-a născut la Verona în anul 23 era noastră şi a murit la Pompei în anul 79, cu ocazia erupţiei vulcanului; deci, la vârstă de cincizeci şi şase de ani, Pliniu, căruia i se spune cel Bătrân, este unul din oamenii la care trebuie studiată sinuciderea, fiica fatalităţii.

„Omul, spune el, este un animal mizerabil şi îngâmfat pe care mirosul unei lămpi prost stinse este de ajuns ca să-l ucidă în sânul mamei sale; aruncat gol pe pământul gol, de parcă ar îi îost spălat de vaiete şi de plâns, lacrimile sunt unul din privilegiile sale. Râsul nu-i este dat mai înainte de a împlini patruzeci de zile. El nu simte că trăieşte decât prin suferinţă şi unica lui crimă este de a se îi născut. Numai el, printre toate animalele, nu are alt instinct decât acela de a plânge. Numai el cunoaşte ambiţia, superstiţia, neliniştea şi înmormântarea, preocuparea de ceea ce se va întâmplă după el. Nu există nici un animai care să aibă o viaţă mai plăpândă, dorinţe mai arzătoare, o teamă mai uluitoare, o mânie mai îurioasă; cea mai mică durere a lui nu e compensată nici chiar de cea mai mare bucurie. Viaţa lui atât de scurtă este şi mai mult redusă din cauza somnului care îi mistuie o jumătate din ea; de noapte, care îără somn e un chin; de copilărie, când trăieşte îără să gândească: de bătrâneţe, când trăieşte numai ca să suâere; (le temeri, de boli, de infirmităţi; şi această durată scurtă a vieţii este totuşi cel mai mare dar pe care i l-a făcut naiura. Cu toate acestea, omul, astfel făcut, ar voi să trăiască mai mutt; pasiunea pentru nemurire îl torturează; crede în sufletul său, într-o altă viaţă; adoră zeii mani; are grijă de rămăşiţele semenului său. Vis de copil! Dacă şi-ar supravieţui lui însuşi, nu şi-ar găsi totuşi niciodată liniştea! Ar fi lipsit atunci de cel mai mare dar al vieţii, moartea, moartea grabnică şi necesară, sau, mai curând, ea ar ajunge să ne fie neînduplecată, pentru că n-ar face decât să

ne conducă spre noi suferinţe; lipsiţi de fericirea supremă, care ar fi aceea de a nu ne fi născut, n-am avea singura consolare care ar putea să ne fie dată, aceea de a ne întoarce în neant. Nu, omul se întoarce acolo de unde a venit; după moarte, el este ceea ce Fusese înainte de a sfe fi născut.”

Cunoaşteţi ceva care să te arunce mai adânc în disperare şi înclinat) mai mult spre sinucidere decât această îngrozitoare tnorală a neantului? Ce departe de aceasta este consolarea religiei creştine, care ne promite altă viaţă! Ce departe este şi condamnarea sinuciderii rezumată într-un vers de Shakespeare: Singura crimă fără iertare, fără remuşcare.

Pliniu adaugă: „Dintre toţi zeii, Moartea era aceea al cărui cult era cel mai des invocat.”

În adevăr, cultul acesta devine universal; sinucigaşii au mereu pe buze numele lui Cato şi al lui Brutus, şi de aceste două nume, ca de două coloane de marmură neagră, ei prind şi zăvorăsc uşa care duce spre prăpastia fără fund vizitată de Virgiliu cu patruzeci de ani înaintea lor şi pe care o va vizita Dante o mie două sute de ani mai târziu.

În moartea din antichitate se găsea o voluptate funestă, care făcea să te arunci ca un adevărat elan afară dintr-o viaţă unde plăcerea era lipsită de pasiune şi de bucurie.

Priviţi-i pe împăraţii care pot orice: cu ce se ocupă toţi cu unele mici excepţii? Să adâncească fără încetare prăpastia nebuniei depravate în care se cufundă. În timp ce Heliogabal îşi pregătea sinuciderea corpului poruncind să se împletească un şiret din fire de mătase purpurie cu care să se spânzure, sa se paveze o curte cu porfir pentru ca de ea să-şi sfărâme ţeasta, să se scobească un smarald ca să se pună înăuntru otrava, îşi ucidea sufletul, tăvălindu-l în desfrâu şi în sânge.

Cum să adoptăm această îngrozitoare concluzie a lui Pliniu – şi romanii o adoptaseră – că, dacă moartea este supremul bine şi viaţa suprema durere, de ce să trăim dacă se poate

muri atât de uşor? După Pliniu, sinuciderea este consolarea Romei, căci „nefericiţi sunt zeii nemuritori, care n-au împotriva nenorocirii această supremă resursă pe care o are omul”.

Este adevărat că Pliniu este sprijinit de Lucaniu, sau mai degrabă el se sprijină pe Lucaniu; Lucaniu care neagă providenţa, care spune că totul este condus de întâmplare şi priveştej moartea ca un bun atât de preţios, încât face din ea recompensa oamenilor virtuoşi: Mors utinam pavidos vitae subducere tiolles, Şed virtus te sola daret!

Moartea, pe care o glorifică nu pentru că eliberează viaţa de îmbrăţişarea terestră a corpului, ci pentru că amorţeşte latura inteligentă a omului; nu pentru că îi conduce umbra în Câmpiile Elizee, ci pentru că îi stinge flacăra gândirii în odihna fără griji a lui Lethe!

Şi Seneca, încurajând deznădejdea nu mai puţin decât Pliniu şi Lucaniu cu al său ex nihilo nihil; „Din nimic, nimic, spune el; totul se întoarce în neant de unde a ieşit. O să mă întrebaţi, unde se duc lucrurile create; ele merg acolo unde meg şi lucrurile necreate”, ubi non nata jacent.

Oh! Cum nu gândeşte la fel lebăda din Mantua, dulcele Virgiliu, poetul precursor! „Fericit cel care a putut cunoaşte izvorul lucrurilor şi care a putut călca în picioare frământările zgârcitului Acheron!”

Apoi, când vede de departe pe sinucigaşi, îi vede atât de aspru pedepsiţi, încât „ar vrea ca acolo sus, în cer, să mai suporte încă sărăcia crudă şi asprele munci de pe pământ”.

Quam vellent aethere în alto Nune et pauperiem et duros perferre labores!

De care sinucigaşi voia să vorbească Virgiliu dacă nu de Cato şi de Brutus?

Iată ce pas imens a făcut ateismul între Virgiliu şi Lucanius; adică abia în decurs de o jumătate de secol; între Virgiliu, care, întrevăzând bucuria veşnică, vrea să cunoască izvorul lucrurilor, este mereu torturat de zgomotul acestui zgârcit Acheron care curge sub picioarele

sale, care impune sinucigaşilor astfel de chinuri, încât aceştia şi-ar dori să revină pe pământ chiar dacă ar fi să-şi reia aici povara durerii; şi între Lucaniu care face din sinucidere virtutea supremă; care, fără îndoială că, în amintirea uciderii lui Petreius şi Juba în lupta lor supremă, prezintă doi fanatici care cad de acord asupra frumuseţii unui asasinat reciproc, primind loviturile de paloş cu fericire şi înapoindu-le cu recunoştinţă.

Et cum cui vulnera prima Debebat, grato moriens interficit ictu.

De aceea, sinuciderea lui. Cato îi inspiră cel mai frumos vers al său: Causa diis victrix placuit, şed victa Catoni!

„Latura victorioasă le-a plăcut zeilor, iar latura înfrântă lui Cato!”

Tot aşa, în timpul împăraţilor, sinuciderea devenise marele leac contra tuturor suferinţelor, panaceul universal al tuturor durerilor; consolarea săracilor, răzbunarea surghiunitului sătul de captivitate, evadarea sufletului din închisoarea sa; este totul, până şi leacul bogatului împotriva îmbuibării.

Omul din popor nu mai are pâine. Ce face? Întrebaţi-l pe Horaţiu: îşi înfăşoară capul în mantaua lui zdrenţuită şi se aruncă în Tibru de pe podul Fabricius.

Gladiatorul nu găseşte moartea din circ destul de grabnică; ce face? Întrebaţi-l pe Seneca: îşi bagă capul printre obezile carului pe care îl conduce, şi roata, învârtindu-se, îi rupe coloana vertebrală.

Apoi, uneori, moartea voluntară este exprimarea opoziţiei faţă de conducere. Sunt jigniţi, sunt glorificaţi, sunt admiraţi cei care îi lipsesc de corpul lor pe Tiberiu sau pe Nero.

Cremonius Cordus, acuzat sub Tiberiu, se lasă să moară de foame şi este o adevărată veselie publică văzând lupii înfometaţi închizându-şi, goale, fălcile cu care credeau că or să-l devoreze.

Petroniu, invitat de Nero să se omoare, se întinde în baie şi-şi taie venele în timp ce vorbea cu prietenii, dar, amintindu-şi de un frumos vas murhin pe care ar urma să-l moştenească Nero dacă el n-ar face ordine, pune să i se bandajeze braţele şi picioarele, dă ordin să i se aducă vasul, porunceşte să fie spart în faţa lui, apoi îşi smulge bandajele şi moare fericit de această mică răzbunare.

Chiar şi omul blazat caută în moarte o atenuare a dezgustului său: Fastidiose mori, spune Seneca.

Mai ales Seneca trebuie studiat asupra acestui subiect; este inepuizabil; s-ar zice că şi el, într-o zi, va încerca asprele voluptăţi ale sinuciderii.

Roma suferă de plictiseală; zeul acesta fatal care planează deasupra Londrei – Londra nu mai are mănăstiri din timpul lui Henric al VlII-lea – zeul acesta fatal care planează deasupra Londrei, culcat pe un pat de ceaţă, îşi are altarele la Roma.

„Există, spune Seneca, o ciudată manie a neantului, o fantezie a morţii, o înclinaţie nebunească spre sinucidere de care nu scapă nici laşii atinşi de ea, nici cei viteji: unii se omoară din dispreţ, alţii că s-au plictisit de viaţă; alţii sunt pur şi simplu plictisiţi să facă zilnic acelaşi lucru şi să reînceapă astăzi viaţa de ieri şi mâine viaţa de azi”.

În adevăr, nu trebuie pus capăt acestei existenţe monotone?

Să te trezeşti, să te culci, să-ţi fie frig, să-ţi fie cald, nimic nu se termină; acelaşi cerc se învârteşte fără încetare şi revine mereu. Noaptea vine după zi, vara aduce după sine toamna, iarna primăvara; mereu aceleaşi lucruri; totul trece, ca să revină; nu e nimic nou sub soare!

În sfârşit, mulţi mor sau, mai bine zis, se omoară, nu pentru că viaţa lor e grea, ci pentru că viaţa le este de prisos: Quibus non vivere durum, şed superfluum.

Astfel, sinuciderea a devenit un accident al vieţii, un accident prevăzut, un accident obişnuit, despre care se discută, la care lumea se gândeşte, care este recomandat.

Ti trece prin minte omului ideea de a se omorî, însă nu e încă destul de hotărât. Îşi cheamă prietenii, îi întreabă, şi urmează majoritatea voturilor. Majoritatea voturilor este pentru sinucidere.

— Imposibil-veţi spune-să se ajungă la un asemenea grad de imoralitate!

Exemplu!

— Exemplul ni-l furnizează tot Seneca.

„Lui Tullius Marcellinus, ros de o boală lungă şi dureroasă, dar nu incurabilă, îi veni ideea să se omoare. Îşi chemă deci câţiva prieteni. Unii, laşi şi timizi, îi dădură sfatul pe care şi l-ar fi dat lor înşişi alţii, adevăraţi linguşitori – sfatul pe care credeau că l-ar fi dorit Marcellinus.

Însă, continuă Senea, un stoic, amicul nostru, om superior, om curajos, îi vorbi cu totul altfel: Marcellinus, nu te frământa ca de o problemă importantă; a trăi e, oare, vreun mare bine? Şi sclavii şi animalele trăiesc. Problema cea mare este să mori cu înţelepciune şi curaj. N-ai trăit destul? Hrana, somnul şi plăcerea simţurilor nu sunt mereu aceleaşi? Cineva poate să vrea să moară nu numai din raţiune, din curaj, din oboseală, din suferinţă, dar şi din plictiseală…”

Dragi cititori, ce ziceţi de omul acesta superior, de

Omul acesta curajos, de amicul acesta al lui Tullius Marcellinus?

Aşteptaţi, asta nu e tot, căci filosofia nu se opreşte aici.

Sclavii ezită să servească intenţia stăpânului lor. El le dă curaj, îi îndeamnă, îi aţâţă.

— Bine! Spune el, de ce vă temeţi? Un sclav nu trebuie să se teamă de nimic atunci când stăpânul lui vrea să moară, dar, vă previn, să ştiţi că e o crimă la fel de mare să-ţi ucizi stăpânul sau să-l împiedici să se omoare!

Credeţi că Seneca ne citează un caz izolat?

Nici pomeneală.

Mătuşa lui Libon îl sfătuieşte pe fiul său să se omoare; mama Messalinei îşi sfătuieşte fiica în acelaşi sens; Atticus îşi anunţă moartea familiei; retorul Albutius Silus se adresează poporului şi îi expune motivele care îl determină să-şi pună capăt vieţii; Coceius Nervus se ucide cu toată împotrivirea lui Tiberiu; Thaseos dă un exemplu admirat de Tacit.

Este adevărat că, în cartea sa despre Măreţia şi decadenţa romanilor, Montesquieu pare să regrete luptele de gladiatori.

Ascultaţi mai bine: „De la întemeierea creştinismului, luptele se răriră. Constantin le internizise. Ele fură abolite definitiv de Honorius şi, după cât se pare, de Thodoret şi de Otto de Freisingen. Romanii nu reţinură din fostele lor spectacole decât ceea ce putea slăbi curajul şi servi ca atracţie pentru voluptate.”

Totuşi, toţi filosofii aceştia erau discipolii unor şcoli greceşti, iar grecii interziceau sinuciderea.

„Pitagora – spune Cicero în De Senectute – ne opreşte să părăsim portul fără ordinul generalului, adică al lui Dumnezeu.”

Iar mai târziu îl vom vedea pe bietul Cicero, care deşi toată viaţa lui n-a prea strălucit prin curaj, că n-a murit nici el în mod urât.

Platon, în Phaedon pe care il citea Cato înainte de a se sinucide, este de părerea lui Pitagora.

Brutus, Brutus însuşi, Brutus, care se va sinucide, apreciază multă vreme moartea lui Cato ca nedemnă de el, ca lipsită de respect faţă de zei.

Şi totuşi, după ce a pierdut bătălia de la Filippi, el va urma exemplul fatal dat de Cato după bătălia de la Thapsus.

Astfel, sângele acesta, care se varsă şi care va inunda Roma timp de trei secole, tot sângele acesta provine din sângele lui Cato.

Şi acum, să-l mai admire pe Cato cine o vrea!

LXXXIII Vechea Republică murise împreună cu Cato: Cezar îi culesese ultimul suspin.

El putea să-i urmărească imediat pe pompeieni şi să treacă în Spania după ei. Dar socoti necesară prezenţa lui la Roma.

El îşi semnală înapoierea printr-o cuvântare dintre cele mai minunate; vorbi de victoria sa ca un om care voia să şi-o facă iertată; spuse că ţările pe care le cucerise erau atât de întinse, încât poporul roman avea să primească în fiecare an două sute de medimne atice de grâu şi trei milioane de livre de ulei.

Triumful lui Cezar fu un spectacol teribil şi minunat în acelaşi timp.

El adusese din Galia pe Vercingetorix pe care l-am văzut aruncându-şi armele, una câte una, la picioarele lui Cezar, aşezându-se apoi pe treptele jilţului pe care stătea acesta; adusese din Egipt pe Arsinoe, tânăra soră a Cleopatrei, pe care am văzut-o fugind din palat însoţită de Ganymede; adusese din Africa pe fiul regelui Juba.

Cu acesta din urmă se petrecu un schimb ciudat de situaţie şi de renume. Născut barbar şi numid, el ajunse, datorită acestei nefericiri, unul din cei mai mari savanţi istorici greci.

Cezar triumfă pentru Galia, pentru Pont, pentru Egipt şi pentru Africa. De Pharsalus nu se pomeni nimic.

În seara triumfului, Vercingetorix fu ucis.

Serbările ţinură patru zile; a patra zi, Cezar avea faţa fardată, desigur, ca să-şi ascundă paloarea; purta pe cap o pălărie din flori, în picioare papuci roşii. În această a patra zi, Cezar inaugură forumul, piaţa publică, care după numele lui fu numită Julia. Apoi, poporul îl conduse acasă, înconjurat de patruzeci de elefanţi capturaţi de la Scipio şi care purtau torţe şi făclii.

După triumf, veniră darurile.

Cezar distribui fiecărui cetăţean câte şase obroace de grâu şi trei sute de sesterţi; fiecare soldat primi douăzeci

De mii de sesterţi. Apoi, toţi soldaţii şi toţi cetăţenii fură invitaţi la un ospăţ gigantic: se întinseră douăzeci şi două de mii de mese, fiecare cu câte trei paturi; şedeau câte cincisprezece persoane la masă, adică aproape trei sute de mii de persoane.

După ce mulţimea fu săturată cu vin şi cu carne, fu îmbătată cu spectacole.

Cezar porunci să se construiască un amfiteatru, pentru a oferi acolo vânători. Într-una din aceste vânători apăru pentru prima dată camelopardul (girafa), animal pe care cei vechi îl considerau fabulos şi căruia cei moderni îi negară existenţa până când Levaillant trimise un exemplar de pe malurile râului Orange. Se prezentară lupte de gladiatori şi de captivi; lupte între infanterişti şi cavalerişti; lupte de elefanţi; avu loâf o luptă navală pe Câmpul lui Marte, transformat în naumahie; avu loc o luptă între fii de nobili; şi în ţoşte aceste lupte pieriră o mulţime de oameni. Trehuia, totuşi, ca tuturor acestor romani care nu putuseră asista la bătăliile de la Pharsalus şi de la Tharsus să li se ofere o idee despre ce putuseră fi aceste imense măceluri.

Cavalerii coborâră în circ şi luptară cu gladiatorii; fiul unui pretor se făcu mirmilon. Cezar interzise unui senator să lupte.

„Trebuia, spune Michelet, să se mai lase ceva de făcut şi pentru domnia lui Domitian şi a Comozilor.”

Şi pe deasupra tuturor străzilor, pe deasupra tuturor pieţelor, pe deasupra naumahiei, peste amfiteatru fu întins, pentru prima dată, vellarium, destinat să apere pe spectatori de razele soarelui. Cezar împrumutase această inovaţie de la popoarele din Asia.

Dar, lucru ciudat, în loc ca poporul să fie recunoscător pentru această imensă cantitate de aur aruncată din abundenţă asupra lui, el se plângea de belşug şi striga sus şi tare: „A dobândit-o cu răutate şi o risipeşte nebuneşte”. Până şi soldaţii se revoltară pentru acelaşi motiv, iar această revoltă dură până când apăru Cezar în mijlocul lor, până

puse el însuşi mâna pe unul din revoltaţi şi porunci să fie ucis pe loc.

Cezar asistă la toate serbările şi chiar la farsele teatrale. Mai mult încă, la Roma trăia un bătrân cavaler roman, pe nume Laberius, care scria piese; Cezar îl forţă să joace în una din farsele al cărui autor era. Sărmanul bătrân, făcu câteva versuri adresate poporului ca Să-i explice acestuia tardiva lui apariţie pe scenă.

„Vai, mie! Spunea el. Vai mie care am fost împins de nevoie aproape în ultima zi de viaţă! După şaizeci de ani de viaţă mizerabilă, după ce am ieşit din casă cavaler, să mă întorc acasă mim! Ah! Am trăit o zi prea mult!”

De data acestei întoarceri a lui Cezar trebuie să fie legat de către orice istoric inteligent începutul erei imperiale. Odată cu întoarcerea lui Cezar începea invazia barbarilor, care vor îneca Roma.

Încă de la începutul războiului civil, considerându-i greu de învins ca duşmani, dar sinceri şi credincioşi ca aliaţi, Cezar a acordat dreptul de cetăţenie tuturor galilor născuţi între Alpi şi Eridan, vechiul nume al Padului. După Pharsalus şi Thapsus, ca recompensă a serviciilor aduse, i-a făcut senatori. A făcut colegi cu Cicero centurioni, soldaţi şi chiar liberţi.

Atunci a fost afişat pe zidurile din Roma celebra recomandare: „Publicul este rugat să nu indice senatorilor drumul spre Senat.”

Se cântau, în afară de cântece obscene despre Nicomede şi despre învingătorul chel, versuri care spuneau: „Cezar poartă pe gali în urma carului său ca să-i ducă în Senat; ei au schimbat costumul celtic pe laticlav”.

Nu fără motiv proceda Cezar în felul acesta; el voia să i se acorde toate onorurile şi depline puteri, şi ştia că un asemenea Senat nu i-ar fi refuzat nimic.

Aşa că se votă prin aclamaţii, cum s-ar zice în zilele noastre: puterea de a-i judeca pe pompeieni; dreptul de pace şi de război; dreptul de a distribui provinciile

pretorilor (cu excepţia provinciilor populare), tribunatul şi dictatura; de asemeni fu proclamat pater patriae şi eliberatatorul lumii. Fiii săi – în afară de Cesarion, a cărui naştere era îndoielnică, el n-avusese alţi fii – fiii săi fură declaraţi imperatores. Deasupra unei statui din bronz, reprezentând Terra, se ridică statuia lui, cu inscripţia: semizeului. În sfârşit, seducătorul chel, omul care îi învinsese pe gali, dar pe care îl învinsese Nicomede, fu numit reformatorul moravurilor, deşi nu trecuse nici un an de când găzduise sub acoperământul conjugal, alături de Calpurnia, soţia sa, pe frumoasa Cleopatra şi pe soţul ei, în vârstă de unsprezece ani, împreună cu copilul care îi era artibuit public şi care se numea Cesarion! Şi Helvetius Cinna, tribunul poporului, pregătise o lege prin care avea să i se permită lui Cezar să ia în căsătorie oricâte femei ar fi voit, ca să aibă moştenitori!

Dar asta nu e totul: schimbarea se produce şi în situaţia materială, politică şi intelectuală. Imuabilul Pomoerium s-a retras nu în faţa unui decret al Senatului, ci în faţa voinţei unui singur om. Calendarul nu se potrivea cu mişcarea de revoluţie anuală: lunile se numărau încă după lună. Cezar a discutat cu savanţii egipteni despre această neregularitate şi de atunci încolo anul va număra trei sute şaizeci şi şapte de zile.

Până şi mediul înconjurător este învins: girafa din Abisinia şi elefantul din India vin să se lupte, pe viaţă şi pe moarte, în circul roman, sub o pădure mobilă. Navele se luptă pe uscat, şi dacă Virgiliu cântase secerişul şi ciobanii, nu ar fi fost de mirare să se vadă într-o zi cerbi păscând în aer.

„Cine ar putea contrazice – spune Michelet – pe cel căruia natura şi oamenii nu i-au refuzat nimic, pe cel care n-a refuzat nimănui nimic, nici influenta lui prietenie, nici banii, nici chiar onoarea lui? Veniţi, deci, de bunăvoie cu toţii, să declamaţi, să luptaţi, să cântaţi, să muriţi în această bacanală a neamului omenesc care se învolburează în jurul capului fardat al imperiului. Viaţa, moartea e totuna.

Gladiatorul are cu ce să se consoleze privind spectatorii. Vercingetorix al galilor a şi fost ucis în seara aceasta, după triumf. Şi câţi nu vor mai muri încă dintre cei care sunt aici! Nu vedeţi lângă Cezar pe graţioasa viperă a Nilului? Soţul ei, în vârstă de unsprezece ani, 'pe care va porunci să fie ucis, este un Vercingetorix al ei. De partea cealaltă a dictatorului nu zăriţi figura lividă a lui Cassius, şi craniul îngust al lui Brutus, amândoi atât de palizi în togile lor albe, brodate cu roşu ca sângele?…"

Dar, în mijlocul serbărilor şi trimfurilor, Cezar îşi aminteşte că Spania este revoltată; locotenenţii lui îl cheamă acolo cu nerăbdare.

Aşteptaţi; Cezar mai are un lucru de făcut: recensământul imperiului.

Ultimul recensământ dăduse trei sute douăzeci şi cinci de mii de cetăţeni; recensământul lui Cezar nu va da decât o sută cincizeci de mii.

— O sută şaptezeci de mii pieriseră în războaiele civile şi din cauza nenorocirilor care se abătuseră, ca o consecinţă a lor, asupra Italiei şi a tuturor provinciilor.

După recensământ, Cezar părăsi Roma, considerând că războiul civil, acest devorator de oameni, durase destul. Douăzeci şi şapte de zile mai târziu, ajunse la Cordoba.

În timpul acestor douăzeci şi şapte de zile, compuse un poem pe care îl intitulă Călătoria.

Încă din timpul şederiila Roma se distrase, răspunzând elogiului pe care i-l făcuse Cicero lui Cato, printr-un pamflet intitulat Anticat Am avut ocazia să citǎm acest pamflet de mai multe ori până acum; data lui precisă se situează între războiul din Africa şi războiul din Spania.

Mai demut, în timpul unei călătorii făcută peste Alpi, îi dedicase lui Cicero două volume asupra gramaticii şi ortografiei.

Cezar avea legături secrete în Cordoba, pe care o stăpânea Sextus, cel mai tânăr dintre fiii lui Pompei; celălalt fiu, Cneius, asedia oraşul Ulles.

Cezar abia sosise, că începură să vină la el oameni din cetate ca să-i spună că o putea cuceri uşor acum, când încă nu se ştia de sosirea lui în Spania.

El trimise atunci curieri la Quintus Pedius şi la Fabius Maximus, locotenenţii lui din provincie, cerându-le să-i trimită călăreţi recrutaţi chiar din ţară.

În plus, aceştia găsiră mijloace de a-i anunţa pe locuitorii din Ulles, care ţineau cu Cezar, că Cezar sosise.

Curând după aceea, aşa cum veniseră trimişi din partea oraşului Cordoba, apărură soli şi din partea oraşului Ulles. Ei trecuseră prin tabăra lui Cneius Pompei fără să fi fost descoperiţi şi veneau acum la Cezar să-l roage să-i ajute cât mai repede cu putinţă, ca pe nişte fideli aliaţi ce erau.

Cezar trimise şase cohorte şi cai tot atâţia câţi pedestraşi şi încredinţă comanda acestei armate lui Junius Pachecus, experimentat căpitan spaniol, bun cunoscător al locurilor.

Ca să străbată tabăra lui Pompeius, Pachecus alese momentul când se dezlănţuise o furtună atât de mare, încât nu se puteau recunoaşte amicii sau duşmanii nici la o distanţă de cinci paşi. Îşi aşezase oamenii doi câte doi, ca să ocupe cât mai puţin loc cu putinţă şi începu să pătrundă în tabără, când o santinelă îi strigă:

— Cine-i? Stai!

— Tăcere, răspunse Pachecus, suntem un detaşament De prieteni şi încercăm să luăm oraşul prin surprindere.

Fără nici o bănuială, santinela îl lăsă pe Pachecus să treacă, iar acesta străbătu toată tabăra fără nici o greutate.

Ajunşi în faţa porţilor cetăţii Ulles, ei făcură semnul convenit dinainte; atunci o parte din garnizoană trecu de partea lor şi, astfel întăriţi, lăsară o puternică ariergardă ca să le asigure o eventuală retragere, apoi se aruncară asupra taberei lui Pompei, în care provocară o asemenea dezordine, încât Cneius, care nu ştia că Cezar venise, crezu timp de câteva minute că totul era pierdut.

La rândul său, pentru a-l forţa pe Cneius să ridice asediul cetăţii Ulles, Cezar se îndreptă împotriva cetăţii Cordoba,

aşezând câte un infanterist în spatele fiecărui călăreţ.

Locuitorii, crezând că au de-a face numai cu călăreţi, ieşiră la atac, dar când cele două trupe fură la distanţa de o bătaie de săgeată, infanteriştii săriră jos de pe cai, iar oamenii lui Cezar se aflară dintr-o dată de două ori mai numeroşi.

Cavaleria şi infanteria se aruncară asupra pompeienilor şi îi încercuiră, încât din cele câteva mii de oameni care ieşiseră din cetate numai vreo câteva sute reuşiră să se mai întoarcă.

Cei reveniţi anunţară sosirea lui Cezar şi că fuseseră învinşi chiar de el.

În grabă, Sextus Pompei trimise curieri fratelui său, cerându-i să ridice asediul cetăţii Ulles şi să-şi unească forţele cu el mai înainte ca Cezar să aibă timp să forţeze Cordoba.

Cneius se întâlni cu fratele său, cu mânia în suflet.

În câteva zile ar fi luat Ulles.

În sfârşit, după câteva încăierări, Cezar îşi aşează tabăra în câmpul de la Munda, pregătindu-se să asedieze oraşul şi să lupte în acelaşi timp cu Cneius Pompei, dacă acesta ar fi primit lupta.

Pe la miezul nopţii, cercetaşii lui Cezar îl anunţară că Pompei părea că vrea să primească lupta.

Cezar porunci să se desfăşoare drapelul roşu.

Cu tot avantajul poziţiei în care se afla armata pompeiană, fu o mare bucurie pentru toată armata lui Cezar.

Pompeienii erau aşezaţi pe o colină şi ocupau oraşul Munda; între ei şi tabăra lui Cezar se întindea o câmpie de Cinci sferturi de leghe. Câmpia era străbătută de un râuşor care făcea şi mai puternică poziţia pompeienilor, întrucât apa, revărsându-se se infiltrase în pământ şi formase pe malul drept o mlaştină întinsă.

Când, în primele ceasuri ale dimineţii, Cezar văzu duşmanul aşezat în poziţie de luptă, crezu că avea să

coboare în câmpie, unde cavaleria sa avea tot spaţiul să se desfăşoare.

Vremea era minunată, o vreme potrivită pentru luptă, întreaga armată romană se bucura că putea lupta, cu toate că o oarecare nelinişte trecea prin inimile luptătorilor când se gândeau că această zi ar fi putut, până la urmă, să fie hotărâtoare pentru soarta fiecărei părţi.

Cezar făcu jumătate din drum.

El se aştepta ca şi pompeienii să facă la fel; dar aceştia nu voiră să se depărteze la mâi mult de un sfert de leghe de zidul cetăţii, pentru ca la nevoie să se folosească de ea ca de un zid de apărare.

Cezar grăbi pasul şi ajunse la râu.

Inamicul i-ar fi putut disputa trecerea, dar nu făcea nici o mişcare.

Armata pompeiană se compunea din treisprezece legiuni, având cavaleria la cele două flancuri, din şase mii de soldaţi din infanteria uşoară, şi din tot atâţia aliaţi. Cezar n-avea decât optzeci de cohorte de infanterie grea şi opt mii de călăreţi. Este adevărat că mai conta pe diversiunea pe care trebuia să o efectueze regele Bogud. Mi se pare că am mai spus că, pe acesta, romanii îl numeau Bochus şi că era soţul reginei Eunoe, al cărei amant fusese Cezar.

Ajuns la marginea câmpiei, Cezar interzise soldaţilor să înainteze; ei se supuseră cu mare părere de rău.

Că şi la Pharsalus, Cezar dăduse drept cuvânt de ordine Venus Victorioasa. Pompei alesese Mila, sau mai curând Pietatea.

Oprirea înaintării lui Cezar mări curajul pompeienilor, care crezură că o face din teamă. Ei se hotărâră deci să pornească la luptă fără să piardă avantajul locului.

După obiceiul său, Cezar avea la aripa dreaptă faimoasa legiune a zecea, iar în stângă legiunile a treia şi a cincea, împreună cu trupele auxiliare şi cavaleria.

Văzând mişcarea pompeienilor, soldaţii lui Cezar nu mai rezistară: ei trecură linia pe care se opriseră şi se Aruncară

asupra primelor rânduri, însă acolo întâlniră o rezistentă neobişnuită.

Toţi oamenii aceştia, pe care Cezar îi ducea după el; legiunea a zecea, cu care făcuse turtei lumii antice; soldaţii bătrâni, care îl urmau în marşurile sale mai ucigătoare prin rapiditate decât erau înseşi bătăliile, legiunea Ciocârlia, formată în Galia, care un moment sperase să jefuiască Roma, cum făcuseră pe vremea lui Cămil strămoşii lor, dar fusese îndepărtată şi Cezar, învingător în Africa, o împingea acum din nou împotriva africanilor din Spania; toţi contaseră pe o bătălie ca cea de la Pharsalus sau de la Thapsus; toţi erau obosiţi, frânţi, zdrobiţi.

Toţi dădeau înapoi, găsind în loc de oameni un zid de granit.

Armata lui Cezar începu o retragere îngrozitoare.

Cezar descălecă, făcu semn locotenenţilor săi să facă la fel şi trecu prin faţa frontului de luptă cu capul descoperit şi cu braţele ridicate spre cer, strigând soldaţilor:

— Priviţi-mă drept în faţă!

Dar simţea bătălia cum îi scapă printre degete şi mocneala aceea care prevesteşte deruta plutindu-i deasupra capului.

Atunci, se repezi la un soldat, îi smulse scutul din mână şi adresându-se armatei, strigă:

— Fugiţi, dacă vreţi; eu voi muri aici!

Şi porni singur spre inamic, şarjându-l până la aproape zece paşi de el. Două sute de săgeţi şi de suliţi sunt aruncate asupra lui, le evită pe unele, altele se izdesc de scut, dar el rămâne pe loc, neclintit, de parcă picioarele i-ar fi prins rădăcini.

Soldaţii şi tribunii se ruşinează. Cu un strigăt uriaş, cu un elan de nestăpânit, ei se întorc şi se aruncă în ajutorul imperatorului lor.

Era şi timpul!

Din fericire, tocmai în acel moment, regele Bogud efectua diversiunea de care am vorbit.

Labienus, fostul locotenent al lui Cezar, pe care Cezar îl întâlnea pretutindeni ca un duşman înverşunat, se însărcină să ţină piept acestui nou atac. Luă cu el vreo mie două sute sau o mie cinci sute de călăreţi şi porni în galop, să-l întâmpine pe regele maur. Însă această mişcare fu greşit înţeleasă de pompeieni; ei crezură că Labienus Un sentiment de şovăială se răspândi în armată.

Dar Sextus şi Cneius se aruncară în primele rânduri şi restabiliră ordinea de luptă.

Lupta dură până seara: adică nouă ore. În tot timpul acesta se luptă mână contra mână, picior contra picior, suliţă contra suliţă.

În cele din urmă, pompeienii cedară; „căci de nu, zice autorul Războiului din Spania, n-ar mai fi rămas nici măcar unul singur din toţi”.

LXXXIV Fugarii se retrăseseră în Cordoba.

Cezar fusese de părere să-i urmărească şi, dacă s-ar fi putut, să pătrundă odată cu ei în cetate; dar soldaţii erau atât de obosiţi, încât nu mai aveau putere decât să-i jefuiască pe morţi, după care, unii se întinseră pe pământ, alţii se aşezară, iar cei mai puţini, obosiţi, rămaseră în picioare, sprijiniţi în suliţe sau în lănci.

Toţi se culcară pe câmpul de luptă, fiecare acolo unde se găsea.

A doua zi, cu cei treizeci de mii de morţi se făcu un fel de zid cu care fu înconjurat oraşul; fiecare cadavru era aşezat cu capul spre ziduri, şi era prins de vecinul său cu o suliţă de care fuseseră agăţate scuturile.

Cezar lăsă o treime din forţele sale în faţa localităţii Munda şi cu restul armatei porni să atace Cordoba.

Cneius Pompei fugise, protejat de un puternic lot de cavalerie, şi se retrăsese la Carthea, unde se găsea flota. Sextus Pompei se închisese în Cetatea Ossuna. Îi vom regăsi mai târziu pe amândoi; acum să-l urmăm pe Cezar în expediţia sa împtoriva oraşului Cordoba.

Fugarii ocupaseră podul. Cezar nici nu se gândi să-l forţeze. El aruncă în fluviu coşuri pline cu pământ şi improviză în felul acesta un fel de vad, peste care îşi trec armata. Apoi îşi aşează tabăra în faţa oraşului.

Scapula conducea apărarea oraşului. După înfrângerea de la Munda, el se retrăsese în cetate şi înrolă în armata sa pe liberţi şi pe sclavi.

Dar, văzându-se urmărit de Cezar, nu se mai gândi Ia fugă. Porunci să se ridice un rug uriaş în piaţa oraşului, să se pregătească un ospăţ bogat; se îmbrăcă în hainele cele mai preţioase, se aşează la masă, amestecă parfumuri în vinul de băut, aşa cum ar fi făcut la o petrecere, iar spre Sfârşitul ospăţului distribui servitorilor vesela şi banii, apoi se aruncă pe rug şi, în timp ce un libert punea focul, el porunci unui sclav să-l ucidă.

În momentul acela, din cauza dizidenţei din armata care apăra oraşul, porţile se deschiseră, iar Cezar văzu venind spre el legiunile pe care Scapula le alcătuise din sclavi şi din liberţi.

Toţi voiau să se predea.

În acelaşi timp, legiunea a treisprezecea, din proprie iniţiativă, ocupă turnurile şi zidurile cetăţii.

Atunci, pompeienii scăpaţi din Munda puseră foc oraşului, sperând să se salveze în dezordinea produsă; dar de îndată ce văzu fumul şi focul, Cezar se aruncă în ajutorul oraşului, şi cum legiunea a treisprezecea pusese stăpânire pe turnuri şi pe ziduri, ea îi deschise porţile. Văzând aceasta, pompeienii căutară să fugă din cetate, îngrămădindu-se la porţi sau sărind peste ziduri.

În interiorul oraşului fură ucişi douăzeci şi două de mii de oameni, fără să se mai pună la socoteală cei masacraţi în afara zidurilor.

Cezar nu se opri la Cordoba decât atât cât a fost necesar ca să restabilească ordinea, după care plecă imediat spre Xispalis, Sevilla din zilele noastre. Dar, de cum îl văzură de

sus, de deasupra zidurilor, locuitorii îi trimiseră o solie ca să-i solicite iertarea şi să se încredinţeze îndurării lui.

Cezar le răspunse că le acorda iertarea deplină şi, de teamă ca soldaţii lui să nu se lase antrenaţi în vreo acţiune condamnabilă, ordonă să-şi aşeze tabăra în afara zidurilor. În cetate intră numai Carinius Rebilius, însoţit de câteva sute de oameni.

Garnizoana pompeiană rămăsese în Sevilla.

Indignată de faptul că locuitorii deschiseseră porţile lui Cezar, garnizoana din Sevilla trimise unul din conducătorii partidului pompeian să-l prevină pe Cecilius Niger, supranumit Barbarul, din cauza cruzimii sale, care comanda un corp de lusitanieni, că dacă nu venea imediat pierdea o mare ocazie. Cecilius Niger sosi în grabă.

El ajunse noaptea în apropiere de Hispalis, fu introdus în oraş şi ucise întreaga garnizoană pe care Cezar o trimisese acolo ca să-i protejeze pe locuitori. După ce termină această operaţie macabră, el porunci să se zidească porţile şi se pregăti pentru o apărare disperată.

De teamă ca nu cumva, dacă ar fi încercat un asalt, Turbaţii aceia să ucidă jumătate din locuitori, Cezar se retrase, ţinând însă oraşul sub o strictă supraveghere. A treia noapte de la intrarea sa în Hispalis, Cecilius Niger ieşi, însoţit de oamenii cu care venise şi de vechea garnizoană pompeiană.

Însă Cezar, care sub un aer de indiferenţă le urmărea toate mişcările, văzându-i afară din oraş, trimise asupra lor cavalerie şi îi căsăpi până la unul.

A doua zi dimineaţă, Cezar intra în Hispalis.

Să ne întoarcem acum la cei doi fii ai lui Pompei.

Cneius ajunse la Carthea însoţit doar de o sută cincizeci de călăreţi; era atât de grăbit încât, deşi erau patruzeci de leghe între Munda şi Carthea, el străbătu această distanţă într-o zi şi jumătate.

Ajuns acolo, şi temându-se de trădare din partea locuitorilor, străbătu oraşul în lectică, de parcă ar fi fost un

simplu particular. Odată ajuns în port, alergă spre corăbii cu atâta grabă încât, punând piciorul pe cea pe care o alesese, se încurcă într-o funie şi căzu. Şi pentru că voia să taie funia cu spada, ca să nu-şi piardă timpul cu descurcatul, îşi făcu la talpa piciorului o rană adâncă.

Didius, care comanda la Cadix flota lui Cezar, aflând cele petrecute, îşi răspândi cavaleria şi infanteria de-a lungul coastei, pentru a pune mâna pe Cneius atunci când acesta ar fi încercat să debarce undeva.

Didius calculase bine.

Din cauza grabei cu care plecase, Cneius Pompei nu avusese timp să se aprovizioneze cu apă. De aceea, era forţat să navigheze pe lângă coastă şi să se oprească din loc în loc ca să facă provizii de apă dulce.

Mai întâi, Didius îl ajunse cu flota, îl atacă şi-i scufundă sau îi arse două treimi din nave.

Pompei trase la mal şi debarcă pe ţărm, cu gândul de a se retrage printre stâncile care formau o fortăreaţă naturală, aproape imposibil de escaladat.

Era rănit la picior, cum am văzut, fusese rănit şi la umăr, şi-şi scrântise şi piciorul sănătos. Aşa că era purtat în lectică.

Ajunsese pe mal fără să fi fost văzut şi avusese toate şansele să scape, când un om din suita lui fu găsit de călăreţii lui Didius, care porniră îndată pe urmele lor.

Pompei ceru oamenilor să-şi grăbească pasul şi ajunse în adăpostul căutat. Oamenii lui Cezar voiră să Forţeze, dar fură respinşi cil lovituri de suliţă şi alungaţi până la poalele muntelui.

Ei reveniră, dar tot fără rezultat.

Atunci se hotărâră să-i asedieze pe fugari şi, în scurt timp, înălţară o terasă atât de înaltă, încât de pe ea se putea lupta cu duşmanul la acelaşi nivel.

Ameninţaţi în felul acesta, pompeienii se gândiră să fugă, dar fuga nu era deloc uşoară: Pompei nu putea nici să meargă – din cauza rănii şi a scrântiturii – nici să încalece, nici să se urce în lectică din cauza drumului prăpăstios. Văzându-şi oamenii urmăriţi, răspândiţi, ucişi fără milă, el se ascunse în scobitura unei stânci. Dar unul din oameni, care îl văzuse ascunzându-se în această cavernă, îl denunţă: fu prins şi ucis.

Apoi, ucigaşii îi tăiară capul, iar în momentul când Cezar intra în Hispalis, îi fu oferit capul fiului, după cum, în Egipt, îi fusese oferit capul tatălui.

Era în ziua de 12 aprilie anul 45 înaintea erei noastre.

Dar această necruţătoare expediţie nu-i aduse profit nici lui Didius, căci, crezându-se de acum înainte în deplină siguranţă, porunci să se tragă navele la mal pentru a le repara. Însă, în timp ce se făceau operaţiile, el se îndreptă cu un corp de cavalerie spre o cetate din apropiere. Lusitanienii, care se răspândiseră şi-l părăsiseră pe Cneius, se reuniră şi, văzând ce puţină armată îl însoţea pe Didius, îi pregătiră o capcană, se aruncară asupra lui şi-l uciseră.

Între timp, Fabius Maximus, pe care Cezar îl însărcinase cu continuarea asediului Mundei, ocupase oraşul, făcuse unsprezece mii de prizonieri şi se îndreptase spre Ossuna, oraş fortificat şi de natură şi de oameni.

Sextus Pompei, care se asigurase că nu exista pic de apă pe o rază de o leghe şi jumătate, poruncise să se taie toţi pomii pentru ca Cezar să nu-şi poată construi nici un fel de maşină de luptă; dar Sextus nu mai aşteptă rezultatul asediului Mundei, el se afundă în munţii Caltiberici, şi-l vom vedea reapărând ca rege al piraţilor din Mediterana.

Treizeci de mii de oameni ucişi la Munda, douăzeci şi două de mii la Cordoba, cinci sau şase mii la Sevilla, unsprezece mii făcuţi prizonieri, Cneius ucis, Sextus fugar; războiul din Spania se sfârşise.

Cezar reluă drumul Romei.

Antonius îi veni în întâmpinare până la frontieră, iar Cezar, care avea faţă de Antonius slăbiciunea oamenilor superiori pentru oamenii inferiori, îi făcu acestuia o mare cinste: străbătu toată Italia ţinându-l alături de el în car, în timp ce în spatele lui se aflau Brutus Albinus şi fiul nepoatei sale, adică strănepotul său, tânărul Octavius.

Înapoierea fu tristă.

După uciderea lui Pompei şi nimicirea neamului său, căci despre Sextus nu se mai ştia nimic, se stinsese nu numai un mare nume, dar dispăruse o mare familie şi se distrusese un principiu. Dacă Pompei nu putuse susţine drepturile aristocraţiei şi ale libertăţii, cine le-ar mai fi putut susţine după el?

Învinşii începeau o robie fără speranţăâdezamăgiţi de războiul care de trei ani nu era altceva decât un război civil, învingătorii participau la un triumf fără glorie. Cezar se simţea mai mult temut decât iubit: cu toată bunătatea lui, nu putuse împiedica ura. Era învingător, dar cât de puţin lipsise ca să fie învins? Munda fusese pentru el o mare învăţătură de minte. Totul era ostenit, până şi soldaţii lui, pe care îi crezuse neobosiţi.

Deşi sătul de triumfuri, voia totuşi să mai triumfe, desigur numai ca să vadă ce avea să zică Roma; iar el, care nu triumfase până acum decât împotriva duşmanului străin, din Galia, din Pont, din Egipt, sau asupra lui Juba, de data aceasta proceda ca unul din neomenoşii aceia care se numeau Marius sau Sylla, căci triumfa asupra fiilor lui Pompei, a căror cauză era cauza unei părţi din Italia şi a căror luptă era privită cu simpatie de jumătate dintre romani.

Însă Cezar ajunsese să dispreţuiască Roma şi voia să-i zdrobească mândria.

El triumfă deci împotriva fiilor lui Pompei, iar în urma lui soldaţii – vocea poporului, voce a zeilor – cântau: Faci bine, vei fi învins; faci rău, ajungi rege!

Or, lumea nu-i ierta că triumfa pe nenorocirile patriei, găsându-şi gloria într-un succes pe care numai nevoia îl putea scuza în faţa zeilor şi în faţa oamenilor. Şi aceasta uimea cu atât mai mult din partea lui Cezar, cu cât niciodată el nu trimisese curieri şi nici nu scrisese Senatului, pentru a-i anunţa victoriile obţinute în războaiele civile şi îndepărtase întotdeauna de la el o glorie de care părea că se ruşinează.

A doua zi, fu aplaudat la intrarea în teatru, dar se Aplaudă cu totul altfel când se auziră versurile acestea, din piesa care se juca:

— Oh romani! Ne-am pierdut libertatea!

Dar ceea ce îi revolta mai mult pe romani era urmarea a ceea ce văzuseră după înapoierea din Egipt; era reconstruirea acestei noi Rome – mai mult străină decât nouă – pe ruinele vechii Rome; erau exilaţii vechii Republici revenind la Roma în urma lui Cezar; erau barbarii aceia, gali, africani, spanioli, urcând spre Capitoliu împreună cu el; erau senatorii loviţi de infamie, care apăreau din nou în Senat; erau proscrişii cărora li se restituiseră bunurile confiscate; era acea Galie transpadană adumisă în totalitatea ei la dreptul de cetate; era acel Balbus, un gaditan, prim-ministru sau cam aşa ceva; erau, în sfârşit, două umbre care veneau în urma tuturor acestora, strigând: „Nenorocire!”: spectrul lui Cato smulgându-şi măruntaiele şi spectrul lui Cneius Pompei ţinându-şi capul în mână.

Este adevărat că Cezar a avut Roma şi lumea întreagă alături de el, şi este şi mai adevărat că s-a achitat fată de lume în dauna Romei.

Există însă un personaj care poate da o idee despre situaţia în care se găseşte Roma în totalitatea ei: Cicero; Cicero, tipul romanului care se menţine pe linia de mijloc.

Cu Cezar, omul de geniu care îşi domina epoca din toată înălţimea sa, Cicero nu va redeveni niciodată Cicero al lui Catilina sau al lui Clodius; iată, mai cu seamă, ceea ce îl

răneşte pe Cicero, iată ce răneşte orice ambiţie asemănătoare cu ambiţia sa.

Cicero, avocat şi general, mărturiseşte singur că în avocatură nu este cu mult mai tare decât Cezar, fără să mai fie nevoie să adauge că Cezar, ca general, este mult mai tare decât el. Apoi, Cicero este fiul unui călcător de postav, sau al unui zarzavagiu: Cezar este fiul lui Venus prin bărbaţi, şi fiul lui Ancus Martius prin femei.

Plebeul Cicero este aristocrat, dar, până a ajuns să fie, cât drum a avut de străbătut! Va trece o viaţă întreagă şi nu va ajunge nici la jumătatea înălţimii la care se află Cezar, care şi-a trecut viaţa ca să se coboare spre popor.

Totuşi, şi el va îngroşa curtea lui Cezar; dar ce va fi el la curtea lui Cezar cât timp Cezar va fi acolo? Degeaba se duce Cezar la el, îl ia de mână şi-l înaltă, îmbrăţişându-l, căci Cezar va fi întotdeauna obligat să se coboare ca să-l îmbrăţişeze pe Cicero.

Ce departe e totul între Cicero, cel amestecat în mulţimea curtezanilor lui Cezar, şi Cicero strigând: „O, fericită Romă, născută în timpul consulatului meu!”

Dar Cicero ce face? Face mofturi; el crede că, dacă se îndepărtează de Cezar, îşi va relua vechea poziţie. Câtuşi de puţin! Îndepărtându-se, calcă în obscuritate; asta-i tot! Cezar este lumina: nu se văd decât cei asupra cărora îşi aruncă razele sale.

Cicero caută să se amuze; el cinează cu Hirtius şi cu Dolabella; Dolabella, despre care a spus cele mai urâte lucruri. El le dă lecţii de filosofie, iar ei, în schimb, îi dau lecţii de gastronomie.

Toate acestea se petrec în casa lui Cytheris, curtezana greacă, fosta amantă a lui Antonius, pe care acesta o plimba alături de el într-un car tras de lei.

Dar, vai! Cicero nu mai este apărătorul, nu mai este patronul, nu mai este consilierul nimănui.

În acest timp moare Tullia, fiica lui, şi Cicero ajunge să poarte două doliuri: doliul pentru fiică şi doliul pentru

libertate.

Ridică un templu în amintirea Tuli iei şi, pentru a se vorbi de el, încearcă să se tacă persecutat de Cezar, scriind panegiricul lui Cato. Însă Cezar se mulţumeşte să publice Anticaton şi, în drum spre bătălia de la Munda, să-i dedice lui Cicero două volume de gramatică.

Trebuie să recunoaşteţi că aceasta înseamnă să nu ai noroc.

Ei bine, istoria lui Cicero este istoria tuturor individualităţilor furioase că Cezar a depăşit nivelul tuturor capetelor şi le-a făcut pe toate să se plece, fără să doboare vreunul.

Şi totuşi, se produce un fenomen ciudat, care face ca învingătorul să fie tot atât de trist ca şi învinşii.

Pompei vanitos, capricios, prieten necredincios, politician nehotărât, în sfârşit un om mediocru, Pompei are clienţi, admiratori, fanatici; admiratorii aceştia, clienţii aceştia, fanaticii aceştia sunt oameni de o valoare superioară lui: Cato, Brutus, Cicero; mai ales Cicero are pentru el pasiunea pe care o ai pentru o amantă capricioasă şi nestatornică; Cicero ar vrea să-l admire pe Cezar, dar nu poate decât să-l iubească pe Pompei.

Din contra, priviţi-l pe Cezar: cine sunt clienţii lui? O adunătură de ticăloşi: Antonius, hoţ, beţiv şi corupt; Curton, un falit; Coelius, un nebun; Dolabella, omul care

Vrea anularea datoriilor, ginerele lui Cicero,. Care şi-a făcut soţia să moară de supărare. Nişte creaturi, nu nişte amici! Antonius şi Dolabella vor complota împotriva lui, încât el, Cezar, nu va îndrăzni să mai treacă neînsoţit prin faţa casei celui de-al doilea: crtiţi scrisorile lui Atticus. Apoi, toţi aceştia strigă, îl dezaprobă, toţi aceştia îl fac de râs. Bunătatea lui Cezar îi oboseşte pe toţi aceşti aventurieri; puţin sânge vărsat n-ar strica!

Cezar ştie că în partida lui numai el este un om cumsecade. După ce fusese demagog, revoluţionar, libertin

şi risipitor, Cezar s-a făcut cenzor, reformator de moravuri, conservator, econom.

Dezgustat de propriii săi amici, de cine se înconjoară? De pompeieni. După ce i-a învins, îi iartă; după ce i-a iertat, le acordă onoruri; pe Cassius îl face locotenentul său; pe Brutus îl face guvernator al Galiei cisalpine; pe Sulpicius îl face prefectul Achaiei. Toţi exilaţii se înapoiază pe rând şi-şi reiau poziţiile pe care le ocupaseră înainte de războiul civil. Dacă se ridică greutăţi împotriva înapoierii vreunui proscris, Cicero aleargă şi le aplanează.

De aceea, Senatul ridică un templu în care Cezar şi Zeiţa îşi dau mâna; de aceea îi votează jilţul de aur, coroana de aur, o statuie lângă regi, între Tarquinius Superbul şi Brutus cel Bătrân, un mormânt în Pomoerium, ceea ce nimeni nu obţinuse până atunci. Cezar îşi dă bine seama că toate onorurile acestea erau mai mult ucigătoare decât conservatoare; însă cine ar îndrăzni să-l ucidă pe Cezar, când toată lumea are interes ca Cezar să trăiască?

„Unii, spune Salustiu, au crezut că Cezar ar fi dorit să termine cu viaţa. Ceea ce ar explica indiferenţa lui faţă de sănătatea lui şubredă şi faţă de presimţirile amicilor săi. Renunţase la garda spaniolă. I-ar fi plăcut mai curând să moară decât să se teamă neîncetat.”

Este prevenit că Antonius şi Dolabella conspiră împotriva lui; el clatină din cap.

— Nu sunt de temut figurile acestea pline şi luminoase, spuse el; de temut sunt figurile slabe şi palide.

Şi arăta spre Cassius şi Brutus.

În sfârşit, cum lumea era de aceeaşi părere cu el şi-l asigura că Brutus organiza un complot:

— Oh! Zise Cezar pipăindu-şi braţele slăbite, Brutus o să-i lase destul timp corpului acesta firav să se dizolve de la sine.

LXXXV Am în faţa mea o veche traducere după Appius; e din anul 1560; autorul ei este „monseigneur Claude de

Seyssel, premierement evesque de Marseille, et depuis archeveque de Thurin”, cum se scria atunci.

Citesc primele rânduri din capitolul al XVI-lea, care sunt astfel concepute: „După ce Cezar a sfârşit războaiele civile, se întoarse la Roma, se arătă poporului foarte mândru şi înfricoşător faţă de tot poporul, mai mult decât cei care fuseseră înaintea lui; din această cauză i se făcură toate onorurile omeneşti”.

Câtă învăţătură se găseşte în aceste câteva rânduri şi cât de clar este exprimată gândirea autorului în limbajul său naiv.

Numai că aceste onoruri îi erau acordate în adevăr lui Cezar numai din teamă? De Senat, da; de popor, nu.

Cezar ridicând Corintul, Capua şi Cartagina, oraşele acestea dezolate îi apăruseră în vis! Trimiţând colonii în nord-est, în est şi în sud, Cezar descentraliza Roma şi o răspândea asupra universului în timp ce aducea universul în Roma, pentru că acest geniu milos nu se gândea numai la Roma sau la Italia, căci, uimit de a vedea lumea în pace, nu mai ştia cum să-şi folosească geniul.

În timp ce proiecta un templu în mijlocul Câmpului lui Marte, un amfiteatru la poalele stâncii Tarpeiene, pe muntele Palatin o bibliotecă destinată să cuprindă comorile ştiinţei umane, numind ca bibliotecar pe Terentius Varro, omul cel mai învăţat al epocii, el voia, reluând nişte lucrări de multe ori începute şi de tot atâtea ori abandonate, să taie istmul Corint şi istmul Suez, pentru a uni nu numai cele două mări ale Greciei, dar şi Mediterana cu Oceanul Indian. Anienus fu însărcinat cu această întreprindere.

În plus, acelaşi Anienus trebuia să sape un canal de la Roma până la promontoriul Circe şi care, dirijând Tibrul până la mare, la Terrecina, ar fi deschis comerţului un drum mai drept şi mai comod până în capitala imperiului.

Apoi, după săparea acestui canal, el trebuia să cureţe rada portului Ostia, să ridice diguri puternice pe maluri e sale, să înlăture stâncile care făceau locul acesta primejdios, să

construiască acolo un port şi arsenale, să sece mlaştinile Pontine, transformând pământurile îmbiba Te cu apă şi nefertile în holde fertile ca să producă grâu pentru Roma, care de atunci încolo înceta să mai fie tributară Siciliei şi Egiptului.

Pentru a popula noile colonii, optzeci de mii de cetăţeni au fost trasportaţi peste mare, iar pentru ca oraşul să nu se depopuleze, Cezar interzise printr-o lege ca cetăţenii între douăzeci şi patruzeci de ani să lipsească din Italia timp de trei ani consecutiv, cu excepţia cazurilor în care datoria şi jurământul dat nu i-ar fi reţinut peste acest timp: acordă apoi dreptul de cetăţenie celor care profesau medicina la Roma sau predau artele Liberale; pentru că voia să fixeze în oraş inteligenţe superioare şi să atragă şi inteligenţele din oraşele străine.

Împotriva crimelor stabili pedepse mult mai severe decât cele fixate până atunci: cei bogaţi puteau să ucidă fără să fie pedepsiţi şi era de ajuns să se exileze fără să piardă ceva din bunurile pe care le posedau. Dar Cezar nu înţelegea ca lucrurile să continue tot aşa. El voi ca, în caz de paricid, întreaga avere să fie confiscată, iar pentru altfel de crimă, numai jumătate din avere. Alungă pe delapidatori din Senat, el, care storsese atâtea milioane din Galia şi din Spania! Declară nulă căsătoria dintre un fost pretor care se căsătorise cu o femeie a treia zi după ce aceasta se despărţise de soţul său, el, care era numit soţul tuturor femeilor şi viceversa. Puse impozite pe mărfurile străine, interzise folosirea lecticilor, a purpurei şi a perlelor, el care dădus Serviliei o perlă în valoare de un milion o sută de mii de franci! În sfârşit, lucru ciudat, de nemaiauzit, de necrezut, el se ocupa de cele mai mici amănunte, încât îşi avea spioni prin pieţe; spioni care confiscau produsele a căror vânzare era interzisă şi le aduceau la el. Urmărea cumpărătorii prin paznici deghizaţi, care mergeau până acolo încât ridicau carnea până şi din case.

Mai avea un proiect, care îl făcea şi pe Bonaparte să viseze, atunci când spunea: „Occidentul nostru nu este decât un bordei; numai în Orient se poate lucra în stil mare”. El voia să pătrundă în această Asie misterioasă unde se afundase Alexandru şi în pragul căreia căzuse Crassus. Voia să-i supună pe părţi, să traverseze Hyrcania de-a lungul Mării Caspice şi a Munţilor Caucaz, să se arunce în Sciţia, să stlpună toate popoarele vecine cu Germania şi chiar Germania însăşi. În sfârşit, să revină în Italia prin Galii, după ce rotunjise imperiul roman, care ar Li cuprins astfel în incinta sa Mediterana, Marea Caspică, Marea Neagră şi care la apus atingea Oceanul Atlantic, în sud marele deşert, la est Oceanul Indian, la nord Marea Baltică, alipind la centrul său toate popoarele civilizate şi cuprinzând în graniţele sale toate naţiunile barbare, meritând astfel eu adevărat ţâţul de imperiu universal.

Apoi, adunând toate legile romane într-un singur cod, le impunea tuturor naţiunilor, împreună cu limba latină.

Omul care substituia astfel de proiecte politicii nehotărâte a lui Pompei, stoicismului legal şi strâmt al lui Cato, limbuţiei lui Cicero, putea fi pe bună dreptate numit „pater patriae”, consul pe zece ani, dictator pe viaţă.

Dealtfel, Plutarh înfăţişează foarte bine această febră a lui Cezar: „Cezar, spune el, se simţea născut pentru fapte mari şi în loc ca numeroasele sale fapte să-l facă să-şi dorească să se bucure în tihnă de rezultatele muncii sale, ele îi inspirau proiecte mai vaste, care, ca să spunem aşa, micşorau în ochii lui gloria dobândită. Ele stârneau în el dorinţa unei glorii încă şi mai mari. Această pasiune nu era decât un fel de gelozie pe el însuşi; aşa cum ar fi putut-o manifesta faţă de un străin; o luptă pentru a depăşi victoriile trecute prin cele pe care le proiecta în viitor.”

Însă ceea ce în ochii noştri face, mai ales, din Cezar un om superior, este faptul că, mergând pe un drum contrar celui urmat de înaintaşii săi, Sylla şi Marius, el înţelese că nu se pot înăbuşi partidele în sânge şi că, lăsând să dăinuiască

ceea ce mai rămăsese din republicani după înfrângerea lui Pompei, ar fi ucis republica.

Ce-ar fi ajuns lumea dacă Cezar ar fi trăit cu zece ani mai mult şi ar fi avut timp să-şi realizeze toate planurile? Dar se intrase în anul al 44-lea înaintea erei noastre. Cezar nu avea să mai apuce ziua de 16 martie din acel an.

De când se întorsese din Spania, am mai spus-o, în sufletul acesta bun şi blând se infiltrase o adâncă tristeţe. Asasinarea lui Pompei ale cărui statui porunci să fie reînălţate; sinuciderea lui Cato, pe care căuta să şi-l apropie după moarte, păreau doi duşmani care il urmăreau cu îndârjire.

Greşise de două ori acceptând triumful: mai întâi pentru că triumfase în urma unui război civil; în al doilea rând – o greşeală încă şi mai mare – îşi pusese locotenenţii să triumfe în locul său.

La Bruyere a spus: „Când vrei să schimbi o republică, se apreciază mai puţin lucrurile decât momentul. Azi poţi suspenda unui oraş libertăţile, legile, privilegiile; mâine, să nu te gândeşti să-i schimbi nici măcar stema”.

Din păcate, Cezar nu-l citise pe La Bruyere.

Sunt forme exterioare de libertate la care poporul tine adesea mai mult decât la libertatea însăşi. August ştia aceasta, el care toată viaţa a refuzat titlul de rege. Cromwell o ştia şi el, şi de aceea n-a voit să fie decât protector.

Dar, oare, Cezar dorea într-adevăr titlul de rege? El, care avea toate coroanele, dorea serios această bucată de panglică numită bentiţa regală?

Nu credem. După părerea noastră, nu Cezar a voit să fie rege; amicii lui au voit ca el să fie.

Afară doar de faptul că titlul l-a tentat pe Cezar tocmai pentru că era odios şi plin de pericole.

Oricum ar fi fost, la începutul anului 708 de la fundarea Romei, se răspândi zvonul că Cezar voia să fie rege.

Aşadar, Cezar voia să fie rege.

În plus, el mai adunase împotriva lui şi alte nemulţumiri, de aceea este curios să se citească aceste rânduri în Suetoniu: „. I se reproşează fapte şi vorbe care nu sunt altceva decât un abuz de putere, însă ele pot să-i justifice moartea”.

Să vedem, deci, care sunt aceste fapte şi vorbe care pot să justifice moartea lui Cezar, sub pana acestui povestitor indiferent care este Suetoniu şi care, după ce-şi pierduse locul de secretar al împăratului Adrian pentru că îşi permisese libertăţi puţin respectuoase cu împărăteasa Sabina, se apucase să scrie istoria celor doisprezece Cezari, fără să se mire de ceva sau fără să se mânie vreodată.

Ce-a făcut divinul Iulius veţi afla.

„Nemulţumit de a primi onoruri excesive, cum era consulatul prelungit, dictatura perpetuă, funcţia de cenzor, numele de imperator şi de părinte^ al patriei, nemulţumit să permită ca statuia lui să fie ridicată printre statuile regilor şi să ocupe un scaun în orchestră, el merse Până la depăşirea limitelor grandoarei omeneşti: i se puse un scaun de aur în Senat şi în tribunalul său; statuia lui fu dusă în circ cu acelaşi fast ca statuile zeilor; i se dedicaseră temple şi altare, avu preoţii săi, dădu numele său unei luni a anului – iulie; se juca cu demnităţile pe care le risipea şi cu cele pe care le primea”.

Toate acestea meritau moartea?

Este adevărat că mai făcuse ceva.

Un tribun refuzase să se ridice când Cezar îi trecu prin faţă.

— Tribunule, îi spusese el, vrei să-mi ceri republica înapoi?

Şi cum tribunul acesta se numea Pontius Aquila, de fiecare dată când dădea un ordin, Cezar luase obiceiul să spună cu ironie:

— Dacă îngăduie Pontius Aquila…

Tntr-o zi, pe când se înapoia din Alba, câţiva amici mai grăbiţi veniră înaintea lui şi-i dădură titlul de rege, însă

cunoscând tulburarea pe care un astfel de titlu o provoca în rândul poporului, făcu pe supăratul şi spuse:

— Pe mine nu mă cheamă rege; pe mine mă cheamă Cezar.

Şi se observă că-şi continuă drumul cu un aer nemulţumit.

Într-o altă zi, Senatul îi acordase onoruri extraordinare, iar senatorii se îndreptau spre locuinţa lui ca să-i aducă la cunoştinţă decretul; el le acordă audienţă ca unor simpli particulari şi le răspunse, fără să se ridice, că îr fi trebuit să se mai micşoreze aceste onoruri în loc să se mărească.

Dar de ce nu s-a ridicat în faţa Senatului?

Plutarh pretinde că spaniolul Balbus l-a oprit să se ridice, spunându-i: „Uiţi că tu eşti Cezar?”

Dio Cassius dă o altă explicaţie, care ni se pare cea mai bună; el spune că. Pe cel pe care îl făcuseră zeu îl durea stomacul şi se temea ca, ridicându-se, să nu dea dovadă flagrantă de o comportare omenească.

El, Cezar, susţine că-i era teamă de un atac de epilepsie.

În fine.

— Într-o altă zi, în ziua Lupercaliilor, care altădată fusese o sărbătoare a ciobanilor, dar în epoca aceea era o zi în care tineri din cele mai bune familii din Roma şi cea mai mare parte din magistraţi alergau goi prin oraş, purtând în mâini fâşii subţiri din piele cu care îi loveau pe cei întâlniţi – în ziua Lupercaliilor, Cezar asista la sărbătoare, stând pe un scaun de aur.

Scaunul acesta de aur revine adeseori: pentru că scaunele de aur erau rezevate pentru ceremoniile religioase.

Aşadar, Cezar asista la această sărbătoare stând pe un scaun de aur, când Antonius, care, în calitatea sa de consul, participa la cursa sacră, se ridică în braţele amicilor şi-i oferi o coroană pe care era împletită o ramură de laur.

Câţiva oameni aduşi în acest scop bătură din palme.

Dar Cezar respinse ofranda, şi atunci aplaudă toată lumea.

Însă Antonius, susţinut de aceiaşi oameni, îi oferi a doua oară cununa; dar şi a două oară Cezar făcu un gest de

refuz. De data aceasta, aplauzele izbucniră şi mai numeroase.

— Du coroana aceasta la Capitoliu, spuse Cezar ridicându-se.

Câteva zile mai târziu, partizanii lui Cezar, care nu-l putuseră încorona pe el personal, îi încoronară statuile. Dar doi tribuni ai poporului, Flavius şi Marcellus, smulseră cu mâinile lor aceste cununi şi, întâlnind pe cei care îl salutaseră pe Cezar ca rege la înapoierea lui de la Alba, îi arestară şi-i băgară la închisoare.

Poporul urmărea pe magistraţi, aplaudându-i şi numindu-i Brutus, în amintirea bătrânului Brutus care pusese capăt autorităţii monarhice şi trecuse asupra poporului puterea regilor.

Cezar fu informat de cuvintele spuse de popor.

— Brutus? Repetă el. Desigur că vor să zică brute, nu altceva!

Pe cei doi tribuni îi destitui.

Dar aceasta nu-i descurajă pe amicii lui Cezar. Ei descoperiseră în cărţile sibiline că numai un rege poate să-i învingă pe părţi. Aşa că, dacă Cezar porneşte război împotriva părţilor, trebuie să fie rege, căci altfel îşi riscă viaţa, aşa cum s-a întâmplat cu Crassus.

Dealtfel, de la dictatură pe viaţă la regalitate nu e decât un pas.

Cât priveşte Roma, abia dacă îi va observa diferenţa.

Nu îmbracă totul forma regatelor din Orient? Cezar nu este zeu, ca regii din Asia? N-are preotul său, pe Antonius? Antonius, care merge alături de lectica imperială, cu capul băgat printre perdele, aşteptând umil ordinele stăpânului?

Credeţi că pe popor îl revoltă aşa ceva? Nu, pe aristocraţie.

Credeţi că Cezar a fost ucis pentru toate aceste fapte urâte? Nu, după părerea noastră, de o sută de ori nu!

Atunci, de ce a fost ucis?

Cred că am să vă pot spune.

Cassius, veninosul Cassius, era supărat pe Cezar că îi acordase lui Brutus o pretură mai onorabilă decât a lui, şi pentru că, în timpul războiului civil, Cezar, trecând prin Megara, îi luase leii pe care îi întreţinea. Să ucizi sau să iei leii unui om era pentru el o injurie grozavă!

Singurii oameni pe care Cezar nu-i iertă niciodată, el care ierta pe toată lumea, au fost tânărul Lucius Cezar şi doi pompeieni care îşi uciseseră liberţii, sclavii şi leii.

În Franţa, orice marchiz voia să aibă paji; la Roma, fiecare patrician voia să aibă lei.

„Vai! Spune Juvenal, şi totuşi un poet mănâncă mai puţin!”

Cassius se duse la Brutus. Avea nevoie de un om cumsecade căruia să-i propună teribila acţiune la care reflecta.

O, mare Shakespeare! Cât de bine ai înţeles tu toate acestea, mai bine decât profesorii de istorie romană!

— Citiţi în marele poet englez scena dintre Cassius şi Brutus.

Dacă Brutus ar fi voit să aştepte liniştit moartea lui Cezar, Brutus ar fi fost succesorul lui firesc. Poate că el ar fi acordat libertate Romei, fără insistenţele lui Cassius; dar Brutus ura doar tirania, pe când Cassius îl ura pe tiran.

Dealtfel, un fapt îl caracterizează pe Cassius.

Când era copil, Cassius învăţa la aceeaşi şcoală cu Faustus, fiul lui Sylla. Într-o zi, Faustus începu să-şi laude tatăl în faţa colegilor săi şi să aplaude puterea absolută de care se bucura.

Cassius, care-l auzise, se ridică de la locul lui, se apropie de el şi-i dădu o palmă.

Copilul se plânse părinţilor lui, care voiră să-l dea în judecată pe Cassius. Dar Pompei interveni, chemă copiii la el şi-i interogă.

— Ia povestiţi-mi cum s-au petrecut faptele, spuse Pompei.

— Hai, Faustus, spuse Cassius, dacă îndrăzneşti, repetă şi în faţa lui Pompei cuvintele care ţi-au atras o palmă, şi am să ţi-o aplic şi pe a doua.

Brutus era un suflet mare, dar un spirit îngust. El făcea parte din şcoala stoicilor şi era un mare admirator al lui Cato, cu fata căruia se căsătorise. Sălăşluiau în el o ciudată nevoie de eforturi dureroase şi de sacrificii crude. Îl ura pe Pompei, care îi ucisese tatăl în mod brutal, barbar, dar l-am văzut totuşi că se dusese la Pompei, în Grecia, şi luptase sub comanda lui, la Pharsalus.

Reîntors la Roma, Cezar îi încredinţase cea mai importantă provincie a imperiului, Galia cisalpină.

Brutus avea un regret: nu-l putea urî pe Cezar.

Cassius încercase să facă totul fără Brutus, dar nu reuşise. Îşi vizitase amicii unul câte unul; fiecăruia îi expusese planul conjuraţiei contra lui Cezar şi fiecare dintre ei îi răspunsese:

— Vin şi eu, dacă Brutus consimte să ne fie şef.

Cum spuneam, Cassius se duse la Brutus.

Cei doi bărbaţi erau certaţi, pentru că, ara văzut, solicitaseră amândoi aceeaşi funcţie. Şi cum fiecare îşi susţinea drepturile:

— Cassius are dreptate, spusese Cezar; însă îl numise totuşi pe Brutus.

Cassius se îndepărtase, Cassius revenea. Brutus îi întinse mâna.

— Brutus, îl întrebă Cassius după ce schimbară între ei primele cuvinte, nu te duci la Senat de calendele lui Martie? Am auzit că, în ziua aceea, amicii lui Cezar vor propune să i se acorde regalitatea.

Brutus dădu din cap.

— Nu, nu mă duc.

— Dar dacă totuşi te cheamă? Reluă Cassius.

— Atunci mă duc pentru că trebuie, spuse Brutus.

— Şi dacă este atacată libertatea?

— Jur să mor înainte de a o vedea expirând.

Cassius ridică din umeri.

— Oh! Spuse el, care este romanul care să fie de acord cu moartea ta? Nu-ţi dai seama, Brutus, că tu eşti ceea ce

valorezi?

Brutus, încruntă sprâncenele.

— N-ai uitat tăbliţele care au fost găsite la picioarele Statuii lui Brutus cel Bătrân? Continuă Cassius.

— Ba da, erau două, nu-i aşa?

— Una spunea: „De-ar fi vrut zeii să mai trăieşti, Brutus!”, şi cealaltă: „De ce ai murit!”

— Şi eu am găsit pe jilţul meu un bilet conţinând aceste cuvinte: „Dormi, Brutus!” şi un altul în care scria: „Nu, nu eşti Brutus cu adevărat!”

— Ei bine, întrebă Cassius, crezi că biletele astea le scriu nişte ţesători sau mici cârciumari? Nu, este tot patriciatul, toată nobilimea din Roma. Ceea ce se aşteaptă de la ceilalţi pretori, colegii tăi, este distribuire de bani, spectacole, lupte de gladiatori. Dar ceea ce se aşteaptă de la tine este plata datoriei ereditare şi această datorie este eliberarea patriei. Toată lumea e gata să sufere pentru tine dacă ai vrea să te arăţi aşa cum se aşteaptă de la tine să fii.

— Bine, spuse Brutus, am să mă gândesc.

După ce se despărţiră, Cassius şi Brutus se întâlniră fiecare cu prietenii lui.

Vă amintiţi de Quintus Ligarius, care urmase partida lui Pompei şi pentru care Cicero pledase în faţa lui Cezar. Ligarius fusese iertat de dictator, dar poate că tocmai din cauza clemenţei lui Cezar el devenise cel mai mare duşman al acestuia.

În plus, Ligarius era foarte ataşat de Brutus. Acesta se duse să-l vadă şi-l găsi bolnav în pat.

Brutus îl părăsise pe Cassius, înfierbântat de conversaţia pe care o avusese cu el.

— Ah! Spuse el, Ligarius, în ce moment te-ai îmbolnăvit!

Dar Ligarius se ridică, se sprijini în cot:

— Brutus, spuse el strângându-i mâna, dacă plănuieşti ceva demn de tine, nu fi îngrijorat… Sunt sănătos.

Atunci, Brutus se aşează la picioarele patului, şi amândoi fixară bazele conspiraţiei. Se căzu de acord să nu i se spună

nimic lui Cicero, căci Cicero era bătrân şi adăuga la puţina lui îndrăzneală naturală circumspecţia oamenilor bătrâni.

În lipsa lui Cicero, Ligarius îi propuse lui Brutus să-l asocieze pe filosoful epicurian Statilius şi pe acel Favonius, supranumit maimuţa tui Cato.

Dar Brutus scutură din cap:

— Nu, spuse el, într-o zi, când vorbeam cu ei, am făcut ca din întâmplare o aluzie vagă la aceasta, dar Favonius mi-a răspuns că un război civil era, după părerea lui, mult mai funest decât cea mai justă dintre monarhii, iar Statilius, ca un om înţelept şi prudent nu se expune la o primejdie de dragul unor oameni răi şi a unor nebuni. Labeon, care era de faţă, poate să-ţi confirme răspunsurile lor.

— Şi Labeon ce-a spus? Întrebă Ligarius.

— Labeon a fost de părerea mea şi i-a combătut pe amândoi.

— Atunci înseamnă că Labeon n-ar refuza să fie alături de noi?

— Aşa cred.

— Care dintre voi doi îl va vedea? Întrebă Ligarius.

— Eu, spuse Brutus, eu, care sunt sănătos… În afară de el, am să-l mai întâlnesc pe Brutus Albinus.

— Da, continuă Ligarius, e un om activ şi curajos, care îşi întreţine gladiatori pentru spectacole, în împrejurarea aceasta ne va fi foarte util; însă e prieten cu Cezar…

— Mai bine spune că este locotenentul lui Cezar.

Chiar în acel moment, intră Brutus Albinus. Venea să Se intereseze de sănătatea lui Ligarius.

I se vorbi de conjuraţie.

Albinus se gândi; tăcu, apoi ieşi fără să spună un cuvânt.

Cei doi prieteni crezură că făcuseră o imprudenţă, dar a doua zi Albinus se întâlni cu Brutus.

— Tu eşti şeful conjuraţiei de care mi-ai vorbit ieri seară la Ligarius? Întrebă el.

— Da, răspunse Brutus.

— Atunci, sunt cu voi din toată inima.

Conjuraţia făcu repede mari progrese.

Brutus, care vedea cele mai ilustre personalităţi din Roma alăturându-se soartei sale – să nu uităm un moment că conspiraţia lui Brutus era aristocratică în întregime – Brutus, care îşi, dădea seama de marele pericol la care se expunea şi în care îşi antrena complicii, se silea să rămână, în public, perfect stăpân pe sine şi să nu lase să se ghicească despre acest complot prin vorbele, prin comportarea, prin acţiunile lui.

Dar, acasă la el era cu totul altceva: insomnia îl gonea din pat şi atunci, ca o umbră, rătăcea prin vestibul şi prin grădină. Atunci, Porcia, soţia lui, care dormea alături de el, se trezea şi, găsindu-se singură, se îngrijora; adesea îl Auzea mergând pe coridoare; de mai multe ori l-a văzut afundându-se pe sub copacii din grădină.

Se ştie că Porcia era fiica lui Cato. La cincisprezece ani fusese căsătorită cu Bibulus, pe care l-am văzut jucând un rol în Forum în timpul tulburărilor iniţiate de Cezar şi care îl numise ca comandat al flotei lui Pompei. Rămasă însă de tânără văduvă, cu un copil, Porcia se căsătorise cu Brutus.

— Fiul acesta, de care am vorbit, a lăsat o carte intitulată Memoriile lui Brutus, carte pierdută astăzi, dar care exista pe vremea lui Plutarh.

— Or, Porcia, fiica lui Cato, adorându-şi soţul, pe Brutus, era o femeie filosoafă, sau cum se spune în Biblie, o femeie tare. Ea nu voi să-l întrebe nimic pe Brutus despre secretul său, mai înainte de a fi făcut proba curajului asupra ei însăşi. Luă un cuţit de tăiat unghiile, un fel de briceag cu lama dreaptă, şi şi-l înfipse în pulpă.

Rana deschizându-i o venă, Porcia nu numai că pierdu mult sânge, dar fu cuprinsă de dureri puternice, însoţite de o febră violentă.

Brutus, care la rândul său o adora pe Porcia şi nu cunoştea cauza acestei indispoziţii, era foarte îngrijorat.

Însă ea, surâzătoare, porunci tuturor să o lase singură cu soţul său şi, când fură singuri, îi arătă rana.

— Ce este asta? Strigă Brutus încă şi mai îngrijorat decât înainte.

— Sunt fiica lui Cato şi soţia lui Brutus, răspunse Porcia. Am intrat în casa soţului meu nu ca să-i ţin companie în pat şi la masă, ca o concubină, ci ca să împart cu el binele şi răul. De când ne-am căsătorit nu mi-ai dat nici un prilej ca să mă plâng, dar eu, ce dovadă ţi-am dat de recunoştinţa şi tandreţea mea şi ce dovadă ţi-aş putea da, dacă tu mă crezi incapabilă să ţin un secret? Ştiu că femeia este socotită o fiinţă slabă, însă, dragă Brutus, o bună educaţie şi relaţiile cu oamenii cumsecade pot înălţa şi întări sufletul… Or, dacă ţi-aş fi spus toate acestea fără să-ţi fac dovada, ai fi putut să te îndoieşti. Am făcut ce vezi. Mai îndoieşte-te acum!

— Oh, zei! Spuse Brutus ridicându-şi braţele spre cer, tot ce vă cer este să-mi acordaţi succes deplin în încercarea mea, pentru ca posteritatea să mă considere demn de a fi fost soţul Porciei.

Şi după ce îi dădu toate îngrijirile pe care le necesitau starea ei, el se însenină atât de mult, încât, cu toate avertismentele date de zei prin preziceri, fapte miraculoase Şi prin semnele victimelor, nimeni nu crezu în realitatea complotului.

Care erau aceste prevestiri şi ce încredere li se putea acorda?

Trebuie crezute, pentru că toţi istoricii le povestesc, iar după istorici Virgiliu le-a consacrat prin nemuritoarele sale versuri.

Să-l răsfoim pe Suetoniu şi pe Plutarh.

Ne amintim că Cezar restabilise Capua şi repopulase Campania. Coloniştii trimişi acolo, voind să-şi construiască locuinţe, scormoniră prin vechi morminte cu atât mai multă curiozitate cu cât, din când în când, întâlneau sculpturi antice.

Or, într-un loc în care se spunea că fusese înmormântat Capys, fondatorul oraşului Capua, ei găsiră o masă de aramă cu o inscripţie în limba greacă, în care se spunea că,

atunci când se va descoperi cenuşa lui Capys, un descendent din Iulia avea să fie ucis de oameni apropiaţii lui şi va fi răzbunat de nenorocirile care se vor abate asupra Italiei.

„Lucrul acesta nu poate fi considerat fabulos, spune Suetoniu, pentru că îl povesteşte Cornelius Balbus, amicul intim al lui Cezar”.

Avertismentul acesta nu-i fu ascuns lui Cezar şi, cum tocmai i se spunea să se ferească de Brutus, el ar fi spus:

— Eh, credeţi că Brutus ar fi atât de grăbit încât să nu mai aştepte sfârşitul acestui trup nevolnic?

I se mai anunţă în plus, şi aproape în acelaşi timp, că toţi caii pe care îi consacrase, după trecerea Rubiconului, şi pe care îi lăsase să pască în libertate, refuzau să mănânce şi plângeau foarte mult.

După declaraţia filosofului Strado, s-au văzut sus în aer oameni de foc pornind unii contra altora.

Din mâna servitorului unui soldat ţâşnise o flacără foarte puternică. Lumea credea că o să i se ardă mâna, dar, când se stinse flacăra, mâna nu suferise nimic.

Dar asta nu e totul.

Tntr-un sacrificiu oferit de Cezar, nu se găsi inima victimei şi aceasta era prevestirea cea mai înfricoşătoare care-s-ar fi putut întâlni; pentru că nici un animal nu poate trăi fără inimă.

Cu ocazia unu „ alt sacrificiu, augurul Spurina îl avertiză pe Ceş^/Că de idele lui martie era ameninţat de un mare perieai În ajunul acestor ide, mai multe specii de păsări au tăbărât pe un auşel care se aşezase deasupra sălii Senatului.

— Cu o creangă de laur în cioc, şi l-au făcut bucăţi.

În seara zilei când se petrecuse această prevestire, Cezar cina la Lepidus, unde, potrivit obiceiului, i se aduceau scrisorile la semnat.

În timp ce semna, convivii au propus să se răspundă la întrebarea: „Care este cea mai bună moarte?”

— Cea la care te aştepţi mai puţin, spuse Cezar semnând.

După cină, se întoarse la palatul său şi se culcă alături de Calpurnia.

Deodată, puţin, după ce adormise, aşile şi ferestrele se deschiseră cu de la sine putere. Trezit de zgomot şi de lumina lunii care se răspândea în cameră, o auzi pe Calpurnia, care dormea adânc, gemând şi pronunţând cuvinte nearticulate.

El o trezi şi o întrebă de ce gemea aşa.

— Oh! Dragul meu soţ, spuse ea, visam că erai străpuns de lovituri şi eu te ţineam în braţe.

A doua zi dimineaţă i se anunţă lui Cezar că, aşa cum poruncise, în timpul nopţii fuseseră ucise în templele din Roma o sută de victime, şi niciuna nu dăduse un augur favorabil.

Un moment, Cezar rămase pe gânduri, apoi, ridicânduse, spuse:

— Bine! Lui Cezar n-o să i se întâmple decât ceea ce-i este dat să i se întâmple.

Era ziua de 15 martie, ziua pe care romanii o numeau idele lui martie.

Ca niciodată, Senatul fusese convocat sub unul din porticele care înconjurau teatful. Sub acest portic, unde se aşezară scaune pentru circumstanţă, se afla statuia pe care Roma i-o ridicase lui Pompei, după ce acesta înfrumuseţase cartierul, construind teatrul şi porticele acestuia.

Locul de întâlnire părea ales de Răzbunare şi de Fatalitate în acelaşi timp.

La ora stabilită, Brutus, fără să împărtăşească nimănui planul său, în afară de Porcia, ieşi din casă, cu un pumnal ascuns sub togă, şi se îndreptă spre Senat.

Ceilalţi conjuraţi erau adunaţi acasă la Cassius. Ei se sfătuiau dacă n-ar fi trebuit să se descotorosească şi de Antonius odată cu Cezar. La început fusese vorba să-l bage şi pe Antonius în complot: cei mai mulţi erau de părere că trebuia primit şi el, dar Trebonius se opuse, spunând că,

mergând odată în întâmpinarea lui Cezar, la întoarcerea acestuia din Egipt, el, Trebonius călătorise mereu împreună cu Antonius şi, în timpul acela, îi făcuse o uşoară aluzie la un plan asemănător cu cel care urma să se pună acum în aplicare; dar Antonius, deşi părea că înţelesese perfect, păstrase o tăcere deplină.

Pe de altă. Parte, este adevărat că nu-i spusese nimic lui Cezar.

Din cauza acestei destăinuiri a lui Trebonius, Antonius fusese lăsat deoparte.

Însă, odată cu momentul venit, nu mai era vorba doar de a-l lăsa deoparte pe Antonius; mulţi considerau că ar fi fost mai prudent să-l lovească şi pe el odată cu Cezar.

Între timp sosise şi Brutus; i se ceru părerea, dar el refuză acordul său pentru această nouă crimă, spunând că o considera inutilă şi că o încercare atât de îndrăzneaţă, care urmărea menţinerea dreptăţii şi a legilor, trebuia lipsit de orice act de injustiţie.

Totuşi, pentru că unii se temeau de puterea extraordinară a lui Antonius, se căzu de acord să se ataşeze pe lângă persoana lui doi sau trei conjuraţi, pentru ca aceştia să-l reţină în afara Senatului în timp ce asasinatul se săvârşea în interior.

După ce se rezolvă acest punct, plecară din casa lui Cassius. Aparent, adunarea aceasta avea drept scop să-l însoţească pe fiul lui Cassius, care urma să îmbrace toga virilă. În adevăr, conjuraţii îl însoţiră pe tânăr până în Forum, dar de acolo se strecurară sub porticul lui Pompei, ca să-l aştepte pe Cezar.

Dacă cineva ar fi avut cunoştinţă de complot, ar fi putut admira impasibilitatea conjuraţilor la apropierea pericolului. Mulţi erau pretori şi, în această calitate, împărţeau dreptatea. Ei ascultau expunerile cu privire la diferendul pe care îl aveau de judecat şi dădeau hotărâri atât de exacte, atât de bine motivate de parcă nimic

extraordinar nu-i ameninţa, ca şi când ar fi avut spiritul complet liber.

Unul din acuzaţi, condamnat de Brutus la amendă, se adresă, în apel lui Cezar.

Atunci Brutus cu calmul său neobişnuit, îşi plimbă privirea peste asistenţă, spunând:

— Cezar nu m-a împiedicat niciodată să judec în conformitate cu legea.

Totuşi, situaţia era gravă, şi ea se agrava şi mai mult cu fiecare moment care se scurgea, fără ca Cezar să fi fost de faţă.

De ce nu venea Cezar? Cine îl reţinea? II opreau prevestirile? Asculta de cuvântul lui Spurina, ghicitorul acela care îl sfătuise să se teamă de idele lui njartie?

Apoi, fapt care mărea neliniştea: unul din senatori, Papilius Loenas, după ce-i salutase pe Cassius şi pe Brutus, mai afectos decât de obicei, le spusese în şoaptă:

— Rog zeii să acorde succes planului la care vă gândiţi; însă vă sfătuiesc să-i grăbiţi executarea, căci chestiunea nu mai este secretă.

După aceste cuvinte, îi părăsi, lăsându-i cu teama ca complotul să nu fie descoperit.

Şi, culmea îngrijorării, în momentul acela un sclav al lui Brutus veni în fugă să-l anunţe că soţia lui era pe moarte.

În adevăr, Porcia, foarte îngrijorată de sfârşitul evenimentului, nu putea sta locului; ieşea, intra, întreba vecinii, ca să afle dacă auziseră ceva nou; oprea trecătorii ca să-i întrebe dacă ştiau ce făcea Brutus; trimitea în Forum mesager după mesager, ca să afle veşti.

În sfârşit, când i se spuse că, desigur, Cezar fusese prevenit de vreme ce încă nu ieşise din casă, deşi era ora unsprezece dimineaţa, ea căzu în nesimţire, se schimbă la faţă şi-şi pierdu cunoştinţa. Văzând-o în starea aceasta, femeile sale începură să se vaiete şi să ceară ajutor.

La strigătele lor, veniră vecinii şi, cum ea era palidă, ţeapănă şi rece, într-o clipă se răspândi în tot oraşul vestea

că murise.

Insă, revenindu-şi datorită îngrijirilor pe care i le dădeau femeile din casă, porunci să se dezmintă vestea că ar fi murit.

Dar, după cum am văzut, zvonul acesta ajunsese până în Forum şi până la Brutus.

Brutus nici măcar nu se clinti; stoicul avea ocazie să-şi pună în practică principiile, după care un necaz personal nu trebuie ţinut în seamă faţă de interesul public.

2S. A. Dum. S 409

El rămase deci în Senat, nepăsător, aşteptându-l pe Cezar.

Tocmai atunci sosi Antonius. El venea să anunţe din partea lui Cezar că acesta nu mai ieşea şi ruga Senatul să amâne şedinţa pentru o altă zi.

LXXXVII La vestea aceasta, conjuraţii, temându-se că dacă Cezar nu participa la şedinţă în ziua aceea complotul ar fi putut fi demascat, se hotărâră ca unul din ei să-l caute pe Cezar acasă şi să facă tot posibilul ca să-l aducă.

Dar cine să meargă?

Alegerea căzu pe Decimus Brutus, supranumit Albinus.

Trădarea acestuia era cu atât mai gravă cu cât, după Marcus Brutus, el era omul pe care Cezar îl iubea cel mai mult: de aceea, îl instituise al doilea moştenitor al său.

El îl găsi pe Cezar atât de zdruncinat de teama soţiei sale, căreia îi dăduseră o oarecare consistenţă relatările ghicitorilor, încât, aşa cum am spus, se hotărâse să nu iasă din casă în ziua aceea.

— Cezar, îi spuse el, aminteşte-ţi un lucru! Că senatorii s-au adunat, convocaţi de tine; ei sunt dispuşi să te declare rege peste toate provinciile situate în afara Italiei şi să te autorizeze să porţi acest titlu când vei străbate celelalte regiuni şi celelalte mări. Aşa că dacă acum ar veni cineva să le spună senatorilor, care te aşteaptă acum pe scaunele lor, să plece astăzi şi să se întrunească într-o altă zi – într-o zi când Calpurnia ar fi visat mai frumos – ce crezi că ar spune cei care te invidiază, şi cine i-ar mai crede pe amicii tăi când

vor spune că nu există o supunere oarbă, că nu există tirania cea mai deplină?

Însă, dacă vrei să socoteşti neapărat că ziua aceasta este nefastă, ei bine, vino în Senat şi anunţă personal că amâi şedinţa pentru o altă zi.

Şi, cu aceste cuvinte, îl luă de mână şi-l atrase spre Uşă.

Cezar făcu Calpurniei un ultim semn şi plecă.

Dar abia ajunse în stradă că un sclav încercă să se apropie de el. Cezar era înconjurat, ca de obicei, de O mulţime de clienţi care îi solicitau favoruri: sclavul fu îndepărtat fără să fi putut ajunge până la Cezar. Atunci fugi la Calpurnia.

— Ţine-mă aici până la înapoierea lui Cezar, îi spuse el; am să-i comunic lucruri de cea mai mare importanţă.

Dar asta nu a fost totul.

Un pretor pe nume Artemidor din Cnid, care preda limba greacă la Roma şi care îi vedea adesea pe principalii conjuraţi, scrisese pe o tabletă principalele amănunte şi se sili să i-o înmâneze. Dar, văzând că pe măsură ce primea cererile, Cezar le trecea ofiţerilor care îl înconjurau, ridică tableta în sus şi strigă:

— Cezar! Cezar!

Apoi, când Cezar îi făcu semn să se apropie, adăugă:

— Cezar, citeşte asta, singur şi repede: ea conţine lucruri importante, care te interesează personal.

Cezar luă tableta, făcu un semn din cap şi încercă – este adevărat -să-şi arunce ochii pe ea, dar nu reuşi atât era de înghesuit de mulţimea care se strângea în jurul lui ca să-i vorbească. Aşa că intră în Senat ţinând încă în mână tableta pe care tot nu apucase s-o citească.

În apropiere de Senat, la câţiva paşi, Cezar coborî din lictică, dar abia coborâse că se întâlni cu Papilius Loenas, acelaşi care, cu o jumătate de oră mai înainte, urase lui Brutus şi lui Cassius succes deplin.

Papilius Loenas îl acapară.

Aşa cum se întâmplă când un om important părea că vrea să-i spună ceva lui Cezar, toţi se retraseră, iar Cezar şi

Loenas se găsiră în mijlocul unui cerc destul de larg pentru ca cei care îl formau să nu poată auzi cuvintele schimbate între senator şi dictator.

Cu toate acestea, cum Loenas părea că-i vorbeşte foarte animat şi că Cezar îl asculta cu mare atenţie, conjuraţii începură să se teamă, cu atât mai mult cu cât ştiau că Loenas avea cunoştinţă de complot şi avură impresia că erau denunţaţi de colegul lor. Aşa că se priviră între ei, încurajându-se din ochi, să nu aştepte până să fie prinşi, ci mai bine să prevină această înjosire, sinucigându-se. Cassius şi încă vreo câţiva puseră mâinile pe pumnalele ascunse sub haine, când Brutus, care se strecurase până în primele rânduri ale cercului, recunoscu, după gesturile făcute de Loenas, că între Cezar şi acesta era vorba mai curând de o rugăminte foarte vie decât de O acuzare. Cu toate acestea, nu le spuse conjuraţilor nici un cuvânt, ştiind că în jurul lor erau numeroşi senatori care nu făceau parte din complot, însă îi surâse lui Cassius, ca să-l liniştească. Aproape în acelaşi moment Loenas îi sărută mâna lui Cezar şi se despărţi de el. Fiecare înţelese că nu fusese vorba decât de chestiuni personale.

Apoi, Cezar urcă treptele porticului şi se găsi în incinta unde se ţinea adunarea în ziua aceea.

Se îndreptă spre scaunul care îi era rezervat.

În acest moment, potrivit celor dinainte stabilite, Trebonius îl luă pe Antonius şi-l scoase din sală, pentru a-l lipsi pe Cezar de ajutorul său în cazul când s-ar fi angajat vreo luptă, şi începu să-i vorbească despre lucruri care ştia că îl interesează.

În timpul acesta, deşi făcea parte din secta lui Epicur, adică nu credea în altă viaţă, Cassius, ciudat, se uita ţintă la statuia lui Pompei, de parcă ar fi invocat-o pentru reuşita încercării.

Atunci se apropie Tullius Cimber. Şi asta se stabilise de mai înanite. Tullius Cimber trebuia să vină să-i solicite lui

Cezar rechemarea fratelui său, care fuseseexilat. El îşi începu discursul.

Imediat, toţi conjuraţii se apropiară de Cezar ca şi când, interesaţi de soarta celui exilat, ar fi dorit să-şi unească rugăminţile lor cu rugămintea solicitantului.

Cezar refuză cererea. Era o ocazie de a se apropia şi mai mult; toţi întindeau mâinile spre Cezar.

Dar el le respinse insistenţele.

— De ce mai stăruiţi pentru omul acela? Spuse el. Am hotărât odată că nu va mai intra în Roma.

Şi se aşează, încercând să îndepărteze mulţimea care îl sufoca.

Dar abia se aşează, că Tullius apucă cu amândouă mâinile toga lui Cezar şi, cu o mişcare bruscă, îi dezveli umărul.

— Asta e violenţă! Strigă Cezar.

Era semnalul de atac. Casca, aflat în spatele lui Cezar, scoase pumnalul şi lovi cel dintâi.

Însă, pentru că Cezar, nelinişţit, făcuse o mişcare ca să se ridice, pumnalul alunecă pe umăr şi-i provocă doar o rană puţin adâncă.

Totuşi, Cezar simţi fierul.

— Ah! Mizerabile, Casca! Strigă el, ce faci?

Şi apucând cu o mână pumnalul, îl lovi pe Casca cu stiletul de care se folosea ca să scrie pe tăbliţe.

Când Cezar striga cuvintele acestea în latină, Casca, rănit, striga şi el, în greceşte:

— Ajutor, frate!

Atunci se produse o puternică mişcare: cei care nu făceau parte din complot se retraseră, tremurând din tot corpul, neîndrăznind nici să-l apere pe Cezar, nici să fugă, nici să spună vreun cuvânt. Acest moment de ezitare fu iute ca gândul, apoi fiecare conjurat îşi scoase pumnalul, îl înconjură pe Cezar în aşa fel încât în orice parte se întoarse nu văzu şi nu simţi decât oţelul. Tnsă el, fără să dea drumul pumnalului lui Casca, se zbătea între toate aceste mâini înarmate care, fiecare, voia să aibă partea ei la asasinat şi

să guste, ca să spunem aşa, din sângele său, când, deoadată, în mijlocul acestor ucigaşi îl recunoscu pe Brutus şi simţi că acesta, pe care îl numea fiul său, îi dăduse o lovitură de pumnal în vintre.

Atunci dădu drumul pumnalului lui Casca, şi fără alt reproş decât cuvintele: Tu quoque, mi fiii! (şi tu, fiul meu!), fără să încerce să se mai apere, îşi acoperi capul cu toga şi-şi lăsă corpul pradă săbiilor şi pumnalelor.

Şi totuşi, Cezar rămăsese în picioare, iar asasinii loveau cu atâta sete, încât ajunseseră să se rănească între ei: însuşi Brutus se alese cu mâna spintecată. Toţi se umplură de sânge.

În fine, fie din întâmplare, fie că asasinii îl împinseseră într-acolo, el se prăbuşi la picioarele statuii lui Pompei, al cărui soclu îl însângeră.

„încât, spune Plutarh, părea că Pompei asistase la pedepsirea duşmanului căzut acum la picioarele lui şi zbătându-se încă sub mulţimea rănilor.”

Trupul neînsufleţit al lui Cezar rămase întins la picioarele statuii lui Pompei. Brutus înaintă în mijlocul Senatului ca să explice şi să laude actul care se săvârşise. Dar senatorii, înfricoşaţi, se repeziră spre ieşiri, semănând nelinişte şi groază în rândul poporului, strigând unii: „II asasinează pe Cezar!”, alţii: „Cezar a fost ucis!”, după cum unii ieşiseră când încă Cezar mai era în picoare, sau după ce Cezar se prăbuşise.

Atunci se produse în stradă o tulburare aproape tot atât de mare pe cât fusese în Senat cu un moment mai devreme; unii îşi închiseră uşile, alţii îşi părăsiră Magazinele şi băncile, dar toţi se repeziră spre porticul lui Pompei.

Antonius şi Lepidus, cei doi mari amici ai lui Cezar, fugeau temându-şi viaţa.

Conjuraţii, grupaţi, cu pumnalele şi săbiile năclăite de sânge, ieşiră din Senat şi urcară pe Capitoliu nu ca nişte fugari, ci ca nişte oameni radioşi şi plini de încredere,

chemând poporul la libertate şi chemând la ei persoanele de vază pe care le întâlneau în drum.

Şi, în primul moment, unii din aceia care sunt întotdeauna gata să treacă de partea învingătorilor şi să laude succesul, se alăturară ucigaşilor ca să lase impresia că ajutaseră conspiraţia şi să-şi atribuie partea lor de glorie. Printre aceştia fură Caius Octavius şi Lentulus Spinter. Mai târziu, amândoi au fost pedepsiţi pentru sângeroasa lor fanfaronadă, ca şi cum ar fi fost nişte adevăraţi ucigaşi: Antonius şi Octavius îi condamnară la moarte nu ca asasini ai lui Cezar, ci pentru că se lăudaseră că fuseseră.

În acest timp, cadavrul rămăsese întins într-un lac de sânge. Toată lumea venea să-l vadă, dar nimeni nu îndrăznea să-l atingă. În cele din urmă, trei sclavi îl ridicară şi-l duseră acasă într-o lectică din care atârna un brat.

Calpurnia era prevenită de nenorocirea abătută asupra-i: ea primi în pragul casei corpul neînsufleţit al soţului ei.

Fu chemat medicul Antistus.

Cezar era mort, însă, din toate cele douăzeci şi trei de răni, numai una singură, aceea primită în piept, fusese mortală. Se spune că fusese cea de-a doua lovitură pe care-o primise.

În planul lor, conjuraţii stabiliseră că, după uciderea lui Cezar, corpul acestuia să fie târât pe străzi, apoi aruncat în Tibru; bunurile sale confiscate, iar actele sale declarate nule. Însă teelma ca Antonius, consul, şi Lepidus, conjandantul cavaleriei, care dispăruseră în timpul asasinatului, să nu reapară în fruntea armatei şi a poporului, făcu să nu se înfăptuiască nimic din ceea ce se stabilise în această privinţă.

A doua zi, Brutus, Cassius şi ceilalţi conjuraţi se prezentară în Forum şi vorbiră poporului. Discursurile lor începură şi se sfârşiră fără ca spectatorii să dea vreun semn de aprobare sau dezaprobare. Din această profundă Tăcere reieşea un dublu adevăr: că poporul îl onora pe Brutus, dar îl regreta pe Cezar.

În acest timp, Senatul se adunase în templul Terrei, iar Antonius, Plancus şi Cicero propuseră o amnistie generală şi invitară toată lumea la înţelegere şi armonie. Se decretă deplina siguranţă a conjuraţilor şi, mai mult încă, Senatul emise un decret prin care se stabileau onorurile care să li se acorde acestora.

După ce luă această hotărâre, Senatul ridică şedinţa, iar Antonius îşi trimise fiul pe Capitoliu pentru a servi ca ostatic conjuraţilor, care se retrăseseră acolo ca să se pună sub protecţia Romei.

Când toată lumea se găsi reunită, se jură pace din nou; toţi se îmbrăţişară. Cassius cină la, Antonius, iar Brutus la Lepidus. Ceilalţi conjuraţi fură invitaţi la unii şi la alţii, unii la prieteni, alţii la simple cunoştinţe.

Văzând toate acestea, fiecare credea că lucrurile se aranjaseră în mod înţelept şi că Republica se restabilise pentru totdeauna. -

Dar în toate calculele acestea nu se ţinuse seama de popor.

A doua zi, în. Zori, Senatul se întruni din nou şi, în termenii cei mai onorabili, îi mulţumi lui Antonius că înăbuşise primii germeni ai unui război civil. Apoi, Brutus fu copleşit de elogii. După aceea urmă distribuirea provinciilor: Brutus primi insula Creta; Cassius – Africa; Trebonius – Asia; Cimber – Bithynia şi Brutus Albinus – Galia circumpadană.

Între timp începuse să se vorbească în mod discret despre existenţa unui testament al lui Cezar. Se spunea că Cezar făcuse acest testament în luna septembrie trecută, în satul Lavicanum, şi că, după. Pe-l sigilase, îl încredinţase primei dintre vestale. Prin acest testament instituia trei moştenitori.

Aceşti trei moştenitori erau cei trei strănepoţi ai lui. Primul era Octavius; el primea trei sferturi din succesiune. Al doilea era Lucius Penarius şi al treilea Quintus Pedius. Aceştia doi din urmă dobândeau fiecare câte o optime din bunurile lui Cezar. În plus, îl adopta pe Octavius şi-i dădea

numele său. Declara mai mulţi din amicii săi – care aproape toţi au fost asasinii lui – tutorii fiilor săi, dacă ar fi avut. Pe Decimus Brutus, acela care venise să-l ia de acasă, îl aşeza în a doua clasă a legatarilor săi, lăsa poporului roman grădinile sale de pe Tibru şi fiecărui Cetăţean câte trei sute de sesterţi.

Iată ceea ce se zvonea prin popor şi crea un fel de agitaţie.

Dar mai era un motiv de nelinişte – apropierea funeraliilor. De vreme ce trupul nu fusese aruncat în Tibru, trebuiau să aibă loc funeralii. La început s-a venit cu ideea să se facă în secret, dar se temură să nu irite poporul. Cassius fu de părerea că, chiar cu un asemenea risc, înmormântarea să nu fie publică; însă Antonius îl rugă atât de mult pe Brutus, încât Brutus cedă.

Era a doua greşeală pe care o comitea. Prima fusese când îl cruţase pe Antonius.

Mai întâi, Antonius citi testamentul lui Cezar în faţa casei acestuia. Tot ce se zvonise mai înainte în Forum, în pieţe şi pe la răspântiile din Roma era adevărat. Când poporul află că Cezar îi lăsase grădinile sale de pe Tibru şi câte trei sute de sesterţi de fiecare cetăţean, izbucni în plânsete şi în vaiete, se arătă foarte afectat de soarta lui Cezar şi-şi mărturisi părerea de rău pentru moartea lui.

Antonius alese acest moment pentru a transporta corpul de acasă pe Câmpul lui Marte.

Acolo se ridicase un rug aproape de mormântul fiicei sale Iulia, şi o capelă aurită, după modelul templului lui Venus Genitrix în faţa tribunei pentru cuvântări. În această capelă se pregătise un pat din fildeş, acoperit cu o ţesătură din aur şi purpură peste care fuseseră aşezate armele mortului şi toga în care fusese ucis. Apoi, pentru că se considerase că ziua întreagă n-ar fi ajuns celor care ar fi adus daruri pentru rug, dacă s-ar fi respectat ritmul ceremonial al unui marş funebru, se anunţă că fiecare putea să meargă fără vreo ordine stabilită, şi pe unde ar fi voit.

În plus, începând de dimineaţă, se oferi poporului spectacole de jocuri funerare, iar în aceste spectacole aranjate de Antonius se cântau bucăţi destinate să aţâţe mila şi indignarea, printre altele monologul lui Ajax dintr-o piesă de Pacuvius, monolog în care se găsea următorul vers: Salvatu-i-am ca să mă piardă!

În mijlocul acestui început de agitaţie, convoiul mortuar al lui Cezar se puse în mişcare.

Noi, care am văzut atâtea zile furtunoase în care se Aleg destinele unui popor sau ale unui regat, ne amintim că sunt ore predestinate şi fatale, când se simte ceva plutind în aer, anunjând răscoala şi revoluţiile.

În ziua aceea, Roma n-avea înfăţişarea ei obişnuită. Pe templele situate de-a lungul drumului pe care trebuia să treacă alaiul mortuar se agăţaseră simboluri de doliu; statuile fuseseră încoronate cu cununi din ramuri funerare. Oameni sinistri şi ameninţători treceau în sus şi în jos: sunt chipuri care par aşezate sub ocrotirea Teroarei şi care nu ies decât când aceasta trece despletită pe străzi.

La ora stabilită, corpul lui Cezar fu ridicat. Magistraţi, unii în exerciţiu, alţii eşiţi din funcţie, purtară catafalcul în Forum.

Acolo trebuia să se facă o haltă; în timpul haltei, corpul fu aşezat pe o estradă separată.

Când spunem corpul, facem o greşeală; corpul era închis într-un fel de sicriu şi era înlocuit cu o efigie din ceară, făcută după chipul lui Cezar şi mulată după natură imediat după moarte. Efigia avea culoarea palidă a unui cadavru şi lăsa să se vadă cele douăzeci şi trei de răni prin care ieşise sufletul acesta blând, care se apărase împotriva lui Casca, dar se supusese legilor destinului când aceste legi îi fuseseră prezentate de mâna lui Brutus.

Estrada, pregătită dinainte, era dominată de un trofeu amintind victoriile lui Cezar. Antonius se urcă pe estradă, mai citi o dată testamentul lui Cezar, apoi, după testament, decretele Senatului care îi confereau onorurile publice şi

private, în fine, jurământul senatorilor că aveau să-i fie devotaţi până la moarte.

În momentul acela, simţind că poporul ajunsese la gradul de exaltare pe care îl dorise, începu elogiul funebru al lui Cezar. Acest elogiu nu ne-a fost păstrat.

Ba nu, ne înşelăm; el se găseşte în Shakespeare. Pentru că Shakespeare l-a reconstituit împreună cu Plutarhul său, ori l-a reconstituit în întregime cu geniul său.

Acest discurs, pregătit cu o artă admirabilă şi împodobit cu toate florile elocinţei asiatice, produse o impresie profundă, care se manifestă prin plânsete şi suspine, urmate de strigăte de durere transformate în ameninţări şi blesteme, când Antonius luă toga purtată de Cezar şi o flutură pe deasupra capetelor mulţimii, toga aceea năclăită de sânge şi sfâşiată de pumnalele ucigaşilor.

Atunci se produse un mare tumult; unii voiau să ardă trupul lui Cezar în templul lui Jupiter, alţii – chiar în incinta unde fusese asasinat. În mijlocul acestei confuzii, doi bărbaţi înarmaţi cu săbii, ţinând fiecare în mâna stângă câte două suliţi iar în mâna dreaptă câte o torţă, înaintară şi puseră foc estradei.

Flăcările se înălţară repede, cu atât mai repede cu cât fiecare se grăbea să aducă lemne uscate, iar mulţimea, cu furia distrugătoare care o cuprinde în unele momente nefaste, cum făcuse în ziua funeraliilor lui Clodius, începu să smulgă băncile scriitorilor, scaunele judecătorilor, uşile şi obloanele magazinelor şi băncilor, şi aruncă toate aceste materiale combustibile în vâlvătaia uriaşă. Dar asta nu fu totul: cântăreţii din flaut şi histrionii, câţi se găseau de faţă, aruncară în flăcări hainele triumfale cu care se îmbrăcaseră pentru ceremonie; veteranii şi generalii – armele cu care se împodobiseră pentru funeraliile generalului lor; femeile – podoabele, bijuteriile şi chiar podoabele copiilor lor.

Chiar în momentul acela se petrecu unul din acele evenimente îngrozitoare care par destinate să reverse cupa

beţiei şi a mâniei pe care marile emoţii o pun în mâna mulţimii.

Un poet, pe nume Helvius Cinna, care nu luase deloc parte la conjuraţie, ci dimpotrivă, era un amic al lui Cezar, înaintă, palid şi complet distrus, în mijlocul Forumului. În noaptea care trecuse visase: visase că-i apăruse umbra lui Cezar, cu chipul palid, cu ochii închişi, cu corpul străpuns de lovituri; umbra venea prieteneşte să-l invite la cină.

În visul său, Helvius Cinna refuzase la început invitaţia; dar umbra îl luase de mână şi, trăgându-l cu o forţă irezistibilă, îl silise să se dea jos din pat şi să-l urmeze într-un loc întunecat şi rece, care îi făcu o impresie atât de teribilă încât îl trezise pe nenorocit din somn. Într-o vreme în care orice vis era o prevestire, aceasta era semnificativă şi prevestea un sfârşit apropiat. De aceea, Helvius fu cuprins de o groază care nu-l mai părăsi nici când se făcu ziuă.

Totuşi, de dimineaţă, când auzi că se transportă corpul lui Cezar, se ruşină de propria lui slăbiciune şi se duse în Forum, unde găsi mulţimea în dispoziţia pe care am amintit-o.

Când apăru, un cetăţean întrebă pe un altul:

— Cine este bărbatul acesta atât de palid, care merge cu un aer atât de uluit?

— E Cinna, răspunse acesta.

Cei care auziseră numele îl repetară:

— Cinna.

Or, cu câteva zile mai înainte, un trimis al poporului, pe nume Cornelius Cinna, ţinuse în public un discurs împotriva lui Cezar, iar lumea îl acuza pe acest Cinna că făcuse parte din conjuraţie.

Mulţimea îl confundă pe Helvius Cinna cu Cornelius Cinna.

Urmarea a fost că Helvius fu primit cu acel mormăit surd care prevesteşte furtuna; voi să se retragă, dar era prea târziu. Groaza întipărită pe chipul lui, interpretată ca o

expresie a remuşcării, deşi în realitate nu era decât amintirea nopţii precedente, îl pierdu.

Nimeni nu se mai îndoi: degeaba striga sărmanul poet că el era Helvius Cinna şi nu Cornelius Cinna, că era amicul lui Cezar, nu assasinul lui; un om îi smulse toga de pe umăr, un altul*îi sfâşie tunica, un altul îl lovi cu un ciomag: sângele ţâşni. Beţia de sânge e atât de rapidă! O clipă mai târziu, nenorocitul Cinna era un biet cadavru care şi mai repede încă fu sfâşiat în bucăţi. Apoi, în mijlocul acestui vacarm asurzitor se ridică un cap înfipt într-o suliţă; capul victimei.

În momentul acela, cineva strigă:

— Moarte asasinilor!

Un altul începu să agite un tăciune aprins.

Fiecare înţelese acest semnal. Mulţimea se năpusti spre rug, apucă lemne aprinse, aprinse de la ele făclii şi torţe şi urlând, proferând ameninţări de moarte şi de incendiu, se îndreptă spre locuinţa lui Brutus şi Cassius. Din fericire, preveniţi din timp, aceştia fugiseră şi se retrăseseră la Antium. Părăsiseră deci Roma fără luptă şi ieşiseră din cetate goniţi, ca să spunem aşa, de propriile lor remuşcări.

Este adevărat că se gândeau să se reîntoarcă atunci când poporul s-ar fi liniştit, căci cunoşteau inconstanţa poporului. Dar cu poporul este ca şi cu furtuna; odată dezlănţuită, nimeni nu ştie nici când, nici cum o să se liniştească.

Credinţa lui Brutus că înapoierea sa la Roma ar fi fost uşoară şi apropiată era cu atât mai normală cu cât, numit de curând pretor, trebuia să ofere jocuri şi, aşa cum se Întâmplă de obicei, jocurile acestea erau întotdeauna aşteptate de popor cu nerăbdare.

Insă în momentul când se pregătea să părăsească Antium, Brutus fu anunţat că numeroşi veterani din cei care primiseră deja Cezar case, pământ şi bani, intrau în Roma cu gânduri ostile faţă de el.

Socoti deci prudent să rămână mai departe la Antium, oferind totuşi poporului jocurile promise. Jocurile fură splendide: Brutus cumpărase foarte multe animale feroce şi

porunci ca niciunul să nu fie cruţat. Se duse chiar până la Neapole ca să angajeze acolo comedianţi. Şi pentru că în vremea aceea se găsea în Italia un mim celebru numit Canilius, el îi scrise unui amic să afle în ce oraş locuieşte acest Canilius şi să-l angajeze pentru jocuri, plătindu-i oricât i-ar cere.

Poporul asistă la vânători, la luptele de gladiatori, la jocurile scenice, dar nu-l ceru pe Brutus; dimpotrivă, el ridică în piaţa publică o coloană din marmură de Africa, înaltă de douăzeci de picioare, pe care fu săpată următoarea inscripţie: Părintele patriei.

Cauza ucigaşilor era pierdută; cu toate că murise, Cezar îi biruise pe asasini, după cum când era în viaţă, îi învinsese pe duşmani. Nu numai Roma, dar universul întreg îl plângea pe Cezar. Străinii se îmbrăcară în doliu şi înconjuraseră rugul, fiecare marcându-şi dezolarea după cum era obiceiul în ţara lui.

Conjuraţii crezuseră că cu douăzeci şi trei de lovituri de pumnal se putea ucide un om, şi văzură într-adevăr că nimic nu era mai uşor de ucis decât corpul; însă sufletul lui Cezar continua să trăiască şi plutea pe deasupra Romei.

Niciodată nu fusese Cezar mai viu ca acum, de când Brutus şi Cassius îl culcaseră în mormânt. El părăsişi vechea îmbrăcăminte; vechea îmbrăcăminte era toga însângerată şi ciuruită de lovituri de pumnal pe care Antonius o fluturase pe deasupra cadavrului lui Cezar şi pe care, în cele din urmă, o aruncă pe rug. Vechea îmbrăcăminte fusese mistuită de flăcări, iar spectrul lui Cezar, acelaşi spectru pe care Brutus îl văzuse prima dată la Abydos şi a doua oară la Filippi, apăru acum purificat în ochii mulţimii.

Cato fusese omul legii.

Cezar fusese omul umanităţii.

Şi acum înţelegem perfect că pentru cei care l-au văzut pe Cezar numai din punctul de vedere al trupului Cezar fusese un tiran. Înţelegem de ce şcoala, acest loc cu orizont scurt

şi strimt, a făcut din Cato un martir şi din Brutus şi din Cassius nişte eroi. Înţelegem de asemenea că istoricii care au copiat pe Plutarh, Suetoniu, Tacit, Apion, Dio Cassius n-au văzut în aceşti istorici decât ceea ce s-a găsit, adică faptul împlinit. Oamenii aceştia care ne-au transmis faptul împlinit scriau în întuneric: ei nu le puteau spune contemporanilor decât ceea ce cunoşteau, nu puteau transmite contemporanilor lor decât ceea ce ştiau, generaţiilor viitoare numai ce văzuseră.

Însă, după părerea noastră, omul care nu va vedea în marile fapte împlinite din această imensă perioadă genezică altceva decât ceea ce au văzut autorii păgâni – şi nu va face decât să-i copieze traducându-i, sau să-i traducă copiindu-i, acela nu va scrie ca ei, în obscuritate: acela va fi orb.

SFÂRŞIT